

СТЕФАНИ МАЙЪР

Новолуние

ЕГМОНТ

СТЕФАНИ МАЙЪР НОВОЛУНИЕ

Превод: Елка Виденова

chitanka.info

Чувствах се странно, защото знаех, че и двамата сме в смъртна опасност. Но въпреки това в този миг се чувствах добре. Цяла. Усещах как сърцето ми бие лудешки в гърдите ми, как кръвта ми бушува във вените. Дробовете ми се изпълниха със сладката миризма, която се излъчваше от кожата му, и сякаш в гърдите ми никога не бе имало дупка. Чувствах се прекрасно — раната не просто бе изцелена, а сякаш никога не бе съществувала.

Преди да се появиш ти, Бела, животът ми беше като безлунна нощ. Много тъмна, но на небето все пак имаше звезди — точки светлина и разум... И тогава ти пресече небосклона ми като метеор. Изведнъж всичко се подпали; имаше живот, имаше красота. Когато си отиде, когато метеорът падна зад хоризонта, всичко отново стана черно. Нищо не се беше променило, но очите ми бяха заслепени от светлината. Вече не виждах звездите. И вече нищо нямаше значение.

На баща ми Стивън Морган — никой друг не ми е отдавал такава любяща и безусловна подкрепа, каквато съм получила от теб. Обичам те.

Използваните откъси от „Ромео и Жулиета“ са от изданието на „Народна култура“ от 1973 г., Уилям Шекспир, Събрани съчинения, т.1, Трагедии, в превод на Валери Петров.

БЛАГОДАРНОСТИ

Много обич и благодарности на съпруга и синовете ми за безкрайното разбиране, което проявяват, и жертвите, които понасят, в името на моето писане. Поне не само аз се облагодетелствам — убедена съм, че много от местните ресторанти са благодарни, че вече не готвя.

Благодаря ти, мамо, за това, че си най-добрата ми приятелка и ме оставяш да ти надувам главата с приказки при всеки напрегнат момент. Благодаря ти също, че си така невероятно изобретателна и интелигентна и си предала по малко и от двете качества в гените ми.

Благодаря на всичките си братя и сестри — Емили, Хайди, Пол, Сет и Джейкб, за това че ми позволиха да използвам имената им. Надявам се да не съм ги използвала така, че да съжалявате, че сте ми ги отстъпили.

Специални благодарности на брат ми Пол за урока по мотоциклетизъм — определено имаш дарба на учител.

Не мога да се отблагодаря достатъчно на брат си Сет за усилената работа и гения, който вложи в създаването на сайта www.stevheniemever.com. И съм му толкова благодарна за усилията, които продължава да полага като мой уебмастър. Чекът ти е в пощата, хлапе. И този път говоря сериозно.

И отново искам да благодаря на брат си Джейкб за постоянните му експертни съвети по отношение на избора ми на автомобили.

Огромна благодарност на агентката ми Джоди Риймър за постоянните ѝ напътствия и помощ в кариерата ми. А също и за това, че понася лудостта ми с усмивка. Съзнавам, че все пак понякога би предпочела да ми приложи някоя от своите нинджа хватки.

Много обич, целувки и благодарност на издателката ми, прекрасната Елизабет Юлбърг, за това, че превърна литературната ми обиколка от мъчение в забавление, за това, че подпомага и дори насърчава дебненето ми в киберпространството, за това, че убеди онзи затворен кръг от сноби в ЕЮК (Елизабет Юлбърг Клъб) да ме допусне

в него, а и, да... че ме вкара в списъка на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“.

Огромни благодарности на всички в „Аитъл, Браун енд Къмпъни“ за подкрепата им и вярата им в потенциала на моите истории.

И накрая, благодаря на талантливите музиканти, които ме вдъхновяват, особено на групата „Мюз“ — в този роман има емоции, сцени и интриги, които са родени от песните на „Мюз“ и не биха съществували без тяхната гениалност. Благодаря също и на „Линкин Парк“, „Травис“, „Елбоу“, „Колдплей“, „Марджъри Феър“, „Май Кемикъл Роуманс“, „Бранд Ню“, „Дъ Строукс“, „Армър фор Слийп“, „Дъ Аркейд Файър“ и „Дъ Фрей“ — всички притежаващи инструментални дарби за преодоляване на творческите ми кризи.

ПРОЛОГ

*„Тез бурни чувства имат бурен край.
Умират те в триумфа си върховен, тъй както
огън и барут загиват в целувката си.“*

Ромео и Жулиета,
действие II, сцена 6

Имах чувството, че съм попаднала в един от онези ужасни кошмари, в които трябва да тичаш с всички сили, докато дробовете ти се пръснат, но не можеш да накараш тялото си да се движи достатъчно бързо. Краката ми сякаш се движеха все по-бавно, докато се опитвах да си проправя път през безразличната тълпа, но стрелките на огромната часовникова кула не забавяха ход. Неумолимо, безпощадно те пълзяха към безмилостния край, към края на всичко.

Но това не беше сън и за разлика от другите кошмари, сега не тичах, за да спася собствения си живот, тичах, за да спася нещо далеч по-ценно. Днес собственият ми живот не означаваше нищо.

Алис бе казала, че има голяма вероятност и двете да умрем тук. Може би нещата щяха да са по-различни, ако ярката слънчева светлина не я правеше безсилна. Само аз можех да претичам през този осветен, претъпкан площад.

Но не можех да тичам достатъчно бързо.

Затова за мен беше без значение, че сме заобиколени от извънредно опасните си врагове. Когато часовникът започна звучно да отбелязва часа и земята под омекналите ми крака завибрира, вече знаех, че съм закъсняла. Бях почти доволна, че в сенките в периферията на площада дебне нещо кръвожадно. Ако не успеех сега, нямаше да имам никакво желание за живот.

Часовникът отново удари, а слънцето лееше лъчите си точно от средата на небосвода.

ПЪРВА ГЛАВА

ПРАЗНЕНСТВО

Бях деветдесет и девет цяло и девет процента сигурна, че сънувам.

Първо, защото стоях на ярка слънчева светлина под ослепително слънце, каквото никога не грееше в новия ми дом — дъждовния Форкс в щата Вашингтон, и второ, бях с баба си Мери. Баба ми бе починала преди шест години, което беше неоспоримо доказателство в подкрепа на теорията, че сънувам.

Баба не се бе променила особено, лицето ѝ беше точно, както си го спомнях. Кожата ѝ беше мека и повехнала, набраздена от стотици тънки бръчици, които нежно обгръщаха костта. Като сушена кайсия, но с бухнала гъста бяла коса, щръкнала като облак около лицето ѝ.

Устата ми и нейното смръщено лице се разтегнаха едновременно в изненадани усмивки. Явно и тя не беше очаквала да ме види.

Тъкмо щях да започна с въпросите — бяха толкова много: Какво прави в съня ми? Какво е правила през последните шест години? Добре ли е дядо ми и дали се бяха намерили там, където бяха? — но в същия миг и тя отвори уста, така че реших да я оставя да говори първа. Тя обаче също затвори уста и двете се засмяхме на конфузната ситуация.

— Бела?

Нечий глас ме повика и двете едновременно се обърнахме към новодошлия. Знаех кой е и без да се обръщам. Бих разпознала този глас навсякъде и бих откликнала, все едно дали наяве или насън... а вероятно и от отвъдното. Гласът, заради който бих влязла в огън, или, за да не звучи толкова драматично, заради който бих газила през безкраен дъжд и студ.

Едуард.

Винаги трепвах от радост, когато го зърнех — независимо дали бях будна, или не, и макар да бяха почти убедена, че сънувам, изпаднах в паника, когато го видях да крачи към нас под ослепителното слънце.

Паника, защото баба не знаеше, че съм влюбена във вампир. Всъщност никой не го знаеше — затова как ли щях да ѝ обясня факта, че ярките слънчеви лъчи се отразяват от кожата му в хиляди искри с цветовете на дъгата, сякаш бе направен от кристал или диамант?

Ами, бабо, вероятно ти прави впечатление, че приятелят ми целият искри. Той така си свети на слънце. Но ти не се тревожи.

Но какво, за Бога, беше намислил? Та нали живееше във Форкс, най-дъждовното кътче на земята, за да може да излиза навън и през деня, без да разкрива тайната на своето семейство. А ето че сега грациозно крачеше към мен с най-прекрасна усмивка на ангелското си лице, сякаш нямаше кой друг да го види.

За един кратък миг ми се прииска да не бях едничкото изключение за необичайния му талант. Обикновено се чувствах благодарна, че съм единственият човек, чиито мисли не чува така ясно, сякаш се рецитират на глас. Но сега ми се доця да може да ги долови, за да чуе предупреждението, което крещях наум.

Стрелнах паникьосан поглед към баба и разбрах, че е прекалено късно. Тя тъкмо се обръщаше към мен, а очите ѝ бяха стреснати точно като моите.

Все така усмихнат с онази прелестна усмивка, която всеки миг щеше да пръсне сърцето ми, Едуард ме прегърна през рамо и се обърна към баба ми.

Изражението на баба ми ме изненада. Вместо да изглежда ужасена, тя ме гледаше смутено, сякаш очакваше да я смърря. А и стоеше в доста странна поза — едната ѝ ръка беше непохватно протегната и сякаш увита около нещо. Все едно беше прегърнала някой, който не можех да видя, някой невидим.

Едва тогава, когато се загледах по-внимателно, забелязах огромната позлатена рамка, която обрамчваше тялото на баба ми. Объркана, вдигнах свободната си ръка и се протегнах да я докосна. Тя имитира движението съвършено точно, сякаш го отрази. Но там, където пръстите ни трябваше да се срещнат, имаше само студено стъкло...

Сънят ми така рязко премина в кошмар, че от сътресението ми се зави свят. Това не беше баба ми.

Това бях аз. Аз в огледало. Аз — стара, сбръчкана и съсухрена.

Едуард стоеше до мен, без да се отразява в огледалото, мъчително красив и завинаги на седемнадесет.

Притисна прекрасните си ледени устни към похабената ми буза.
— Честит рожден ден — прошепна той.

Събудих се стреснато, очите ми рязко се отвориха и с мъка си поех дъх. Мрачна сивкава светлина, така познатата светлина на облачна утрин, бе заела мястото на ослепителното слънце от съня ми.

Това е само сън, казах си, *само сън*. Поех си дълбоко въздух и отново подскочих, когато будилникът ми иззвъня. Календарът в ъгълчето на монитора му ме информира, че датата е 13-и септември.

Само сън, но поне в едно отношение — пророчески. Днес беше рожденият ми ден. Официално навършвах осемнадесет години.

От месеци чаках с ужас този ден.

През цялото съвършено лято — най-щастливото в живота ми, най-щастливото лято, което *някой някога* изобщо е прекарвал, и най-дъждовното в историята на Олимпийския полуостров — този злокобен ден ме бе дебнал из засада, изчаквайки сгода да ме връхлети.

И сега, когато бе настъпил, се оказа още по-неприятен, отколкото си бях представяла. Бях по-стара — усещах го. Вярно, че остарявах с всеки изминал ден, но това беше различно, по-лошо, ясно измеримо. Бях на осемнадесет.

А Едуард никога нямаше да стане на осемнадесет. Когато отидох да си измия зъбите, почти се изненадах, че лицето в огледалото не се бе променило. Вгледах се в отражението си, търсейки някакви следи от бръчки по бледата кожа. Единствените бяха тези по челото ми, но знаех, че ако успея да се успокоя, и те ще изчезнат. Само че не можех да се успокоя. Веждите ми бяха сключени в тревожна линия над напрегнатите ми кафяви очи.

Това е само сън, отново си напомних аз. Само сън... но и най-ужасният ми кошмар.

Пропуснах закуската, бързайки да изляза възможно най-скоро от къщата. Не успях изцяло да избегна баща си, така че в продължение на няколко минути се наложи да полагам усилия да изглеждам весела. Искрено се постарях да изразя въодушевление от подаръците, които го

бях помолила да не ми купува, но всеки път, когато се опитвах да се усмихна, имах чувството, че ще се разплача.

На път за училище направих всичко възможно да се стегна. Образът на баба ми — *отказвах* да преглътна, че това съм аз — просто не ми излизаше от главата. Единствената ми емоция бе отчаяние, докато не паркирах на познатия паркинг зад гимназията на Форкс и зърнах Едуард, неподвижно облеган на излъсканото си сребърно волво, като мраморна статуя на забравен езически Бог на красотата. Сънят ми не бе достатъчно ласкателен към външността му. Освен това чакаше *мен*, точно както всеки ден.

Отчаянието ми мигом се стопи и вместо това ме обзе недоумение. Половин година след началото на връзката ни все още не можех да повярвам на късмета си.

Сестра му Алис стоеше до него и също ме чакаше.

Разбира се, Едуард и Алис всъщност нямаха роднинска връзка (всички във Форкс смятаха, че братята и сестрите Кълън са осиновени от доктор Карлайл Кълън и съпругата му Есме, които очевидно бяха прекалено млади, за да имат деца на такава възраст), но кожата им беше еднакво бледа, а очите с еднакъв странен златист оттенък, обрамчени от дълбоки синкави сенки. Лицето ѝ като неговото беше изумително красиво. За посветените — примерно за мен — тези сходства разкриваха тяхната същност.

При вида на Алис, с блеснали от възбуда жълто-кафяви очи и квадратно сребристо пакетче в ръцете, челото ми се смръщи. Бях ѝ казала, че не искам нищо за рождения си ден, абсолютно *нищо* — нито подаръци, нито дори внимание. Очевидно обаче бе решила да не се съобразява с желанията ми.

Затръшнах вратата на пикапа — шеви, модел 53-та, предизвиквайки дъжд от ръждиви пращинки от влажния покрив, и бавно тръгнах към тях. Алис се втурна към мен, а дяволитото ѝ лице цялото грейна под щръкналата ѝ черна коса.

— Честит рожден ден, Бела!

— Шшт! — изсъсках и се озърнах да видя дали някой не я е чул. Последното нещо, което исках, бе неприятният повод да се отбелязва под каквата и да било форма.

Тя не ми обърна внимание.

— Сега ли ще си отвориш подаръка, или после? — нетърпеливо попита тя, докато крачехме заедно към чакащия Едуард.

— Никакви подаръци — шепнешком запротестирах аз.

Тя най-накрая долови настроението ми.

— Добре... тогава по-късно. Харесали ти албумът от майка ти? И фотоапаратът от Чарли?

Въздъгнах. Естествено, нямаше как да не знае какви са подаръците за рождения ми ден. Едуард не беше единственият в семейството с необикновени способности. Алис явно беше „видяла“ какво планират родителите ми в същия момент, в който им беше хрумнало.

— Да, страхотни са.

— И аз мисля, че са страхотни. Та човек е на *осемнадесет* веднъж в живота. Не е зле моментът да се запечата.

— А *ти* самата колко пъти си била на осемнадесет?

— Това е различно.

Точно тогава стигнахме до Едуард и той протегна ръка към моята. Поех я с нетърпение и за момент забравих мрачното си настроение. Кожата му беше гладка, твърда и както винаги много студена. Пръстите му нежно трепнаха върху моите. Вгледах се в очите му с цвят на течен топаз и сърцето ми също трепна, но далеч не толкова нежно. Долавяйки неравномерния ми пулс, той отново се усмихна.

Вдигна свободната си ръка и прокара студения си показалец по контура на устните ми.

— И така, според уговорката ни нямам право да ти пожелаая честит рожден ден, правилно ли съм разбрал?

— Точно така — никога не успявах да докарам неговата безупречна, стегната артикулация. Би могла да се усвои единствено през някой по-ранен век.

— Просто проверявам — той прокара ръка през разрешената си бронзова коса. — *Възможно* е да си размислила. Повечето хора се радват на рождените си дни и на подаръци.

Алис се засмя и смехът ѝ прозвуча като сребърно звънче.

— Разбира се, че ще се радваш. Днес всички ще са мили с теб и ще ти угаждат, Бела. Какво толкова неприятно може да се случи? — въпросът ѝ беше риторичен.

— Да остарeya — все пак отговорих, а гласът ми не беше толкова равен, колкото ми се искаше.

Усетих как усмихнатите устни на Едуард се изопват в тънка черта.

— Осемнадесет не е чак толкова много — каза Алис. — Жените не започват ли да се притесняват за възрастта си чак като навършат двадесет и девет?

— Но съм по-стара от Едуард — промърморих аз.

Той въздъхна.

— Само формално — каза тя, като се стараяше да звучи весело. — И то само с една-единствена година.

Всъщност... ако можех да съм *сигурна*, че бъдещето ще се развие както исках — завинаги да бъда с Едуард и Алис и останалите Кълън (за предпочитане не като сбръчкана стара бабичка), то тогава една или две години не бяха чак от такова значение. Но Едуард беше категорично против бъдеще, което предполага една определена промяна в мен. Бъдеще, което да ме направи като него — безсмъртна.

Задънена улица — така го наричаше той.

Честно казано, не го разбирах. Какво толкова велико имаше в това да си смъртен? Да бъдеш вампир съвсем не ми се струваше чак толкова ужасно — поне не и както живееха Кълън.

— Кога ще си бъдеш вкъщи? — попита Алис, сменяйки темата. От изражението ѝ ми ставаше ясно, че е замислила точно онова, което се надявах да избегна.

— Не знаех, че се предполага да си бъда вкъщи.

— О, не бъди лоша, Бела! — възропта тя. — Нали няма да ни развалиш цялото удоволствие?

— Мислех, че идеята на рождения ден е да правя, каквото искам аз.

— Ще я взема от вкъщи веднага след училище — каза Едуард, без да ми обръща внимание.

— Трябва да ходя на работа — запротестирах.

— Всъщност не трябва — доволно ми съобщи Алис. — Вече говорих с госпожа Нютън. Размести ти смените и каза да те поздравя за рождения ден.

— Аз... аз, въпреки това не мога да дойда — заекнах аз, отчаяно търсейки извинение. — Ами, още не съм гледала „Ромео и Жулиета“ за

часа по английски.

Алис изсумтя:

— Та ти знаеш „Ромео и Жулиета“ наизуст.

— Но господин Бърти каза, че трябва да гледаме пиесата, за да оценим напълно текста, защото точно такава е била идеята на Шекспир.

Едуард подбели очи.

— Вече си гледала филма — обвинително каза Алис.

— Но не и версията от 1960 година. Господин Бърти твърди, че е най-добрата.

Самодоволната усмивка на Алис най-после угасна и тя ме изгледа гневно.

— Може да стане по лесния начин, Бела, а може и по трудния, но по един или друг начин...

Едуард прекъсна заплахата ѝ.

— Алис, успокой се. Щом Бела иска да гледа филма, нека го гледа. В крайна сметка днес е рожденият ѝ ден.

— Именно — вметнах.

— Ще я доведа към седем часа — продължи той. — Така ще имате повече време да се подготвите.

Смехът на Алис отново иззвъня.

— Чудесно. Ще се видим довечера, Бела! Ще бъде забавно, ще видиш — тя се ухили, а широката ѝ усмивка разкри идеалните ѝ блестящи зъби. След това ме целуна по бузата и се отправи с танцова стъпка към сградата, преди да успее да реагирам.

— Едуард, моля те... — започнах, но той сложи студения си показалец върху устните ми.

— Ще поговорим по-късно. Да тръгваме, ще закъснеем за час.

Никой не ни обърна внимание, когато заехме обичайното си място в дъното на класната стая, вече бяхме заедно в почти всички часове. (Невероятно беше какви неща правеха заради Едуард секретарките от канцеларията.) Дватамата с Едуард бяхме двойка вече твърде отдавна, за да сме предмет на клюки. Дори Майк Нютън вече не ми хвърляше мрачния поглед, който ме караше да се чувствам леко виновна. Вместо това ми се усмихваше и се радвах — явно бе приел, че можем да бъдем само приятели. Майк се беше променил през лятото — лицето му бе загубило част от пухкавостта си и сега скулите

му изпъкваха. Бледорусата му коса беше с нова прическа — беше я пуснал по-дълга и не я правеше на шипове, а внимателно я оформяше с гел. Не беше трудно да се досетя откъде черпи идеи, но външният вид на Едуард не можеше да се постигне само с подражание.

През целия ден се напъвах да измисля как да се измъкна от мероприятиято, което явно се подготвяше в дома на семейство Кълън. Достатъчно неприятно бе да се налага да празнувам в подобно погребално настроение. Но още по-лошо беше, че плановете им със сигурност включваха много внимание и подаръци.

Да си център на внимание не е особено приятно, когато най-редовно ти се случват злополуки. Никой не иска да бъде в светлината на прожектора, когато има вероятност да пльосне по лице.

Освен това изрично бях помолила, всъщност заповядала, никой да не ми подарява подаръци тази година. Изглежда обаче, не само Чарли и Рене бяха решили да пренебрегнат молбата ми.

Никога не съм разполагала с кой знае колко пари и това никога не ме е притеснявало. Рене ме беше отгледала със заплатата си на детска учителка. Чарли също не богатееше — беше полицейски началник в малкия град Форкс. Единственият ми личен доход идваше от трите дни седмично, в които работех в местния магазин за спортни стоки. В таква малко градче си беше истински късмет, че изобщо имах работа. Всичко, което изкарвах, отиваше в микроскопичния ми фонд за колежа. (Колежът беше план Б. Все още таях надежди за план А, но Едуард така се беше запънал да си остана човек...)

Едуард имаше *много* пари — не исках дори да се замислям колко много. Парите не означаваха нищо нито за Едуард, нито за останалите от семейството му. Бяха просто нещо, което се трупа, когато разполагаш с неограничено време и със сестра, която има тайнствената дарба да предвижда тенденциите на стоковата борса. Едуард не разбираше защо се противях да харчи пари за мен, не разбираше защо се чувствах неудобно, когато ме води в скъпи ресторанти в Сиатъл, защо не му позволявам да ми купи кола, която да вдига над деветдесет километра в час, нито пък защо не искам да ми плати таксата в колежа (той беше абсурдно запален по план Б). Едуард смяташе, че съм ненужно опърничава.

Но как можех да му позволя да ми купува разни неща, когато не можех да отвърна на жестовете му? По някаква непонятна за мен

причина той искаше да бъдем заедно. И всичко, което ми предлагаше допълнително, още повече нарушаваше баланса.

С напредването на деня нито Едуард, нито Алис споменаха повече рождения ми ден и аз започнах да се успокоявам.

Седнахме да обядваме на обичайната маса.

На тази маса цареше странно примирие. Ние тримата, Едуард, Алис и аз, седяхме в най-южния край. Сега, когато „по-старите“ и в известен смисъл по-страшни (в случая с Емет) братя и сестри от семейство Кълън бяха завършили гимназията, Алис и Едуард не изглеждаха толкова страховити за околните и вече не седяхме сами. Останалите ми приятели — Майк и Джесика (които бяха в неловкото положение да са просто приятели след скъсване), Анджела и Бен (чиято връзка беше оцеляла през лятото), Ерик, Конър, Тайлър и Лорън (макар последната да не влизаше точно в категорията приятели), също седяха на нашата маса от другата страна на невидимата граница. В слънчеви дни, когато Едуард и Алис отсъстваха от училище, тази граница изчезваше, разговорът някак от само себе си се разпростираше и включваше и мен.

Едуард и Алис не възприемаха това отлъчване от обществото нито за странно, нито за обидно, както щях да го възприема аз например. Даже не им правеше впечатление. Хората се чувстваха доста особено в компанията на брата и сестрата Кълън, изпитваха нещо, което граничеше с непонятен страх. Аз бях рядко изключение от правилото. Едуард понякога се тревожеше колко добре се чувствам с него. Смяташе, че е опасен за здравето ми — мнение, на което бурно се противопоставях всеки път, когато го изразяваше гласно.

Следобедът бързо отмина. Часовете свършиха и Едуард, както обикновено, ме изпрати до пикапа. Но този път ми отвори дясната врата. Явно Алис щеше да закара неговата кола до дома им, за да може той да ми попречи да се измъкна.

Скръстих ръце на гърдите си и отказах да вляза в колата и да се скрия от дъжда.

— Като имам рожден ден, не ми ли се полага аз да карам?

— Преструвам се, че нямаш рожден ден, точно както искаше.

— Щом нямам рожден ден, значи няма защо да идвам у вас довечера...

— Добре тогава — той затвори вратата, мина покрай мен и ми отвори шофьорската врата. — Честит рожден ден.

— Шшт — смъмрих го с половин уста. Покатерих се на шофьорското място, изпълнена със съжаление, че не бе приел другия вариант.

Докато карах, Едуард зачовърка радиото, клатейки неодобрително глава.

— Радиото ти лови ужасно зле.

Смръщих се. Не обичах да се заяжда с пикапа ми. Той беше прекрасен, имаше си своя индивидуалност.

— Ако искаш хубаво радио, си карай своята кола — толкова бях напрегната от плановете на Алис като капак на и без това мрачното ми настроение, че думите ми прозвучаха по-остро, отколкото ми се искаше. Много рядко проявявах лошо настроение пред Едуард и тонът ми го накара да стисне устни, за да не се разсмее.

Когато паркирах пред къщата на Чарли, той се пресегна и пое лицето ми в шепи. Беше безкрайно внимателен, докосваше слепоочията ми, скулите ми, линията на челюстта ми единствено с върховете на пръстите си. Сякаш бях изключително чуплива, както и беше, поне в сравнение с него.

— Точно днес би трябвало да си в добро настроение — прошепна той и сладостният му дъх облъхна лицето ми.

— Ами ако не искам да съм в добро настроение? — попитах накъсано.

В златистите му очи сякаш тлееше огън.

— Много жалко.

Главата ми се замая още преди да се наведе над мен и да притисне ледените си устни в моите. Моментално забравих всички тревоги, каквато несъмнено бе целта му, и се съсредоточих да не забравя да вдишвам и издишвам.

Устните му се задържаха върху моите, студени, гладки и нежни, докато не обвих ръце около врата му и не отвърнах твърде ентусиазирано на целувката. Усетих как устните му се извиха нагоре и той пусна лицето ми, после протегна ръце зад врата си, за да отдръпне преплетените ми пръсти.

Едуард бе очертал множество граници пред физическата ни връзка с намерението да ме опази жива. Въпреки че уважавах

необходимостта да спазвам безопасна дистанция между кожата ми и остриите му като бръснач и обвити с отрова зъби, обикновено забравях подобни условности, когато ме целуваше.

— Бъди послушна, моля те — въздъхна той до бузата ми. После нежно притисна още веднъж устни в моите и се отдръпна, поставяйки ръцете ми в скута ми.

Пулсът ми закънтя в ушите. Сложих ръка върху сърцето си. Думкаше като барабан под дланта ми.

— Мислиш ли, че някога ще започна да свиквам? — зачудих се на глас. — Дали някой ден сърцето ми ще престане да се опитва да изскочи от гърдите ми всеки път, когато ме докоснеш?

— Надявам се, че не — каза той малко самодоволно.

Завъртях очи.

— Хайде да гледаме как Капулети и Монтеки се избиват един друг, какво ще кажеш?

— Твоите желания са заповед за мен.

Едуард се изтегна на дивана, докато аз пусках филма и превъртах заглавните надписи. Кацнах на ръба пред него и той обви ръце около кръста ми и ме придърпа към гърдите си. Не бяха меки колкото възглавницата, бяха твърди и студени и съвършени като на ледена скулптура, но определено ги предпочитам. Той издърпа старото вълнено одеяло от облегалката на дивана и ме зави с него, за да не замръзна до тялото му.

— Знаеш ли, Ромео ме изкарва от търпение — каза той, когато филмът започна.

— Какво му е на Ромео? — попитах леко жегната. Ромео беше един от любимите ми герои. Даже преди да срещна Едуард май бях малко влюбена в него.

— Ами, първо, в началото е влюбен в Розалинда, не мислиш ли, че това го прави малко непостоянен? Освен това няколко минути след сватбата си с Жулиета убива братовчед й, което никак не е умно. Грешка след грешка. И да искаше, не би могъл по-пълно да разруши собственото си щастие.

Въздъгнах.

— Искаш ли да го гледам сама?

— Не, и без това през повечето време ще гледам теб — той прокара пръсти по ръката ми и мигновено настръгнах. — Ще плачеш

ли?

— Най-вероятно — признах. — Ако гледам внимателно.

— Тогава няма да те разсейвам — но усетих устните му върху косата си, което определено ме разсея.

В крайна сметка филмът грабна вниманието ми, основно благодарение на Едуард, който шепнеше репликите на Ромео в ухото ми — неустоимият му, кадифен глас караше гласа на актьора да звучи дрезгаво и немощно. И аз действително се разплаках — на Едуард му стана забавно, — когато Жулиета се събуди и откри съпруга си мъртъв.

— Признавам, че почти му завиждам — каза той и избърса сълзите ми с кичур от косата ми.

— Много е красива.

Той издаде звук на отвращение.

— Не му завиждам за момичето, а за лекотата, с която се самоубива — обясни ми той шеговито. — Толкова ви е лесно на вас, хората! Трябва само да изпиете шишенце отвара от билки...

— Какво? — ахнах аз.

— Веднъж ми се наложи да се замисля по този въпрос, от опита на Карлайл знам, че никак не е лесно. Дори нямам представа колко начина е изпробвал Карлайл в началото... след като осъзнал в какво се е превърнал... — гласът му, който за момент бе станал сериозен, отново се развесели. — А видно е, че и до днес е в отлично здраве.

Обърнах се, за да видя лицето му.

— За какво говориш? — настоях. — Как така веднъж ти се е наложило да се замислиш по този въпрос?

— През пролетта... когато ти едва не умря... — той замълча и си пое дълбоко въздух, опитвайки се да звучи небрежно. — Разбира се, стараех се да се съсредоточа върху това да те открия жива, но за всеки случай си имах и резервен план. Но, както казах, за мен не е толкова лесно, както за вас, хората.

За секунда споменът от последното ми пътуване до Финикс заля съзнанието ми и направо ми се зави свят. Виждах всичко толкова ясно: ослепителното слънце, горещите вълни, надигащи се от асфалта, докато тичах отчаяна да открия садистичния вампир, решил да ме изтезава до смърт. Джеймс, който ме чакаше в стаята с огледалата, бе хванал майка ми за заложник, или поне така си мислех аз. Не знаех, че всичко е било капан. Точно както Джеймс не знаеше, че Едуард тича,

за да ме спаси, и бе успял да ме открие навреме, но нещата бяха на косъм. Несъзнателно проследих с пръсти белега с формата на полумесец върху ръката си, който винаги беше с няколко градуса по-студен от останалата ми кожа.

Разтърсих глава — сякаш бих могла да се отърся от лошите спомени — и се опитах да схвана какво иска да ми каже Едуард. Стомахът ми се преобърна.

— Резервен план? — повторих аз.

— Е, нямах намерение да живея без теб — той завъртя очи, сякаш този факт бе напълно очевиден. — Но не знаех как точно да го направя, бях сигурен, че Емет и Джаспър никога няма да се съгласят да ми помогнат... затова мислех да отида в Италия и някак да предизвикам Волтури.

Не ми се искаше да вярвам, че говори сериозно, но златистите му очи бяха мрачни, вперени напред, замислени как би могъл да сложи край на собствения си живот. Изведнъж се ядосах.

— Какво е Волтури? — попитах настойчиво.

— Волтури са фамилия — обясни той, а погледът му продължаваше да блуждае. — Една много стара, много могъща фамилия от нашия вид. Предполагам, те са нещо като кралската фамилия за нашия свят. В ранните си години Карлайл е живял за кратко при тях в Италия, преди да се установи в Америка, нали помниш историята.

— Разбира се, че помня.

Не бих могла да забравя първото си посещение в дома му, в огромното бяло имение, заровено дълбоко в гората до реката, нито пък стаята, в която Карлайл — баща на Едуард в толкова много отношения — съхраняваше цяла стена с картини, илюстриращи личната му история. Най-яркото, най-цветното и най-голямото платно на стената беше от периода, когато Карлайл живял в Италия. Разбира се, че си спомнях четиримата спокойни мъже, всеки с изящно лице на серафим, изрисувани на най-високия балкон над водовъртежа от цветове под тях. Макар картината да беше на няколко века, Карлайл, русият ангел, не се беше променил. Спомнях си и останалите трима, приятели на Карлайл от ранните му години. Едуард никога не бе използвал името Волтури за красивото трио — двама чернокоси и един белокос мъж.

Беше ги нарекъл Аро, Кай и Марк, нощни покровители на изкуството...

— Както и да е, никой не дръзва да предизвиква фамилията Волтури — продължи Едуард, прекъсвайки спомените ми. — Освен ако не иска да умре, или каквото там ни се случва — гласът му беше толкова спокоен, сякаш перспективата го отегчаваше.

Яростта ми се превърна в ужас. Обгърнах мраморното му лице с ръце и силно го притиснах.

— Никога, никога повече не бива да мислиш за подобно нещо! — казах. — Независимо какво се случва с мен, *не ти разрешавам* да се нараняваш!

— Повече никога няма да те излагам на опасност, така че е безпредметно да говорим.

— Да ме *излагаш* на опасност? Нали уточнихме, че лошият късмет е по моя вина? — все повече започвах да се ядосвам. — Как смееш изобщо да мислиш така? — представата Едуард да престане да съществува, дори след смъртта ми, бе нетърпимо болезнена.

— А ти какво би направила, ако беше на мое място?

— Не е същото.

Май не схващаше разликата. Подсмихна се.

— Ами, ако наистина нещо се случи с теб? — потръпнах само при мисълта. — Би ли искала да се самоубия?

Сянка на болка докосна изваяните му черти.

— Като че ли разбирам гледната ти точка... донякъде — призна той. — Но какво бих правил без теб?

— Каквото си правил, преди да се появя и да объркам живота ти. Той въздъхна.

— От твоята уста звучи толкова лесно.

— И би трябвало да е лесно. Не съм чак толкова интересна.

Канеше се да поспори, но после се отказа.

— Безсмислено е да спорим — напомни ми той. Изведнъж рязко се изправи и внимателно ме отмести, така че да не се докосваме.

— Чарли? — предположих.

Едуард се усмихна. След секунди чух как полицейската кола паркира в алеята. Протегнах се и решително хванах ръката на Едуард. Поне толкова баща ми би могъл да понесе.

Чарли влезе с кутия пица в ръце.

— Здравейте, хлапета — той ми се усмихна. — Реших, че няма да възразите срещу кратка почивка от готвенето и миенето по случай рождения ден. Гладни ли сте?

— Ами да. Благодаря, татко.

Чарли не спомена нищо за очевидната липса на апетит на Едуард. Беше свикнал да отказва вечеря.

— Имаш ли нещо против да изведа Бела довечера? — попита Едуард, когато двамата с Чарли приключихме.

Погледнах Чарли с надежда. Може пък да смяташе, че рождените дни са семеен празник и трябва да си стоя вкъщи. Това беше първият ми рожден ден при него, първият, след като майка ми Рене се беше омъжила повторно и бе отишла да живее във Флорида. Затова нямах представа какви са очакванията му.

— Нямам нищо против, довечера отборът на Маринърс играят за купата — обясни Чарли и разби всичките ми надежди. — Така че не ставам много за компания... Ето — той вдигна фотоапарата, който ми беше купил по предложение на Рене (защото щях да имам нужда от снимки за албума), и ми го подхвърли.

Би трябвало да ме познава по-добре и да знае, че имам проблеми с координацията. Фотоапаратът отскочи от върха на пръста ми и полетя към пода. Едуард го хвана, преди да се разбие на линолеума.

— Добро хващане — отбеляза Чарли. — Ако ще правите нещо забавно у семейство Кълън, Бела, непременно направи снимки. Нали знаеш каква е майка ти — ще иска да ги види още преди да си ги направила.

— Много добре си се сетил, Чарли — каза Едуард и ми подаде фотоапарата.

Обърнах го към него и щракнах първата снимка.

— Работи.

— Чудесно. А, и поздравете Алис от мен. Отдавна не е идвала — устата на Чарли потръпна надолу в едното ъгълче.

— От три дни, татко — напомних му. Чарли беше луд по Алис. Беше се привързал към нея през пролетта, докато тя ми помагаше да се възстановя след странния инцидент. Чарли щеше вечно да ѝ бъде благодарен, че го спаси от ужаса да къпе порасналата си дъщеря. — Ще ѝ предам.

— Добре. И да си прекарате страхотно — явно ни намекваше да тръгваме. Вече се насочваше към всекидневната и телевизора.

Едуард победоносно се усмихна и хвана ръката ми, за да ме изведе от кухнята.

Когато стигнахме пикапа, отново отвори дясната врата и този път не се възпротивих. И без това в тъмното все още трудно се ориентирах къде точно да завия за къщата му.

Едуард се отпрати на север през Форкс, видимо раздразнен от ограничението върху скоростта, налагано от древния ми пикап. Двигателят заръмжа още по-силно от обичайно, когато той ускори до осемдесет километра в час.

— По-полека — предупредих го.

— Знаеш ли какво ще ти хареса? Едно хубаво малко ауди купе. Безшумно, мощно...

— Нищо ми няма на пикапа. А като говорим за скъпи и ненужни вещи, за теб самия ще е най-добре да не си харчил пари за подаръци.

— Нито цент — невинно каза той.

— Добре.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Зависи от услугата.

Той въздъхна, а прекрасното му лице доби сериозно изражение.

— Бела, последният истински рожден ден, който празнувахме, беше на Емет през 1935. Позволи ни да се забавляваме и недей да се инатиш много довечера. Всички са страшно въодушевени.

Винаги се стряхах мъничко, когато споменавах по-добри неща.

— Добре, ще се държа прилично.

— Може би трябва да те предупредя...

— Ако обичаш.

— Като казвам, че всички са въодушевени... наистина имам предвид всички.

— Абсолютно всички? — задавих се. — Мислех, че Емет и Розали са в Африка — жителите на Форкс бяха с впечатлението, че по-големите брат и сестра са в колеж в Дартмут, но аз знаех истината.

— Емет искаше да дойде.

— А... Розали?

— Знаем, Бела. Но не се притеснявай, ще се държа добре.

Не отговорих. Сякаш беше лесно просто да спра да се притеснявам. За разлика от Алис, другата „осиновена“ сестра на Едуард, русокосата красавица Розали, не ме харесваше особено. Всъщност чувството беше малко по-силно от обикновена антипатия. Според Розали аз бях нежелан натрапник в тайния живот на семейството.

Изпитвах ужасно чувство за вина от настоящата ситуация, тъй като подозирах, че продължителното отсъствие на Емет и Розали е по моя вина, макар тайно да се радвах, че не ми се налага да се виждам с нея. Но Емет, игривият и едър като мечка брат на Едуард, наистина ми липсваше. В много отношения той беше като големия брат, който винаги съм искала да имам... само че много по-страховит.

Едуард реши да смени темата.

— Значи, щом не ми разрешаваш да ти купя аудито, няма ли все пак нещо, което да исках за рождения си ден?

Думите ми прозвучаха като шепот.

— Знаеш какво искам.

По гладкото му като мрамор чело се появиха дълбоки бръчки. Май съжали, че е отклонил темата от Розали.

Внезапно се почувствах, сякаш цял ден спорим по тази тема.

— Моля те, Бела, не тази вечер.

— Е, може пък Алис да ми подари каквото искам.

Едуард изръмжа — дълбок, застрашителен рев.

— Това няма да бъде последният ти рожден ден, Бела — зарече се той.

— Не е честно!

Стори ми се, че го чух да проскърцва със зъби.

Вече завивахме по алеята към къщата. От всички прозорци на първите два етажа струеше ярка светлина. Дълга редица запалени японски фенери висяха от стрехите на верандата, пръскайки мека светлина върху огромните кедрови дървета около къщата. Огромни купи цветя, розови рози, обточваха широкото стълбище към входната врата.

Изстенах.

Едуард на няколко пъти си пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Това е празненство — напомни ми той. — Опитай се да бъдеш добричка.

— Разбира се — промърморих аз.

Той заобиколи колата, отвори вратата и ми подаде ръка.

— Имам един въпрос.

Той зачака предпазливо.

— Ако проявя лентата — казах аз, играейки си с фотоапарата, — ще излезеш ли на снимката?

Едуард започна да се смее. Помогна ми да сляза и ме поведе към стълбището и продължи да се смее, докато отваряше вратата.

Всички чакаха в огромната бяла всекидневна и когато минах през вратата, извикаха в хор: „Честит рожден ден, Бела!“. Изчервих се и сведох поглед. Вероятно Алис беше тази, която бе покрила всяка равна повърхност в стаята с розови свещи и десетки кристални вази, пълни със стотици рози. До рояла на Едуард имаше маса с бяла покривка, върху която бяха наредени торта, още вази с рози, чинии и купчинка опаковани в сребриста хартия подаръци.

Беше сто пъти по-зле, отколкото си представях.

Долавяйки притеснението ми, Едуард окуражително обви кръста ми с ръка и ме целуна по главата.

Родителите на Едуард, Карлайл и Есме — невероятно млади и вечно красиви — стояха най-близо до вратата. Есме ме прегърна внимателно, а меката ѝ коса с цвят на карамел ме погали по бузата, когато ме целуна по челото. Карлайл сложи ръка на рамото ми.

— Извинявай затова, Бела — театрално прошепна той. — Не можахме да удържим Алис.

Розали и Емет стояха зад тях. Розали не се усмихна, но поне не ме гледаше свирепо. Устата на Емет беше разтегната в огромна усмивка. Не ги бях виждала от месеци, а бях забравила колко възхитително красива беше Розали, почти болеше да я гледаш. А Емет винаги ли е бил толкова... огромен?

— Изобщо не си се променила — каза Емет, преструвайки се на разочарован. — Очаквах някаква видима промяна, но лицето ти е червено както винаги.

— Много ти благодаря, Емет — отвърнах аз и се изчервих още по-силно.

Той се засмя.

— Трябва да изляза за секунда — той намигна заговорнически на Алис. — Не прави нищо смешно, докато ме няма.

— Ще се опитам.

Алис пусна ръката на Джаспър и се втурна напред, а зъбите ѝ блестяха на ярката светлина. Джаспър също се усмихваше, но остана настрана. Русокос и строен, той се бе облегал на колоната в подножието на стълбите. През дните, които прекарахме заедно във Финикс, бях решила, че е превъзмогнал антипатията си към мен, но в момента, в който се бе освободил от временното задължение да ме пази, беше започнал да се държи както преди — тоест максимално да ме избягва. Знаех, че отношението му не е лично, а просто предпазна мярка, и се опитвах да не проявявам излишна чувствителност. На Джаспър му беше по-трудно да спазва диетата на семейство Кълън, отколкото на останалите. Миризмата на човешка кръв го изкушаваше повече, отколкото другите, защото не се въздържаше от толкова отдавна.

— Време е да отворим подаръците — обяви Алис. Тя хвана лакътя ми с хладната си ръка и ме поведе към масата с тортата и лъскавите пакетчета.

Направих многострадална физиономия.

— Алис, сигурна съм, че ти казах, че не искам нищо...

— Но аз не те послушах — прекъсна ме тя със самодоволна усмивка. — Отвори ги.

Тя взе фотоапарата от ръцете ми и ми подаде голяма квадратна кутия със сребриста опаковка.

Кутията беше толкова лека, че ми се стори празна. На картичката отгоре пишеше, че е от Емет, Розали и Джаспър. Смутено разкъсах хартията и се втренчих в кутията под опаковката.

Отгоре беше нарисувано нещо електронно с множество цифри в заглавието. Отворих кутията, надявайки се да разбере какво е. Но тя действително беше празна.

— Ъ-ъ-ъ... благодаря.

Джаспър се изсмя, а Розали като че ли се усмихна.

— Това е стереоуредба за пикапа ти — обясни Джаспър. — В момента Емет я инсталира, за да не можеш да я върнеш.

Алис вечно изпреварваше ходовете ми.

— Много ви благодаря, Джаспър, Розали — казах аз и се засмях, като си спомних мрънкането на Едуард за радиото ми, което очевидно е било нарочно. — Благодаря, Емет! — извиках по-високо.

Чух бумтящия му смях откъм пикапа и отново се засмях.

— Сега отвори този от мен и Едуард — каза Алис толкова развълнувано, че гласът ѝ беше като тънко чуруликане. Тя ми подаде плоска квадратна кутийка.

Обърнах се и погледнах Едуард смразяващо.

— Нали обеща.

Преди да успее да ми отговори, Емет влетя през вратата.

— Точно навреме — изграчи той и застана зад Джаспър, който се беше приближил повече от обичайно, за да вижда по-добре.

— Не съм похарчил и цент — увери ме Едуард. Той отметна кичур коса от лицето ми, а кожата ми потръпна от допира му.

Поех си дълбоко въздух и се обърнах към Алис.

— Дай го — въздъхнах аз. Емет се подсмихна весело.

Взех кутийката и погледнах към Едуард, после пъхнах пръст под ръбчето на хартията и дръпнах тиксото.

— Ох! — промърморих, когато хартията срязва пръста ми. Дръпнах го, за да разгледам порязаното. Една капка кръв се процеди от малкия разрез.

След това всичко се разви светкавично.

— Не! — изрева Едуард.

Той се хвърли към мен, запращайки ме върху масата. Масата падна и тортата, подаръците, цветята и чиниите се пръснаха по пода. Аз се сгромолясах сред изпочупените стъкла.

Джаспър се удари в Едуард и звукът от сблъсъка беше като тътен от падащи камъни.

Чух и друг шум, зловещо ръмжене, което сякаш идваше от гърдите на Джаспър. Той се опита да избута Едуард, щраквайки със зъби само на сантиметри от лицето му.

В следващия момент Емет сграбчи Джаспър отзад, приклещвайки го в здравата си хватка, но Джаспър продължаваше да се бори, а дивият му, празен поглед беше втренчен в мен.

Освен огромния шок, усещах и болка. Бях паднала на пода до рояла, протягайки инстинктивно ръце, за да се предпазя от удара, точно върху назъбените стъкла. Едва сега усетих пронизващата, пареща болка, която се стрелна от китката до лакътя ми.

Замаяна и объркана, извърнах поглед от яркочервената кръв, която бликаше от ръката ми, и се втренчих в трескавите очи на

шестима внезапно изгладнели вампири.

ВТОРА ГЛАВА

ШЕВОВЕ

Единствен Карлайл запази спокойствие. Стотиците години опит в спешните отделения си проличаха в тихия му властен глас.

— Емет, Роуз, изведете Джаспър навън.

Емет кимна с нетипично за него сериозно изражение.

— Хайде, Джаспър.

Джаспър се опита да се бори с неумолимата хватка на Емет, усукваше се, мяташе към брат си оголени зъби, а очите му бяха все така помътнели.

Лицето на Едуард бе по-бяло от кост, когато се извъртя, наведе се над мен и зае отбранителна поза. Измежду стиснатите му зъби се изплъзна ниско предупредително изръмжаване. Усещах, че не диша.

Розали с непонятно задоволство, изписано върху божественото ѝ лице, пристъпи пред Джаспър, на безопасно разстояние от зъбите му, и помогна на Емет да го измъкне през стъклената врата, придържана от Есме, която бе притиснала длан плътно върху устата и носа си. Върху сърцевидното ѝ лице бе изписан срам.

— Толкова съжалявам, Бела — извика тя, преди да последва останалите към двора.

— Пусни ме да мина, Едуард — прошепна Карлайл.

Измина една секунда, след това Едуард бавно кимна и се отпусна.

Карлайл приклекло мен и се наведе да прегледа ръката ми. Усещах, че лицето ми се е смръзнало от ужас и се опитах да успокоя чертите си.

— Ето, Карлайл — каза Алис и му подаде една кърпа.

Той поклати глава.

— В раната има твърде много стъкло — той протегна ръка и откъсна дълга, тясна ивица от ръба на покривката. Усука я около ръката ми над лакътя като турникет. Главата ми се замая от миризмата на кръв. Ушите ми бучаха.

— Бела — каза Карлайл нежно. — Искаш ли да те закарам до болницата, или предпочиташ да се погрижа тук?

— Тук, моля те — прошепнах.

Ако ме закараше в болницата, случката нямаше как да подмине ушите на Чарли.

— Ще ти донеса чантата — предложи Алис.

— Да я преместим на кухненската маса — каза Карлайл на Едуард.

Едуард ме вдигна с лекота, докато Карлайл продължаваше да притиска ръката ми.

— Как се чувстваш Бела? — попита ме той.

— Добре съм — гласът ми прозвуча относително спокойно, което ме зарадва.

Лицето на Едуард бе като камък.

Алис ни чакаше в кухнята. Черната чанта на Карлайл вече лежеше на масата, а в контакта бе включена малка, но ярка настолна лампа. Едуард нежно ме сложи да седна на един от столовете, а Карлайл си придърпа друг. Веднага се залови за работа.

Едуард стоеше над мен в същата защитна поза, все така, без да диша.

— Махай се, Едуард — въздъхнах.

— Ще се справя — настоя той. Но челюстта му се бе стегнала, очите му горяха от мъчителната жажда, с която се бореше, по-силна у него, отколкото у другите.

— Няма смисъл да се правиш на герой — казах. — Карлайл ще се справи и без твоя помощ. Иди да глътнеш малко чист въздух.

Трепнах, когато Карлайл бодна ръката ми.

— Ще остана — отвърна той.

— Защо си такъв мазохист? — изломотих.

Карлайл реши да се намеси.

— Едуард, по-добре иди да намериш Джаспър, преди да се е отдалечил прекалено. Сигурен съм, че е много разстроен и се съмнявам, че ще послуша друг, освен теб в това състояние.

— Да — съгласих се веднага. — Върви да настигнеш Джаспър.

— По-добре да свършиш нещо полезно — намеси се и Алис.

Едуард присви очи, когато осъзна, че всички сме срещу него, но после кимна кратко и плавно изтича през задната врата. Бях сигурна,

че не бе поел и глътка въздух, откакто си порязах пръста.

В ръката ми започваше да се разпростира някаква мъртвешка липса на осезаемост. Тя изличи болката от убождането, но пък ми напомни за раната, така че се концентрирах върху лицето на Карлайл, за да не мисля какво правят ръцете му. Косата му светеше златиста на ярката светлина, докато се навеждаше над ръката ми. Усещах слаби конвулсии в стомаха, но бях твърдо решена да не се поддавам на обичайното гадене. Вече не усещах болка, само леко придърпване, върху което се мъчех да не се замислям. Нямаше смисъл да се разповръщам като бебе.

Ако Алис не беше точно пред очите ми, нямаше и да забележа как най-после се предаде и се изниза от стаята. С лека извинителна усмивка на уста тя изчезна през вратата.

— Е, вече всички си тръгнаха — въздъгнах. — Ако не друго, поне знам как да изпразня стаята.

— Не си виновна ти — каза успокоително Карлайл и се засмя. — На всеки може да се случи.

— *Може* — повторих. — Но обикновено се случва на мен.

Той отново се разсмя.

Спокойствието му бе още по-удивително на фона на всеобщата реакция. Не долавях и следа от напрежение върху лицето му. Работеше с бързи, уверени движения. Единственият звук, освен тихото ни дишане, бе мекото звънтене на миниатюрните късчета стъкло, които падаха едно по едно на масата.

— Как успяваш? — попитах. — Даже Алис и Есме... — млъкнах и поклатих озадачено глава. Макар и останалите да се бяха отказали окончателно от традиционната диета на вампирите, той си оставаше единственият, който понасяше миризмата на кръвта ми, без да е подвластен на невероятната сила на изкушението. Сигурна бях, че му е много по-трудно, отколкото даваше вид.

— Дълги, дълги години опит — обясни той. — Вече почти не усещам миризмата.

— Мислиш ли, че ще ти стане по-трудно, ако си вземеш дълга отпуска и известно време не стъпваш в болницата? И нямаш контакт с кръв?

— Може би — той вдигна рамене, но ръцете му не трепнаха. — Никога не съм чувствал необходимост от продължителна почивка — той

ми се усмихна лъчезарно. — Прекалено много обичам работата си.

Дзън, дзън, дзън. Изненадах се колко много стъкло бе попаднало в ръката ми. Изкушавах се да погледна към нарастващата купчинка, просто за да видя колко е висока, но си знаех, че това никак няма да помогне на старанията ми да не повърна.

— А кое точно ти харесва? — почудих се на глас. Действително не разбирах — безкрайните години, които бе посветил на борба и самоконтрол, за да може да стигне дотам, че да понася така лесно работата си. Освен това исках да поддържам разговора, гласът му разсейваше мислите ми от гаденето.

Когато ми отговори, тъмните му очи бяха спокойни и замислени.

— Хмм. Най ми допада, когато... по-съвършените ми способности ми позволят да спася човек, който иначе би бил загубен. Приятно е да зная, че благодарение на това, което правя, животът на някои хора е по-добър само защото съществувам. Дори обонянието ми понякога се оказва полезно средство за диагностика — ъгълчето на устата му се повдигна в полуусмивка.

Замислих се върху думите му, докато той човъркаше в ръката ми, за да е сигурен, че е извадил всички стъкълца.

След това се разрови в чантата си за следващите инструменти, а аз положих всички усилия да не си представям иглата и конеца.

— Стараеш се много, за да компенсираш нещо, което не е твоя вина — предположих, когато усетих нов вид придърпване върху кожата. — Искам да кажа, че решението не е било твое. Не си избрал сам този начин на живот и въпреки това трябва да полагаш такива огромни усилия, за да си добър.

— Не знам дали се опитвам да компенсирам нещо — възрази той спокойно. — Както при всичко друго в живота, просто трябваше да реша какво да правя с това, което ми бе отредено.

— Така звучи толкова лесно.

Той отново огледа ръката ми.

— Готово — каза и срязва един конец. — Приключихме — той старателно прокара върху шевовете огромна клечка с памук, напоена с някаква течност с цвят на сироп. Миризмата беше особена, зави ми се свят. Сиропът оцвети кожата ми.

— Все пак в началото — продължих да настоявам, докато той прикрепяше дълго парче марля и го усукваше около ръката ми. —

Защо въобще ти е хрумнало да опиташ да живееш по друг начин, освен по очевидния?

Устните му се свиха в загадъчна усмивка.

— Едуард не ти ли е разказвал историята?

— Да, но се опитвам да разбера как точно си разсъждавал...

Лицето му внезапно отново стана сериозно и се зачудих дали мислеше за същото, за което и аз. Интересно ми бе да зная какви мисли ще ми минават, когато (отказвах да приема варианта ако) съм в неговото положение.

— Знаеш, че баща ми е бил свещеник — унесе се той в мисли, докато старателно почистваше масата, изтърквайки всичко няколко пъти с навлажнена марля. Миризмата на спирт засмъдя в носа ми. — Имаше доста суров поглед върху света, който бях започнал да подлагам на съмнение още преди промяната си — Карлайл сложи всички изцапани марли и късчетата стъкло в една празна кристална купа. Не разбрах какво възнамерява да прави даже когато драсна клечка кибрит. След това я хвърли върху напоената със спирт тъкан и внезапният пламък ме накара да подскоча.

— Извинявай — извини се той. — Това ще свърши работа... Така че не бях съгласен със специфичната вяра на баща ми. Но никога през тези почти четиристотин години, откакто съм се родил, не съм видял нещо, което да ме накара да се съмнявам дали Бог съществува в една или друга форма. Нито дори отражението в огледалото.

Престорих се, че разглеждам превръзката на ръката си, за да прикрия изненадата си от обрата, който бе приел разговорът. С оглед на ситуацията последното нещо, което очаквах, бе разговор за религия. Собственият ми живот бе доволно лишен от вяра. Чарли се считаше за лутеран, защото такава бе религията на родителите му, но в неделя предпочиташе да почита реката с въдица в ръка. Рене от време на време пробваше някоя и друга църква, но подобно на всичките ѝ краткотрайни увлечения като тениса, гърнчарството, йогата и уроците по френски, обикновено се прехвърляше на нещо друго, преди още да съм разбрала каква е най-новата ѝ прищявка.

— Сигурен съм, че всичко това ти звучи доста чудато, като се има предвид, че излиза от устата на вампир — той се усмихна, наясно, че небрежната употреба на тази дума неизменно ме стряскаше. — Но се надявам, че животът, даже и нашият, все има някакъв смисъл.

Признавам, че надеждите ми не са особено оправдани — продължи той рязко. — Признавам, че все пак сме прокълнати. Но се надявам, може би твърде наивно, че все си струва да се стараем.

— Не смятам, че е наивно — смотолевих. Не можех да си представя, че някой, пък бил той и Господ, не би се впечатлил от личността на Карлайл. Освен това единственият рай, който аз лично бих одобрила, е този, в който задължително присъства Едуард. — А и не смятам, че друг би го приел за наивно.

— Всъщност ти си първата, която се съгласява с мен.

— Останалите не са ли на твоето мнение? — попитах учудено, имайки предвид една конкретна особа.

Карлайл отново се досети какво имам предвид.

— Едуард е съгласен донякъде. Бог и раят съществуват... както и адът. Но не вярва, че за нас има някакъв задгробен живот — гласът му бе съвсем тих. Погледът му се бе зареял през големия прозорец над мивката навън в тъмнината. — Той смята, че сме загубили душите си.

Сетих се за думите на Едуард този следобед: *не и ако не искаш да умреш, или каквото там ни се случва*. В главата ми светна крушка.

— Всъщност това е проблемът, нали? — налучках. — Затова така се е запънал за мен.

Карлайл заговори бавно.

— Когато гледам... *сина* си. Силата му, добротата му, светлината, която струи от него — това повече от всичко подхранва надеждата и вярата ми. Нима е възможно за някой като Едуард да не съществува нищо повече?

Разпалено кимнах в съгласие.

— Но ако вярвах в това, в което вярва той... — той ме погледна с непроницаемите си очи. — Ако ти вярваше в същото? Нима би могла да отнемеш *неговата* душа?

Така формулиран, въпросът спря отговора ми в гърлото. Ако ме беше попитал дали бих рискувала да загубя душата си заради Едуард, отговорът щеше да е очевиден. Но дали бих рискувала неговата душа? Стиснах недоволно устни. Не беше честно.

— Сама виждаш какъв е проблемът.

Поклатих глава, съзнавайки как упорито съм вирнала брадичка.

Карлайл въздъхна.

— Решението си е мое — настоях.

— Но и негово — той вдигна ръка, усещайки, че се каня да споря. — Тъй като ще е отговорен, че ти го е причинил.

— Той не е единственият, който може да го направи — изгледах замислено Карлайл.

Той се разсмя и натежалата атмосфера внезапно се разведри.

— А, не! По този въпрос ще трябва да се разбереш с него — но после въздъхна. — Точно в това никога няма да съм сигурен. *Смятам*, че в останалите отношения съм постъпвал възможно най-правилно, като се имат предвид обстоятелствата. Но дали бях прав да обричам останалите на този живот? Все още не мога да преценя.

Не отговорих. Представих си какъв би бил животът ми, ако Карлайл бе устоял на изкушението да промени самотното си съществуване... и потреперих.

— Майката на Едуард бе тази, която ми помогна да реша — Карлайл почти шепнесе. Продължаваше да се взира невиждащо през черните стъкла.

— Майка му? — всеки път, когато се бях опитвала да разпитам Едуард за родителите му, ми отговаряше единствено, че са починали много отдавна и спомените му са доста неясни. Сега осъзнах, че споменът на Карлайл, независимо от краткия му контакт с тях, вероятно бе съвсем ясен.

— Да. Казваше се Елизабет. Елизабет Мейсън. Баща му Едуард-старши така и не дойде в съзнание в болницата. Умря още при първата вълна на грипа. Но Елизабет беше в съзнание почти до последния миг. Едуард много прилича на нея: и тя имаше този необичаен бронзов оттенък на косата, а очите ѝ бяха със съвсем същия зелен цвят.

— Очите му са били зелени? — прошепнах, опитвайки се да си ги представя.

— Да... — жълтеникавите очи на Карлайл вече се бяха върнали стотина години назад. — Елизабет се тревожеше безмерно за сина си. Влошаваше собствените си шансове за оцеляване, като се опитваше да се грижи за него от болничното си легло. Очаквах, че той ще си отиде преди нея — беше в много по-лошо състояние. Когато краят дойде за Елизабет, всичко стана много бързо. Беше точно след залез-слънце и аз бях пристигнал в болницата да отменя лекарите, които бяха на работа цял ден. Точно тогава ми беше трудно да се преструвам — работата беше толкова много, а аз всъщност не се нуждаех от почивка. Как

мразех да се прибирам у дома, да се крия в тъмното и да се преструвам, че спя, когато толкова много хора умираха!

Още с влизането си отидох да прегледам Елизабет и сина ѝ. Бях се привързал към тях, което винаги е опасно, имайки предвид крехката природа на хората. Веднага забелязах, че състоянието ѝ се е влошило. Треската ѝ се бе усилила, а тялото ѝ бе твърде изнемощяло, за да продължава да се бори. Но когато ме погледна от леглото си, никак не изглеждаше слаба.

„Спасете го!“ — заповяда ми тя с дрезгавия глас на изтощеното си гърло. „Ще направя всичко по силите си“ — обещах ѝ, като я хванах за ръката. Треската бе толкова силна, че вероятно въобще не е усетила колко неестествено студена бе моята. Вероятно всичко ѝ се е струвало студено. „Трябва“ — настоя тя, стискайки ръката ми с такава сила, че се запитах дали все пак няма да успее да пребори треската. Очите ѝ бяха сурови като камъни, като смарагди. „Трябва да направите всичко по *ваши*те сили. Каквото другите не могат, вие трябва да го направите за моя Едуард!“

Стреснах се. Гледаше ме с пронизителните си очи и за миг ми се стори, че е наясно с тайната ми. След това треската съвсем я повали, така и не дойде повече в съзнание. Отиде си по-малко от час след като ме накара да обещаая. Десетилетия наред бях обмислял идеята да си създам другар. Само още едно създание, което да познава истинската ми същност, а не това, за което се преструвах. Но така и не успях да оправдая подобна крачка пред себе си — да причиня другиму каквото бяха причинили на мен. А ето, Едуард лежеше пред мен и умираше. Ясно бе, че му остават само няколко часа. До него лежеше майка му и лицето ѝ, дори и в смъртта, продължаваше да е напрегнато.

Карлайл сякаш виждаше всичко наново, спомените му бяха непокътнати от стотината години, които го деляха от събитията. Аз също виждах всичко съвсем ясно, докато говореше: отчаяната обстановка в болницата, съкрушителното присъствие на смъртта. Едуард, пламнал от треската, а животът му се изплъзва с всяка изминала минута... Отново потръпнах и се постарях да изтикам картината от съзнанието си.

— Думите на Елизабет продължаваха да отекват в главата ми. Нима знаеше какво можех да сторя? И нима някой би поискал нещо такова за сина си? Погледнах Едуард. Макар и болен, той бе прекрасен.

В лицето му имаше нещо чисто и добро. Точно такова лице бих искал да притежава синът ми. И след всичките тези години колебания действах импулсивно. Първо откарах майка му в моргата, а после се върнах при него. Никой не бе забелязал, че все още диша. Нямахме достатъчно ръце, достатъчно очи, за да се следят дори и наполовина нуждите на пациентите. Моргата бе празна — поне по отношение на живите. Измъкнах го през задния вход и го пренесох през покривите у дома. Не бях сигурен какво трябва да сторя. Накрая реших да пресъздам нараняванията, които аз самият бях получил толкова векове по-рано в Лондон. По-късно имах угризения. Оказа се много по-болезнено и продължително от необходимото. Но не съжалявах. Никога не съм съжалявал, че спасих Едуард — той поклати глава и явно се върна в настоящето. — Май е най-добре да те закарам вкъщи вече.

— Аз ще го направя — чух гласа на Едуард. Той изникна от потъналата в полумрак трапезария с нетипично бавна крачка. Лицето му беше гладко, неразгадаемо, но в очите му имаше нещо странно, нещо, което се стараяше с всички сили да прикрие. Усетих спазъм в стомаха.

— Карлайл може да ме откара — казах. Погледнах ризата си — светлосинята памучна материя бе подгизнала и напръскана с кръв. Дясното ми рамо бе омазано с розова глазура за торта.

— Нищо ми няма — гласът на Едуард бе напълно лишен от емоция. — И без това ще трябва да се преоблечеш. Чарли ще получи инфаркт, ако те види така. Ще кажа на Алис да ти даде нещо — той излезе от кухнята.

Погледнах тревожно Карлайл.

— Много е разстроен.

— Да — съгласи се Карлайл. — Днес се случи точно това, от което най-много се страхува. Да се окажеш в опасност заради нашата същност.

— Но той не е виновен.

— Нито пък ти.

Отклоних поглед от мъдрите му, прекрасни очи. Не можех да се съглася с него.

Карлайл ми подаде ръка и ми помогна да стана. Последвах го до основното помещение. Есме се бе върнала и миеше пода там, където

бях паднала — ако съдех по миризмата — с чиста белина.

— Есме, дай на мен — усещах, че лицето ми отново е аленочервено.

— Приключих — тя ми се усмихна. — Как се чувстваш?

— Добре съм — уверих я. — Карлайл шие по-бързо от всеки друг лекар, когото познавам.

И двамата се засмяха.

Алис и Едуард влязоха през вратата в дъното. Алис забърза към мен, но Едуард остана назад, лицето му бе непроницаемо.

— Хайде — каза Алис. — Да ти намерим да облечеш нещо не толкова ужасяващо.

Намери ми една риза на Есме, която по цвят наподобяваше моята.

Сигурна бях, че Чарли няма да забележи. Бялата превръзка на ръката ми съвсем не изглеждаше толкова сериозна, след като вече не бях потънала в кървища. Чарли никога не би се изненадал да ме види с бинт.

— Алис — прошепнах, когато тя се отправи към вратата.

— Да? — тя също шепнеше и ме погледна с любопитство, навела глава на една страна.

— Много ли е зле положението? — не бях сигурна дали не шепна излишно. Макар да бяхме на горния етаж, при това със затворена врата, може би все пак ме чуваше.

Лицето ѝ се изопна.

— Все още не знам.

— Как е Джаспър?

Тя въздъхна.

— Много е нещастен от постъпката си. Предизвикателството все още е твърде сериозно за него, а той мрази да се чувства слаб.

— Той не е виновен. Ще му кажеш, че изобщо не му се сърдя, нали?

— Разбира се.

Едуард ме чакаше пред входната врата. Когато слязох по стълбите, той я задържа отворена, без да продума.

— Вземи си подаръците! — извика Алис, докато крачех предпазливо към Едуард. Събра двата пакета, единият наполовина

отворен, и фотоапарата под пианото и ги напъха в здравата ми ръка. — Ще ми благодариш по-късно, когато ги отвориш.

Есме и Карлайл тихо ми пожелаха лека нощ. Забелязах, че досущ като мен стрелкат тайни погледи към безстрастния си син.

Почувствах облекчение, когато излязох навън. Забързах покрай фенерите и розите, сега вече с неприятни спомени за случилото се. Едуард мълчаливо крачеше до мен. Отвори ми дясната врата на колата и аз се покатерих вътре без коментари.

На таблото върху новото радио бе закрепена огромна червена панделка. Свалих я и я хвърлих на пода. Докато Едуард се вмъкваше до мен, я сригах под седалката.

Той не погледна нито мен, нито радиото. Никой не посегна да го включи и тишината някак се задълбочи от внезапното избумтяване на мотора. Той подкара твърде бързо по тъмната лъкатушеща алея.

Тишината ме побъркваше.

— Кажй нещо — примолех се накрая, когато зави по главното шосе.

— Какво искаш да кажа? — попита той вяло.

Трепнах от резервирания му тон.

— Кажй ми, че ми прощаваш.

Думите ми предизвикаха някаква искра върху лицето му, гневна искра.

— На *теб* да простя? За какво?

— Ако бях внимавала повече, нищо нямаше да се случи.

— Бела, поряза се на хартията, това едва ли заслужава смъртно наказание.

— Въпреки това вината е моя.

— Твоя? Ако се беше порязала в къщата на Майк Нютън в присъствието на Джесика и на Анджела и на останалите ти нормални приятели, какво е най-лошото, което можеше да се случи? Да не намерите марля? Ако сама се беше препънала и връхлетяла върху купчина стъклени чинии, вместо друг да те събори — дори и тогава какво толкова би се случило? Да изцапаш седалките с кръв, докато те карат към спешния кабинет? Майк Нютън щеше да ти държи ръката, докато те шият, и нямаше да му се налага през цялото време да се бори с желанието да те убие. Недей да поемаш вината върху себе си, Бела. Така само още повече се отвращавам от себе си.

— Как, по дяволите, се озова Майк Нютън в този разговор? — троснах се.

— Озова се, защото ще е дяволски по-безопасно, ако си с него — изръмжа той.

— Предпочитам да умра, отколкото да съм с Майк Нютън — възразих. — Предпочитам да умра, отколкото да съм с когото и да било друг, освен с теб.

— Не бъди мелодраматична, моля те.

— Тогава ти не бъди абсурден.

Той не отговори. Загледа се гневно през предното стъкло с празно изражение.

Напрегнах се да измисля как да спася вечерта. Когато спря пред къщата ми, все още не ми беше хрумнало нищо.

Той изгаси двигателя, но ръцете му си останаха свити около волана.

— Ще останеш ли тази нощ? — попитах.

— Трябва да се прибирам.

Никак не ми се искаше да се отдава на съжаления и разкаяния.

— По случай рождения ми ден — настоях.

— Няма как да стане и по двата начина — или искаш да се правим, че нямаш рожден ден, или не. Едното или другото — гласът му беше строг, но не така сериозен, както преди малко.

Тихичко въздъгнах от облекчение.

— Добре. Реших, че не искам да се преструваш, че нямам рожден ден.

— Ще се видим горе.

Изскочих от колата и се пресегнах да си взема подаръците. Той се намръщи.

— Не е нужно да ги взимаш.

— Искам си ги — отвърнах автоматично и после се почудих дали нарочно не ме подвежда.

— Едва ли. Карлайл и Есме са харчили пари заради теб.

— Ще го преживея — пъхнах непохватно подаръците под здравата си ръка и треснах вратата зад себе си.

За по-малко от секунда той вече бе излязъл от пикапа и стоеше до мен.

— Дай поне да ги нося — каза той и ги взе от ръката ми. — Ще те чакам в стаята.

Усмигнах му се.

— Благодаря.

— Честит рожден ден — въздъхна той и се наведе да докосне устните ми със своите.

Когато се изправи, аз се повдигнах на пръсти, за да удължа целувката. Той се усмигна с любимата ми крива усмивка и после изчезна в тъмнината.

Мачът още не беше свършил. Още като прекрачих прага, чух как коментаторът дърдори на фона на виковете на тълпата.

— Бел? — провикна се Чарли.

— Здравсти, татко — казах, когато се появих иззад ъгъла. Притиснах ръка плътно до тялото си. Заболя ме от натиска и сбръчках нос. Явно упойката започваше да ме пуска.

— Как беше? — Чарли се бе излегнал на дивана, подпрял боси крака върху облегалката. Остатъците от къдравата му кафява коса бяха сплескани от едната страна на главата му.

— Алис се беше престарала. Цветя, торта, свещи, подаръци — пълната програма.

— Какво ти подариха?

— Радио за пикапа — и множество неизвестни.

— Еха.

— Аха — съгласих се. — Е, аз смятам да си лягам.

— Ще се видим утре сутринта.

Помахах му.

— До утре.

— Какво ти е на ръката?

Изчервих се и се проклех наум.

— Спънах се. Нищо работа.

— Бела — въздъхна той и поклати глава.

— Лека нощ, татко.

Забързах към банята, където си държах пижамата точно за такива случаи. Напъхах се в потничето и памучното долнище, комплекта, който си бях купила вместо протрития анцуг (него обличах по-рано за през нощта) и примижах, когато движенията изопнаха шевовете. Измих си лицето с една ръка, после зъбите и забързах към стаята.

Той седеше в средата на леглото и небрежно въртеше една от сребристите кутии.

— Здравсти — каза. Гласът му беше тъжен. Явно се бе отдал на съжаления.

— Здравсти — сгуших се в каменните му гърди. — Може ли вече да си отворя подаръците?

— Откъде този ентузиазъм? — почуди се той.

— Ти разпали любопитството ми.

Вдигнах дългия плосък пакет, който явно бе от Карлайл и Есме.

— Позволи на мен — предложи той. Пое подаръка от ръката ми и смъкна сребрилата хартия с едно-единствено плавно движение. После ми върна продълговатата бяла кутия.

— Мислиш ли, че ще се справя с вдигането на капака? — измърморих, но той се направи, че не ме чува.

В кутията лежеше дълъг, плътен лист хартия с огромно количество ситен текст. Трябваше ми около минута, за да схвана основната информация.

— Ще ходим до Джаксънвил? — въпреки всичко се развълнувах. Беше ваучер за самолетни билети за мен и Едуард.

— Такава е идеята.

— Не мога да повярвам. Рене ще полудее! А ти нищо против ли нямаш? Там е слънчево, ще трябва по цял ден да стоиш на затворено.

— Мисля, че ще го преживея — каза той, след това се намръщи. — Ако имах представа, че ще реагираш нормално на този подарък, щях да те накарам да го отвориш пред Карлайл и Есме. Мислех, че ще се размрънкаш.

— Е, определено е твърде скъп. Но поне ще те взема със себе си! Той се засмя.

— Сега вече ми се иска и аз да бях похарчил малко пари за твоя подарък. Не знаех, че си в състояние да проявяваш здрав разум.

Сложих билетите настрани и посегнах към неговия подарък, любопитството ми наново бе изострено. Той го дръпна от мен и го разопакова както първия.

Подаде ми прозрачна кутийка с ненадписан сребрист диск вътре.

— Какво е? — попитах объркана.

Той не отговори. Взе диска и се протегна зад мен, за да го сложи в плейъра на нощната масичка. Натисна бутона и двамата мълчаливо

зачакахме. След това музиката започна.

Заслушах онемяла с широко отворени очи. Знаех, че чака реакцията ми, но просто не можех да проговоря. Очите ми се наляха със сълзи и аз посегнах да ги избърша, преди да са потекли.

— Ръката ли те заболя? — попита той тревожно.

— Не, не е ръката ми. Прекрасно е, Едуард. Не би могъл да ми подариш нещо по-красиво. Просто не мога да повярвам — млъкнах, за да мога да слушам.

Това беше неговата музика, неговите творби. Първото парче на диска беше моята приспивна песен.

— Реших, че няма да ми позволиш да ти купя пиано, за да мога да ти свиря тук — поясни той.

— Напълно си прав.

— Как ти е ръката?

— Съвсем добре — всъщност започваше да пламти под превръзката. Искях да си сложа малко лед. Бих предпочела да си послужи с ръката му, но така щях да се издам.

— Ще ида да ти донеса един тилебол.

— Нищо не искам — възразих, но той ме смъкна от скута си и се отправи към вратата.

— Чарли — изсъсках.

Чарли не беше съвсем наясно, че Едуард често остава да пренощува в къщата. Всъщност би получил удар, ако някога научеше за този факт. Но не се чувствах особено гузна, че го заблуждавам. Не правехме нищо, което баща ми не би искал да правя. Едуард и неговите правила...

— Няма да ме види — обеща Едуард и изчезна тихомълком през вратата... и се върна, улавяйки вратата, преди дори да успее да докосне рамката. В едната си ръка носеше чашата от банята и шишенце с хапчета.

Взех хапчетата, които ми подаде, без да споря — и без това знаех, че ще загубя спора. А и ръката ми започваше наистина да ме наболява.

Приспивната ми песен продължаваше да се лее като фон, нежна и приказна.

— Става късно — отбеляза Едуард. Вдигна ме от леглото с една ръка, а с другата дръпна покривката. Положи ме обратно с глава върху

възглавницата и подпъхна одеялото около тялото ми. След това легна до мен върху одеялото, за да не измръзна, и ме прегърна с една ръка.

Облегнах глава на рамото му и доволно въздъхнах.

— Благодаря още веднъж — прошепнах.

— Няма за какво.

Дълго време мълчахме, докато слушах как приспивната ми песен тече към своя край. Започна друга песен. Разпознах любимата на Есме.

— За какво мислиш? — попитах шепнешком.

Той се поколеба за миг, преди да ми отговори.

— Всъщност разсъждавах върху доброто и лошото.

Усетих хладна тръпка да пролазва по гръбнака ми.

— Помниш ли, че реших да не се преструваш, че нямам рожден ден? — попитах бързо, надявайки се опитът ми да го разсея да не е твърде очевиден.

— Да — отвърна той предпазливо.

— Ами, мислех си, понеже имам рожден ден, че ми се иска пак да ме целунеш.

— Днес си доста лакома.

— Така е, но моля те, не прави нищо против волята си — добавих, подразнена.

Той се засмя, после въздъхна.

— Пази боже, да направя нещо против волята си — каза той със странно отчаян тон, после хвана брадичката ми с длан и придърпа лицето ми към своето.

Целувката започна както всеки път — Едуард внимателен както винаги, а моето сърце лудешки разтуптяно, както обикновено. Но след това нещо сякаш се промени. Устните му внезапно станаха много по-настойчиви, свободната му ръка зарови пръсти в косите ми и прилепи лицето ми към своето. И макар и моите пръсти да се свиха в косата му, и очевидно да прекрочвах предпазливо очертаните от него граници, за първи път той не ме спря. Усещах студеното му тяло през одеялото, но въпреки това пламенно се притиснах в него.

После той внезапно спря и нежно, но решително ме отблъсна от себе си. Свлякох се назад върху възглавницата задъхана и замаяна. Някакъв спомен се бореше в съзнанието ми, но ми се изплъзваше.

— Извинявай — каза той също задъхано. — Това беше доста неуместно.

— Аз нямам нищо против — изпъшках.

Той ми се намръщи в тъмнината.

— Опитай се да поспиш, Бела.

— Не, искам пак да ме целунеш.

— Надценяваш самоконтрола ми.

— Какво те привлича повече — кръвта ми или тялото ми? — предизвикателно попитах.

— Резултатът е равен — той се ухили кратко пряко волята си, но след това отново стана сериозен. — А сега защо не спреш да си насилваш късмета и не заспиваш?

— Добре — съгласих се и се притиснах по-плътно до него.

Действително се чувствах изтощена. Денят се бе оказал твърде дълъг в толкова много отношения, но въпреки това не чувствах облекчение, че приближава края му. Сякаш утре ме дебнеше нещо лошо. Глупаво предчувствие: нима утрешният ден можеше да бъде поужасен от днешния? Явно напрежението най-после ме завладяваше с пълна сила.

Крадешком притиснах ранената си ръка в рамото му, така че хладната му кожа да успокои парещата болка. Незабавно почувствах облекчение.

Бях почти заспала, когато осъзнах какво ми бе напомнила целувката му: за миналата пролет, когато се бе наложило да се разделим, за да отклони Джеймс от следата ми. Беше ме целунал за довиждане, без да знае кога и дали ще се видим отново. По някаква непонятна за мен причина днешната целувка съдържаше същата болезнена страст. Потреперих и заспах дълбоко, сякаш всичко бе някакъв кошмар.

ТРЕТА ГЛАВА

КРАЯТ

На следващата сутрин се чувствах абсолютно отвратително. Не бях спала добре, ръката ме болеше, а главата ми пулсираше. Настроението ми не се подобри от факта, че лицето на Едуард бе гладко и сдържано, когато припряно ме целуна по челото и се измъкна през прозореца. Опасявах се, че твърде дълго съм спала, че отново е разсъждавал върху доброто и злото, докато ме е гледал как спя. Тревогата сякаш засили блъскането в черепа ми.

Едуард ме чакаше в училищния двор, както обичайно, но изражението му продължаваше да не ми харесва. Очите му криеха нещо, което не успях да доловя, и това ме плашеше. Не ми се щеше да споменавам предната вечер, но не бях сигурна дали отбягването на темата не влошава нещата.

Той ми отвори вратата, за да изляза.

— Как се чувстваш?

— Идеално — излъгах и трепнах, когато трясъкът на вратата отекна в главата ми.

Тръгнахме мълчаливо, като той се стараеше да върви в крак с мен. Искях да задам толкова много въпроси, но се налагаше повечето да почакаат, тъй като бяха предназначени за Алис: Как бе Джаспър днес? Какво са си говорили след тръгването ми? Какво бе казала Розали? И най-важното — какво виждаше в своите странни, несъвършени видения за бъдещето? Можеше ли да предположи за какво мисли Едуард, защо е толкова мрачен? Имаше ли някакви основания за смътните, инстинктивни опасения, от които не можех да се отърся?

Сутринта се влачеше. Нямах търпение да видя Алис, въпреки че нямаше да мога да говоря с нея в присъствието на Едуард. Той продължаваше да е резервиран. От време на време ме питаше за ръката и аз излъгах по нещо.

Алис обикновено ни изпреварваше в стола — нали не ѝ се налагаше да крета до такава тромава особа като мен. Но сега я нямаше на масата, не седеше с поднос храна, която нямаше да изяде.

Едуард не каза нищо за отсъствието ѝ. Зачудих се дали не са ги задържали в час, но после видях Конър и Бен, които имаха френски заедно с нея.

— Къде е Алис? — попитах тревожно.

Едуард сведе поглед към овесеното блокче, което бавно ронеше между пръстите си, и отвърна:

— С Джаспър е.

— Той добре ли е?

— Замина за известно време.

— Какво? Къде?

Едуард вдигна рамене.

— Никъде конкретно.

— И Алис също — промълвих отчаяно. Естествено, че ако Джаспър имаше нужда от нея, тя щеше да го последва.

— Да. Известно време ще отсъства. Опитва се да го убеди да отидат в Денали.

В Денали живееше друга група необикновени вампири — от добрите, като семейство Кълън. Таня и нейното семейство. От време на време чувах по нещо за тях. Едуард бе ходил там миналата зима, когато пристигането ми във Форкс бе направило живота твърде тежък за него. Лоран, най-цивилизованият от малката глутница на Джеймс, бе отишъл при тях, вместо да застава срещу Джеймс. Звучеше ми разумно Алис да насърчава Джаспър да замине натам.

Преглътнах, опитвайки се да прокарам бучката, която внезапно се бе появила в гърлото ми. Чувството за вина приведе главата и раменете ми. Бях ги прогонила от дома им, точно както Розали и Емет. Бях като чума.

— Боли ли те ръката? — попита той загрижено.

— На кого му пука за тъпата ми ръка? — измърморих, отвратена от себе си.

Той не отговори и аз положих глава върху масата.

Към края на деня мълчанието започваше да става абсурдно. Не исках аз да го нарушавам, но явно това бе единственият начин да го накарам да ми проговори отново.

— Ще дойдеш ли по-късно довечера? — попитах, докато отново в мълчание ме изпращаше до пикапа. Винаги идваше.

— Защо по-късно?

Стана ми приятно, че се изненада.

— Трябва да ходя на работа. Наложих се да си разменя смяната с госпожа Нютън заради вчерашния почивен ден.

— О! — измърмори той.

— Но ще дойдеш, когато се прибера, нали? — стана ми ужасно неприятно, че изведнъж вече не бях съвсем сигурна.

— Стига да искаш.

— Винаги ще те искам — изглежда, му напомних малко попламенно, отколкото налагаше разговорът ни.

Очаквах, че ще се разсмее, ще се усмихне или поне някак ще реагира на думите ми.

— Добре тогава — отвърна той с безразличие. Преди да затвори вратата след мен, ме целуна отново по челото. След това ми обърна гръб и се запъти с грациозни крачки към колата си.

Успях да изляза от паркинга, преди паниката да ме връхлети с пълна сила, но когато стигнах до магазина на Нютън, вече едва дишах.

Просто му трябва малко време, казах си. Ще го превъзмогне. Може би му е мъчно, че семейството му се разпръсва. Но Алис и Джаспър ще се върнат скоро, а също и Розали и Емет. Ако щеше да е от полза, щях да се държа на разстояние от голямата бяла къща край реката, кракът ми повече нямаше да стъпи там. Нямаше да ми е чак толкова неприятно. Ще виждам Алис в училище. Все пак тя трябваше да се върне заради училището, нали така? А и без това постоянно висеше у дома. Не би искала да обиди Чарли, като спре да идва.

Несъмнено щях редовно да се виждам и с Карлайл — в спешното отделение.

В края на краищата станалото снощи не беше *нищо* особено. Всъщност нищо не се беше случило. Какво толкова, паднала съм, непрекъснато ми се случва. В сравнение с миналата пролет беше съвсем незначително. Джеймс ме бе оставил с изпотрошени крайници, полумъртва от загуба на кръв, и въпреки това Едуард се бе справил с безкрайните седмици в болницата *много* по-добре от сега. Дали защото този път нямаше враг, от когото да ме защити? Защото този път ставаше въпрос за брат му.

Може би беше по-добре да ме отведе някъде, вместо семейството му да се разпилява. Потиснатото ми настроение леко се поразсея, когато си помислих за безкрайните часове заедно. Ако успееше да издържи до края на учебната година, Чарли нямаше да може да възрази. Можехме да заминем да учим някъде или поне да се престорим, че сме заминали с такава цел, както бяха направили Розали и Емет тази година. Все пак, Едуард би могъл да почака една година. Какво бе една година за безсмъртен? Даже на мен не ми изглеждаше кой знае колко.

Успях достатъчно да си възвърна присъствието на духа, за да сляза от пикапа и да се придвижа до магазина. Майк Нютън ме беше изпреварил днес и когато влязох, ми се усмихна и помахаше с ръка. Грабнах си престилката и кимнах бегло в негова посока. Все още бях заета да си представям приятни сценарии, в които бягах с Едуард към различни екзотични дестинации.

Майк прекъсна фантазиите ми.

— Как мина рожденият ти ден?

— Ъх — измънках. — Слава богу, всичко мина.

Той ме погледна с крайчеца на окоето, сякаш бях полудяла.

Работният ден течеше мудно. Искях да се видя отново с Едуард и се молах, когато най-после това стане, вече да е преодолял най-лошото, каквото и да беше то. Нищо не се е случило, повтарях си отново и отново. Всичко ще си бъде пак както преди.

Изпитах невероятно, главозамайващо облекчение, когато завих по нашата улица и видях сребрилата кола на Едуард, паркирана пред къщата. И това дълбоко ме разтревожи.

Забързах към входната врата и се провикнах още преди да вляза.

— Татко? Едуард?

Още докато говорех, дочух мелодията от спортната рубрика на „И Ес Пи Ен“ откъм хола.

— Тук сме — извика Чарли.

Закачих дъждобрана си на кукичката му и побързах да свия по коридора.

Едуард седеше на фотьойла, баща ми беше на дивана. И двамата бяха вперили поглед в телевизора. Кое то беше нормално за баща ми, но не и за Едуард.

— Здравейте — смотолевих безсилно.

— Здравсти, Бела — отвърна баща ми, без да отмества очи. — Току-що хапнахме малко студена пица. Май още е на масата.

— Добре.

Зачаках на прага. Най-послед Едуард вдигна очи към мен с вежлива усмивка.

— Идвам след минутка — обеща той. Очите му се върнаха към екрана.

Зяпнах го за миг смаяна. И двамата не ми обърнаха внимание. Усещах нещо, може би паника, което се надигаше в гърдите ми. Избягах в кухнята.

Пицата не представляваше интерес. Седнах на стола си, сгънах колене към гърдите и увих ръце около тях. Нещо не беше наред, може би много повече, отколкото съзнавах. Звучите от мъжки разговори и закачки пред телевизора продължаваха.

Опитах се да се овладея, да проявя малко здрав разум.

Кое е най-лошото, което може да се случи? Потръпнах. Това определено не беше най-подходящият въпрос. Силно се затруднявах да дишам.

Добре, опитах отново, кое е най-лошото, което бих могла да преживея? И този въпрос не ми допадна особено. Но се опитах да премисля вариантите, които ми бяха хрумнали днес.

Да не се виждам със семейството на Едуард. Естествено, той едва ли би очаквал да спра да се виждам и с Алис. Но ако не можех да се виждам с Джаспър, това щеше да ограничи и контактите ми с нея. Кимнах — бих могла да го преживея.

Или пък да заминем. Може би няма да иска да изчакаме края на учебната година, може би ще се наложи да отпътуваме веднага.

На масата пред мен лежаха подаръците ми от Чарли и Рене, точно както ги бях оставила — фотоапаратът, който не бях имала възможност да изпробвам у семейство Кълън, редом до албума. Докоснах красивата корица на албумчето от майка ми и въздъхнах замислено. Това, че от толкова отдавна не живеех с нея, не правеше мисълта за трайна раздяла по-поносима. А и Чарли щеше да остане тук сам-самичък, изоставен. И двамата така щяха да страдат...

Но пък ние щяхме да се връщаме, нали така? Да идваме на гости, нали?

Нямаше как да съм сигурна в този отговор.

Облегнах буза на коляното си и се вгледах във физическите символи на родителската обич. Още от самото начало знаех, че пътят, който си бях избрала, няма да е лесен. А и в крайна сметка в момента обмислях най-лошите варианти, най-лошото, което бих могла да преживея.

Докоснах отново албумчето и отворих корицата. На първата страница имаше миниатюрни метални ръбчета, готови да обхванат първата снимка. Всъщност идеята някак да описвам живота си във Форкс не беше чак толкова лоша. Усетих непонятно желание да започна още начаса. Може би не ми оставаше много време тук.

Заиграх се с каишката на фотоапарата, чудейки се за първата снимка на лентата. Възможно ли бе да се окаже прилично копие на оригинала? Съмнявах се. Но пък не изглеждаше притеснен, че може да проявя празна снимка. Усмивнах се, когато се сетих за снощния му безгрижен смях, но после усмивката ми се стопи. Толкова неща се бяха променили, при това така внезапно. Чувствах се замаяна, сякаш стоях на ръба на някаква ужасно дълбока пропаст.

Вече не желяех да мисля за това. Грабнах фотоапарата и тръгнах към горния етаж.

Стаята ми не се беше променила особено през седемнадесетте години, откакто майка ми за последно бе стъпила тук. Стените все още бяха светлосини, а на прозорците висяха същите пожълтели дантелени пердета. Вече имаше легло, а не бебешко креватче, но тя би разпознала покривката, метната небрежно отгоре — беше подарък от баба ми.

Въпреки това щракнах една снимка на стаята. Нямах какво друго да снимам тази вечер — вън бе твърде тъмно, а желанието ми ставаше все по-силно, почти непреодолимо. Искях да заснема всичко във Форкс, преди да се наложеше да го напусна.

Задаваше се промяна. Просто го усещах. Идеята не беше никак приятна, при положение че животът бе така съвършен.

Бавно слязох по стълбите с фотоапарат в ръка, опитвайки се да не обръщам внимание на спазмите в стомаха си, докато мислех за странната отчужденост, която не исках отново да съзирам в очите на Едуард. Щеше да превъзмогне случилото се. Вероятно се тревожеше, че ще се разстроя, ако ме помоли да напуснем града. Щях да го оставя да преодолее тревогите, без да се меся. И щях да съм готова, когато ми предложи да отпътуваме.

Приготвих апарата и крадешком показах глава иззад ъгъла. Сигурна бях, че нямам шанс да изненадам Едуард, но той не вдигна поглед. Нещо ледено се усуква в стомаха ми и потреперих. Изблъсках чувството и щракнах снимката.

В този момент и двамата ме погледнаха. Чарли се смръщи. Лицето на Едуард бе пусто, безизразно.

— Какво правиш, Бела? — недоволно попита Чарли.

— Е, хайде де — залепих една фалшива усмивка и седнах на пода пред дивана, на който се беше излегнал. — Нали знаеш, че мама в най-скоро време ще звънне да пита дали си ползвам подаръците. Трябва да се захващам за работа, преди да ми се е обидила.

— Но защо снимаш мен? — измърмори той.

— Защото си толкова привлекателен — отвърнах с весел тон. — А и понеже фотоапаратът е от теб, си длъжен да бъдеш един от моите обекти.

Той смънка нещо неразбираемо.

— Хей, Едуард — казах със завидно равнодушие. — Снимай ни двамата с татко.

Подхвърлих фотоапарата към него, като внимателно избягвах погледа му, и приклеках до облегалката на дивана, където бе лицето на Чарли. Чарли въздъхна.

— Ще трябва да се усмихнеш, Бела — измърмори Едуард.

Направих всичко възможно и светкавицата блесна.

— Дайте да ви снимам вас двамата — предложи Чарли.

Знаех, че се опитва да отклони обектива от собствената си особа.

Едуард се изправи и му подхвърли апарата. Застанах до него, а позата ми се стори престорена и чужда. Той положи леко ръка върху рамото ми, а аз обвих своята малко по-плътено около кръста му. Искях да го погледна в лицето, но се страхувах.

— Усмихни се, Бела — напомни ми отново Чарли. Поех си дълбоко въздух и се усмихнах. Светкавицата ме заслепи.

— Достатъчно снимки за тази вечер — каза Чарли, като пхна апарата в една пролука между възглавниците на дивана и се претърколи отгоре им. — Не е нужно да изщракаш цялата лента наведнъж.

Едуард свали ръка от рамото ми и небрежно се измъкна от прегръдката. Седна обратно във фотъйола.

Поколебах се, след това седнах на пода пред дивана. Внезапно ме обзе такъв страх, че ръцете ми се разтрепераха. Притиснах ги до корема си, за да ги скрия, положих брадичка върху коленете и се взрях в екрана пред мен, без да виждам каквото и да било.

Не мръднах и на сантиметър, докато не свърши предаването. С угълчето на очите си видях как Едуард се изправя.

— Най-добре да тръгвам — каза той.

Чарли не отклони поглед от рекламата.

— До скоро.

Изправих се тромаво — бях се вдървила от неподвижната поза — и го последвах до входната врата. Той тръгна право към колата си.

— Ще останеш ли? — попитах без особена надежда. Бях подготвена за отговора, така че не ме заболя чак толкова.

— Тази вечер не.

Не попитах каква е причината.

Той се качи в колата и потегли, а аз останах неподвижна в алеята. Почти не съзнавах, че вали. Чаках, без да зная какво, докато вратата зад мен не се отвори.

— Бела, какво правиш? — попита Чарли, изненадан, че ме вижда сама и подгизнала.

— Нищо — врътнах се и поех тежко към къщата. Нощта беше безкрайна, а сънят твърде кратък. Станах още с първата бледа светлина от прозореца.

Съвсем механично се облякох за училище, изчаквайки облаците да просветнат. Когато изядох овесената си каша, реших, че вече е достатъчно светло за снимки. Снимах пикапа, а после предната фасада на къщата. Обърнах се с гръб към нея и щракнах няколко снимки на гората до къщата. Странно как вече не ми изглеждаше така злокобна, както едно време. Съзнавах, че ще ми липсва — зеленината, усещането за безвремие, загадъчността на гората. Всичко.

Преди да тръгна, пъхнах апарата в раницата си. Опитах се да се концентрирам върху новия си проект вместо върху факта, че Едуард вероятно не бе успял да преглътне случката и тази нощ.

Наред със страха изпитвах и нетърпение. Колко време щеше да продължи това?

Продължи цялата сутрин. Крачеше мълчаливо до мен, без да ме поглежда. Опитах се да се съсредоточа в лекциите, но дори и

английският не успя да грабне вниманието ми. Наложих се господин Бърти да повтори въпроса си за синьора Капулети, преди да осъзная, че говори на мен. Едуард ми прошепна правилния отговор, след това продължи да се преструва, че не ме вижда.

Мълчанието продължи и на обяд. Имах чувството, че всеки момент ще се разкрещя, и за да разсея напрежението, което се трупаше в мен, се наклоних над невидимата граница и се обърнах към Джесика.

— Ей, Джес?

— Какво има, Бела?

— Би ли ми направила една услуга? — попитах и бръкнах в раницата си. — Майка ми иска да направя снимки на всичките си приятели за албума, който ми подари. Би ли щракнала по една снимка на всички?

Подадох ѝ фотоапарата.

— Разбира се — отвърна тя с усмивка и се обърна да изненада Майк с пълна уста.

Разрази се истинска фотографска война. Гледах как фотоапаратът се предава от ръка на ръка около масата, как се кикотят и флиртуват, и недоволстват, че ги хващат в кадър. Реакциите им ми се струваха странно детински. Може би днес просто не бях в настроение за нормално човешко поведение.

— Ау — каза Джесика с извинителен тон, когато ми подаде фотоапарата. — Май изразходвахме целия филм.

— Няма нищо. Май и без това снимах всичко, което исках.

След училище Едуард ме изпрати до паркинга отново в мълчание. Пак трябваше да ходя на работа и този път, по изключение, се радвах. Присъствието ми очевидно не помагаше за уталожването на нещата. Може би трябваше да прекараме известно време поотделно.

На път за магазина на Нютън оставих филма в Трифтуей за проявяване, а след работа минах да взема готовите снимки. У дома казах здрасти на Чарли, взех си едно овесено блокче от кухнята и забързах към стаята с плика снимки под мишница.

Седнах в средата на леглото и отворих плика с предпазливо любопитство. Колкото и да беше абсурдно, все още очаквах първата снимка да е празна.

Когато я измъкнах от плика, ахнах на глас. Едуард изглеждаше точно толкова прекрасен, колкото и на живо, и ме гледаше от снимката

с онези топли очи, които така ми бяха липсвали през последните няколко дни. Беше почти свръхестествено, че някой можеше да изглежда толкова... толкова... отвъд всякакви думи. И хиляда думи не можеха да опишат тази снимка.

Набързо прехвърлих купчинката, след това извадих три от снимките и ги положих една до друга върху леглото.

Първата беше снимката на Едуард в кухнята, а в топлите му очи играеше търпелива искрица. Втората беше на Едуард и Чарли пред телевизора. Разликата в изражението на Едуард беше невероятна. На нея очите му бяха нащрек, резервирани. Пак бе смайващо красив, но лицето му бе по-студено, като на скулптура, не така живо.

Последната беше снимката на двама ни, застанали един до друг. Лицето му бе както на втората снимка — студено, приличащо на маска. Но не това бе най-мъчителното. Контрастът между нас беше болезнен. Той приличаше на Бог. Аз изглеждах съвсем обикновена, дори за човек, направо срамно безлична. Отвратена, обърнах снимката наопаки.

Вместо да се захвана с домашните, започнах да подреждам снимките в албума. С химикалка надписах всяка една с имена и дати. Взех снимката на двама ни с Едуард и без да се заглеждам много, я сгънах на две по дължината и я пъхнах под металните крайници, така че Едуард да е отгоре.

Когато приключих, напъхах втория комплект снимки в нов плик и написах на ръка дълго благодарствено писмо на Рене.

Едуард все още не идваше. Не исках да си признавам, че заради него стоя будна до толкова късно — естествено, че беше така. Опитах се да си припомня кога за последен път не бе идвал при мен без обяснение, без телефонно обаждане... и не успях да се сетя за такъв случай.

Отново спях зле.

На следващия ден часовете преминаха точно толкова мълчаливо, вбесяващо, ужасяващо, както и през последните два дни. В началото почувствах облекчение, като го видях да ме чака на паркинга, но чувството бързо се стопи. Не се беше променил, може би беше дори още по-сдържан.

Вече ми беше трудно да си спомня каква бе първопричината за цялата тази бъркотия. Рожденият ми ден ми се струваше потънал в

миналото. Да можеше поне Алис да се върне. Скоро. Преди нещата съвсем да излязат извън контрол.

Но не можех да разчитам на това. Реших, че ако днес не успея да говоря с него, ако не успея да проведя истински разговор, на следващия ден ще отида да се видя с Карлайл. Все нещо трябваше да направя. Обещах си след училище двамата с Едуард да говорим за това най-после. Нямахме да приема никакви извинения.

Той ме изпрати до пикапа и аз се подготвих за решителния разговор.

— Имаш ли нещо против да дойда довечера? — попита ме той, преди да стигнем пикапа, и напълно обърка плана ми.

— Естествено, че не.

— А сега? — зададе нов въпрос и ми отвори вратата.

— Разбира се — отвърнах с равен тон, макар никак да не ми допаднаше настойчивостта в гласа му. — Само искам да пусна едно писмо до Рене по пътя. Ще се чакаме пред къщата.

Той погледна дебелия плик на седалката. Внезапно се пресегна през мен и го дръпна.

— Аз ще го пусна — каза тихо. — И въпреки това ще стигна преди теб — усмихна се с любимата ми крива усмивка, но нещо не беше наред.

Очите му си останаха мрачни.

— Добре — съгласих се, без да успея да отвърна на усмивката.

Той затвори вратата и тръгна към своята кола.

Действително пристигна преди мен. Беше паркирал на мястото на Чарли, когато спрях пред къщата. Това беше лош знак. Явно не смяташе да остане за през нощта. Тръснах глава и си поех дълбоко въздух, опитвайки се да събера малко кураж.

Когато излязох от пикапа, той също излезе от колата си. Протегна ръка и взе чантата с учебниците ми. Както беше обичайно. Но после я пхна обратно на седалката. Което не беше обичайно.

— Ела да се поразходим — предложи с лишен от емоции глас и ме хвана за ръката.

Не отговорих. Не се сещах как да възразя, но незабавно осъзнах, че ужасно искам да го направя. Ситуацията никак не ми се нравеше. *Нещата са зле, много зле*, повтаряше гласът в главата ми.

Но той не изчака да му отговоря. Дръпна ме към източния край на двора, където настъпваше гората. Последвах го с нежелание, опитвайки се да разсъждавам въпреки паниката. Нали точно това исках, напомних си. Възможност да говорим. Тогава защо се давех от паника?

Направихме едва няколко крачки сред дърветата и той се спря. Дори не бяхме поели по пътеката, все още виждах къщата.

Що за разходка?

Едуард се облегна на едно дърво и ме загледа с непроницаемо изражение.

— Добре, хайде да поговорим — казах. Прозвуча доста по-смело, отколкото се чувствах.

Той си пое дълбоко дъх.

— Бела, трябва да заминем.

Аз също си поех дълбоко въздух. Този вариант беше приемлив. Смятах, че съм подготвена. Но все пак трябваше да попитам.

— Но защо сега? Още една година...

— Бела, крайно време е. В крайна сметка, колко още бихме могли да останем във Форкс? Карлайл едва минава за тридесетгодишен, а вече твърди, че е на тридесет и три. И без това скоро ще трябва да започнем отначало.

Отговорът му ме обърка. Мислех, че целият смисъл на заминаването ни бе семейството му да може да живее спокойно. Защо трябваше да заминаваме, след като те смятаха да напускат града? Зяпнах го, опитвайки се да проумея какво иска да ми каже.

Той отвърна студено на погледа ми.

С внезапен пристъп на гадене осъзнах, че съм го разбрала погрешно.

— Като казваш, че трябва да заминем... — прошепнах.

— Имам предвид себе си и семейството ми — всяка дума бе изречена ясно и отчетливо.

Поклатих неволно глава, опитвайки се да проясня мислите си. Той чакаше без каквато и да било следа от нетърпение. Нужни ми бяха няколко минути, преди да успея да проговоря.

— Добре — казах. — Ще дойда с вас.

— Не можеш, Бела. Там, където отиваме... Не е подходящо за теб.

— Навсякъде, където си ти, е подходящо за мен.

— Аз съм вреден за теб.

— Не ставай смешен — исках да прозвуча гневно, но гласът ми бе умолителен. — Та ти си най-хубавото нещо в живота ми.

— Моят свят не е за теб — отвърна той мрачно.

— Случилото се с Джаспър е нищо, Едуард! Абсолютно нищо!

— Права си — съгласи се той. — Нищо повече от очакваното.

— Ти ми обеща! Във Финикс ми обеща, че ще останеш...

— Дотогава, докато е безопасно за теб — прекъсна ме той, за да ме поправи.

— *Не!* Правиш го заради душата ми, нали? — изкрещях побесняла, думите сами се откъснаха, но някак продължаваха да звучат като молба. — Карлайл ми разказа всичко, но на мен не ми пука, Едуард. Не ми пука! Можеш да вземеш душата ми. Та тя не ми трябва, ако нямам теб — и без това вече е твоя!

Той си пое дълбоко въздух и се загледа невиждащо в земята. Устните му потрепнаха. Когато най-после вдигна поглед, очите му бяха съвсем различни: по-твърди, като течено злато, което бе замръзнало.

— Бела, не искам да идваш с мен — той изговори думите бавно и ясно, втренчил в мен студени очи, наблюдаващи ме дали проумявам какво всъщност ми казва.

Настъпи кратко мълчание, докато повторя думите няколко пъти наум, докато схвана истинското им значение.

— Не... искаш... да съм с теб? — опитах да задам въпроса си с тези думи, макар, подредени по такъв начин, да ме смуцаваха.

— Не.

Взрях се неразбиращо в очите му. Той отвърна на погледа ми без извинение. Очите му бяха като топаз — твърди и ясни и много дълбоки. Имах чувството, че погледът ми потъва в тях на километри, но никъде в бездънните им дълбини не откривах опровержение на думата, която току-що бе изрекъл.

— Е, това доста променя нещата — учудих се колко спокойно и разумно прозвуча гласът ми. Вероятно защото напълно се бях вцепенила. Не можех да разбера какво се опитва да ми каже. Думите му просто нямаха смисъл.

Когато проговори отново, очите му бяха втренчени в дърветата.

— Естествено, винаги ще те обичам... в определен смисъл. Но случилото се онази вечер ме накара да осъзная, че е време за промяна. Тъй като *се...* уморих да се преструвам, че съм нещо, което не съм, Бела. Аз не съм човек — той се обърна към мен и ледените черти на съвършеното му лице действително не бяха човешки. — Допуснах нещата да продължат твърде дълго и дълбоко съжалявам.

— Недей — гласът ми бе спаднал до шепот. Започнах да проумявам, истината бавно се просмукваше в мен, процеждаше се като киселина във вените ми. — Не го прави.

Той продължи да ме гледа и в очите му прочетох, че думите ми са закъснели. Вече беше решил.

— Не ми се отразяваш добре, Бела — извъртя предишните си думи, така че нямаше как да споря. Чудесно знаех, че не съм достатъчно добра за него.

Отворих уста да кажа нещо, но после я затворих. Той чакаше търпеливо, лицето му бе лишено от всякаква емоция. Опитах отново.

— Щом... така искаш.

Той кимна.

Цялото ми тяло се вцепени. Не чувствах нищо под шията си.

— Бих искал да те помоля за една услуга, ако не смяташ, че съм нахален — каза той.

Зачудих се какво съзря в лицето ми, защото нещо пробяга по чертите му в отговор. Но преди още да успея да го идентифицирам, той бе успял да се овладее и отново да надене маската на спокойствието.

— Каквото поискаш — обещах, гласът ми бе малко по-силен.

Докато го гледах, ледените му очи сякаш омекнаха. Златото отново стана течено, разтопено и прогаряше моите със съкрушителна сила.

— Не прави нищо безразсъдно или глупаво — нареди ми той, а тонът му вече не бе така безпристрастен. — Разбираш ли какво ти казвам?

Кимнах безпомощно.

Очите му отново станаха студени, преградата се вдигна.

— Естествено, в случая мисля за Чарли. Той се нуждае от теб. Пази се заради него.

Кимнах отново.

— Ще се пазя — прошепнах.

Той като че ли се отпусна малко.

— А в замяна и аз ще ти обещаю нещо — каза. — Обещавам, че ме виждаш за последен път. Няма да се върна. Повече няма да те подлагам на такива неща. Можеш да продължиш живота си без каквато и да било намеса от моя страна. Сякаш никога не съм съществувал.

Явно в този момент колената ми са започнали да треперят, защото дърветата внезапно се разклатиха. Чувах как кръвта блъска бясно зад слепоочията ми. Гласът му звучеше някъде отдалеко.

Той се усмихна нежно.

— Не се тревожи. Ти си човек — паметта ти е като сито. За вашия вид времето лекува всякакви рани.

— А твоите спомени? — попитах. Имах чувството, че нещо е заседнало в гърлото ми, че се давя.

— Ами — той се поколеба за един кратък миг — аз няма да забравя. Но *моят* вид... доста по-лесно се разсейва — той се усмихна. Усмивката му бе спокойна, но очите му останаха сериозни.

Отстъпи една крачка назад.

— Предполагам, че това е всичко. Повече няма да те безпокоим.

Множественото число привлече вниманието ми. Това ме изненада — мислех, че вече не съм в състояние да забелязвам каквото и да било.

— Алис няма да се върне — осъзнах. Не знам как ме чу, едва помръднах с устни, но той сякаш ме разбра.

Поклати бавно глава, без да откъсва очи от лицето ми.

— Не. Всички заминаха. Аз останах последен, за да се сбогуваме.

— Алис е заминала? — смайването лиши гласа ми от всякаква емоция.

— Искаше да се сбогува с теб, но аз я убедих, че за теб е по-добре една раздяла без ръбове.

Зави ми се свят. Не можех да се концентрирам. Думите му се завъртяха в главата ми и чух гласа на лекаря от болницата във Финикс миналата пролет, докато ми показваше рентгеновите снимки. *Виждате, че счупването е без ръбове*, пръстът му сочеше снимката на счупената ми ръка. *Това е добре. Ще заздравее по-лесно, по-бързо.*

Опитах се да дишам равномерно. Трябваше да се съсредоточа, да намеря начин да се измъкна от този кошмар.

— Сбогом, Бела — каза той със същия тих, спокоен глас.

— Чакай! — думата ме задави и аз се протегнах към него, насилвайки вдървените си крака да направят крачка напред.

Мислех, че и той също посяга към мен. Но студените му ръце се вкопчиха в китките ми и притиснаха ръцете ми до тялото ми. После се наведе и докосна устни съвсем леко до челото ми, само за миг. Очите ми се затвориха.

— Пази се — прошепна той и усетих студения му дъх върху кожата си.

Усетих някакъв лек, неестествен ветрец. Очите ми рязко се отвориха. Листата на дребния клен все още тръпнеха от нежния полъх на движенията му.

Беше изчезнал.

С разтреперани крака, пренебрегвайки факта, че действията ми са напълно безполезни, тръгнах след него в гората. Всякакви следи от преминаването му вече бяха изчезнали. Нямаше стъпки, нито движение сред листата, но аз продължих напред, без да мисля. Не можех да направя друго. Трябваше да продължавам да вървя. Ако престанех да го търся, всичко щеше да свърши.

Любовта, животът, смисълът... край.

Продължавах да крача. Нямах никаква представа за времето, докато се борех с гъстите шубраци. Минаваха часове или пък само секунди. Може би имах чувството, че времето е замръзнало, защото гората не се променяше, независимо какво разстояние изминавах. Взех да се тревожа, че се въртя в кръг, при това в много малък кръг, но продължавах. Често се препъвах, а когато стана по-тъмно, започнах и да падам.

Най-накрая се спънах в нещо — вече беше напълно тъмно, така и не разбрах в какво се удари кракът ми — и останах на земята. Претърколих се на една страна, за да мога да дишам, и се свих върху влажната папрат.

Докато лежах, ме обзе чувството, че е отминало повече време, отколкото ми се бе сторило първоначално. Не можех да си спомня преди колко време бе паднала нощта. Нима винаги е толкова тъмно тук нощно време? Все си мислех, че малко лунна светлина би трябвало да

се процежда през облаците, през процепите в балдахина от дървета и да достига земята.

Но не и тази вечер. Тази вечер небето бе мастилено черно. Може би тази вечер имаше лунно затъмнение, новолуние — нямаше луна.

Новолуние. Потреперих, макар да не ми беше студено.

Дълго време лежах в тъмнината, преди да чуя как ме викат.

Някой крещеше името ми. Виковете бяха тихи, приглушени от влажната растителност, която ме заобикаляше, но определено беше моето име. Не можех да разпозная гласа. Мислех да отговоря, но бях така замаяна, че дълго време не можах да стигна до заключението, че би трябвало да отговоря. После викането спря.

По-късно ме събуди дъждът. Не мисля, че бях заспала истински, по-скоро бях потънала в някакво лишено от мисли вцепенение, вкопчена с всички сили във временната безчувственост, пречеща ми да осъзная онова, което не желяех да приема.

Дъждът беше неприятен. Студен. Разгърнах ръце от коленете си, за да си покрия с тях лицето.

Тогава отново долових виковете. Този път бяха по-отдалече и на моменти ми се струваше, че бяха няколко гласа едновременно. Опитах се да дишам дълбоко. Сетих се, че би трябвало да отговоря, но не вярвах да ме чуят. Дали бих могла да извикам достатъчно силно?

Внезапно чух друг звук, при това стряскащо близо. Нещо като душене, животински звук. От нещо едро. Зачудих се дали не е редно да се уплаша. Но не се страхувах, не изпитвах абсолютно нищо. Нищо нямаше значение. Душенето се отдалечи.

Дъждът продължаваше и усещах как водата се стича във вадичка по бузата ми. Опитах се да събера достатъчно сили, за да извърна глава, и тогава видях светлината.

В началото съвсем бледо се отразяваше от храстите в далечината. Но после започна да става все по-ярка и по-ярка, осветяваше огромно пространство, не като концентрирания лъч на фенер. Светлината нахлу през най-близкия храст и видях, че е газов фенер, но за момент не видях нищо друго — бях заслепена.

— Бела.

Гласът беше плътен и непознат, но собственикът му явно ме разпозна. Интонацията му подсказваше, че не ме търси, а потвърждава, че ме е намерил.

Вдигнах поглед нагоре, невъзможно високо, към тъмното лице, което вече виждах над себе си. Съвсем смътно осъзнах, че непознатият вероятно изглежда толкова висок само защото главата ми все още беше на земята.

— Ранена ли си?

Знаех, че думите означават нещо, но продължавах единствено да го гледам втренчено, объркана. Нима смисълът им имаше някакво значение в момента?

— Бела, казвам се Сам Ули.

Името не ми говореше нищо.

— Чарли ме изпрати да те търся.

Чарли? Това вече събуди някакви чувства и аз се опитах да вникна в думите му. Чарли имаше значение дори и ако всичко останало бе изгубило смисъл.

Високият мъж ми подаде ръка. Втренчих се в нея, без да съм сигурна какво се очаква да направя.

Той ме изгледа преценяващо с черните си очи в продължение на една секунда, след това размърда рамене. С бързо и гъвкаво движение ме вдигна от земята и ме пое в ръцете си.

Увиснах отпусната във въздуха, докато дългите му крачки умело прекосяваха мократа гора. Част от мен съзнаваше, че би трябвало да се разтревожа — някакъв непознат ме отнасяше на ръце. Но се чувствах толкова празна, че тревогата просто нямаше какво да завладее.

Като че ли не мина много време и се озовахме сред светлини и дълбокото бумтене на множество мъжки гласове. Сам Ули забави крачка, приближавайки тълпата.

— Намерих я! — извика той с гръмовен глас.

Жуженето стихна, после отново се поде, още по-оживено. Над мен се завъртяха обърквано много лица. Гласът на Сам бе единственият, който смислено долавях сред суматохата, вероятно защото ухото ми бе прилепено в гърдите му.

— Не, мисля, че нищо й няма — каза той на някого. — Просто непрекъснато повтаря: „Тръгна си“.

Нима наистина го бях повтаряла гласно? Прехапах устна.

— Бела, миличка, добре ли си?

Този глас бих разпознала навсякъде — дори и така разкривен от тревога, както бе в момента.

— Чарли? — гласът ми прозвуча особен, немощен.

— Ето ме, детето ми.

Под тялото ми нещо се размърда, след това ме лъхна миризмата на кожа от шерифското яке на баща ми. Чарли се олюля под тежестта ми.

— Искаш ли аз да я държа? — предложи Сам Ули.

— Хванал съм я — отвърна Чарли малко задъхано.

Той тръгна бавно, с мъка. Искях да му кажа да ме пусне на земята, за да вървя сама, но не можех да издам нито звук.

В ръцете на тълпата, която крачеше редом до него, имаше фенери. Сякаш бяхме на парад. Или на погребално шествие.

— Почти стигнахме у дома, миличка — от време на време промърморваше Чарли.

Когато чух вратата да се отключва, отново отворих очи. Бяхме на верандата и високият мъж на име Сам държеше вратата, протегнал ръка към нас, сякаш готов да ме хване, ако ръцете на Чарли поддадат.

Но Чарли успя да ме внесе през вратата и да ме положи върху дивана във всекидневната.

— Татко, цялата съм мокра — възразих слабо.

— Няма значение — гласът му беше дрезгав. После се обърна към някой друг. — Одеята са в шкафа на горния етаж.

— Бела? — повика ме нов глас. Погледнах към сивокос мъж, който се наведе над мен, и след няколко секунди бавно успях да го разпозная.

— Доктор Джеранди? — изломотих.

— Точно така, миличка — отвърна той. — Нарани ли се, Бела?

Отне ми една минута да премисля въпроса му. Объркваше ме споменът за сходния въпрос на Сам Ули в гората. Само дето въпросът на Сам бе малко по-различен: *Ранена ли си?* Тази разлика някак ми се струваше важна.

Доктор Джеранди чакаше. Едната му посивяла вежда се повдигна, а бръчките по челото му още повече се очертах.

— Нищо ми няма — излъгах. Думите ми съдържаха достатъчно истина затова, което ме питаше.

Топлата му ръка докосна челото ми, а пръстите му притиснаха вътрешната страна на китката ми. Наблюдавах устните му, докато си броеше тихичко, загледан в часовника си.

— Какво се случи? — попита той уж небрежно.

Замръзнах под ръката му, а в гърлото си ясно усетих вкуса на паниката.

— В гората ли се загуби? — продължи да ме разпитва той. Усещах, че ни слушат няколко души. Три високи фигури с тъмни лица, вероятно от Ла Пуш, индианския резерват на куилеутите долу към крайбрежието — единият от тях бе Сам Ули — стояха плътно един до друг и ме гледаха съсредоточено. Господин Нютън също бе тук заедно с Майк и господин Уебър, бащата на Анджела, но за разлика от непознатите, те ме гледаха крадешком. От кухнята и пред къщата се носеха и други плътни гласове. Май половината град се бе вдигнал да ме търси.

Чарли бе най-близо до мен. Наведе се да чуе отговора ми.

— Да — прошепнах. — Изгубих се.

Лекарят кимна замислено, докато пръстите му нежно опипваха жлезите под челюстта ми. Лицето на Чарли се скова.

— Чувстваш ли се уморена? — попита доктор Джеранди.

Кимнах и послушно затворих очи.

— Мисля, че нищо й няма — чух го да промърморва на Чарли след минута. — Просто е изтощена. Остави я да се наспи и ще дойда да я видя утре — той млъкна за миг. Явно бе погледнал часовника си, защото добави: — Всъщност по-късно днес.

Чух скърцане, когато и двамата се облегнаха на дивана, за да се изправят на крака.

— Вярно ли е? — прошепна Чарли. Гласовете им се отдалечаваха. Напрегнах се, за да го чуя. — Действително ли са заминали?

— Доктор Кълън помоли да не коментираме — отвърна доктор Джеранди. — Предложението било много внезапно, наложило се да решат незабавно. Карлайл не искаше да настава суматоха заради заминаването им.

— Нямаше да е зле да бяха предупредили все пак — измърмори Чарли.

Гласът на доктор Джеранди прозвуча малко неловко, когато отговори.

— Да, май в тази ситуация се изисква някакво предупреждение.

Не исках да слушам повече. Опипах с ръка за ръба на одеялото, което някой бе метнал върху мен, и го придърпах над ушите си.

Ту се пробуждах, ту отново се унасях. Чух как Чарли благодари шепнешком на доброволците, които един по един си тръгваха. Усетих пръстите му върху челото ми, а след това тежестта на още едно одеяло. Телефонът иззвъня няколко пъти и той бързаше да го вдигне, преди да ме събуди. Успокояваше шепнешком обаждращите се.

— Да, открихме я. Добре е. Била се е загубила. Сега е добре — повтаряше отново и отново.

Чух и как пружините на фотьойла изстенват, когато се настани в него за през нощта.

След няколко минути телефонът отново иззвъня.

Чарли изохка, докато се изправяше тежко на крака, след това забърза, препъвайки се, към кухнята. Заврях глава по-дълбоко под одеялата, не желаейки отново да слушам същия разговор.

— Аха — каза Чарли и се прозя.

Но при следващата дума тонът му бе съвсем променен, съвсем разбуден.

— Къде? — последва пауза. — Сигурен ли си, че е извън резервата? — нова кратка пауза. — Но какво би могло да гори точно там? — звучеше едновременно разтревожен и озадачен. — Виж, ще се обадя до там да проверя нещата.

Заслушах с по-голям интерес, когато той набра някакъв номер.

— Здравей, Били, Чарли е. Съжалявам, че се обаждам толкова рано... не, тя е добре. Спи... Благодаря ти, но не за това се обаждам. Току-що ми звънна госпожа Станли и казва, че от прозореца на втория си етаж вижда огньовете по скалите, но не съм съвсем... А! — гласът му внезапно се напрегна и успях да доловя нещо друго — раздразнение... или гняв. — И защо го правят? Аха. Така ли? — тонът му беше саркастичен. — Е, не ми се извинявай *на мен*. Да, да. Просто гледайте пламъците да не се разпрострат... Знам, знам, направо се учудвам, че са успели изобщо да ги запалят в това време.

Млъкна за миг, после добави неохотно:

— Благодаря ти, че ми прати Сам и другите момчета. Прав беше — действително познават гората по-добре от нас. Именно Сам я намери, така че съм ти задължен... Да, ще се чуем по-късно — съгласи се накрая, все така кисел, и затвори.

Докато се връщаше в стаята, измърмори нещо неразбираемо.

— Какво има? — попитах.

Той забърза към мен.

— Съжалявам, че те събудих, миличка.

— Нещо запалило ли се е?

— Няма нищо — увери ме той. — Някакви огънове по скалите.

— Огънове ли? — попитах. В гласа ми не се долавяше никакво любопитство, звучеше направо мъртвешки.

Чарли се намръщи.

— Някакви хлапета от резервата хулиганстват — поясни той.

— Защо? — зачудих се вяло.

Усещах, че не иска да ми отговори. Погледът му се наведе към пода.

— Празнуват новината — тонът му бе горчив.

Колкото и да се опитвах да не мисля за това, се сецах за една-единствена новина. После нещата внезапно щракнаха в главата ми.

— Защото семейство Кълън са заминали — прошепнах. — В Ла Пуш не ги харесват, бях забравила.

Куилеутите имаха своите суеверия за „студенокожите“, кръвопийците, които бяха врагове на племето им, наред с легендите за потопа и предците им — хората вълци. Повечето от тях ги възприемаха единствено като приказки, фолклор. Но неколцина все пак вярваха. Добрият приятел на Чарли, Били Блак, определено вярваше, макар собственият му син Джейкъб да го смяташе за суеверен старец. Били ме беше предупредил да стоя настрана от Кълън...

Името пробуди нещо в мен, нещо започна да драпа със зъби и нокти към повърхността, нещо, пред което не исках да се изправам.

— Абсурдна история — изломоти Чарли.

Известно време стояхме мълчаливо. Небето зад прозореца вече не беше черно. Някъде зад дъждовните струи слънцето бе започнало да се надига.

— Бела? — обърна се към мен Чарли. Погледнах го смутено. — Оставил те е сама в гората? — предположи той. Опитах се да отклоня въпроса.

— Как разбрахте къде да ме откриете? — съзнанието ми бягаше от неизбежната истина, която ме връхлиташе неумолимо.

— От бележката ти — отвърна Чарли изненадано. Бръкна в задния джоб на дънките си и извади измачкан лист хартия. Беше изцапан и влажен, с множество гънки от многобройно разгръщане и повторно сгъване. Той го разтвори за пореден път и го вдигна високо, като доказателство. Разхвърляният почерк удивително приличаше на моя.

„Отивам на разходка с Едуард по горската пътека — гласеше бележката. Скоро се връщам.

Б.“

— Когато не се прибра, се обадох у Кълън, но никой не отговори — започна Чарли тихо. — След това се обадох в болницата и доктор Джеранди ми каза, че Карлайл е заминал.

— Къде са заминали? — измънках.

Той ме зяпна.

— Едуард не ти ли каза?

Поклатих глава ужасено. Името му отприщи онова, което дращеше в съзнанието ми — болка, която ме остави без дъх, зашемети ме със силата си.

Чарли ме загледа подозрително, докато отговаряше.

— Карлайл приел предложение от една голяма болница в Лос Анджелис. Предполагам става дума за доста пари.

Слънчев Лос Анджелис. Последното място, където биха заминали. Спомних си кошмара с огледалото — как кожата му блестеше на ярката слънчева светлина.

При спомена за лицето му ме раздра силна болка.

— Искам да знам дали Едуард те е оставил сама насред гората — настоя Чарли.

При повторното споменаване на името му ме заля нова вълна на страдание. Поклатих глава като обезумяла, с отчаяното желание да избягам от болката.

— Вината е моя. Остави ме на пътеката, даже виждах къщата... но се опитах да го последвам.

Чарли започна да казва нещо, но съвсем по детински закрих уши с шепа.

— Не мога да говоря за това, татко. Искам да си ида в стаята.

Преди да успее да отговори, аз се надигнах мъчително от дивана и се закатерих по стълбите.

Някой бе влизал в къщата, за да остави бележка на Чарли, бележка, която да му помогне да ме открие. От мига, в който осъзнах този факт, в главата ми започна да се очертава ужасяващо подозрение. Втурнах се в стаята, затворих и заключих вратата зад гърба си, преди да скоча към плейъра до леглото.

Всичко изглеждаше точно така, както го бях оставила. Натиснах капачето, механизмът изщрака и то бавно се отвори.

Плейърът беше празен.

Албумът от Рене лежеше на пода до леглото, където го бях оставила последно. Отгърнах корицата с треперееща ръка.

Не се наложи да гледам след първата страница. Малките метални скоби вече не държаха снимка. Страницата беше празна, с изключение на собствения ми почерк, който бе надраскал в долната част:

„Едуард Кълън, в кухнята на Чарли, 13 септ.“

Не продължих. Бях сигурна, че е свършил задачата си старателно.

Сякаш никога не съм съществувал, ми беше обещал.

Усетих гладките дъски под коленете си, после под дланите, а след това усетих как притискат бузата ми. Надявах се, че ще припадна, но за мое разочарование така и не загубих съзнание. Вълните на болката, които до този момент само се плискаха в мен, сега се надигнаха високо над главата ми и ме заляха, дърпайки ме надолу.

Така и не изплувах.

Октомври

Ноември

Декември

Януари

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПРОБУЖДАНЕ

Времето минава. Дори когато ти изглежда невъзможно. Дори когато от всяко движение на стрелката на всяка секунда те боли с пулсиращата болка на синина. То се движи неравномерно, в странни подскоци и безкрайни затишия, но все пак минава. Дори за мен.

Чарли удари с юмрук по масата.

— Писна ми, Бела! Връщам те у дома.

Вдигнах поглед от овесената каша, над която по-скоро размишлявах, вместо да я дъвча и го зяпнах смаяно. Не следях разговора. Всъщност не бях наясно, че водим такъв, и не бях съвсем сигурна какво има предвид.

— Аз съм си у дома — измънках объркано.

— Връщам те на Рене в Джаксънвил — поясни той.

После раздражено загледа как бавно схващам смисъла на думите му.

— Какво съм направила? — усетих как лицето ми се сбръчква. Колко несправедливо! През последните четири месеца поведението ми бе далеч от всякаква критика. След онази първа седмица, която никой от нас не споменаваше, не бях отсъствала нито ден от училище и от работа. Оценките ми бяха идеални. Никога не нарушавах вечерния си час, така или иначе не ходех никъде. Съвсем рядко сервирах нещо останало от предния ден.

Чарли се мръщеше.

— *Нищо* не си направила. Точно това е проблемът. Никога *нищо* не правиш.

— Искаш да си навлека някакви неприятности ли? — учудих се, а веждите ми се събраха от недоумение. Постарах се да се съсредоточа. Никак не ми беше лесно. Така бях свикнала да се изолирам от всичко, имах чувството, че ушите ми са запушени с восък.

— По-добре неприятности, отколкото това... това постоянно мотаене с провесен нос!

Усетих леко жегване. Толкова внимавах да избягвам всякакви форми на лошо настроение, включително и мотаенето с провесен нос.

— Не се мотая с провесен нос.

— Не използвах подходящата фраза — съгласи се той неохотно. — Мотаенето би било по-добре, така поне ще правиш *нещо*. У теб просто няма... живот, Бела. Май това е най-точната дума.

Обвинението попадна право в целта. Въздъгнах и се опитах да вложа малко чувство в отговора си.

— Съжалявам, татко — извинението ми прозвуча малко безстрастно даже и на мен самата. Смятах, че успявам да го заблуждавам. Целият смисъл на усилията ми бе Чарли да не страда. Колко потискащо бе да установя, че те са били напразни.

— Не искам да ми се извиняваш.

Въздъгнах.

— Тогава ми кажи какво искаш да направя.

— Бела — той се поколеба, опитвайки се да прецени каква ще е реакцията ми на следващите му думи. — Миличка, ти не си първият човек, на когото се налага да преживее подобно нещо, нали знаеш?

— Знам — гримасата, която съпътстваше отговора ми, бе вяла и безразлична.

— Чуй ме, миличка. Смятам, че... че може би се нуждаеш от малко помощ.

— От помощ ли?

Той отново млъкна, търсейки подходящите думи.

— Когато майка ти ме напусна — започна, мръщейки се — и те взе със себе си — пое си дълбоко въздух — ми беше много тежко.

— Знам, татко — смотолевих.

— Но се справих — подчерта той. — А ти, миличка, не се справяш. Чаках, надявах се, че ще се справиш — той се вгледа в мен и аз побързах да сведа поглед. — Май и двамата сме наясно, че не се справяш.

— Нищо ми няма.

Той се направи, че не ме е чул.

— Може би, ами, може би, ако поговориш с някого? С професионалист?

— Искаш да ходя на психиатър ли? — гласът ми стана с една идея по-остър, когато схванах какво ми намеква.

— Може би ще ти помогне.

— А може би изобщо няма да ми помогне.

Не разбирах много от психоанализа, но бях почти сигурна, че не действа, ако пациентът не е поне относително искрен. Естествено, можех да кажа истината — особено ако исках да прекарам остатъка от живота си в изолатор.

Той се вгледа в твърдоглавото ми изражение и реши да смени тактиката.

— Аз не мога да се справя. Може би майка ти...

— Виж — казах с безизразен глас. — Ако искаш, довечера ще изляза. Ще се обадя на Джес или на Анджела.

— Не искам това — възрази той, обезсърчен. — Няма да издържа да гледам как *още повече* се стараяш. Никога не съм виждал човек така да се старая. Направо ме боли да те гледам.

Престорих се, че не схващам какво ми казва, загледана в масата.

— Не те разбирам, татко. Първо се ядосваш, че нищо не правя, а после казваш, че не исках да излизам.

— Искам да си щастлива — всъщност ще се радвам и на по-малко. Просто не искам да си нещастна. И мисля, че ще ти е по-лесно, ако се измъкнеш от Форкс.

В очите ми проблесна първата бледа искрица на емоция от невъобразимо много време.

— Няма да си тръгна — заявих.

— А защо не? — попита ме той.

— Това е последният ми срок в училище, ще си проваля всички шансове.

— Ти си добра ученичка, все ще измислиш нещо.

— Не искам да притеснявам мама и Фил.

— Майка ти умира да се прибереш.

— Във Флорида е прекалено топло.

Юмрукът му отново удари по масата.

— И двамата сме наясно за какво всъщност става въпрос, Бела, и това никак не е здравословно — той си пое дълбоко дъх. — Минаха месеци. И нито обаждане, нито писмо, никакъв контакт. Не можеш да продължаваш да го чакаш.

Изгледах го гневно. Топлината почти достигна до лицето ми. От много, много отдавна не се бях изчервявала от някаква емоция. Темата беше изрично забранена, както чудесно знаеше.

— Нищо не чакам. Не очаквам нищо — казах тихо и безстрастно.

— Бела... — започна Чарли с натезал глас.

— Трябва да тръгвам за училище — прекъснах го, изправих се рязко и дръпнах недокоснатата си закуска от масата. Бутнах купичката в мивката, без да се спирам да я измия. Не можех да понеса още коментари. — Ще се разбере нещо с Джесика — подвикнах през рамо, без да срещам погледа му, докато си взимах ученическата чанта. — Може би няма да се върна за вечеря. Ще идем до Порт Анджелис да гледаме някой филм.

Изтичах през вратата, преди да успее да реагира.

В бързината си да избягам от Чарли се оказах една от първите в училище. Плюсът беше, че си намерих чудесно място за паркиране. Минусът, че разполагах с твърде много свободно време, нещо, което се мъчех да избягвам на всяка цена.

Бързо, преди да започна да размишлявам върху обвиненията на Чарли, извадих учебника по висша математика. Отворих го на раздела, който щяхме да започнем днес, и се опитах да схвана нещо. Четенето на математически обяснения беше още по-ужасно и от слушането им, но ставах все по-добра. През последните няколко месеца бях посветила десет пъти повече време в изучаване на висша математика, отколкото изобщо на математиката през целия си живот. Така че успявах да поддържам успех между пет и шест. Знаех, че господин Варнър считаше напредъка ми за резултат от изключителните си преподавателски методи. А щом това го правеше щастлив, няхах намерение да пукам сапунения мехур.

Насилих се да чета, докато паркингът не се напълни, и накрая за малко да закъснея за английския. Работехме върху „Фермата на животните“, лесна работа. Няхах нищо против комунизма — приветствах отклонението от изтощителните любовни истории, които

съставляваха основната част от учебния план. Настаних се на чина си доволна, че лекцията на господин Бърти донякъде ще ме разсее.

Докато бях на училище, времето течеше лесно. Звънецът удари твърде рано. Захванах се да си пренареждам чантата.

— Бела?

Разпознах гласа на Майк и знаех какви ще са следващите му думи още преди да ги изрече.

— Ще работиш ли утре?

Вдигнах очи. Беше се привел над пътеката между чиновете с напрегнато изражение. Всеки петък ми задаваше един и същи въпрос. Нямах значение, че нито веднъж не бях отсъствала от работа, дори и по болест. Е, с едно-единствено изключение преди месеци. Но нямаше никаква причина да ме гледа толкова притеснено. Бях идеалният служител.

— Нали утре е събота? — казах. След като Чарли току-що ми бе обърнал внимание, осъзнах колко безжизнен действително звучи гласът ми.

— Да, събота е — съгласи се той. — Ще се видим по испански — махна ми с ръка, преди да тръгне към вратата. Вече не си правеше труда да ме изпраща до кабинетите.

Затътрих се към висшата математика със смръщено изражение. Това бе часът, в който седях до Джесика.

От седмици, може би дори месеци, Джес не ме поздравяваше, когато се срещнехме в коридора. Знаех, че съм я засегнала с антисоциалното си поведение и че ми се цупи. Нямах да ми е лесно да говоря с нея, камо ли пък да я моля за услуга. Внимателно претеглях вариантите, докато се мотаех пред кабинета и отлагах момента на срещата.

Нямах намерение да се изправам пред Чарли, без да съм в състояние да докладвам за някаква форма на социално взаимодействие. Знаех, че не мога да излъжа, макар да ме изкушаваше мисълта да отида до Порт Анджелис и обратно сама, за да съм сигурна, че километражът на пикапа ще отрази нужните километри, в случай че му хрумне да провери. Но майката на Джесика, госпожа Станли, беше най-голямата клюкарка в града, а Чарли рано или късно щеше да се сблъска с нея. И несъмнено щеше да спомене пътуването ни. Така че нямаше как да излъжа.

С въздишка бутнах вратата и влязох.

Господин Варнър ме изгледа навъсено — вече беше започнал лекцията. Забързах към мястото си. Джесика не вдигна поглед, докато се настанях до нея. Бях доволна, че разполагам с петдесет минути, за да се подготвя психически.

Часът отмина по-бързо и от английския. Това отчасти се дължеше на назубреното сутринта в пикапа, но най-вече на факта, че времето винаги летеше със страшна скорост, когато ми предстоеше нещо неприятно.

Смръщих се, когато господин Варнър разпусна класа пет минути по-рано. Усмихна се, сякаш ни правеше услуга.

— Джес? — носът ми се сбръчка и цялата се свих, докато я чаках да се извърне към мен.

Тя се извъртя на стола си и ме изгледа невярващо.

— *На мен* ли говориш, Бела?

— Естествено — ококорих очи, за да си докарам невинен вид.

— Какво? Да не би да имаш нужда от помощ по математика? — гласът ѝ бе леко кисел.

— Не — поклатих глава. — Всъщност исках да те попитам дали би... дошла на кино с мен довечера? Имам истинска нужда от излизане по женски — думите ми прозвучаха сковано, като зле подадена реплика, и тя ме изгледа подозрително.

— Защо каниш *мен* — попита тя, все така недружелюбно.

— Защото си първият човек, за когото се сецам, когато имам нужда от женска компания — усмихнах се с надеждата усмивката ми да изглежда искрена. А и вероятно това бе самата истина. Ако не друго, тя беше първият човек, за когото се сецах, когато исках да се измъкна от зоркото око на Чарли. Което беше почти същото.

Това като че ли донякъде я смили.

— Ами, не знам.

— Имаш някакви планове ли?

— Не... предполагам, бих могла да дойда с теб. Какво ти се гледа?

— Нямам представа какво дават — заувъртах. Ето това беше най-деликатният момент. Разчовърках мозъка си за някакво решение — не бях ли чула някой да говори за някакъв филм напоследък? Не бях ли

зървала някакъв плакат? — Какво ще кажеш за онзи с жената президент?

Тя ме погледна странно.

— Бела, та него не го дават от цяла вечност.

— О! — намръщих се. — На теб не ти ли се гледа нещо конкретно?

Вродената ѝ приказливост започна да се проявява въпреки неохотата ѝ и тя започна да мисли на глас.

— Ами, има една нова романтична комедия с много добри отзиви. Искаше ми се да я гледам. А пък баща ми съвсем наскоро гледа „Смъртоносен край“ и много му хареса.

Хванах се като удавник за сламка за това многообещаващо заглавие.

— За какво се разказва?

— За зомбита или нещо такова. Каза, че от години не бил гледал толкова страшен филм.

— На мен ми звучи идеално — предпочитах да се изправа пред истински зомбита, отколкото да гледам романтичен филм.

— Добре — тя, изглежда, се изненада малко от отговора ми. Опитах се да си припомня дали харесвах филми на ужасите, но не бях сигурна. — Искаш ли да те взема след училище? — предложи тя.

— Разбира се.

Преди да си тръгне, Джесика ми се усмихна с колеблива дружелюбност. Моята усмивка малко закъсня, но като че ли тя успя да я види.

Останалата част от деня отмина бързо, тъй като мислите ми бяха заети да планирам вечерта. Знаех от опит, че веднъж успея ли да накарам Джесика да се разприказва, ще мога да мина с няколко смотолевени отговора в подходящите моменти. Щеше да е необходимо съвсем ограничено взаимодействие.

Плътната мъгла, която от известно време забулваше дните ми, понякога ми въздействаше доста объркващо. Изненадах се, когато се озовах в стаята си, без да си спомням как съм се прибрала от училище, нито дори как съм отключила входната врата. Но това нямаше значение. И бездруго основното, което исках от живота, е времето да тече неусетно.

Не се опитах да се боря срещу мъглата и когато отворих дрешника. В някои случаи липсата на мисли бе по-наложителна, отколкото в други. Когато плъзнах вратата настрани и пред очите ми се разкри купчината боклуци отляво под дрехите, които никога не обличах, почти не регистрирах какво виждам.

Очите ми така и не се отклониха към черния чувал за отпадъци, който съдържаше подаръка ми от миналия рожден ден, не доловиха контурите на стереоуредбата, очертаващи се под черния найлон. Дори не се сетих как си бях разкървавила ноктите, докато успея да я изчопля от таблото на пикапа.

Дръпнах рядко използваната си дамска чанта от пирона, на който висеше, и плъзнах обратно вратата.

В този момент чух свиренето на клаксон. За миг прехвърлих портмонето си от ученическата чанта в дамската. Разбързах се, сякаш това някак щеше да накара нощта да премине по-бързо.

Преди да отворя вратата, се погледнах в огледалото в коридора и внимателно залепих на лицето си усмивка, стараейки се да я задържа там.

— Благодаря ти, че се съгласи да дойдеш с мен — казах на Джес, докато се качвах на дясната седалка, опитвайки се да вложа благодарност в гласа си. От доста време бях престанала да се замислям какво говоря на хората, с изключение на Чарли. Джес беше по-сложен случай. Не бях сигурна коя е най-подходящата емоция, която да фалшифицирам.

— Няма нищо. Е, какво предизвика всичко това? — попита ме Джес, докато излизаше от моята улица.

— Кое да предизвика?

— Защо така внезапно реши... да излезеш? — стори ми се, че по средата на изречението бе решила да промени въпроса си.

Вдигнах рамене.

— Просто имам нужда от промяна.

Точно в този момент разпознах песента по радиото и посегнах към копчето за смяна на станциите.

— Имаш ли нещо против?

— Не, давай.

Запрехвърлях станциите, докато не намерих една далеч побезобидна. Когато музиката изпълни колата, зърнах изражението на

Джесика.

Очите ѝ се присвиха.

— Откога слушаш рап?

— Не знам — отвърнах. — От известно време.

— И това ти харесва? — попита тя с недоверие.

— Ами да.

Щеше да се окаже твърде сложно да общувам с Джесика, ако трябваше да полагам усилия да се изолирам и от музиката. Заклатих глава, надявайки се, че спазвам ритъма.

— Добре... — изгледа ме тя изумено и отправи поглед през предното стъкло с ококорени очи.

— Е, какво става с теб и Майк напоследък? — побързах да попитам.

— Ти го виждаш по-често от мен.

Въпросът ми не я бе накарал да се разприказва, както се бях надявала.

— На работа е трудно да се разговаря — смотолевих, после реших да опитам отново. — Излизала ли си с някого напоследък?

— Май не. От време на време излизам с Конър. Преди две седмици излязох с Ерик — тя завъртя очи и аз надуших дълга история. Вкопчих се в тази златна възможност.

— С *Ерик Йорхи*? Кой кого покани?

Тя изпъшка и се оживи.

— Естествено, че той! Не можах да му откажа любезно.

— Къде те заведе? — попитах, знаейки, че ще изтълкува любопитството ми като интерес. — Я ми разкажи с подробности.

Тя се впусна в разказа и аз се облегнах на седалката, вече по-спокойна. Съсредоточих се с пълна сила, мънках съчувствено и ахках от ужас според нуждите на историята. Когато приключи с разказа за Ерик, сама подхвана дълго сравнение с Конър, без да се налага да я ръчкам.

Филмът имаше и ранна прожекция, така че Джес реши да гледаме нея, а да хапнем след това. Аз се съгласявах с готовност с всичко, което ѝ хрумваше; в крайна сметка си получавах желаното — Чарли да ме остави на мира.

Поддържах бръщолевенето ѝ по време на рекламите, за да ми е по-лесно да не им обръщам внимание. Но когато филмът започна, ме

обхвана тревога. Млада двойка се разхождаше по плажа, държеше се за ръце и обсъждаше взаимната си любов с лигав фалш. Устоях на импулса да запуша уши и да започна да си тананикам. Не се бях подготвила за романтика.

— Нали уж избрахме филма със зомбитата? — изсъсках на Джесика.

— Това е филмът със зомбитата.

— Тогава защо никой никого не изяжда? — попитах отчаяно.

Тя ме изгледа с широко отворени, почти стреснати очи.

— Сигурна съм, че и до това ще стигнем — прошепна ми.

— Ще ида за пуканки. Ти искаш ли?

— Не, благодаря.

Отзад някой ни изшътка.

Забавих се максимално пред будката, наблюдавах часовника и се чудех каква ли част от един деветдесетминутен филм може да е посветена на романтични обяснения. Реших, че десет минути са достатъчни, но пред вратата на киносалона за всеки случай поспрях. Чух ужасени викове от тонколониите и разбрах, че съм чакала достатъчно.

— Изпусна всичко — прошепна Джес, когато се промъкнах обратно на мястото си. — Почти всички вече са зомбита.

— Имаше опашка — предложих ѝ пуканки.

Тя си взе една шепа.

Останалата част от филма се състоеше от гнусни нападения на зомбитата и безкрайни писъци от шепата оцелели хора, чиито редици бързо се стопяваха. Мислех си, че това не би ме смутило. Но се чувствах напрегната и в началото не проумявах защо.

Едва съвсем към края, когато гледах как едно измършавяло зомби преследва последната оцеляла жена, осъзнах какъв е проблемът. Камерата непрекъснато редуваше кадри на ужасеното лице на героинята и мъртвото, безизразно лице на преследвача ѝ, докато той скъсяваше разстоянието помежду им.

И осъзнах на кого от двамата приличам повече.

Изправих се.

— Къде отиваш? Остават две минути? — изсъска Джесика.

— Жадна съм — измънках и хукнах към изхода. Седнах на пейката до вратите на салона и положих всички усилия да не се

замислям върху иронията. Но определено беше нелепо, че в крайна сметка щях да се окажа зомби. Това въобще не ми беше хрумвало. Не че някога не бях мечтала да се превърна в митично чудовище. Но никога в гнусен, ходещ труп. Тръснах глава, за да прекъсна тази линия на размишления, усещайки, че ме завладява паника. Не можех да си позволя да мисля за някогашните си мечти.

Осъзнаването, че вече не съм главната героиня, че моята история е приключена, бе доста потискащо.

Джесика се показа през вратата и се поколеба, вероятно чудейки се къде да ме търси. Когато ме видя, за миг на лицето ѝ се изписа облекчение, което бързо се заменени с раздразнение.

— Много страшен ли ти дойде филмът? — попита ме тя.

— Аха — съгласих се. — Явно съм страхливка.

— Странна работа — тя се намръщи. — Не разбрах, че те е страх. Аз крещях през цялото време, а теб не те чух нито веднъж. Затова така и не разбрах защо си излезе.

Вдигнах рамене.

— Просто се уплаших.

Тя се успокои малко.

— Това беше най-страшният филм, който някога съм гледала. Обзалагам се, че нощес ще сънуваме кошмари.

— Сто процента — отвърнах, опитвайки се гласът ми да прозвучи нормално. Кошмарите ми бяха неизбежни, но нямаше да включват зомбита. Очите ѝ пробягаха по лицето ми. Може би не бях успяла да докарам нормален глас.

— Къде искаш да хапнем? — попита.

— Все ми е тая.

— Добре.

Докато вървахме, Джес започна да обсъжда главния актьор във филма. Кимах, когато тя се възторгваше от външния му вид, но всъщност не помнех какъвто и да било мъж, освен зомбитата.

Не гледах къде ме води. Съвсем смътно осъзнавах, че вече е потъмно и тихо. Отне ми твърде дълго време да схвана защо е толкова тихо. Джесика беше спряла да дърдори. Погледнах я извинително, надявайки се да не съм я обидила.

Тя обаче не гледаше към мен. Лицето ѝ бе напрегнато, гледаше право напред и крачеше бързо. Докато я наблюдавах, очите ѝ се

стрелнаха бързо надясно към отсрещната страна на улицата и отново се обърнаха напред.

За първи път се огледах.

Вървахме по къс участък неосветен тротоар. Малките магазинчета, наредени от двете страни на улицата, бяха заключени за през нощта, а витрините им бяха тъмни. На половин пресечка пред нас уличното осветление беше запалено, а по-нататък виждах златните арки на „Макдоналдс“, накъдето се бяхме запътили.

От другата страна на улицата имаше едно-единствено отворено заведение. Прозорците бяха покрити отвътре, а пред тях светеха неоновы табели, рекламиращи различни видове бира. Най-голямата табела, в яркозелено, оповестяваше името на бара — „Едноокия Пийт“. Чудех се дали отвътре барът е обзаведен с пиратски мотиви, които не се виждаха от улицата. Металната врата беше отворена, вътре бе полутъмно, а на улицата се долавяше шумът от множество гласове и потракването на ледени кубчета в чашите. На стената до вратата се бяха облегли четирима мъже.

Погледнах отново към Джесика. Очите ѝ бяха втренчени в пътя напред и тя крачеше бързешком. Не изглеждаше уплашена — просто беше нащрек, опитваше се да не привлича внимание върху себе си.

Поспях, без да се замислям, и погледнах назад към четиримата мъже. Обзе ме силно чувство за дежа вю. Улицата беше друга, нощта — също, но сцената беше толкова сходна. Даже единият от мъжете беше нисък и мургав. Когато спрях и се обърнах към тях, един от тях любопитно вдигна глава.

Зяпнах го замръзнала на тротоара.

— Бела? — прошепна Джес. — Какво правиш?

Поклатих глава, тъй като и аз самата не знаех.

— Май ги познавам... — измърморих.

Какво всъщност правех? Би трябвало да бягам с всички сили от този спомен, да изтласкам образа на четиримата мъже, да се обвия с мъглата от безчувственост, без която вече не можех да функционирам. Защо бях спряла замаяна наред улицата?

Съвпадението ми се струваше твърде голямо — да съм в Порт Анджелис с Джесика, при това на тъмна улица. Очите ми се впиха в дребния, мъчейки се да сравнят чертите му с тези на мъжа от спомените ми, който ме бе заплашил преди почти година. Чудех се

дали изобщо бих могла да го разпозная, ако действително беше той. Конкретно тази част от онази нощ беше мъгляво петно в съзнанието ми. Тялото ми я помнеше по-добре от мозъка ми — напрежението в краката, докато се опитвах да реша дали да бягам, или да се отбранявам, сухотата в гърлото, докато се опитвах да събера сили да изкрещя, изопнатата върху кокалчетата ми кожа, докато стисках ръце в юмруци, студените тръпки по тила ми, когато тъмнокосият ме бе нарекъл „захарче“...

У тези мъже имаше някаква смътна, загатната заплаха, която нямаше нищо общо с онази нощ. Всичко произтичаше от факта, че бяха непознати, че беше тъмно, че бяха четирима — нищо конкретно. Но бе достатъчно, за да накара гласа на Джесика да потрепери уплашено, когато тя извика след мен.

— Бела, да вървим.

Не й обърнах внимание и тръгнах бавно напред, без да полагам съзнателни усилия да движа краката си. Не проумявах защо, но неясната заплаха, която представляваха мъжете, ме привличаше към тях. Импулсът беше глупав, но от толкова време не бях усещала *никакъв* импулс... че просто го последвах.

Нещо непознато пулсираше във вените ми. Явно това бе адреналин, който така дълго бе отсъствал от организма ми, а сега ускоряваше пулса ми и се бореше срещу липсата на чувства. Странно — защо адреналин, след като не изпитвах страх? Сякаш беше просто ехо от последния път, когато бях стояла така на тъмна улица в Порт Анджелис, заобиколена от непознати мъже.

Не виждах причина да се страхувам. Не можех да си представя нищо на този свят, от което да се страхувам, поне физически. Едно от малкото предимства на това да изгубиш всичко.

Бях по средата на улицата, когато Джес ме настигна и ме сграбчи заръката.

— Бела! Не можеш да влезеш в бар! — просъска ми тя.

— Няма да влизам — отвърнах разсеяно и си дръпнах ръката. — Просто искам да проверя нещо...

— Да не си полудяла? — прошепна тя. — Да нямаш склонност към самоубийство?

— Нямам — гласът ми прозвуча отбранително, но си беше вярно. Нямах желание да се самоубивам. Дори в началото, когато

определено щях с облекчение да приема смъртта, не се бях замисляла за такъв вариант. Бях твърде задължена на Чарли. Чувствах се отговорна за Рене. Трябваше да мисля за тях.

А и бях обещала да не правя нищо глупаво или безразсъдно. Поради всички тези причини все още дишах.

Припомняйки си обещанието, внезапно ме прободe чувство за вина, но това, което правех в момента, едва ли се броеше. Не беше като да прокарам бръснач през вените си.

Очите на Джес бяха широко отворени, устата ѝ висеше отворена. Твърде късно осъзнах, че въпросът ѝ за самоубийството е бил риторичен.

— Иди да вечеряш — насърчих я с жест към закусвалнята. Не ми хареса как ме изгледа. — Ще те настигна след една минута.

Обърнах ѝ гръб, извърнах се обратно към мъжете, които ни наблюдаваха с любопитни, развеселени очи.

— Бела, веднага спри!

Мускулите ми се вкочаниха и аз замръзнах на място. Защото не гласът на Джесика ме мъмреше. Чувах един гневен, познат, прекрасен глас — нежен като кадифе, макар да бе раздразнен.

Беше *неговият* глас — безкрайно внимавах името му да не минава през съзнанието ми — и се изненадах, че звукът му не ме накара да рухна на земята, не ме накара да се сгърча до бордюра заради болката от загубата. Не усещах болка, абсолютно никаква.

В момента, в който чух гласа му, всичко някак се избистри. Сякаш главата ми внезапно бе изплувала от тъмно езеро. Внезапно бях в състояние да долавям всичко далеч по-отчетливо: гледки, звуци, студения вятър, който духаше остро в лицето ми, миризмите, които се носеха от отворената врата на бара. Огледах се шокирана.

— Връщай се при Джесика — нареди ми прекрасният глас, все така гневен. — Нали обеща — никакви глупости.

Бях сама. Джесика бе на няколко крачки от мен и ме гледаше с уплашени очи. Облегнати на стената, непознатите мъже ме наблюдаваха объркани и озадачени какво ли правя, спряла неподвижно по средата на улицата.

Поклатих глава, опитвайки се да проумея. Знаех, че го няма, но въпреки това го усещах невероятно близо, за първи път от... от края.

Гневът в гласа му беше от загриженост, същият гняв, който някога ми бе така познат нещо, което не бях чувала сякаш от цял живот.

— Спазвай обещанието си — гласът затихваше, все едно някой намаляваше звука на радио.

Започнах да подозирам, че имам някакви халюцинации. Несъмнено бях провокирана от спомена, от дежа вю, необичайно познатата ситуация.

Набързо прехвърлих вариантите през главата си.

Вариант номер едно: бях полудяла. Такъв поне беше стандартният термин за хора, които чуват гласове.

Възможно.

Вариант номер две: подсъзнанието ми поднасяше това, за което смяташе, че копнея. Един вид сбъждане на желанието — моментно облекчаване на болката чрез невярното предположение, че *той* се интересува дали съм жива или мъртва. Проектирах това, което би казал, ако а) беше тук, и б) изобщо му пукаше дали ще ми се случи нещо лошо.

Вероятно.

Не виждах трети вариант, така че се надявах да става въпрос за второто. Реакцията ми далеч не бе логична — бях *благодарна*. Страхувах се, че съм изгубила спомена за звученето на гласа му, затова повече от всичко преобладаваше емоцията на огромна благодарност, че подсъзнанието ми е запазило много по-добре от съзнанието ми гласа му така ясен.

Не си позволявах да мисля за него. По този въпрос се стараех да съм изключително стриктна. Естествено, понякога се изпусках — все пак бях само човек. Но ставах все по-добра, така успявах да избягвам болката няколко дни поред. Цената бе постоянна вцепененост. Между болката и липсата на чувства бях избрала безчувствието.

Сега зачаках болката. Вече не бях вцепенена — сетивата ми бяха необичайно изострени след дългите месеци в мъглата — но обичайната болка не ме връхлиташе. Изпитвах единствено остро чувство на разочарование, че гласът му затихва.

За секунда се поколебах.

Най-мъдро би било да избягам от това потенциално разрушително и определено разстройващо психиката развитие на нещата. Би било глупаво да насърчавам халюцинации.

Обаче гласът му затихваше.

Направих още една крачка напред за проверка.

— Бела, върни се назад — изръмжа той.

Въздъгнах от облекчение. Именно гняв исках да чуя — фалшиво, изфабрикувано доказателство, че изпитва нещо към мен, съмнителен дар на подсъзнанието ми.

Бяха изминали едва няколко секунди в подобни размишления. Скромната ми публика ме наблюдаваше любопитно. Вероятно отстрани изглеждаше сякаш се колебае дали да се приближа. Нима можеха да предположат, че стоя и се наслаждавам на неочакван миг на лудост?

— Здравей — провикна се един от мъжете със самоуверен и леко саркастичен тон. Беше светъл, русокос, а позата му издаваше самочувствието на човек, който се счита за доста привлекателен. Не можех да преценя дали е прав. Бях предубедена.

Гласът в главата ми реагира с остро изръмжаване. Усмихнах се и самоувереният мъж го възприе като поощрение.

— Мога ли да ти помогна с нещо? Май си се изгубила — той ми се ухили и намигна.

Прекрачих внимателно канавката, пълна с черна в тъмнината вода.

— Не, не съм се изгубила.

Сега, когато бях по-близо и очите ми бяха учудващо съсредоточени, разгледах лицето на по-ниския, мургав мъж. Беше ми съвсем непознат. Изпитах странно разочарование, че не беше същият ужасен човек, който се бе опитал да ме нарани преди почти година.

Гласът в главата ми замлъкна.

Ниският забеляза втренчения ми поглед.

— Искаш ли да ти взема нещо за пиене? — предложи той нервно и като че ли поласкан, че съм се заяпала точно в него.

— Не съм пълнолетна — отвърнах механично.

Той се обърка — явно се чудеше защо изобщо се бях приближила. Почувствах се длъжна да обясня.

— В далечината ми заприличахте на един познат. Съжалявам, припознала съм се.

Чувството за заплаха, което ме бе привлякло от другия край на улицата, се бе изпарило. Това не бяха опасните мъже, които си

спомнях. Вероятно бяха симпатяги. Безобидни. Изгубих интерес.

— Няма нищо — обади се самоувереният русокос мъж. — Остани при нас да си поприказваме.

— Благодаря, но не мога — Джесика се колебаеше насред улицата, очите ѝ бяха разширени от гняв и чувството, че съм я предала.

— Хайде де, само за няколко минути.

Поклатих глава и тръгнах обратно към Джесика.

— Да вървим да ядем — предложих, почти без да я поглеждам. Макар за момента да се бях освободила от зомбоидната дистанцираност, продължавах да съм все така разсеяна. Съзнанието ми бе прекалено ангажирано. Вярната вцепененост отказваше да се завърне и се чувствах все по-напрегната с всяка изминала минута.

— Какво ти хрумна? — тросна се Джесика. — Въобщо не ги познаваш, можеха да се окажат психопати!

Вдигнах рамене, надявайки се да смени темата.

— Просто ми се стори, че познавам единия.

— Ужасно си странна, Бела Суон. Имам чувството, че въобщо не те познавам.

— Извинявай, Джес — не знаех какво друго да отговоря.

Тръгнахме мълчаливо към „Макдоналдс“. Усещах съжалението ѝ, че не бяхме взели колата, вместо да вървим пеша краткото разстояние от киното, и затова не можехме да минем през авто гишето. Тя вече изгаряше от нетърпение да приключи с вечерта, същото, каквото и аз исках от самото начало.

Докато се хранехме, на няколко пъти се опитах да подхвана разговор, но Джесика не откликваше. Явно истински я бях засегнала.

Когато се качихме обратно в колата, тя настрои радиото обратно на любимата си станция и усили звука, така че да не можем да говорим спокойно.

Сега не ми се налагаше да се боря така усърдно, за да се изолирам от музиката. Мислите ми бяха твърде многобройни, за да чуя текста на песните, за разлика от обичайно, когато съзнанието ми бе изтръпнало и празно.

Зачаках вцепенението да се завърне или пък болката. Защото бях сигурна, че тя ще се завърне. Бях нарушила собствените си правила. Вместо да бягам от спомените си, бях тръгнала право към тях, бях ги приветствала. Бях допуснала гласа му в главата си толкова ясно. И това

щеше да донесе своите последствия, сигурна бях. Особено ако не успееш да възстановя мъглата, която ме пазеше. Чувствах се твърде будна и това ме плашеше.

Но най-силното чувство продължаваше да е облекчението — облекчение, което струеше някъде дълбоко от мен.

Колкото и да се стараех да не мисля за него, не се опитвах да го забравя. Късно нощем, когато изтощението от безсънието подронваше защитните ми сили, се тревожех, че всичко ми се изплъзва, че съзнанието ми действително е като сито и някой ден няма да си спомням точния оттенък на очите му, усещането на хладната му кожа, тембъра на гласа му. Не можех да мисля за тях, но трябваше да ги запомня.

Защото трябваше да вярвам в едно нещо, за да мога да живея — трябваше да знам, че той съществува. Само това. Всичко останало можех да понеса. Стига той да съществува.

Именно затова, повече откогато и да е, бе невъзможно да напусна Форкс, именно затова спорих с Чарли, когато ми предложи да си замина. В крайна сметка не би трябвало да има значение — никой нямаше да се върне тук.

Но заминех ли за Джаксънвил или за друго слънчево и непознато място, как щях да съм сигурна, че той бе реален? На място, където не бих могла да си го представя, убеждението за съществуването му можеше да избледнее... а това не бих могла да понеса.

Забранявах си да си спомня, ужасявах се да не забравя — въжето, по което трябваше да вървя, бе твърде тънко.

Изненадах се, когато Джесика спря колата пред къщата ми. Пътуването не беше дълго, но макар да ми се бе сторило още по-кратко, и през ум не ми беше минало, че Джесика ще издържи толкова дълго, без да говори.

— Благодаря ти, че излезе с мен, Джес — казах, отваряйки вратата. — Беше... приятно — надявах се, че *приятно* е подходящата дума.

— Няма защо — измърмори тя.

— Съжалявам за... онова след киното.

— Както и да е, Бела — тя се взираше ядосано през предното стъкло и отказа да ме погледне. Като че ли все повече се вбесяваше, вместо да й минава.

— Ще се видим в понеделник, нали?

— Да. Чао.

Отказах се и затворих вратата след себе си. Тя потегли отново, без да ме погледне.

Когато влязох вкъщи, вече я бях забравила.

Чарли ме чакаше насред коридора, скръстил ръце на гърдите си, свил длани в юмруци.

— Здравсти, татко — поздравих го разсеяно, докато го заобикалях, за да стигна до стълбите. От доста време мислех за *него* и исках да се прибера в стаята си, преди последствията да ме застигнат.

— Къде беше? — попита ме Чарли.

Погледнах го изненадано.

— Ходих на кино в Порт Анджелис с Джесика. Нали ти казах сутринта.

— Хъмм — изсумтя.

— Нещо против ли имаш?

Той се вгледа в лицето ми и очите му се разшириха сякаш бе съзрял нещо неочаквано.

— Не, всичко е наред. Добре ли прекарахте?

— Аха — отвърнах. — Гледахме как зомбита ядат хора. Много беше забавно.

Очите му се присвиха.

— Лека, татко.

Той ме пусна да мина. Забързах към стаята си. Няколко минути по-късно вече лежах в леглото си примирена и болката най-после се появи.

Беше смазващо това усещане, че в гърдите ми е пробита огромна дупка, която бе изрязала най-важните ми органи и бе оставила наъбени, незараснали рани, които продължаваха да пулсират и да кървят въпреки отминаващото време. С разума си съзнавах, че дробовете ми вероятно са непокътнати, но въпреки това се борех за всяка глътка въздух, а главата ми се въртеше, сякаш не можех да си набавя кислород, въпреки всички усилия. Сърцето ми вероятно също туптеше, но не можех да доловя звука от пулса в ушите си, чувствах ръцете си посинели от студ. Свих се на кълбо, обвих здраво ръце около ребрата си, за да попреча на тялото си да се разпадне. Отчаяно търсех старото вцепенение, отричането на реалността, но то ми убягваше.

Все пак открих, че съм в състояние да оцелея. Съзнанието ми бе напълно будно, усещах болката — болезнената празнота, която тръгваше от гърдите ми, запращаше опустошителни вълни от страдание през крайниците и главата ми — но беше поносима. Можех да я преживея. Не че болката бе отслабнала с времето, по-скоро бях станала достатъчно силна, за да я понеса.

Случилото се тази вечер — дали заради зомбитата, адреналина или халюцинациите — ме беше събудило.

За първи път от много време нямах представа какво да очаквам на сутринта.

ПЕТА ГЛАВА

КЛЕТВООТСТЪПНИК

— Бела, защо не тръгваш? — предложи ми Майк, а очите му гледаха някак встрани, не срещаха погледа ми. Зачудих се откога ли се държи така, без да забележа.

Беше въл следобед в магазина на семейство Нютън. В момента имаше само двама клиенти, вманиачени туристи, ако се съдеше по разговора им. Майк бе прекарал с тях цял час в обсъждане на предимствата и недостатъците на две марки леки раници. Но в момента бяха изоставили сериозните разговори и се перчеха с най-новите разкази от гората. Това беше дало на Майк възможност да се измъкне за кратко.

— Нямам нищо против да остана — казах. Така и не бях успяла да се скрия в защитната черупка на вцепенението и днес всичко ми се струваше необичайно близко и шумно, сякаш бях извадила памук от ушите си. Опитах се да се изолирам от смеха на туристите, но безуспешно.

— Казвам ти — говореше набитият мъж с оранжевата брада, така различна от тъмнокафявата му коса — в Йелоустоун съм виждал мечки гризли отблизо, но са нищо пред онзи звяр. — Косата му беше сплъстена, а дрехите му имаха вид, сякаш от доста дни не бяха свалени от гърба му. Идваше направо от планината.

— Абсурд. Черните мечки не достигат такива размери. Вероятно си видял мечета. — Вторият мъж бе висок и строен, лицето му бе загоряло и обрулено от вятъра, създаващо впечатление на кора.

— Сериозно, Бела, щом тези двамата се предадат, затварям магазина — промърмори Майк.

— Щом искаш да си ходя... — вдигнах рамене.

— Дори на четири крака беше по-висока от теб — продължаваше да настоява брадатият, докато си събирах нещата. — Голяма като къща и черна като катран. Смятам да докладвам на горското стопанство тук.

Трябва да предупредят хората — имай предвид, че не беше горе в планината, а само на няколко километра от началото на пътеката.

Загорялото лице се разсмя и завъртя очи.

— Чакай да позная, тъкмо си слизал от планината, нали? И поне седмица си бил само на консерви и си спал на земята, нали така?

— Хей, ъм, Майк, нали така беше? — провикна се брадатият, обърнат към нас.

— Ще се видим в понеделник — смънках.

— Да, господине — отвърна Майк и ми обърна гръб.

— Я кажи, напоследък имало ли е предупреждения в района за черни мечки?

— Не, господине. Но не е излишно да сте нащрек и да съхранявате храната си правилно. Видяхте ли новите кутии за чай и кафе, недостъпни за мечки? Тежат само килограм...

Вратите се отвориха, за да ме пропуснат навън в дъжда. Прегърбих се в якето си и се втурнах към пикапа. Дъждът, който барабанеше по качулката ми, също звучеше необичайно силно, но скоро боботенето на двигателя заглуши всичко останало.

Не ми се прибираще в празната къща. Нощта се бе оказала особено болезнена и нямах желание да се връщам на мястото на страданията си. Дори след като болката бе утихнала достатъчно и бях успяла да заспя, пак не бях намерила убежище. Както бях казала на Джесика след филма, кошмарите ми бяха неизбежни.

Винаги имах кошмари, всяка нощ. Всъщност не точно кошмари или поне не в множествено число, тъй като винаги сънувах *един и същи* кошмар. Човек би си помислил, че след толкова месеци ще претръпна. Но сънят неизменно успяваше да ме изпълни с ужас и свършваше едва когато се събудех от собствените си писъци. Чарли вече не дотичваше в стаята ми, за да провери какво става — дали не се е вмъкнал нападател, който ме е сграбчил за гърлото, или нещо подобно — вече беше свикнал.

Кошмарът ми вероятно не би уплашил друг човек. Нищо не изскачаше с викове от тъмнината. Нямаше зомбита, призраци или психопати. Всъщност нямаше нищо. Наистина нищо. Само безкраен лабиринт от обрасли в мъх дървета, така притихнали, че тишината оказваше неприятен натиск върху тъпанчетата ми. Беше тъмно, като полумрака в облачен ден, и мътната светлина бе достатъчна да видя

единствено, че няма какво да се види. Бързах през полумрака без пътека и търсех, търсех, търсех, и колкото повече време минаваше, толкова повече обезумявах, опитвах се да бързам, макар от бързане да ставах още по-непохватна... След това идваше един момент (напоследък усещах точно кога се задава, но никога не успявах да се събудя, преди да настъпи), когато вече не помнех какво точно търся. Тогава осъзнавах, че *няма* какво да търся и няма какво да открия. Че никога не е имало нищо друго, освен тази пуста, зловеща гора и че за мен вече няма да има нищо... абсолютно нищо.

Обикновено в този момент започвах да пища.

Не обръщах внимание накъде карам — просто кръстосвах празните, мокри странични шосета в опит да избегна онези, които биха ме отвели у дома — тъй като нямаше къде да отида.

Копнеех за някогашното вцепенение, но не можех да си спомня как успявах да го постигна по-рано. Кошмарът тормозеше съзнанието ми и ми навяваше болезнени мисли. Не исках да си спомням гората. Дори сега, когато се мъчех да се отърся от образите, усещах как очите ми се пълнят със сълзи и как ръбовете на дупката в гърдите ми започват да тръпнат от болка. Свалих едната ръка от волана и я обвих около тялото си, за да не се разпадне.

Сякаш никога не съм съществувал. Думите пробягаха през главата ми, лишени от свършената яснота на вчерашните ми халюцинации. Бяха просто думи, беззвучни, като текст върху страница. Просто думи, които обаче наново раздраха дупката в гърдите ми и аз ударих спирачки, съзнавайки, че не бива да карам в такова състояние.

Питах се колко ли време ще трае това. Може би някой ден, след години — ако болката намалееше дотолкова, че да мога да я понасям — ще мога да гледам назад към тези няколко кратки месеца, които завинаги ще бъдат най-прекрасните в живота ми. И ако действително болката някога утихнеше достатъчно, бях сигурна, че ще съм благодарна за малкото време, което ми бе посветил.

Повече, отколкото бях искала, повече, отколкото заслужавах. Може би някой ден щях да съм в състояние да гледам така на нещата.

Ами ако дупката откажеше да зарасне? Ако разранените ръбове никога не заздравееха? Ако уврежданията се окажеха трайни и необратими?

Продължавах да притискам тялото си с ръце. *Сякаш никога не е съществувал*, мислех си отчаяно. Какво глупаво и невъзможно обещание! Можеше да открадне снимките и да си прибере подаръците, но това не връщаше нещата в положението отпреди да го срещна. Физическите доказателства бяха най-несъществената част от уравнението. Аз се бях променила, вътрешностите ми се бяха променили почти до неузнаваемост. Дори външно изглеждах различна — лицето ми беше бледо, бяло, с изключение на лилавите кръгове, които кошмарите оставяха под очите ми. Очите ми се открояваха така тъмни върху жълтеникавата кожа, че ако бях красива и човек ме гледаше отдалече, можех да мина за вампир. Но не бях красива и вероятно приличах по-скоро на зомби.

Сякаш никога не е съществувал? Та това беше лудост. Това бе обещание, което никога не би могъл да спази, обещание, което бе нарушено още в мига на произнасянето му.

Ударих глава във волана в опит да се разсея от по-острата болка.

Чувствах се глупаво, че изобщо се стараех да изпълнявам своето обещание. Къде бе логиката да се придържаш към своята част от споразумение, щом другата страна го нарушава? На кого му пукаше дали ще постъпвам глупаво и безразсъдно? Нямах причина да избягвам безразсъдства, нямаше причина да не се държа глупаво.

Засмях се мрачно сама на себе си все още без дъх. Безразсъдства във Форкс — ето ти безнадеждна задача.

Черният хумор ме разсея, а това намали болката. Дишането ми се успокои и вече можех да се облегна назад в седалката. Макар да беше студено, челото ми беше влажно от пот.

Съсредоточих се върху безнадеждната задача да се спася от повторно потъване в болезнени спомени. Да бъда безразсъдна във Форкс налагаше огромна изобретателност, вероятно повече, отколкото притежавах. Но ми се щеше да открия начин... Може би щях да се чувствам по-добре, ако не се придържах толкова строго, при това едностранно, към нарушеното споразумение, ако и аз самата се превърнех в клетвоотстъпник. Но как бих могла да наруша своята част от обещанието тук, в това безобидно градче? Естествено, имаше времена, когато Форкс съвсем не бе така безопасен, но сега бе точно това, което изглеждаше на пръв поглед — скучен и безопасен.

Дълго време се вирах през предното стъкло, а мислите ми се носеха мудно, не можех да ги насоча наникъде. Загасих двигателя, който жално виеше на празни обороти, и излязох навън в слабия дъжд.

Студените капки се процеждаха през косата ми и гъделичкаха бузите ми като безсолни сълзи. Това донякъде проясни главата ми. Премигнах, за да прогоня влагата от очите си, загледана с празен поглед към отсрещната страна на шосето.

След известно виране осъзнах къде се намирам. Бях паркирала на сред северната лента на Ръсел Авеню. Стоях пред къщата на семейство Чени — пикапът ми беше препречил алеята им — а на отсрещната страна на шосето живееше семейство Маркс. Знаех, че трябва да си преместя колата и да се прибирам вкъщи. Не беше разумно да се мотая така, разсеяна и разстроена, заплаха за улиците на Форкс. Освен това всеки момент някой щеше да ме забележи и да ме наклевети на Чарли.

Точно когато си поех въздух, за да потегля, една табела в двора на семейство Маркс привлече вниманието ми — голямо парче картон, облегло върху пощенската им кутия, с надраскани едри черни букви.

Понякога съдбата се намесва.

Или пък бе чисто съвпадение? Или така трябваше да се случи? Нямах представа, но бе нелепо да вярвам, че полуразпадналите се мотоциклети, които ръждясваха в предния двор на семейство Маркс до надписа: „*За продан в този вид*“ всъщност са отредени да послужат на някаква висша цел, оказвайки се точно там, където ми бяха нужни.

Така че може би не ставаше въпрос за намеса на съдбата. Може би просто имаше много начини да си безразсъден и само трябваше да си отворя очите.

Безразсъдство и глупост. Това бяха любимите думи на Чарли по адрес на моторите.

В сравнение с ченгетата от големите градове работата на Чарли не предлагаше особени вълнения, но все пак го викаха при автомобилни злополуки. При наличието на дълги, мокри участъци от шосето, което се виеше и сучеше през гората, завой след завой без никаква видимост, от *този* вид вълнения нямаше недостиг. Но въпреки огромните влекачи на трупи, които се движеха из завоите, повечето хора се отърваваха почти невредими. Изключенията от правилото почти винаги бяха мотористите и Чарли се бе нагледал на твърде много

жертви, все хлапета, размазани на платното. Още преди да навърша десет ме бе накарал да му обещава, че никога няма да се съглася някой да ме вози на мотор. Дори и на онази възраст въобще не се замислих, преди да му обещава. Та кой би искал да се вози на мотор *тук*. Щеше да е като да се къпеш с деветдесет километра в час.

Толкова много обещания спазвах...

В този момент нещо ми прищрака. Искях да съм глупава и безразсъдна и да нарушавам обещанията си. Тогава защо да се ограничавам само с едно?

Горе-долу дотам стигнах с разсъжденията. Зашляпах през дъжда до входната врата на семейство Маркс и позвъних на звънеца.

По-малкото от момчетата ми отвори вратата. Не му помнех името. Пясъчната му на цвят коса ми стигаше до рамото.

Той обаче знаеше коя съм.

— Бела Суон? — попита изненадано.

— Колко искаш за мотора? — изпъшках, вдигайки палец над рамо към изложените артикули.

— Сериозно ли питаш? — попита той.

— Естествено, че сериозно.

— Не са в движение.

Въздъгнах нетърпеливо — това вече го бях подразбрала от табелата.

— Колко?

— Ако наистина искаш единия, просто го вземи. Майка ми накара баща ми да ги смъкне дотам, за да ги приберат с боклука.

Погледнах отново към моторите и видях, че са облеgnати върху купчина мъртви клони и събрани от двора боклуци.

— Сигурен ли си?

— Естествено, искаш ли да я питаш?

Вероятно беше по-разумно да не намесвам възрастни, които биха могли да споменат на Чарли.

— Не, вярвам ти.

— Искаш ли да ти помогна? — предложи той. — Никак не са леки.

— Добре, благодаря. Трябва ми само единият обаче.

— По-добре вземи и двата — каза момчето. — Може да успееш да изчоплиш някакви части.

Той ме последва в пороя и ми помогна да натоваря двата тежки мотора в каросерията на пикапа. Явно нямаше търпение да се отърве от тях, затова реших да не споря.

— Какво ще правиш с тях, между другото? — попита ме той. — От години не работят.

— Досетих се — казах и вдигнах рамене. Импулсивният ми порив не бе подплатен с някакъв план. — Може би ще ги закарам при Доулинг.

Той изсумтя.

— Доулинг ще ти вземе за ремонта повече, отколкото биха стрували като нови.

С това не можех да споря. Джон Доулинг си бе създал име на скъпчия. Никой не ходеше при него, освен при спешен случай. Повечето хора предпочитаха да отидат до Порт Анджелис, ако колата им беше в движение. В това отношение имах огромен късмет — в началото, когато Чарли ми бе подарил моя древен пикап, се тревожех, че няма да мога да си позволя поддръжката. Но досега не бях имала никакви проблеми с него, като се изключат гърмящият двигател и максималната скорост от деветдесет километра в час. Джейкъб Блак го бе поддържал в изрядна форма, докато бе принадлежал на баща му Били...

Вдъхновението ме удари като светкавица, което не беше странно, имайки предвид бурята.

— Знаеш ли какво? Няма значение. Познавам един човек, който поправя коли.

— А, добре тогава — той се усмихна облекчено. Докато потеглях, ми помаха, все така усмихнат. Дружелюбно хлапе.

Сега вече шофирах бързо и целеустремено, исках да се прибера у дома много преди да наближи време Чарли да се върне, дори ако бе решил да си тръгне по-рано, което бе малко вероятно. Втурнах се през къщата към телефона, все още стиснала ключа от входната врата.

— Началник Суон, моля? — казах, когато заместникът вдигна телефона. — Бела е.

— О, здравей, Бела — несприлюдено ме поздрави заместникът Стив. — Сега ще го повикам.

Зачаках.

— Какво се е случило, Бела? — попита Чарли веднага щом хвана слушалката.

— Не може ли да ти се обадя в службата и без да се е случило нещо неприятно?

Той млъкна за миг.

— Досега не си го правила. *Случило* ли се е нещо неприятно?

— Не. Просто исках да ми обясниш как да стигна до къщата на Блак — не съм сигурна дали си спомням пътя. Искам да ида на гости на Джейкъб. Не съм го виждала от месеци.

Когато проговори отново, гласът му бе доста разведрен.

— Чудесно си се сетила, Белс. Имаш ли химикалка?

Обясни ми съвсем простичко. Уверих го, че ще се върна за вечеря, макар да се опита да ме убеди да не бързам. Искаше да ме приобщи към живота в Ла Пуш, а на мен такива не ми минаваха.

Така заради поставения краен срок шофирах твърде бързо през притъмнените под бурята улици извън града. Надявах се да сваря Джейкъб сам. Били вероятно щеше да ме наклевети, ако разбереше какво съм си наумила.

Докато карах, донякъде се разтревожих каква ще е реакцията на Били при вида ми. Щеше да се зарадва твърде много. Според Били нещата се бяха развили много по-добре, отколкото се бе надявал. Удоволствието и облекчението му щяха само да ми напомнят за онзи, за когото бе непоносимо да мисля. Не искам повече днес, молах се наум. Бях изтощена.

Къщата на семейство Блак ми бе бегло позната, малка дървена къщурка с тесни прозорци, а унилата червена боя я караше да прилича по-скоро на миниатюрна плевня. Главата на Джейкъб щръкна през един от прозорците, преди дори да се измъкна от пикапа. Несъмнено познатият рев на двигателя му бе подсказал, че се задавам. Джейкъб бе безкрайно благодарен на Чарли, че ми беше купил пикапа и му бе спестил ужаса да го кара, когато вземе книжка. Аз си го харесвах много, но Джейкъб определено считаше мудността му за недостатък.

Посрещна ме по средата на алеята.

— Бела! — развълнуваната му усмивка се разтегна през цялото му лице, а белите му зъби светнаха в ярък контраст с червеникавокафявата му кожа. Досега не бях виждала косата му

разпусната от обичайната опашка. Падаше като черни сатенени завеси от двете страни на широкото му лице.

Джейкъб се бе разхубавил през последните осем месеца. Беше преминал в етапа, когато меките мускули на детството се втвърдяват в плътната, издължена структура на младеж. Сухожилията и вените му се очертаваха под тъмната кожа на ръцете му. Лицето му бе все така миловидно, както го помнех, макар и то да бе възмъжало — скулите му се бяха изострили, челюстта му бе придобила четвъртита форма, всякаква детинска закръгленост беше изчезнала.

— Здравсти, Джейкъб! — почувствах неочакван прилив на ентузиазъм при вида на усмивката му. Осъзнах, че се радвам да го видя. И това ме изненада.

Усмяхнах му се на свой ред и нещо тихомълком си дойде на мястото, сякаш бях подредила късчета от пъзел. Бях забравила колко харесвам Джейкъб Блак.

Той спря на няколко крачки от мен и аз го зяпнах изненадано, изпъвайки врат нагоре, въпреки че дъждът плющеше в лицето ми.

— Още си пораснал! — обвиних го смаяно.

Той се разсмя и усмивката му стана невъзможно широка.

— Метър деветдесет и пет — обяви самодоволно. Гласът му бе станал по-дълбок, но още съдържаше онази дрезгавост, която помнех от по-рано.

— Ще спреш ли някога? — поклатих глава невярващо. — Огромен си.

— Но все така кльощав — той направи гримаса. — Влизай вътре! Ще подгизнеш.

Поведе ме напред, усуквайки косата си с големите си длани, докато крачехме. Измъкна един ластик от задния си джоб и го надяна около опашката.

— Хей, татко — подвикна той, навеждайки се да мине през входната врата. — Виж кой ни е дошъл на гости.

Били седеше в мъничката квадратна всекидневна с книга в ръце. Когато ме видя, пусна книгата в скута си и се придвижи напред с количката.

— Гледай ти! Радвам се да те видя, Бела.

Здрависахме се. Ръката ми потъна в огромната му лапа.

— Какво те води насам? Всичко наред ли е с Чарли?

— Да, съвсем. Просто исках да се видя с Джейкъб, не съм го виждала от цяла вечност.

Очите на Джейкъб грейнаха при думите ми. Ухили се толкова широко, че бузите му щяха да се нацепят — такова чувство имах.

— Можеш ли да останеш за вечеря? — Били също се ентусиазира.

— Не, трябва да се прибера да нахраня Чарли, нали знаеш.

— Веднага ще му се обадя — предложи Били. — Винаги е добре дошъл.

Засмях се, за да прикрия неудобството.

— Не идвам за последен път. Обещавам, че пак ще идвам, при това толкова често, че накрая ще ви писна — в крайна сметка, ако Джейкъб бе в състояние да поправи мотора, все някой трябваше да ме научи да го карам.

Били също се подсмихна в отговор.

— Добре, може би следващия път.

— Е, Бела, какво искаш да правим? — попита ме Джейкъб.

— Каквото и да е. Какво правеше, преди да те прекъсна? — чувствах се странно спокойно тук. Беше ми познато, но смътно. Нямахте болезнени спомени от неотдавнашното минало.

Джейкъб се поколеба.

— Канех се да поработя върху колата, но можем да правим и нещо друго...

— Не, това е идеално! — прекъснах го. — Много ще се радвам да видя колата ти.

— Добре — отвърна той, но не звучеше убедено. — Там отзад е, в гаража.

Още по-добре, помислих си.

Помахах на Били.

— Ще се видим после.

Гъста редица дървета и храсти скриваха гаража от къщата. Той представляваше две големи бараки, свързани с болтове, с избити междинни стени. Под този заслон, върху няколко трупчета стоеше напълно завършен, поне според мен, автомобил. Най-малкото разпознах емблемата върху решетката.

— Какъв фолксваген е това? — попитах.

— Ребит, 1986 година, класика.

— Как върви?

— Почти е готов — отвърна той весело. След това гласът му се снижи. — Баща ми удържа на обещанието си от миналата пролет.

— А! — казах.

Той явно долови неохотата ми да засягаме темата. Стараех се да не се сещам за училищния бал през миналия май. Бащата на Джейкъб го бе подкупил с пари и части за колата да дойде да ми предаде съобщение. Били искаше да стоя настрана от най-важната личност в живота ми. В крайна сметка се оказа, че загрижеността му е била напълно излишна. Сега бях в абсолютна безопасност. Но смятах да направя всичко възможно да променя това.

— Джейкъб, разбираш ли от мотори? — попитах.

Той вдигна рамене.

— Малко. Приятелят ми Ембри има кросов и понякога го ремонтираме. Защо питаш?

— Ами... — свих устни, докато размишлявах. Не бях сигурна дали може да си държи устата затворена, но нямах друг избор. — Наскоро се сдобих с два мотора, които не са в най-доброто си състояние. Чудех се дали би могъл да ги постегнеш?

— Супер — май искрено се зарадва на предизвикателството. Лицето му светна. — Ще се пробвам.

Вдигнах предупредително пръст.

— Работата е там — започнах, — че Чарли не одобрява моторите. Честно казано, предполагам ще му се спуска оная вена на челото, ако разбере за това. Така че не бива да казваш на Били.

— Добре, добре — Джейкъб се усмихна. — Схващам.

— Ще ти платя — продължих. Това като че ли го обиди.

— Не. Искам да ти помогна. Не може да ми плащаш.

— Ами... какво ще кажеш да направим размяна тогава? — импровизирах, но ми звучеше добре. — На мен ми трябва само един мотор, но ще ми трябват и уроци. Какво ще кажеш? Ще ти дам втория мотор, а ти ще ме научиш да карам.

— Еха — проточи той в две срички.

— Чакай малко — а навършил ли си години? Кога ти е рожденият ден?

— Пропуснато — подкачи ме той, присвивайки очи уж обиден. — Вече съм на шестнадесет.

— Не че възрастта някога те е спирала — измърморих. — Съжалявам за рождения ти ден.

— Не се притеснявай. И аз пропуснах твоя. Ти на колко стана — четиридесет?

Подсмръкнах.

— Почти.

— Можем да направим общ купон като компенсация.

— Звучи като среща.

Очите му блеснаха.

Трябваше да овладее ентузиазма, преди да го оставя с грешно впечатление, но от толкова отдавна не се бях чувствала така лека, така способна да се държа на повърхността. Усещането бе толкова необичайно, че трудно се контролираше.

— Може би като приключим с моторите, един вид ще си направим подарък — добавих.

— Става. Кога ще ги докараш?

Смутено прехапах устна.

— В пикапа са — признах.

— Супер — май наистина смяташе така.

— Били ще види ли, ако ги докараме отзад?

Той ми смигна.

— Ще внимаваме.

Прокрадناхме се от изток и докато минавахме пред прозорците, се придържахме към дърветата, преструвайки се за всеки случай, че просто се разхождаме. Джейкъб набързо разтовари моторите от пикапа и ги добута един по един до хралалака, където се бях скрила. Нямахме вид да му е трудно, а помнех, че моторите са много, много тежки.

— Не са никак зле — изкоментира той, докато ги бутахме под прикритието на дърветата. — Този тук даже ще има някаква стойност, като приключи с него — това е „Харли Спринт“.

— Значи той ще е твой.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

— Обаче ще глътнат малко пари — каза, мръщейки се към почернелия метал. — Ще трябва първо да поспестим за части.

— Не *ние* — възразих. — Ако ще го правиш за без пари, аз ще платя частите.

— Не знам... — измърмори той.

— Имам малко спестени пари. Фондът за колежа, нали се сещаш — колеж, вятър работа, помислих си. И без това не бях спестила достатъчно, а и нямах никакво желание да напускам Форкс. Какво значение имаше, ако леко топнех пръст в кацата?

Джейкъб кимна. На него му прозвуча разумно.

Докато се промъквахме обратно към импровизирания гараж, се замислих за късмета си. Само едно хлапе би се съгласило на нещо подобно — да заблуждаваме родителите и на двама ни, поправяйки опасни превозни средства с парите за колежа ми. Не виждаше нищо нередно в замисъла ни. Джейкъб бе истински дар от боговете.

ШЕСТА ГЛАВА

ПРИЯТЕЛИ

Моторите не се нуждаеха от по-сигурно скривалище от бараката на Джейкъб. Инвалидната количка на Били не би могла да преодолее неравната повърхност, която отделяше гаража от къщата.

Джейкъб започна да разглобява първия мотор, червения, който бе предназначен за мен, още начаса. Отвори ми дясната врата на фолксвагена, за да мога да седна на седалката, а не на земята. Докато работеше, бърбеше оживено, а от мен се искаше минимално участие за поддържане на разговора. Осведоми ме как се справя във втори курс и се раздърдори за предметите и за двамата си най-добри приятели.

— Куил и Ембри? — прекъснах го. — Доста необичайни имена.

Джейкъб се подсмихна.

— Куил е кръстен на някакъв дядо, а Ембри май е кръстен на някаква звезда от сапунена опера. Но не мога да коментирам. Налитат на бой, ако им се подиграеш на имената, като нищо ще те напердашат — първо единият, после другият.

— Чудесни приятели — вдигнах вежда.

— Не, наистина са чудесни. Стига да не ги закачаш за имената.

Точно тогава в далечината се чу вик.

— Джейкъб? — викаше някой.

— Това Били ли е? — попитах.

— Не — Джейкъб сведе глава и ми се стори, че се изчервява под тъмната кожа. — Като говорим за вълка — смотолели той, — и той се оказва в кошарата.

— Джейк? Там ли си? — викацията глас приближаваше.

— Даа! — извика в отговор Джейкъб и въздъхна.

Зачакахме мълчаливо известно време, после две високи, тъмнокожи момчета се показаха иззад ъгъла и влязоха в бараката.

Единият беше строен, висок почти колкото Джейкъб. Черната му коса бе разделена на път по средата, като лявата половина бе прибрана зад ухото, а дясната се вееше свободно и стигаше до брадичката му.

По-ниското момче беше по-широкоплещесто. Бялата му тениска бе изопната върху развитите му гърди и той явно съзнаваше този факт със задоволство. Косата му беше толкова къса, че едва покриваше скалпа му.

И двамата спряха изненадано, когато ме видяха. По-слабото момче хвърли бърз поглед първо към Джейкъб, после към мен, а едрият ме зяпна и на лицето му бавно се разтегли усмивка.

— Здравейте, момчета — поздрави ги с половин уста Джейкъб.

— Здравсти, Джейк — отвърна по-ниското, без да отклонява очи от мен.

Не можех да не му се ухилия в отговор, усмивката му беше толкова дяволита. Когато се усмигнах, той ми намигна.

— Здравсти.

— Куил, Ембри — това е моя приятелка, Бела.

— Хлапето на Чарли, нали? — попита ме едрият, протягайки ръка.

— Точно така — потвърдих и поех ръката му. Стисна ме силно — имах чувството, че умишлено напряга бицепса си.

— Аз съм Куил Атейра — обяви той важно, преди да пусне ръката ми.

— Приятно ми е да се запознаем, Куил.

— Здравсти, Бела. Аз съм Ембри, Ембри Кол, вероятно вече си се досетила — Ембри ми се усмигна стеснително и размаха едната си ръка, която след това напъха в джоба на джинсите си.

Кимнах.

— Приятно ми е.

— И какво правите двамата? — попита Куил, продължавайки да ме зяпа.

— С Бела сме решили да поправим тези мотори — обясни Джейкъб, без да е съвсем точен. Но ключовата дума се оказа мотори.

Двамата се приведоха да разгледат начинанието на Джейкъб и го засипаха с въпроси, при това грамотни. Голяма част от думите им ми бяха напълно непознати и реших, че за да мога истински да проумея ентусиазма им, ми е нужна Y хромозома.

Когато сметнах, че ми е време да поемам обратно към къщи, преди Чарли да се е прибрал, те все още бяха потънали в разговор за части и чаркове. Измъкнах се от фолксвагена с въздишка.

Джейкъб вдигна глава и ме погледна извинително.

— Отегчаваме те, нали?

— Не — не беше лъжа. Беше ми *приятно* — колко странно. — Просто трябва да си ходя, за да приготвя вечерята на Чарли.

— А... ами, до довечера ще ги разглобя и ще преценя какво ще ни трябва, преди да започнем с ремонта. Кога искаш пак да поработим?

— Може ли да дойда утре? — неделите бяха проклятието на моето съществуване. Домашните никога не стигаха, за да запълнят изцяло времето.

Куил побутна ръката на Ембри и двамата си размениха усмивки.

Джейкъб се усмихна радостно.

— Идеално!

— Ако направиш списък, можем да идем да купим частите — предложих.

Лицето му леко посърна.

— Все още не съм сигурен, че е редно да те оставям да плащаш всичко.

Поклатих глава.

— Дума да не става. Аз финансирам купона. Ти ще осигуриш труда и уменията.

Ембри завъртя очи към Куил.

— Не е редно така — Джейкъб поклати глава.

— Джейк, ако ги закарам на механик, колко мислиш ще ми вземе? — изтъкнах.

Той се усмихна.

— Добре, ще се споразумеем.

— Да не говорим за уроците по кормуване — добавих.

Куил се ухили широко на Ембри и му прошепна нещо, което не успях да чуя. Ръката на Джейкъб се стрелна и го перна по тила.

— Прекалихте вече, измитайте се — измърмори той.

— Не, честна дума, трябва да вървя — възпротивих се и се отправих към вратата. — Ще се видим утре, Джейкъб.

В момента щом се скрих от погледа им, чух как Куил и Ембри в един глас започват да викат:

— Уууу!

Последва кратко боричкане, изпъстрено с охкания и подвиквания.

— Ако на някого от вас двамата кракът му стъпи тук утре... — чух Джейкъб да се заканва. Но гласът му утихна, когато тръгнах между дърветата.

Изкикотих се тихо. Звукът ме накара да се ококоря от учудване. Смеех се, действително се смеех, при това наоколо нямаше никой друг. Чувствах се толкова лекичка, че отново се засмях, само и само да удължа усещането.

Стигнах вкъщи преди Чарли. Когато влезе, тъкмо vadех пърженото пиле от тигана и го разполагах върху купчина хартиени салфетки.

— Здравсти, татко — усмихнах му се.

По лицето му пробяга изненада, преди да успее да се овладее.

— Здравей, миличка — гласът му прозвуча неуверено. — Приятно ли прекара у Джейкъб?

Започнах да пренасям храната към масата.

— Аха, доста добре.

— Е, чудесно тогава — продължаваше да звучи предпазливо. — Какво правихте?

Сега беше мой ред да съм предпазлива.

— Поседях в гаража му и погледах как работи. Знаеш ли, че ремонтира от нулата един фолксваген?

— Аха, Били май ми е споменавал.

Наложи се да прекъсне разпита, докато дъвчеше, но въпреки това продължи да се вглежда в лицето ми през цялото време.

След вечеря се помотях, изчистих кухнята два пъти, а после бавно си написах домашните във всекидневната, докато Чарли гледаше хокеен мач. Протаках колкото можех повече, но накрая Чарли спомена нещо за късния час. Аз не реагирах, но той се изправи, протегна се и излезе от стаята, загасяйки лампата след себе си. Неохотно го последвах.

Докато изкачвах стълбите, усетих как и последните следи от неочаквано доброто разположение на духа напускат тялото ми, заменени от смътния страх при мисълта какво щеше да се наложи да изтърпя.

Вече не бях вцепенена. Тази нощ несъмнено щеше да е точно толкова ужасна, колкото и предната. Легнах и се свих на топка на леглото в очакване на атаката. Стиснах очи и... следващото нещо, което осъзнах, бе, че е сутрин.

Зяпнах смаяно бледата сребриста светлина, която се процеждаше през прозореца.

За първи път от повече от пет месеца бях спала, без да сънувам. Без да сънувам или без да крещя. Не можех да преценя коя емоция бе по-силна — облекчението или изненадата.

Полежах неподвижно няколко минути, чакайки болката да ме връхлети. Защото все нещо трябваше да ме връхлети. Ако не болка, то безчувственост. Чаках, но нищо не се случваше. Чувствах се отпочинала, както не се бях чувствала от много време.

Не вярвах да продължи дълго. Това бе хлъзгав, опасен ръб, по който едва-едва балансирах и вероятно нещо съвсем дребно щеше да наруши равновесието ми. Дори само фактът, че огледах стаята си с тези внезапно прояснени очи, осъзнавайки колко странно изглежда, колко подредена беше, сякаш изобщо не живееш тук, бе опасен.

Изблъсках тази мисъл от главата си и докато се обличах, се концентрирах върху факта, че днес отново щях да се видя с Джейкъб. Тази мисъл ме изпълни с нещо като... надежда. Може би щеше да се получи като вчера. Може би нямаше да е нужно да си напомням, че е добре да симулирам интерес, да кимам или да се усмихвам в подходящите моменти, както с всички останали. Може би... но не вярвах да продължи дълго. Нито пък, че ще е лесно като вчера. Нямах намерение да си постилам за подобно разочарование.

На закуска Чарли също стъпваше предпазливо. Опитваше се да прикрива изпитателния си поглед, да свежда очи към яйцата в чинията си и да ги вдига само когато сметнеше, че не го виждам.

— Какво си решила да правиш днес? — попита той, разглеждайки един конец, който висеше от маншета на ризата му, сякаш не се интересуваше особено от отговора ми.

— Мислех пак да ида при Джейкъб.

Той кимна, без да вдига очи.

— Аха — каза.

— Нали нямаш нищо против? — престорих се на разтревожена.
— Бих могла да си остана...

Той вдигна бързо глава, а в очите му се стрелна паника.

— Не, не! Отивай. И без това Хари ще дойде да гледаме заедно мача.

— Може Хари да мине да вземе Били, като идва насам — предложих. Колкото по-малко свидетели, толкова по-добре.

— Ами да, чудесна идея.

Не знам дали първоначално мачът не бе просто извинение да ме изрита от къщи, но сега вече наистина се ентусиазира. Тръгна към телефона, докато аз си навличах якето. Чувствах се странно с чекова книжка, тикната в джоба. Никога не я използвах.

Вън валеше, сякаш някой изливаше дъжда с кофи. Наложих се да карам по-бавно, отколкото ми се искаше — виждах едва на два метра пред пикапа. Но най-сетне успях да преодоля калните улички до къщата на Джейкъб. Преди още да изгася двигателя, входната врата се отвори и Джейкъб изтича навън, разтвори огромна черна чадър.

Задържа го над вратата ми, докато я отварях.

— Чарли се обади и каза, че си тръгнала насам — обясни ухилен Джейкъб.

Без никакво усилие и съзнателно въздействие върху мускулчетата около устните ми те се разтегнаха в ответна усмивка. Странно чувство на топлина забълбука в гърлото ми, въпреки ледения дъжд, който плискаше по бузите ми.

— Здравсти, Джейкъб.

— Добре ти е хрумнало да поканиш Били у Чарли — той одобрително вдигна длан над главата си.

Наложих се едва ли не да подскоча, за да ударя ръката му в отговор, и той се разсмя. Само няколко минути по-късно Хари се появи, за да вземе Били. Докато изчакахме да останем сами, Джейкъб ме поведе на кратка обиколка из мъничката си стая.

— А сега накъде, господин Гаечен ключ? — попитах в мига, в който вратата се затвори след Били.

Джейкъб измъкна сгънат лист хартия от джоба си и го приглади.

— Ще започнем от моргата, да видим дали ще ни излезе късметът. Може да се окаже малко скъпичко — предупреди ме той. — На тия мотори ще им е нужна доста помощ, преди да тръгнат отново — явно лицето ми не бе придобило твърде разтревожено изражение, така че той продължи: — Говоря за може би над сто долара.

Извадих чековата си книжка, започнах да си вея с нея в отговор на тревогите му.

— Нямах грижи.

Денят беше много особен. Забавлявах се. Даже и в моргата, в плискация дъжд, в кал до глезените. В началото се зачудих дали не е просто закъсняла реакция от изчезналата вцепененост, но реших, че подобно обяснение не е особено логично.

Започвах да си мисля, че се дължи най-вече на Джейкъб. Не само защото така се радваше да ме види или пък защото не ме дебнеше с крайчеца на околото да направя нещо, което да ми лепне етикета на луда или депресирана. Нямах нищо общо с отношението му към мен.

Ставаше въпрос за самия Джейкъб. Той просто бе щастлива личност и ведрото му настроение го следваше като аура и влияеше на всеки, който общуваше с него. Както Слънцето привлича Земята, така и той стопляше всеки, който се озовеше в гравитационното му поле. Беше съвсем естествено, част от същността му. Нищо чудно, че с такова нетърпение отивах да го видя.

Дори когато забеляза зейналата дупка на таблото в пикапа, не ме заля обичайната вълна на паника.

— Радиото ли ти се е счупило? — попита ме той.

— Аха — излъгах.

Той заровичка в дупката.

— Кой ти го извади? Доста повреди е нанесъл...

— Аз — признах си.

Той се разсмя.

— Може би не трябва да пипаш много-много по моторите.

— Дадено.

Според Джейкъб в моргата действително ни бе излязъл късметът. Беше силно въодушевен от няколко почернели от масло парчета усукан метал. Аз пък се впечатлих, че изобщо е наясно какво представляват.

От моргата тръгнахме към „Авточасти Чекър“ в Хокуам. С моя пикап това си беше повече от два часа път на юг по виещата се магистрала, но с Джейкъб времето мина неусетно. Бъбреше за приятелите си и за училището и се усетих, че му задавам въпроси, при това, без да се преструвам, действително бях любопитна какво ще ми каже.

— Само аз говоря — оплака се той след една дълга история за Куил и неразборията, която предизвикал, канейки на среща сериозното гадже на един от горните курсове. — Защо не се сменим? Какво става във Форкс? Със сигурност има по-интересни неща, отколкото в Ла Пуш.

— Грещиш — въздъгнах. — Нищо не се случва. Твоите приятели са къде-къде по-интересни от моите. Харесаха ми. Куил е забавен.

Той се смръщи.

— Май и Куил те харесва.

Разсмях се.

— Малко е малък за мен.

Джейкъб продължи да се мръщи.

— Не е чак толкова по-малък. Само година и няколко месеца.

Имах чувството, че вече не говорим за Куил. Гледах тонът ми да остане лек, закачлив.

— Да, ама като се има предвид разликата в зрелостта на момчетата и момичетата, не трябва ли да се брои в кучешки години? Така че какво се получава — че съм с дванадесет години по-голяма.

Той се разсмя.

— Добре, но ако ще си толкова придиричива, ще трябва да смяташ и ръста. Ти си толкова дребничка, че ще трябва да смъкнем десет години от крайния резултат.

— Метър шестдесет и два си е съвсем нормално — подсмръкнах. — Не съм аз виновна, че си такъв дългуч.

Закачахме се в този стил по целия път до Хокуам, спорейки за правилната формула за изчисляване на възрастта. Загубих още две години, защото не знаех как се сменя спукана гума, но си възвърнах една, защото водех счетоводството у дома, и така стигнахме автокъщата, където се наложи Джейкъб да се съсредоточи. Открихме всичко останало от списъка му и той се изпълни с увереност, че ще успее доста да напредне с превозните ни средства.

Когато пристигнахме обратно в Ла Пуш, бях на двадесет и три, а той на тридесет — определено претегляше някои умения в своя полза.

Не бях забравила причината да върша всичко това. И макар да се забавлявах повече, отколкото смятах, че е възможно, първоначалното ми желание не бе отслабнало. Все така исках да наруша обещанието си. Беше безсмислено, а и без това не ми пукаше. Щях да съм

максимално безразсъдна, доколкото бе възможно във Форкс. Отказвах само аз да спазвам своята страна от нарушеното споразумение. Просто възможността да прекарвам време с Джейкъб се бе оказала много по-голям бонус, отколкото бях очаквала.

Били още не се беше върнал, така че не се наложи да разтоварваме плячката крадешком. Щом разположихме всичко върху пластмасовия под редом до сандъчето с инструменти, Джейкъб незабавно се залови за работа, като не спираше да бърбори и да се смее, докато пръстите му умело отсейваха металните части.

Ръцете му бяха невероятно сръчни. Изглеждаха твърде едри за деликатните задачи, които изпълняваха с точност и лекота. Докато работеше, изглеждаше почти грациозен. За разлика от случаите, когато бе на крака — тогава височината и огромните му стъпала го правеха почти толкова опасен за околните, колкото бях аз.

Куил и Ембри не се появиха, явно бяха взели на сериозно вчерашната му заплаха.

Денят отлетя твърде бързо. Пред зейналата врата на гаража притъмня много по-рано, отколкото очаквах, а след това чухме Били да ни вика.

Скочих да помогна на Джейкъб да прибере нещата, но се поколебах, тъй като не знаех какво е редно да пипам.

— Остави ги — каза той. — Ще работя по-късно довечера.

— Да не си забравиш домашните или нещо такова — казах, чувствайки се леко гузна. Не исках да си има неприятности. Планът си беше само за мен.

— Бела?

Главите и на двама ни рязко се обърнаха, когато познатият глас на Чарли долетя откъм дърветата, а не от къщата.

— По дяволите — измърморих. — Идвам! — извиках по посока на къщата.

— Да вървим — Джейкъб се усмихна, наслаждавайки се на опасността. Щракна лампата и за миг ослепях. Той ме грабна за ръката и ме задърпа навън през дърветата, а краката му с лекота откриваха познатата пътека. Дланта му беше груба и много топла.

Въпреки пътеката и двамата се препъвахме в тъмнината. Затова, когато къщата се появи пред нас, и двамата се смеехме. Не чак от сърце, по-скоро небрежен и повърхностен смях, но все пак приятен.

Сигурна бях, че няма да долови леката истерия, която ме бе обзела. Не бях свикнала да се смея и ми се струваше едновременно хубаво и много неуместно.

Чарли стоеше на малката задна веранда, а Били седеше на прага отзад.

— Здравсти, татко — казахме двамата едновременно и отново избухнахме в смях.

Чарли ме зяпна с широко отворени очи, които не пропуснаха да забележат ръката на Джейкб, хванала моята.

— Били ни покани на вечеря — обясни той разсеяно.

— Моята свръхсекретна рецепта за спагети. Предавана от поколение на поколение — заяви най-сериозно Били.

Джейкб изсумтя.

— Съмнявам се рагуто да съществува от толкова отдавна.

Къщата беше пълна с народ. Хари Клиъруотър беше тук със семейството си — жена му Сю, която смътно си спомнях от някогашните лета във Форкс, и двете му деца. Лия като мен беше в горните курсове, но една година по-голяма. Беше екзотично красива — съвършена медна кожа, лъскава черна коса, мигли като четчици — и дълбоко потънала в мисли. Когато влязохме, беше захапала телефона на Били и така и не го пусна. Сет беше на четиринадесет — попиваше всяка изречена от Джейкб дума с боготворящи очи.

Бяхме твърде много за кухненската маса, така че Чарли и Хари изнесоха столовете на двора, всички подпряхме чиниите със спагети на колене и вечеряхме на бледата светлина от отворената врата на къщата. Мъжете коментираха мача, а Хари и Чарли се уговаряха да ходят на риба. Сю подкачаше мъжа си за холестерола му и се опитваше съвсем напразно да събуди гузната му съвест, карайки го да хапне нещо зелено и листно. Джейкб разговаряше предимно с мен и Сет, който нетърпеливо прекъсваше, когато доловеше опасност Джейкб да го забрави. Чарли ме наблюдаваше, стараейки се да не го забележа, с доволни, но бдителни очи.

Беше шумно, а на моменти и объркано, тъй като всички говореха един през друг, а смехът от предната шега прекъсваше разказа на следващата. Не ми се налагаше да говоря много-много, но се усмихвах често, и то само защото ми идваше отвътре.

Хич не ми се тръгваше.

Но все пак се намирахме във Вашингтон и неизбежният дъжд в крайна сметка развали купона. Всекидневната на Били бе твърде малка, за да продължим гостуването. Хари бе докарал Чарли в неговата кола, така че двамата се прибрахме с пикапа. Заразпитва ме как ми е минал денят и аз бях почти изцяло искрена — че съм ходила с Джейкб да търсим части, а след това съм го гледала как работи.

— Смяташ ли скоро пак да ходиш? — попита ме той, опитвайки се да звучи незаинтересован.

— Утре след училище — признах. — Но ще си взема и уроците, за да не се притесняваш.

— Непременно да го направиш — нареди ми той, опитвайки се да прикрие доволството си.

Когато стигнахме у дома, напрежението започна да ме изпълва. Не ми се качваше на горния етаж. Топлината от присъствието на Джейкб бързо избледняваше, а в негово отсъствие тревогата ми се засилваше. Сигурна бях, че късметът да спя необезпокоявано две нощи поред няма да ме споходи.

За да отложа часа за лягане, реших да си проверя имейла — имаше ново писмо от Рене. Пишеше как е преминал денят ѝ, за новия литературен клуб, запълващ времето ѝ, което доскоро посвещаваше на курсове по медитация, за седмицата, в която бе замествала колежката си от втори клас, и как ѝ липсвали децата от детската градина. Пишеше, че Фил се чувства добре на тренъорския си пост и че планират втори меден месец в Дисниуърлд. Направи ми впечатление, че звучи като извадка от дневник, а не като писмо до някого. Заля ме вълна на угризения, която остави след себе си неприятно усещане. Ама че дъщеря бях.

Побързах да ѝ отговоря, стараейки се да изкажа мнение по всяка част от писмото ѝ, и да предоставя информация от своя страна. Описах спагетеното парти у Били и какво съм почувствала, докато съм наблюдавала как Джейкб прави разни полезни неща от малки късчета метал — възхищение и лека завист. Не коментирах по никакъв начин, че настоящото писмо вероятно се различава от онези, които бе получавала през последните няколко месеца. Почти не помнех какво съм ѝ писала даже миналата седмица, но бях сигурна, че не е откликнало на желанията ѝ. Колкото повече се замислях по този

въпрос, толкова по-гузна се чувствах. Вероятно дълбоко съм я тревожела.

След това останах доста до късно и свърших повече домашна работа, отколкото бе абсолютно наложително. Но нито недоспиването, нито прекараният с Джейкб ден, в който бях почти щастлива по един повърхностен начин, не можа да удържи кошмара за втора поредна нощ.

Събудих се трепереща, а възглавницата заглушаваше писъка ми.

Лежах неподвижно в леглото, докато бледата сутрешна светлина се процеждаше през мъглата отвън, и се опитвах да се отърся от съня. Този път имаше нещо различно и се концентрирах върху тази новост.

Този път не бях сама в гората. С мен беше Сам Ули, мъжът, който ме бе намерил онази нощ — за нея не можех да понасям да мисля. Странно, неочаквано развитие. Тъмните очи на мъжа бяха изненадващо недружелюбни, изпълнени с някаква тайна, която не беше склонен да сподели с мен. Всеки път, когато спирах за миг обезумялото си търсене, поглеждах към него. И освен че изпитвах обичайния ужас, се чувствах и неловко, че той е там. Може би защото, когато не гледах директно към него, силуетът му сякаш трепереше и се променяше в периферното ми зрение. А не правеше нищо, само стоеше и наблюдаваше. За разлика от единствения път, когато се бяхме срещнали наяве, сега не ми предложи помощ.

На закуска Чарли не спря да ме зяпа, а аз се опитвах да не му обръщам внимание. Предполагах, че си го заслужавам. Не можех да изисквам да не се тревожи. Вероятно щяха да минат седмици преди да престане да очаква завръщането на зомбито и трябваше просто да се помъча да не се дразня. В крайна сметка аз също бях на тръни. Два дни едва ли се брояха за изцеление.

В училище положението беше обратното. Сега, когато отново обръщам внимание на заобикалящия ме свят, ми стана ясно, че тук никой не ме наблюдава.

Сетих се за първия си ден в гимназията на Форкс — колко отчаяно мечтаех да мога някак да стана сивкава, да се слея с мокрия бетон на тротоара като възедричък хамелеон. Май година по-късно желанието ми най-после се бе сбъднало. Сякаш въобще не съществувах. Дори очите на преподавателите се плъзгаха покрай мястото ми, сякаш беше празно.

Цяла сутрин слушах и, за разлика от друг път, чувах гласовете на хората около мен. Мъчех се да схвана какво се случва, но разговорите бяха толкова несвързани, че накрая се предадох.

Джесика не вдигна поглед, когато седнах до нея в часа по висша математика.

— Здравсти, Джес — подхванах с фалшиво безгрижие. — Как ти мина остатъкът от уикенда?

Тя ме погледна подозрително. Нима още ми се сърдеше? Или просто не притежаваше нужното търпение да се занимава с болен човек?

— Супер — отвърна тя и отново сведе поглед към учебника си.

— Това е добре — смотолевих.

Явно в метафората „да се държиш студено“ имаше и буквална истина. Усещах топлия въздух от вентилационната система, но пак ми беше студено. Смъкнах якето от облегалката на стола и го облякох.

Пуснаха ни от четвъртия час малко по-късно и когато пристигнах в стола, масата, на която винаги седях, вече беше запълнена. Майк беше там, Джесика и Анджела, Конър, Тайлър, Ерик и Лорън. Кейти Маршъл, червенокосата първокурсничка, която живееше на съседната улица, седеше до Ерик, а Остин Маркс — по-големият брат на хлапето с моторите — седеше до нея. Зачудих се откога ли седят на нашата маса и не успях да си спомня дали това е първият им ден, или установена практика.

Започвах да се дразня сама на себе си. Сякаш целия първи срок съм била опакована в стиропор. Никой не вдигна глава, когато седнах до Майк, макар столът да изскърца пронизително върху балатума, когато го дръпнах назад. Опитах се да се ориентирам в разговорите.

Майк и Конър говореха за спорт, така че там веднага се предадох.

— Къде е Бен днес? — обърна се Лорън към Анджела. Оживих се, заинтригувана. Дали това означаваше, че Анджела и Бен все още са заедно?

Едва познах Лорън. Беше отрязала русата си като коприна коса — сега бе подстригана толкова късо, че на тила косата ѝ бе обръсната като на момче. Колко странно! Щеше ми се да разбера какво стои зад решението ѝ. Дали дъвка не се бе заплела в косата ѝ? Или я бе продала? Дали хората, с които обикновено се държеше толкова гадно, най-накрая не я бяха сгасчили зад физкултурния салон и не я бяха

скалпирали? Реших, че не е честно дая съдя според някогашното си мнение. Знае ли човек, може пък да се бе превърнала в приятна личност.

— Бен е пипнал нещо стомашно — каза Анджела с тихия си, спокоен глас. — Да се надяваме, че е от онези истории за по двадесет и четири часа. Снощи беше много зле.

— Какво правихте през уикенда? — попита я Джесика, без да звучи особено любопитна. Обзалагах се, че използва въпроса като въведение към собствените си разкази. Интересно, дали би споменала за Порт Анджелис, при положение че седях през два стола от нея?

— Всъщност в съботата смятахме да си направим пикник, но... размислихме — отвърна Анджела. В гласа ѝ се долавяше някакво напрежение, което привлече вниманието ми.

Но не и вниманието на Джес.

— Лоша работа — каза тя и си пое дъх, за да подхване собствения си разказ. Но явно не само аз слушах.

— Какво се случи? — попита любопитно Лорън.

— Ами — започна Анджела по-нерешително от обичайно, макар по принцип да си беше резервирана — тръгнахме на север и стигнахме почти до горещите извори. Там има едно подходящо местенце на около километър нагоре по пътеката. Но по средата на пътя... видяхме нещо.

— Видели сте нещо? Какво? — бледите вежди на Лорън се сключиха.

— Не знам — отвърна Анджела. — Решихме, че е мечка. Поне беше черно, но изглеждаше... твърде едро.

Лорън изсумтя пренебрежително.

— О, не започвайте и вие! — очите ѝ блеснаха подигравателно и реших да не я оправдавам поради липса на доказателства. Очевидно характерът ѝ не се бе променил колкото прическата. — Тайлър се опита да ми пробута същата история миналата седмица.

— Няма как да видите мечка толкова близо до курорта — каза Джесика, взимайки страната на Лорън.

— Честна дума — възрази тихо Анджела, свеждайки поглед към масата. — Действително видяхме.

Лорън се подсмихна. Майк продължаваше да говори с Конър, без да обръща внимание на момичетата.

— Права е — намесих се нетърпеливо. — Точно тази събота в магазина влезе един турист, който също видял мечката, Анджела. Каза, че била огромна и черна и я срещнал почти до града, нали Майк?

Настъпи моментно мълчание. Всеки чифт очи около масата се обърнаха към мен и се втренчиха изненадано. Устата на новото момиче Кейти увисна, сякаш току-що бе станала свидетел на експлозия. Никой не помръдваше.

— Майк? — изломотих, ужасена. — Нали помниш онзи с мечката?

— Д-да — заекна Майк след секунда мълчание. Не разбирах защо ме гледа толкова странно. Все пак разговарях с него на работа, нали така? Разговарях ли? Май да...

Майк се съвзе.

— Да, имаше един тип, който твърдеше, че бил видял огромна черна мечка точно в началото на пътеката, по-едра от гризли — потвърди той.

— Хм — Лорън се обърна към Джесика с вдървен гръб и смени темата.

— Получи ли отговор от Южнокалифорнийския университет? — попита я тя.

Останалите също отклониха поглед, с изключение на Майк и Анджела. Анджела ми се усмихна колебливо и аз побързах да отговоря на усмивката ѝ.

— Е, а ти какво прави през уикенда, Бела? — попитаме Майк любопитен, но странно предпазлив.

Всички, освен Лорън, отново погледнаха към мен, чакайки отговора ми.

— Петък вечерта двете с Джесика ходихме на кино в Порт Анджелис. А събота следобед и почти цялата неделя бях долу в Ла Пуш.

Очите на присъстващите пробягаха към Джесика и после отново към мен. Джес изглеждаше подразнена. Интересно дали е предпочитала никой да не разбере, че е излизала с мен, или просто е искала сама да разкаже историята?

— Кой филм гледахте? — попита Майк, полуусмихнат.

— Смъртоносен край, онзи със зомбитата — усмихнах му се окуражително. Може би някаква част от щетите, които бях нанесла

през тези няколко зомбирани месеца, бе поправима.

— Чух, че бил доста страшен. На теб как ти се стори? — Майк гореше от желание да продължи разговора.

— На Бела ѝ се наложи да излезе от салона към края на филма, направо откачи — вметна Джесика с лукава усмивка.

Кимнах, стараяйки се да изглеждам смутена.

— Доста беше страшничко.

Майк не спря да ми задава въпроси до края на обяда. Постепенно останалите се завърнаха към своите си разговори, макар да продължаваха често-често да ме поглеждат. Анджела говореше най-вече с Майк и с мен и когато станах да си върна подноса, тръгна след мен.

— Благодаря — каза тихо, когато се отдалечихме от масата.

— За какво?

— Задето се обади и ме защити.

— Няма нищо.

Тя ме погледна загрижено, но не по онзи обиден начин — „тази се е смахнала“.

— Добре ли си?

Точно затова бях предпочела Джесика пред Анджела за кино, макар да съм харесвала винаги Анджела. Тя бе твърде проницателна.

— Не съвсем — признах. — Но съм малко по-добре.

— Радвам се — каза тя. — Липсваше ми.

Точно в този момент покрай нас минаха Лорън и Джесика и чух как Лорън каза със силен шепот:

— *О, каква радост.* Бела се е завърнала.

Анджела ги погледна накриво и ми се усмихна окуражително.

Въздъгнах. Имах чувството, че започвам от самото начало.

— Каква дата сме днес? — попитах внезапно.

— Деветнадесети януари.

— Хмм.

— Какво има? — попита Анджела.

— Една година се навърши вчера, откакто дойдох тук — отбелязах замислено.

— Май не се е променило кой знае какво — промърмори Анджела, загледана след Лорън и Джесика.

— Знам — съгласих се. — И аз си помислих същото.

СЕДМА ГЛАВА

ПОВТОРЕНИЕ

Не бях сигурна какво, по дяволите, правя тук.

Нима се *опитвах* да се върна обратно в зомбираното вцепенение? Нима бях станала мазохистка и бях развила вкус към страданията? Трябваше да ида право в Ла Пуш. С Джейкъб се чувствах много, много по-здрава. А *това*, което правех, беше нездраво.

Но все пак продължих да карам бавно по обраслата алея, която се виеше между дърветата, виснали над мен подобно на зелен, оживял тунел. Ръцете ми трепереха, така че стиснах по-здраво волана.

Знаех, че отчасти причината за решението ми беше кошмарът — сега, когато вече се бях пробудила, празнотата в съня ми ръфаше нервите ми, както куче кокал.

Имаше какво да търся. Недостижим и невъзможен, безразличен и незаинтересован... но *той* беше там някъде. Трябваше да вярвам в това.

Причината отчасти бе в усещането за повторение, което ме бе връхлетяло в училище днес, съвпадението в датата. Усещането, че започвам отначало — може би така щеше да премине първият ми ден, ако онзи следобед наистина бях най-необикновеният човек в стола.

Думите отново отекнаха в главата ми беззвучно, сякаш ги четях, а не ги чувах.

Сякаш никога не съм съществувал.

Самозалъгнах се, като изтъквах само две причини за идването си тук. Не исках да си призная най-силния мотив. Защото нашепваше за умствена нестабилност.

Истината бе, че исках отново да чуя гласа му, както по време на странния инцидент в петък вечерта. В онзи кратък миг — когато гласът му сякаш прозвуча от друга част, а не от съзнанието ми, свършен и медено гладък, за разлика от бледото ехо на спомените ми — бях в състояние да си спомням, без да изпитвам болка. Наистина съвсем за кратко. Болката все пак ме бе настигнала и бях убедена, че ще се случи

и след днешната глупава постъпка. Но невероятно се изкушавах отново да го чуя, исках това да е възможно. Трябваше да открия начин да повтора преживяването... или може би по-точната дума бе *пристъпа*.

Надявах се ключът да е чувството за дежа вю. Затова карах към дома му, който не бях посещавала от злополучното празненство по повод рождения ми ден преди толкова много месеци.

Гъстата, подобна на джунгла растителност, бавно пълзеше покрай прозорците ми. Алеята се виеше безкрай. От напрежение започнах да ускорявам. Откога ли карах? Не трябваше ли вече да съм стигнала къщата? Алеята бе така обрасла, че ми изглеждаше напълно непозната.

Ами ако не успея да я открия? Потреперих. Ами ако нямаше никакво веществено доказателство?

Тогава се показва пролуката между дърветата, само дето сега личеше доста по-слабо. Растителността по тези земи не чакаше дълго, за да си възвърне всяка педя необработена земя. Високата папрат бе завзела поляната около къщата, беше притиснала дънерите на кедрите, дори и широката веранда. Сякаш цялата поляна бе залята до кръста със зелени, перести вълни.

Къщата все пак си *беше* там, но не беше същата. Макар откъм нищо да не се бе променило, от прозорците крещеше празнота. Беше злокобно. За първи път, откакто бях зърнала тази прекрасна къща, ми хрумна, че е подходящо обиталище за вампири.

Ударих спирачките, избягвайки да гледам право в къщата. Страхувах се да продължа напред.

Но нищо не се случи. Не чух глас в главата си.

Затова оставих двигателя включен и изскочих навън в папратовото море. Може би както в петък, ако тръгнах напред...

Бавно приближих голата, пуста фасада, а зад себе си чувах утешителното трещене на пикапа. Когато стигнах стълбите към верандата, се спрях, защото там нямаше нищо. Не се долавяше и следа от присъствието им... от присъствието му. Къщата си стоеше солидна, но лишена от смисъл. Бетонната ѝ реалност не можеше да противодейства на празнатата от кошмарите.

Не се приближих повече. Не исках да поглеждам през прозорците. Не бях сигурна кое ще ми е по-неприятно. Ако стаите бяха

голи, ехтящо празни от пода до тавана, определено щеше да ме заболи. Както на погребението на баба ми, когато майка ми бе настояла да остана отвън по време на поклонението. Каза, че нямало нужда да виждам баба си по този начин и да я запомня така, а не жива.

Но нямаше ли да е по-зле, ако всичко си беше постарому? Ако диваните си стояха точно както ги видях и последния път, картините по стените и най-лошото — пианото върху своя нисък подиум? Да видя, че не се чувстваха обвързани с нищо физическо, би било почти толкова непоносимо, колкото и ако цялата къща бе изчезнала. Да видя как всичко е останало недокоснато и забравено след тях. Точно като мен.

Обърнах гръб на зейналата празнота и забързах към пикапа. Почти се затичах. Нямах търпение да си тръгна, да се върна обратно в човешкия свят. Чувствах се отвратително празна и исках да видя Джейкъб. Може би развивах нов вид болест, нова пристрастеност, каквато доскоро бе вцепенението. Но не ми пукаше. Пришпорих пикапа до предела на силите му, докато летях към поредната си доза.

Джейкъб ме чакаше. Гръдният ми кош сякаш олекна още щом го зърнах и дишането ми веднага се успокои.

— Здравсти, Бела — провикна се той.

Усмихнах се с облекчение.

— Здравсти, Джейкъб — помахах на Били, който зяпаше през прозореца.

— Да се захващаме за работа — каза Джейкъб с тих, но нетърпелив глас.

Някак успях да се разсмея.

— Ама сериозно, не ти ли дойде до гуша от мен? — почудих се.

Вероятно започваше да се пита колко ли съм била отчаяна за малко компания.

Той ме поведе зад къщата към гаража.

— Не. Още не.

— Моля те да ми кажеш, когато започна да ти лазя по нервите. Не искам да ставам досадна.

— Добре — разсмя се той гърлено. — Но на твое място не бих разчитал да е скоро.

Когато влязох в гаража, със смайване установих, че червеният мотор стои изправен и прилича доста повече на машина, отколкото на

купчина нащърбен метал.

— Джейк, ти си невероятен — прошепнах.

Той отново се разсмя.

— Когато си поставя някаква задача, направо се вманиачавам — той вдигна рамене. — Ако имах малко акъл в главата, щях повече да протакам.

— Защо?

Той сведе поглед и мълча толкова дълго, че започнах да се чудя дали изобщо е чул въпроса ми. Най-накрая ме попита:

— Бела, ако ти бях казал, че не мога да поправя моторите, какво щеше да ми отговориш?

Аз също не отвърнах веднага и той вдигна поглед, за да провери изражението ми.

— Бих казала... кофти работа, но съм сигурна, че можем да измислим и друго за правене. Ако съвсем се отчаем, бихме могли даже да си пишем домашните заедно.

Джейкъб се усмихна и раменете му се отпуснаха. Седна на пода до мотора и вдигна един гаечен ключ.

— Значи ще продължаваш да идваш и когато приключи, така ли?

— Това ли имаше предвид? — поклатих глава. — Предполагам, че действително се възползвам от твоите изключително евтини монтьорски умения. Но стига да ми позволяваш да идвам, все ще съм тук.

— С надеждата отново да зърнеш Куил? — подкачи ме той.

— Хвана ме.

Той се подсмихна.

— Наистина ли ти е приятно да сме заедно? — попита ме той озадачен.

— Много, наистина много. И ще ти го докажа. Утре съм на работа, но в сряда ще правим нещо не монтьорско.

— Какво например?

— Нямам представа. Можем да идем у нас, за да не се изкушаваш от задачата си. Можеш да си донесеш и домашните — сигурна съм, че изоставаш, защото при мен определено е така.

— Май не е лоша идеята — той направи гримаса и аз се зачудих колко ли е изостанал, само и само да бъде с мен.

— Да — съгласих се. — Ще трябва от време на време да се държим отговорно, иначе Били и Чарли няма да проявят особена сговорчивост по този въпрос — направих жест, който слагаше двама ни под общ знаменател. Това му допадна, усмихна се широко.

— Значи веднъж седмично домашни работи? — предложи той.

— Май по-добре да е два пъти седмично — предложих на свой ред, мислейки за купчината, която ми бяха стоварили само днес.

Той въздъхна тежко. След това се пресегна през сандъчето с инструментите и бръкна в една хартиена пазарска торбичка. Измъкна две кутийки безалкохолно, отвори едната и ми я подаде. После отвори другата и тържествено я вдигна.

— Да прием за чувството за отговорност — вдигна тост. — Два пъти седмично.

— И за безразсъдството във всички останали дни — натъртих.

Той се ухили и допря кутийката си до моята.

Прибрах се по-късно, отколкото смятах, и установих, че Чарли е предпочел да поръча пица, вместо да ме чака. Отказа да изслуша извиненията ми.

— Нямам нищо против — увери ме. — И без това заслужаваш малко почивка от цялото това готвене.

Знаех, че чисто и просто изпитва облекчение от държането ми като нормален човек и нямаше никакво намерение да клати лодката.

Преди да се захвана с домашните си, проверих имейла. Имах дълго писмо от Рене, пълно с излияния за всяка подробност, която бях споделила, така че й пратих още едно изчерпателно описание на деня си. За всичко, с изключение на моторите. Даже и безгрижната Рене бе в състояние да се стресне от подобно нещо.

Във вторник в училище имаше и хубави, и лоши моменти. Анджеला и Майк явно бяха готови да ме приемат обратно с разтворени обятия — любезно да затворят очи за неколкomesечното ми ненормално поведение. Джес продължаваше да се противи. Чудех се дали да не й предлага официално писмено извинение за инцидента в Порт Анджелис.

На работа Майк бе оживен и бърлив. Сякаш бе съхранил цял срок приказки и се канеше сега да ме залее с тях. Открих, че съм в

състояние да се усмихвам, даже да се смея с него, макар да не ми беше толкова лесно, колкото с Джейкъб. Но ми се струваше сравнително безобидно, поне докато не дойде време да затваряме.

Майк сложи табелата „Затворено“ на витрината, а аз си сгънах престилката и я пъхнах под щанда.

— Много беше забавно тази вечер — щастливо заяви той.

— Аха — съгласих се, макар че предпочитах да бях прекарала следобед в гаража.

— Жалко, че ти се е наложило да излезеш преди края на филма миналия петък.

Внезапната смяна на темата леко ме обърка. Вдигнах рамене.

— Явно съм страхливка.

— Искам да кажа, че трябва да гледаш някой по-готин филм, който да ти е приятен — поясни той.

— О! — измърморих все така объркана.

— Примерно този петък. С мен. Можем да идем да гледаме нещо, което не е страшно.

Прехапах устна.

Не исках да развалям нещата с Майк, не и след като се бе оказал сред малцината готови да ми простят моята налудничавост. Но пък това ми се струваше твърде познато. Сякаш миналата година изобщо не се бе случвала. Прииска ми се пак да разполагам с Джес за извинение.

— Като среща ли? — попитах.

Вероятно на този етап бе най-добре да съм напълно откровена. Да приключа веднъж завинаги.

Той анализира тона на гласа ми.

— Стига да искаш. Но не е задължително.

— Не ходя по срещи — казах бавно, осъзнавайки колко вярно бе това.

Този свят ми се струваше невъзможно далечен.

— А като приятели? — предложи той. Ентусиазмът в ясните му сини очи се бе уталожил. Надявах се да е искрен с това, че можем да сме приятели.

— Ще ми е приятно. Но за съжаление вече имам планове за този петък, така че може би другата седмица.

— Какво ще правиш? — попита той не толкова безразлично, колкото бих искала.

— Ще пиша домашни. Уговорила съм се... да уча с един приятел.

— А. Добре. Може другата седмица?

Изпрати ме до колата вече не толкова жизнерадостен. Това така ми напомняше на първите няколко месеца във Форкс. Бях затворила кръга и сега всичко ми се струваше като ехо — празно ехо, лишено от вълнението, с което някога бе наситено.

На следващата вечер Чарли не прояви никаква изненада, когато завари двама ни с Джейкб, проснати на пода във всекидневната, заобиколени от учебници, затова ми мина мисълта, че с Били ни обсъждат зад гърбовете.

— Здравейте, хлапета — каза той, а очите му се отклониха към кухнята.

Миризмата на лазанята, която приготвих цял следобед, докато Джейкб ме гледаше и от време на време дегустираше, се носеше по коридора. Проявях усърдие, за да компенсирам за многото пица.

Джейкб остана за вечеря и занесе една чиния и на Били. С неохота добави още една година към спорната ми възраст, задето готвех добре.

Петъкът прекарахме в гаража, а съботата, след смяната ми в магазина, отново бе посветена на домашни. Чарли се почувства достатъчно уверен в трезвия ми ум, за да иде на риба с Хари. Когато се прибра у дома, бяхме приключили с всичко, изпълнени с чувство за благоразумие и зрялост, и гледахме „Работилница за чудовища“ по „Дискавъри“.

— Май трябва да си ходя — въздъхна Джейкб. — Станало е късно.

— Добре де, добре — измърморих. — Ще те закарам.

Той се разсмя на недоволното ми изражение — като че ли го радваше.

— Утре се залавяме отново за работа — казах, когато бяхме на сигурно в пикапа. — В колко искаш да дойда?

В усмивката му се долавяше непонятно вълнение.

— Ще ти се обадя, става ли?

— Добре — смръщих се, чудейки се какво ли става. Усмивката му се разтегна още повече.

На следващата сутрин се захванах да чистя къщата в очакване на обаждането на Джейкъб и в опит да се отърся от последния си кошмар. Пейзажът се беше сменил. Снощи се бях лутала в огромно море от папрат, осеяно тук-там с величествени канадски ели. Нямах нищо друго и се бях изгубила, залутана безцелно и самотно, търсейки нищото. Идеше ми да си зашлевя шамар, задето бях предприела онова глупаво пътешествие предната седмица. Изтиках съня от съзнанието си, надявайки се да остане заключен в някое кътче и повече да не се измъкне.

Чарли беше отвън, миеше колата си и когато телефонът иззвъня, пузнах четката за тоалетната и хукнах долу да вдигна.

— Ало? — казах задъхано.

— Бела — обади се Джейкъб със странен, официален тон.

— Здравсти, Джейк.

— Струва ми се, че... имаме *среща* — каза той, а гласът му бе наситен с намеци.

Трябваше ми цяла секунда, преди да схвана.

— Готови ли са? Не мога да повярвам! — какъв идеален момент.

Отчаяно се нуждаех от нещо, което да ме разсее от кошмарите и чувството за пустота.

— Аха, и вървят, и всичко им е наред.

— Джейкъб, ти си абсолютно, без никакво колебание, най-талантливият и прекрасен човек, когото познавам. Печелиш десет години за тая работа.

— Супер! Вече съм на средна възраст.

Засмях се.

— Тръгвам веднага.

Метнах нещата за чистене под плота в банята и грабнах якето.

— Тръгнала си към Джейк — отбеляза Чарли, когато изтичах покрай него. Не беше въпрос.

— Аха — отвърнах и скочих в пикапа.

— После ще съм в управлението — подвикна той след мен.

— Добре — извиках и завъртях ключа.

Чарли каза още нещо, но не можах да го чуя ясно от рева на двигателя. Звучеше като „Да няма пожар някъде?“

Паркирах пикапа отстрани на къщата, край дърветата, за да измъкнем по-лесно моторите навън. Когато излязох, погледът ми бе привлечен от цветно петно — два лъскави мотора, червен и черен, бяха скрити под един смърч, невидими откъм къщата. Джейкъб се беше подготвил.

На всяко от кормилата беше завързано на фльонга късче синя панделка. Тъкмо се смеех на украсата, когато Джейкъб изтича от къщата.

— Готова ли си? — каза той тихо, а очите му блестяха.

Надзърнах над рамото му и не видях и следа от Били.

— Да — казах, но не се чувствах чак толкова ентузиазирана, колкото по-рано. Опитвах се да си се представя върху мотора.

Джейкъб с лекота натовари моторите в каросерията на пикапа и внимателно ги положи легнали, за да не се виждат.

— Да вървим — каза той с глас, изтънял от вълнение. — Знам идеалното място, там никой няма да ни хване.

Потеглихме извън града в южна посока. Покритото с чакъл шосе ту се шумуваше сред дърветата, ту се извиваше на открито — понякога не се виждаше нищо друго, освен дървета, след това внезапно се разкриваше поразителна гледка към Тихия океан, проснал се до хоризонта, тъмносив под облаците. Карахме над брега върху скалите, които обграждаха тукашния плаж, и гледката сякаш се простираше безкрай.

Карах бавно, за да мога от време на време да зяпам океана, когато шосето започна да се вие все по-близо до морските скали. Джейкъб дърдореше за довършителните работи по моторите, но описанията му ставаха все по-технически, така че спрях да слушам внимателно.

Точно тогава забелязах четири фигури, застанали на една скална издатина съвсем близо до пропастта. От разстояние не можех да преценя на колко години са, но реших, че са възрастни. Въпреки студа като че ли бяха само по къси панталони.

Докато гледах, най-високият пристъпи още по-близо до ръба. Без да се замислям, намалих, а кракът ми нерешително висна над педала на спирачката.

И в този миг той се хвърли през ръба.

— Не! — изкрещях и настъпих спирачката.

— Какво има? — извика стреснато Джейкъб.

— Онзи мъж, той просто скочи от скалата. Защо не го спряха? Трябва да викнем линейка! — отворих рязко вратата и понечих да изляза, което не бе особено разумно. Най-бързият начин да се доберем до телефон бе да се върнем у Били. Но просто не можех да повярвам на очите си. Може би подсъзнателно се надявах, че ако предното стъкло не ми пречеше, щеше да се окаже, че съм видяла нещо друго.

Джейкъб се разсмя и аз се извъртях побесняла към него. Как можеше да е толкова закоравял, толкова студен?

— Просто се гмуркат от скалата, Бела. За забавление. Ла Пуш си няма развлекателен център, нали знаеш — шегуваше се, но в тона му се долавяше странна нотка на раздражение.

— Гмуркат се от скалата? — повторих зашеметена. Зяпнах невярващо как още една фигура пристъпи към ръба, спря за миг, а след това изключително грациозно скочи в бездната. Стори ми се, че падаше цяла вечност, но най-накрая гладко разцепи тъмносивите вълни отдолу.

— Страшно е високо — плъзнах се обратно на седалката, наблюдавайки с широко отворени очи другите двама гмурци. — Сигурно има трийсетина метра.

— Ами да, ние скачаме от по-ниско долу, онзи камък там, който стърчи горе-долу на половината разстояние — той посочи през прозореца. Мястото действително изглеждаше далеч по-разумно. — А тези са луди. Вероятно просто се фукат колко са смели. Така де, днес е ужасно студено. Водата едва ли е приятна — той направи кисела физиономия, сякаш каскадите лично го обиждаха. Това малко ме изненада. Мислех си, че нищо не може да повлияе на доброто му настроение.

— И *ти* ли се гмуркаш така? — не бях пропуснала това „ние“.

— Ами да — той вдигна рамене и се ухили. — Забавно е. Малко страшничко, голяма тръпка.

Загледах отново скалата, където третата фигура се приближаваше към ръба. Никога в живота си не бях виждала нещо толкова безразсъдно. Очите ми се разшириха и аз се усмихнах.

— Джейк, непременно трябва да ме заведеш да се гмуркаме.

Той ми се намръщи недоволен.

— Бела, току-що искаше да викнеш линейка за Сам — напомни ми той. Изненадах се, че е успял да разпознае фигурата от такова разстояние.

— Искам да опитам — настоях и тръгнах отново да излизам от колата.

Джейкъб ме хвана за китката.

— Но не днес, става ли? Не може ли поне да изчакаме по-топъл ден?

— Добре, хубаво — съгласих се. Кожата ми бе настръхнала от ледения вятър, нахлул през отворената врата. — Но искам скоро да опитам.

— Скоро — той ме изгледа учудено. — Понякога си малко странна, Бела. Знаеш ли?

Въздъгнах.

— Знам.

— И няма да скачаме от най-високото.

Гледах омагьосана как третото момче се затича и се хвърли, много по-далече от предишните двама. Докато падаше, се извъртя и се преметна във въздуха, сякаш скачаше с парашут. Изглеждаше съвършено свободен — свободен от разсъждения и от всякаква отговорност.

— Добре — съгласих се. — Поне първия път.

Сега вече Джейкъб въздъгна.

— Ще пробваме ли моторите, или не? — попита той.

— Добре, добре — казах и с мъка откъснах очи от последния останал на ръба на скалата. Закопчах отново колана и затворих вратата. Двигателят продължаваше да работи, ръмжейки на празен ход. Потеглихме отново.

— И кои са тези момчета — лудите? — попитах. Той издаде някакъв гърлен звук на отвращение.

— Бандата от Ла Пуш.

— Имате си банда? — попитах. Бях впечатлена и си пролича по гласа ми.

Той се разсмя на реакцията ми.

— Не такава. Кълна се, че те са като разлудували се училищни наставници. Не се бият, напротив, пазят мира — той изсумтя. —

Имаше едно момче отнякъде по-нагоре край резервата на макаите, едро момче, доста страховито на вид. Значи, плъзна слух, че продава амфетамин на децата и Сам Ули и *последователите* му го изгониха от района. Само дуднат за *нашата земя и племенната гордост*, вече става абсурдно. Най-лошото е, че съветът ги взема насериозно. Ембри твърди, че от съвета даже се срещали със Сам — той поклати глава, а на лицето му се изписа негодувание. — Ембри чул от Лея Клийруотър, че се наричат „защитници“ или нещо такова.

Ръцете му се бяха свили в юмруци, сякаш му се искаше да цапардоса някого. Никога не бях виждала тази страна от характера му.

Учудих се, като чух името на Сам Ули. Не исках да си припомням образите от кошмара ми, затова набързо изкоментирах нещо, само и само да спра да мисля в тази посока.

— Май не ги харесваш особено.

— Личи ли си? — попита той саркастично.

— Ами... Не ми звучи като да правят нещо лошо — опитах се да го успокоя, да го развеселя отново. — Просто са дразнещо благоприлични за членове на банда.

— Аха. Дразнещо е много подходяща дума. Вечно се фукат за нещо — като например това гмуркане от скалите. Държат се сякаш... сякаш, знам ли? Сякаш са корави мъжаги. Веднъж, миналия срок, стоях пред магазина с Ембри и Куил, когато се появи Сам със своите *последователи* Джаред и Пол. Куил каза нещо, нали знаеш колко е отворен, и Пол побесня. Очите му станаха едни тъмни и някак се усмихна, не, по-скоро си показа зъбите, и беше толкова бесен, че чак се разтрепери. Но Сам си сложи ръката на гърдите му и поклати глава. Пол го гледа втренчено в продължение на една минута и накрая се успокои. Честна дума, все едно Сам го удържаше, все едно ако не беше Сам, Пол щеше да скочи и да ни разкъса — той изпъшка. — Като в тъп уестърн. Сам поне е доста едър и е на двадесет. Ама Пол е на шестнадесет, като нас, по-нисък е от мен и далеч не е така як като Куил. Мисля, че всеки от нас би го надвил.

— Истински мъжаги — съгласих се. Докато описваше случката, ясно си ги представих и това ми напомни за нещо... за трите високи, тъмни фигури, които стояха съвсем неподвижно една до друга във всекидневната на баща ми. Кадърът от спомена ми беше обърнат странично, защото главата ми лежеше върху дивана, докато доктор

Джеранди и Чарли се навеждаха над мен... Дали това не е била бандата на Сам?

Побързах да заговоря, за да се отклоня от мрачните спомени.

— Сам не е ли твърде голям за такива работи?

— Ами да. Трябваше да заmine да учи, но си остана тук. И никой не му направи никакви проблеми. А когато сестра ми се отказа от частична стипендия и взе, че се омъжи, целият съвет изпадна в истерия. Но, о, не, Сам Ули винаги е прав.

Лицето му се бе изопнало в непозната гримаса на гняв и още нещо, което не успях веднага да различа.

— Звучи ми ужасно дразнещо... и странно. Но не разбирам защо го приемаш толкова лично — взрях се в лицето му, надявайки се, че не съм го обидила. Той внезапно се успокои и се загледа през прозореца.

— Току-що изпусна отбивката — каза с равен глас. Направих широк обратен завой и замалко да ударя едно дърво, когато дъгата ми изкара пикапа наполовина извън шосето.

— Благодаря, че ми го каза навреме.

— Извинявай, бях се разсеял.

За кратко настъпи мълчание.

— Вече можеш да спиращ, където ти е удобно — каза той тихо.

Отклоних леко и изгасих двигателя. Ушите ми забучаха в тишината, която последва. Двамата излязохме и Джейкъб заобиколи отзад, за да свали моторите. Опитах се да разгадая изражението му. Нещо го тревожеше. Бях уцелила слабо място.

Той ми се усмихна с половин уста, докато буташе червения мотор към мен.

— Честит рожден ден на патерица. Готова ли си за такова нещо?

— Май да — в момента, в който осъзнах, че скоро ще се озова отгоре му, моторът внезапно доби заплашителен, страховит вид.

— Ще започнем бавничко — обеща той. Внимателно облегнах мотора в решетката на пикапа, докато той се върна за своя.

— Джейк... — поколебах се аз, когато той се върна.

— Да?

— Какво всъщност те тревожи? По отношение на този Сам, искам да кажа? Има ли нещо друго? — гледах внимателно лицето му. Той направи гримаса, но май не се ядоса. Погледна в земята и започна да подритва предната гума на мотора, сякаш си тактуваше.

После въздъхна.

— Просто... дразня се как се държат с мен. Направо ме отвращава — думите започнаха да се лаят. — Нали знаеш, че съветът би трябвало да се състои от равни, но ако има лидер, то това ще е баща ми. Така и не схващам защо хората се държат така с него. Защо неговото мнение тежи най-много. По някакъв начин е свързано с неговия баща и с бащата на баща му. Прадядо ми Ефраим Блак е бил едва ли не последният ни вожд и все още слушат Били може би заради това. Но аз съм като всички останали. Никой не се държи с мен, сякаш съм нещо специално... поне доскоро.

Това ме изненада.

— Сам се държи с теб, сякаш си нещо специално?

— Аха — съгласи се той и ме погледна с тревожни очи. — Гледа ме, сякаш очаква нещо... сякаш един ден ще се включа в тъпата му банда. Обръща ми повече внимание, отколкото, на когото и да е друг от момчетата. Страшно ми е неприятно.

— Не е нужно да се включваш в каквото и да било — гласът ми бе ядосан. Ситуацията откровено тревожеше Джейкъб и това ме вбесяваше. За какви се мислеха тези „защитници“?

— Аха — кракът му продължаваше да отмерва ритъм върху гумата.

— Какво? — усещах, че има и още.

Той се смръщи, веждите му се събраха, така че изражението му изглеждаше по-скоро тъжно и тревожно, отколкото ядосано.

— Нещо става с Ембри. Напоследък ме отбягва.

Това не ми се струваше свързано с предишната тема, но се запитах дали не бях аз виновна за проблемите с приятеля му.

— Доста време прекарваш с мен — напомних му и се почувствах крайно себична. Май бях започнала да го монополизирам.

— Не, не е това. Не е само към мен, а и спрямо Куил и останалите. Отсъства цяла седмица от училище, но колкото пъти ходихме до тях, така и не го заварихме вкъщи. А след това се върна и изглеждаше... като побъркан. Ужасен. С Куил се опитахме да го накараме да ни каже какво има, но той отказва да разговаря и с двама ни.

Загледах го и прехапах разтревожено устна — май истински се беше уплашил. Но той не вдигна очи. Гледаше собствения си крак,

който продължаваше да рита гумата, сякаш принадлежеше на някой друг. Темпото се ускори.

— А после тази седмица, съвсем ненадейно, Ембри започна да излиза със Сам и останалите. Сега беше с тях на скалите — гласът му беше нисък и напрегнат.

Най-после вдигна очи към мен.

— Бела, та той им се дразнеше повече и от мен. Не искаше да има нищо общо с тях. А сега върви по петите на Сам, сякаш се е включил в някаква секта. Така беше и с Пол навремето. Абсолютно същото. Не общуваше със Сам. После спря да идва на училище няколко седмици и когато се върна, Сам ненадейно му беше станал като господар. Не знам какво става. Нищо не разбирам, а трябва да узная, защото Ембри ми е приятел и... Сам ме гледа много особено... и... — той замлъкна.

— Говорил ли си с Били за това? — попитах. Страхът му ми се предаваше. Усещах студени тръпки да ползват тила ми.

Сега вече се ядоса.

— Да — изсумтя той. — И разговорът беше безкрайно информативен.

— Какво ти каза?

Изражението му стана саркастично, а когато заговори, гласът му имитираше дълбокия тон на баща му.

— „Няма за какво да се тревожиш, Джейкъб. След няколко години, ако не... е, ще ти обясня по-нататък!“ — след това продължи със собствения си глас: — Какво трябва да разбирам от това обяснение? Да не иска да каже, че е някаква глупост, свързана с пубертета, с пълнолетието? Не, има нещо друго. Нещо нечисто.

Беше прехапал долната си устна, а ръцете му бяха свити в юмруци. Имах чувството, че ще се разплаче.

Инстинктивно го прегърнах, увих ръце около кръста му и притиснах лице в гърдите му. Беше толкова висок, че се почувствах като дете, прегърнано възрастен.

— О, Джейк, всичко ще се оправи! — обещах му. — Ако нещата се влошат, можеш да дойдеш да живееш при мен и Чарли. Не се плаши, все ще измислим нещо.

За миг остана като замръзнал, после дългите му ръце колебливо ме обгърнаха.

— Благодаря, Бела — гласът му бе по-дрезгав от обикновено.

Постояхме така няколко секунди и това учудващо не ме притесняваше. Всъщност допирът ме успокояваше. По никакъв начин не наподобяваше последната прегръдка, която си спомнях. Тук ставаше дума за приятелство. А и Джейкъб беше така топъл.

Беше ми странно да съм толкова близо — по-скоро емоционално, отколкото физически, макар и физическата близост също да бе странна — до друго човешко същество. Нетипично беше за мен. Обикновено не успявах толкова лесно да установя връзка на такова първично ниво.

Поне не и с хората.

— Ако така ще реагираш, смятам по-често да се разстройвам — гласът на Джейкъб беше шеговит, отново нормален, и смехът му избоботи в ухото ми. Пръстите му докоснаха косата ми нежно, неуверено.

Хм, явно само от моя страна ставаше дума за приятелство. Побързах да се отдръпна, разсмях се с него, но реших веднага да върна нещата по местата им.

— Трудно ми е да повярвам, че съм с две години по-голяма от теб — казах, натъртвайки на думите *по-голяма*. — Караш ме да се чувствам като джудже — действително, като стоях толкова близо до него, трябваше да си извия врата като жерав, за да виждам лицето му.

— Естествено, забравяш, че съм надхвърлил четиридесет.

— А, вярно.

Той ме погали по главата.

— Като малка кукла си — пошегува се. — Порцеланова.

Отстъпих с една крачка.

— Хайде да не започваме с шегите за албиноси.

— Ама сериозно, Бела, сигурна ли си, че не си? — той протегна червеникавокафявата си ръка до моята. Разликата не беше особено ласкателна. — Никога не съм виждал по-блед човек от теб... е, с изключение на... — той млъкна и аз извърнах поглед, опитвайки се да не схвана какво се кани да каже. — Е, ще караме ли, или не?

— Хайде — съгласих се с повече ентузиазъм, отколкото изпитвах преди половин минута. Недовършеното му изречение ми бе напомнило защо съм тук.

ОСМА ГЛАВА

АДРЕНАЛИН

— Така, къде ти е съединителят?

Посочих ръчката отляво. Но май не трябваше да пускам кормилото. Тежкият мотор се разклати под мен, заплашвайки да ме катурне настрани. Сграбчих отново кормилото и се опитах да го изправа.

— Джейкъб, та той не застава изправен — възроптах аз.

— Ще стои, когато потеглиш — обеща ми той. — Така, къде е спирачката?

— Зад десния ми крак.

— Бъркаш.

Той хвана дясната ми ръка и сви пръстите ми около ръчката над газта.

— Но нали каза...

— Ще ползваш тази спирачка. Засега няма да ползваш задната спирачка, тя е за по-късно, когато вече знаеш какво правиш.

— Това нещо не ми звучи правилно — отбелязах подозрително.
— Не са ли важни и двете спирачки?

— Забрави за задната, става ли? Ето... — той уви пръсти около моите и ме накара да натисна ръчката. — Ето *така* се спира. Да не забравиш — той стисна още веднъж ръчката ми.

— Добре — съгласих се.

— Газ?

Завъртях дясната дръжка.

— Скоростен лост?

Побутнах го с левия си прасец.

— Много добре. Май вече си запомнила всички части. Сега трябва само да потеглиш.

— Олеле — измърморих, тъй като се страхувах да кажа още нещо. Стомахът ми странно се усукваше и имах чувството, че гласът ми ще пресекне. Умирах от страх. Опитах се да си внуша, че страхът е

безсмислен. И без това вече бях преживяла най-ужасното нещо на света. Нима нещо можеше да ме уплаши в сравнение с него? Би трябвало да мога да погледна смъртта в очите и да ѝ се изсмея.

Но стомахът ми не вярваше на тия приказки.

Загледах се в дългия участък от черния път, ограден от двете страни с гъста, мъглива зеленина. Шосето беше покрито с влажен пясък. Което беше по-добре от кал.

— Искам да стиснеш съединителя — нареди Джейкъб.

Увих пръсти около ръчката.

— Сега, това е много важно, Бела — натърти Джейкъб. — Недей да го пускаш, ясно ли е? Искам да си представиш, че съм ти подал запалена граната. Предпазителят е дръпнат и пръстът ти е на ударника.

Стиснах още по-силно.

— Добре. Мислиш ли, че ще успееш да запалиш?

— Ако си преместя крака, ще се обърна — казах му през стиснати зъби, вкопчила пръсти около живата граната.

— Добре, аз ще го направя. Не пускай съединителя.

Той направи крачка назад, после внезапно удари крак върху педала. Чу се кратък раздиращ звук, а силата на удара му разлюля мотора. Тръгнах да падам странично, но Джейк хвана мотора, преди да ме е съборил на земята.

— Кротко, кротко — насърчи ме той. — Стискаш ли още съединителя?

— Да — изохках.

— Вдигни и двата крака — ще опитам отново — но за всеки случай той сложи ръка върху задната част на седалката.

Нужни бяха още четири опита, преди двигателят да запали. Усещах как моторът ръмжи под мен като сърдито животно. Стисках съединителя, докато пръстите не ме заболяха.

— Опитай да подадеш газ — предложи той. — Съвсем лекичко. И не пускай съединителя.

Завъртях нерешително дясната дръжка. Макар движението да бе съвсем леко, моторът под мен се озъби. Сега вече животното звучеше сърдито и гладно. Джейкъб се усмихна доволно.

— Помниш ли как да включиш на първа? — попита ме.

— Да.

— Давай тогава.

— Добре.

Той изчака няколко секунди.

— Левият крак — напомни ми.

— *Знам* — казах и си поех дълбоко дъх.

— Сигурна ли си, че го искаш? — попита Джейкъб. — Изглеждаш ми стресната.

— Нищо ми няма — троснах се. Побутнах лостчето с една степен.

— Чудесно — похвали ме той. — А сега, *много* бавно отпусни съединителя.

Той направи крачка назад.

— Искаш да пусна гранатата? — попитах невярващо. Нищо чудно, че отстъпваше.

Но когато започнах да отпускам хватката, за мое смайване ме прекъсна глас, който не принадлежеше на момчето до мен.

— Това е безразсъдно, детинско и идиотско, Бела — каза гневно кадифеният глас.

— О! — извиках и ръката ми падна от съединителя. Моторът подскочи под мен, запрати ме напред, след това рухна на земята отчасти върху мен. Ръмжащият двигател се задави и млъкна.

— Бела? — Джейкъб отмести тежкия мотор с лекота. — Удари ли се?

Но аз не го слушах.

— Видя ли? — прошепна кристално ясно съвършеният глас.

— Бела? — Джейкъб разтърси рамото ми.

— Добре съм — смотолевих, зашеметена.

Повече от добре. Гласът в главата ми се бе завърнал. Продължаваше да отеква в ушите ми: с нежно, кадифено ехо.

Умът ми набързо запрехвърля възможностите. Тук нямаше нищо познато — бях на шосе, което никога не бях виждала, и правех нещо, което по-рано не бях опитвала — и дума не можеше да става за дежавю. Значи халюцинациите се провокираха от нещо друго... Отново почувствах адреналина във вените си и реших, че съм открила отговора. Някаква комбинация от адреналин и опасност, или може би чиста глупост.

Джейкъб ми помогна да се изправя на крака.

— Удари ли си главата? — попита ме.

— Май не — разклатих я напред-назад, за да проверя. — Нали не ударих мотора? — разтревожих се. Нямах търпение да пробвам отново. Безразсъдното поведение се оказваше по-полезно, отколкото смятах. Неспазването на обещания оставаше на заден план. Може би бях открила начин да провокирам халюцинациите, което бе далеч по-важно.

— Не. Просто задави двигателя — каза Джейкъб, прекъсвайки размишленията ми. — Твърде бързо отпусна съединителя.

Кимнах.

— Да пробваме отново.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Напълно.

Този път опитах сама да запаля. Сложно беше, трябваше леко да подскоча, за да ударя педала с достатъчно сила, а всеки път, когато се пробвах, моторът се опитваше да ме събори на земята. Ръката на Джейкъб се колебаеше над кормилото, готова да ме хване, ако се наложеше.

Нужни бяха няколко качествени опита и множество не толкова качествени, преди двигателят да запали и да изръмжи под мен. Стискайки гранатата, опитах да подам малко газ. Моторът веднага реагира на лекото докосване. Сега и на моето лице се изписа усмивка.

— Леко със съединителя — напомни ми той.

— Значи *искаш* да се претрепещ, така ли? Затова ли става въпрос? — проговори отново другият глас със строг тон.

Усмихнах се напрегнато — ето че се получаваше — но не обърнах внимание на въпросите. Джейкъб нямаше да позволи да ми се случи нещо сериозно.

— Връщай се у дома при Чарли — нареди ми гласът. Красотата му ме смая. Не можех да позволя на паметта си да го загуби, независимо от цената.

— Отпускай бавно — насърчаваше ме Джейкъб.

— Слушам — отвърнах. Малко се притесних, осъзнавайки, че отговарям и на двамата.

Гласът в главата ми изръмжа на фона на ръмженето на мотора.

Стараех се този път да се съсредоточа, да не допускам гласът отново да ме стресне, започнах да отпускам пръсти малко по малко. Внезапно предавката зацепи и ме дръпна напред.

И аз полетях.

Изви се вятър, какъвто до този момент отсъстваше, залепи кожата ми на черепа и опъна косата ми назад с такава сила, сякаш някой ме дърпаше за нея. Имах чувството, че стомахът ми е останал някъде на старта. Адреналинът бушуваше в тялото ми и вреше във вените ми. Дърветата препускаха край мен и се сливаха в зелена стена.

А това бе едва първа скорост. Кракът ми се прокрадна към скоростния лост и същевременно завъртях дръжката, за да подам повечко газ.

— Недей, Бела! — нареди в ухото ми сърдитият, сладък като мед глас. — Внимавай какво правиш!

Думите ме разсеяха от удоволствието от скоростта и осъзнах, че шосето започва плавно да извива наляво, а аз продължавах да хвърча напред. Джейкъб не ми беше обяснил как да завивам.

— Спирачки, спирачки — промърморих под носа си и инстинктивно натиснах с все сила с десния си крак, както бих направила в пикапа. Моторът под мен внезапно се олюля, потрепна първо на едната, после на другата страна. Задърпа ме към зелената стена, все така с огромна скорост. Опитах се да завъртя дръжката в обратната посока, но внезапното накланяне на тежестта ми килна мотора на земята, без обаче да го отклони от дърветата.

Моторът отново се приземи върху мен, ръмжейки яростно и влачейки ме по мокрия пясък, докато не удари нещо неподвижно. Не можех да виждам. Лицето ми бе притиснато в мъха. Опитах се да вдигна глава, но нещо ми пречеше.

Чувствах се замаяна и объркана. Имах чувството, че ми ръмжат три неща: моторът върху мен, гласът в главата ми и още нещо...

— Бела! — изкрещя Джейкъб и чух как ревът на другия мотор замлъква.

Моторът вече не ме притискаше в земята и аз се претърколих, за да дишам. Ръмженето спря.

— Еха — измърморих. Бях въодушевена. Сигурна бях, че съм открила рецептата за халюцинации — адреналин плюс опасност, плюс глупост. Или поне нещо подобно.

— Бела! — Джейкъб се бе привел разтревожено над мен. — Бела, жива ли си?

— Чудесно се чувствам! — разпалих се. Протегнах ръце и крака. Май всичко мърдаше, както трябва. — Хайде пак да го направим!

— Не съм сигурен — Джейкъб продължаваше да звучи разтревожен. — Май е най-добре първо да те откарам до болницата.

— Нищо ми няма.

— Хм, Бела? Порязала си се и ти тече кръв — уведоми ме той.

Залепих длан върху главата си. Действително беше влажна и лепкава. Надушвах единствено мокрия мъх, полепнал по лицето ми, и миризмата му възпираше гаденето.

— О, съжалявам, Джейкъб — притиснах раната с всичка сила, сякаш можех да накарам кръвта да се върне в главата ми.

— Защо ми се извиняваш, че кървиш? — възмути се той, докато обвиваше дълга ръка около талията ми и ме изправяше на крака. — Да вървим. Аз ще карам — той протегна ръка за ключовете.

— Ами моторите? — попитах, подавайки ги.

Той се замисли за миг.

— Чакай тук. И вземи това — той свали тениската си, вече изпръскана с кръв, и ми я подхвърли. Навих я на руло и я притиснах здраво в челото си. Започвах да долавям миризмата на кръвта. Задишах дълбоко през уста и се опитах да мисля за нещо друго.

Джейкъб се метна върху черния мотор, запали го с едно движение на крака и се понесе обратно по шосето, пръскайки пясък и камъчета зад себе си. Приведен над кормилото, изглеждаше силен и сръчен, свел глава, източил лице напред, а лъскавата му коса шибаше червеникавокафявата кожа на гърба му. Очите ми се присвиха завистливо. Сигурна бях, че не изглеждам така върху мотор.

Изненадах се какво разстояние бях изминала. Когато Джейкъб най-после стигна пикапа, едва го виждах в далечината. Той метна мотора в каросерията и изтича до шофьорската врата.

Всъщност въобще не се чувствах толкова зле и не разбирах защо Джейкъб така бясно подкара трещящия пикап в бързината да се върне при мен. Главата ми леко смъдеше и стомахът ми се свиваше, но раната не беше сериозна. Просто раните по главата винаги кървят повече. Съвсем излишно беше да бърза.

Джейкъб остави двигателя на пикапа запален, хукна към мен и отново обгърна талията ми с ръка.

— Така, дай да те вкарам в пикапа.

— Честна дума, нищо ми няма — уверих го, докато ми помагаше да се кача. — Недей да се впрягаш толкова. Просто малко кръв.

— Просто *много* кръв — чух го да мърмори, докато се връщаше за моя мотор.

— Дај сега да помислим малко — започнах, когато се върна обратно. — Ако ме закараш в спешното в този вид, Чарли със сигурност ще научи — погледнах към пясъка и калта, полепнали по дънките ми.

— Бела, според мен трябва да те зашият. Няма да те оставя да умреш от загуба на кръв.

— Няма — обещах му. — Дај първо да върнем моторите, след това ще се отбием вкъщи, за да се отърва от доказателствата, и тогава ще идем в болницата.

— Ами Чарли?

— Каза, че днес ще е на работа.

— Сигурна ли си, че е разумно?

— Вярвай ми, много лесно кървя. Съвсем не е толкова страшно, колкото изглежда.

Джейкъб не остана особено доволен — пълните му устни се извиха надолу в нетипична гримаса, но пък не искаше да ми създава неприятности. Докато ме караше към Форкс, зяпах през прозореца, притиснала съсипаната му тениска в челото си.

Моторът се бе оказал по-ефикасен и от най-смелите ми представи. Беше послужил на първоначалната ми цел. Играла бях нечестно и бях нарушила обещанието. Проявила бях ненужно безразсъдство. Сега, когато обещанието бе нарушено и от двете страни, вече не се чувствах толкова жалка.

А освен това бях открила ключа към халюцинациите си! Или поне така се надявах. Смятах да изпитам теорията възможно най-скоро. Сигурно в спешното щяха да ме оправят бързо и бих могла още довечера да пробвам пак.

Летенето по шосето се бе оказало невероятно. Усещането на вятъра в лицето ми, на скоростта, на свободата... ми напомняше за отминал живот, за летене през гъстите гори без никаква пътека, покачена на гърба му, докато *той* тичаше — точно в този момент прекъснах мисълта си, а споменът премина в рязка болка. Трепнах.

— Добре ли си? — провери Джейкъб.

— Да — опитах се да звуча толкова убедително, колкото и порано.

— Между другото — добави той — довечера ще откача крачната ти спирачка.

Когато се прибрах у дома, първо отидох да се погледна в огледалото — гледката беше доста ужасяваща. Кръвта съхна по лицето ми на широки ивици, сплътстваше изпокаляната ми коса. Разгледах се съвсем хладнокръвно, преструвайки се, че кръвта е боя, за да не провокирам стомаха си. Дишах през устата и всичко беше наред.

Измих се, доколкото можах. След това скрих мръсните, окървавени дрехи на дъното на моя кош за пране и внимателно облякох чисти дънки и риза (за да не се налага да се събличам през главата).

— Побързай — подвикна Джейкъб.

— Добре, добре — извиках в отговор. Щом проверих повторно дали не съм забравила нещо уличаващо след себе си, се върнах на долния етаж.

— Как изглеждам?

— По-добре — призна той.

— А мога ли да кажа, че съм се спънала в гаража ти и съм си ударила главата на чук?

— Ами да, май би могла.

— Да вървим тогава.

Джейкъб ме дръпна през вратата и настоя отново той да кара. Чак по средата на пътя към болницата осъзнах, че все още е гол до кръста.

Намръщих се виновно.

— Да ти бяхме взели якето.

— Така щяхме да се издадем — пошегува се той. — Освен това не е чак толкова студено.

— Ти майтапиш ли се? — потреперих и се пресегнах да усиля отоплението.

Наблюдавах го, за да разбере дали просто се прави на корав, за да не ме тревожи, но той сякаш действително се чувстваше добре. Беше опънал ръка върху облегалката на седалката ми, а аз се бях свила, за да се топля.

Джейкъб действително изглеждаше по-голям от шестнадесет, не чак на четиридесет, но може би по-възрастен от мен. Куил не го

превъзхождаше кой знае колко с мускулите, нищо че Джейкб се оплакваше, че е скелет. Мускулите му бяха от онези издължените, жиливите, но определено бяха налице под гладката му кожа. А тя бе с толкова хубав цвят, че чак му завидях.

Той забеляза, че го разглеждам.

— Какво? — попита, внезапно смутен.

— Нищо. Просто досега не бях осъзнавала нещо. Знаеш ли, че си доста красив, така да се каже?

В мига, в който думите ми се изплъзнаха, се стреснах, че може да възприеме погрешно импулсивната ми реплика.

Но той просто подбели очи.

— Май хубавичко си тресна главата, а?

— Сериозно ти говоря.

— Е, тогава благодаря. Така да се каже.

Ухилих се.

— Моля, така да се каже.

Наложи се да ми направят седем шева, за да затворят раната на челото ми. След първоначалното боцване на местната упойка процедурата се оказа напълно безболезнена. Джейкб ми държеше ръката, докато доктор Сноу ме шиеше, а аз се мъчех да не се замислям над иронията.

Имах чувството, че цяла вечност стоим в болницата. Когато най-после приключихме, трябваше бързо-бързо да върна Джейкб у дома и да се прибера да приготвя вечерята на Чарли. Той като че ли повярва, че съм паднала в гаража на Джейкб. В крайна сметка не за първи път успях да си уредя посещение в спешното без ничия помощ, освен тази на двата ми крака.

Нощта не бе толкова тежка, колкото първата, когато бях чула съвършения глас в Порт Анджелис. Дупката отново зейна, както винаги, когато не бях до Джейкб, но поне ръбовете ѝ не пулсираха така болезнено. Вече бях започнала да кроя планове, с нетърпение чаках нови халюцинации и това донякъде ме разсейваше. Освен това знаех, че утре, когато отново съм с Джейкб, ще се почувствам по-добре. Така по-лесно понасях празнотата и познатата болка — облекчението бе на хоризонта. Кошмарът също бе загубил част от

силата си. Както винаги изпитвах ужас от нищото, но чувствах и странно нетърпение за онзи момент, който ме караше да крещя и да се събуждам. Докато сънувах, съзнавах, че кошмарът все някога ще свърши.

Следващата сряда, преди дори да успея да се прибера от спешното отделение, доктор Джеранди се обади да предупреди баща ми, че е възможно да имам сътресение и го посъветва да ме буди на всеки два часа през нощта, за да сме сигурни, че няма нищо сериозно. Очите на Чарли се присвиха подозрително при колебливото ми обяснение, че отново съм се спянала.

— Може би просто не трябва да стъпваш повече в този гараж, Бела — предложи той след вечеря.

Испаднах в паника, стреснах се, че Чарли възнамерява да ми забрани Ла Пуш, съответно и мотора. А нямах никакво намерение да се предавам — днес бях преживяла най-невероятната халюцинация. Каdifеният глас на моя мираж ми бе крещял в продължение на близо пет минути, преди да ударя твърде рязко спирачките и да изхвърча в едно дърво. Сега бях готова да понеса всички нощни страдания, без да гъкна.

— Този път не беше в гаража — побързах да възразя. — Бяхме на екскурзия в планината и се спях в един камък.

— Откога си започнала да ходиш по екскурзии? — попита ме скептично Чарли.

— Работата в магазина на Нютън неминуемо се отразява — изтъкнах. — Когато всеки Божи ден продаваш идеята, че животът на открито е прекрасен, в крайна сметка те загризва любопитство.

Чарли ме погледна ядовито, далеч не убеден.

— Ще внимавам повече — обещах, като тайничко заключих пръсти под масата.

— Нямам нищо против да се разхождате около Ла Пуш, но гледайте да сте близо до града, става ли?

— Защо?

— Ами напоследък получаваме доста сигнали за диви животни. Горското стопанство скоро ще провери нещата, но дотогава...

— А, голямата мечка — казах, внезапно разбрала. — Да, някои от туристите, които минават през магазина на Нютън, са я виждали. Мислиш ли, че действително има някаква мутирала гигантска гризли?

Челото му се набръчка.

— Има нещо. Стойте по-близо до града, нали се разбираме?

— Добре, добре — съгласих се бързо. Той не изглеждаше съвсем успокоен.

— Чарли започва да проявява любопитство — оплаках се на Джейкъб, когато в петък го взех след училище.

— Може би трябва да намалим мотоциклетизма — забеляза възмутеното ми изражение и добави: — Поне за седмица. Ще можеш ли да издържиш, без да ходиш до болницата цяла седмица?

— А какво ще правим? — размрънках се.

Той се усмихна весело.

— Каквото искаш.

Замислих се за миг — какво ли искам? Не исках да губя онези кратки секунди на близост със спомените, от които не ме болеше, онези, които идваха от само себе си, без съзнателно да ги възстановявам. Ако не можехме да ползваме моторите, трябваше да откроя друг начин да провокирам опасност и адреналин, а това изискваше сериозен размисъл и изобретателност. А не ми допаднаше идеята междуременно да не правя нищо. Ами ако отново потънех в депресия, въпреки присъствието на Джейк? Трябваше някак да ангажирам мислите си.

Може би имаше и друг начин, някаква друга рецепта... друго място.

С къщата определено бях сбъркала. Но все някъде трябваше да се е отпечтало присъствието му, някъде извън мен. Все трябваше да има място, където да е по-реален, отколкото сред всички познати места, наситени с други човешки спомени.

Сецах се за едно-единствено място, което може би щеше да се окаже такова. Място, което винаги щеше да принадлежи на него и на никого друго. Вълшебно място, пълно със светлина. Прекрасната поляна, която бях видяла един-единствен път в живота си, залята в слънчева светлина и блясъка на неговата кожа.

Тази идея имаше огромен потенциал за обратен ефект — можеше да се окаже опасно болезнена. Гръдният ми кош кухо запламтя дори само като се замислех за поляната. Трудно ми беше да седя изправена, да не се издам. Но все пак би трябвало точно там да мога да чуя гласа му. А и нали вече бях казала на Чарли, че съм тръгнала по екскурзии...

— За какво толкова си се замислила? — попита Джейкъб.

— Ами... — започнах бавно. — Веднъж открих едно място в гората, случайно се натъкнах, бях тръгнала на, хм, на поход. Малка поляна, най-прекрасното място на света. Не знам дали бих могла да я открия сама. Определено ще са нужни няколко опита...

— Можем да вземем компас и координатна мрежа — отвърна Джейкъб, уверен и услужлив. — Помниш ли откъде си тръгнала?

— Да, точно под началото на пътеката, където свършва шосе сто и десет. Май вървах предимно на юг, доколкото си спомням.

— Супер. Значи ще я намерим — както винаги, Джейкъб бе навит на всичко, което исках. Колкото и да беше чудато.

И така, в събота следобед, обути в новите си туристически обувки (закупени същата сутрин с отстъпката от двадесет процента, полагаща се на служителите, и която ползвах за първи път), грабнах новата си топографска карта на Олимпийския полуостров и потеглих към Ла Пуш.

Не тръгнахме веднага. Първо Джейкъб се просна върху пода на всекидневната, запълвайки я цялата, и в продължение на двадесет минути черта сложна мрежа върху целевия район от картата, докато аз, кацнала на един кухненски стол, си говорех с Били. Заплануваният ни поход очевидно ни най-малко не тревожеше Били. Учудих се, че Джейкъб му е казал къде ще ходим предвид врявата, която се бе вдигнала покрай мечката. Исках да помоля Били да не споменава пред Чарли, но се опасявах, че подобна молба ще има обратен ефект.

— Може пък да срещнем супер мечката — пошегува се Джейкъб, без да вдига очи от задачата си.

Хвърлих поглед към Били, опасявайки се от реакция в стил „Чарли“. Но Били само се разсмя.

— Защо не вземете един буркан с мед, за всеки случай?

Джейк се засмя.

— Надявам се новите ти обувки да са бързоходни, Бела. Едно бурканче няма да забави кой знае колко гладната мечка.

— Трябва само да съм по-бърза от теб.

— Никак няма да ти е лесно! — каза Джейкъл, докато сгъваше картата. — Хайде, да вървим.

— Приятно прекарване — избоботи Били и завъртя колелата на количката в посока към хладилника.

С Чарли не се живееше никак трудно, но май на Джейкъл му беше още по-лесно.

Карах до самия край на черния път и спрях край знака, който обозначаваше началото на туристическата пътека. Беше минало много време и стомахът ми реагира нервно. Може би се захващам с нещо много неразумно. Но ако успея да го чуя, щеше да си струва.

Излязох от колата и се загледах в плътната зелена завеса.

— Ето натам тръгнах — прошепнах, сочейки право напред.

— Хмм — измърмори Джейк.

— Какво?

Той погледна към показаната от мен посока, после към ясно маркираната пътека и обратно.

— Мислех, че предпочиташ пътеките.

— Не и аз — усмихнах се кисело. — Аз съм бунтар.

Той се разсмя, после извади картата.

— Само една секунда — взе ловко компаса и разположи картата спрямо посоките. — Така, първа линия върху решетката. Да вървим.

Усещах, че темпото ми го бави, но той не се оплакваше. Опитах се да не се замислям върху първото си пътешествие в тази част на гората със съвсем различен придружител. Обикновените спомени продължаваха да са опасни. Ако допуснех да ме завладеят, щях да се окажа с притиснали гърдния кош ръце, опитващи се да го предпазят от разпадане, неспособна да си поема дъх — как щях да го обясня на Джейкъл?

Не беше чак толкова трудно да се концентрирам върху настоящето. Гората не се различаваше, от която и да е друга част на полуострова, а Джейкъл създаваше съвсем друга атмосфера.

Подсвиркваше си бодро някаква непозната мелодия, размахваше ръце и се придвижваше с лекота през дивите шубраци. Сенките не ми се струваха толкова черни, колкото друг път. Не и когато водех със себе си своето лично слънчице.

На всеки няколко минути Джейкъб проверяваше компаса и поддържахме права линия с помощта на един от лъحوвете в решетката. Определено даваше вид, че разбира какво прави. Наканих се да го похваля, но се спрях навреме. Несъмнено щеше да добави още няколко години към и без това впечатляващата си възраст.

Мислите ми се рееха, докато крачех, и ме завладя любопитство. Не бях забравила разговора ни край морските скали — всъщност от известно време чаках пак да го повдигне, но това май нямаше да се случи.

— Хей... Джейк? — започнах нерешително.

— Да?

— Как вървят нещата... с Ембри? Започнали да се държи нормално?

Джейкъб мълча известно време, като продължаваше да се придвижва с големи крачки. Когато се оказа на десетина метра пред мен, спря да ме изчака.

— Не. Все още не се държи нормално — отвърна, когато го настигнах, а ъгълчетата на устните му трепнаха. Продължи да стои на място. Незабавно съжалих, че съм започнала темата.

— Все още е със Сам?

— Аха.

Той уви ръка около раменете ми с такъв тревожен вид, че не посмях игриво да се измъкна от прегръдката му, както бих направила в друг случай.

— Продължават ли да те гледат странно? — прошепнах.

Джейкъб зарея поглед в дърветата.

— Понякога.

— А Били?

— Както винаги склонен към обяснения — каза той с кисел, сърдит глас, който ме разтревожи.

— Нашият диван винаги е на разположение — предложих.

Той се разсмя и наруши нетипично мрачното настроение.

— Помисли си само в какво положение ще поставя Чарли, когато Били се обади в полицията, за да докладва, че са ме отвлекли.

Аз също се разсмях доволна, че отново е в обичайното си настроение.

Спряхме, когато Джейкб заяви, че сме изминали шест мили, известно време крачихме на запад, а после се върнахме по друга линия от решетката му. И в двете посоки всичко ми изглеждаше съвсем еднакво и имах чувството, че глупавото ми приключение е напълно обречено. Признах го, когато започна да се стъмва и облачният ден тръгна да гасне в беззвездна нощ, но Джейкб бе далеч по-уверен.

— Щом си сигурна, че тръгнахме от същата точка... — той ме погледна.

— Да, сигурна съм.

— Значи ще я открием — обеща той, после ме хвана за ръка и ме дръпна през туфа папрат. От другата ѝ страна се показва пикапът. Той гордо го посочи. — Имай ми доверие.

— Бива си те — признах. — Следващия път ще си вземем фенери.

— Отсега нататък ще трябва да отлагаме походите за неделя. Не знаех, че си толкова бавна.

Дръпнах ръката си от неговата и сърдито тръгнах към шофьорската врата, а той се подсмихна на реакцията ми.

— Какво, навита ли си да пробваме пак утре? — попита той, докато се вмъкваше в пикапа.

— Защо не? Стига да не предпочиташ да тръгнеш сам, за да не те бавя с куцукането си.

— Ще го преживея — увери ме той. — Ако обаче пак ще се пробваме, не е зле да си вземеш малко лейкопласт. Обзалагам се, че в момента доста ги усещаш тия нови обувки.

— Малко, да — признах. Имах чувството, че по краката ми има повече мехури, отколкото здрава кожа.

— Дано утре видим мечката. Днес малко се разочаровах.

— А, да, и аз също — съгласих се саркастично. — Може пък утре да имаме късмет и нещо да ни изяде!

— Мечките не ядат хора. Не сме им вкусни — той ми се ухили в тъмната кабина. — Но пък ти *може би* си изключение. Обзалагам се, че си вкусна.

— Много благодаря — казах и извърнах очи. Не беше първият, който ми казваше подобно нещо.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ТРЕТО КОЛЕЛО

Времето започна да се търкаля много по-бързо от преди. Училището, работата и Джейкъл, макар и не задължително в този ред, създаваха спретнат и лесен за следване модел. А желанието на Чарли най-после се сбъдна — вече не бях нещастна. Естествено, не можех да се самозаблуждавам напълно. Направех ли разбор на живота си, което се стараех да не се случва често, не можех да пренебрегна какво говори поведението ми.

Бях като изгубена луна — някакъв катаклизъм беше унищожил планетата ми като в сценарий, достоен за катастрофичен филм — която въпреки това продължаваше да се върти в тясна, малка орбита около празното пространство, пренебрегвайки всички закони на гравитацията.

Напредвах в мотоциклетизма, а това означаваше, че бинтовете, които така тревожеха Чарли, понамаляха. Но и също, че гласът в главата ми започна да замлъква, докато накрая вече изобщо не го чувах. Изпаднах в тиха паника. Хвърлих се в търсене на поляната с налудничав ентузиазъм. Напрягах мозъка си да измисля други адреналино произвеждащи дейности.

Не следях отминаващите дни — нямах причина да го правя, тъй като се опитвах колкото се може повече да живея в настоящето, без бледнеещото минало, без надвисналото бъдеще. Затова дълбоко се изненадах, когато Джейкъл спомена датата в един от дните за домашни. Чакаше ме на прага, когато спрях, за да го взема.

— Честит Свети Валентин — каза усмихнат, но с леко приведена глава.

Държеше малка розова кутия върху дланта си. Бонбони във формата на сърце.

— О, чувствам се като пълна идиотка — смотолевих. — Наистина ли е Свети Валентин?

Джейкъл поклати глава в престомена тъга.

— Толкова си завяена понякога. Да, днес е четиринадесети февруари. Е, ще бъдеш ли моята валентинка? Това е най-малкото, което можеш да направиш, след като не си похарчила петдесет цента, за да ми купиш бонбони.

Обхвана ме неловко чувство. Думите му бяха закачливи, но само привидно.

— Какво точно предполага това? — зашикалкавих.

— Обичайното — да ми бъдеш слуга до гроб, такива неща.

— А, е, ако е само това... — взех бонбоните. Но се мъчех да измисля как да изясня границите между нас. За пореден път. При Джейкъб май често се размиваха.

— Е, какво ще правим утре? Поход или спешно отделение?

— Поход — реших. — Не си единственият, който се вманиачава. Започвам да си мисля, че съм го сънувала онова място — намръщих се.

— Ще го намерим — увери ме той. — А моторите в петък? — предложи.

Съзрях своя шанс и се вкопчих в него, без да се замислям особено.

— В петък съм на кино. От цяла вечност обещавам на тайфата от стола — Майк щеше да се зарадва.

Лицето на Джейкъб посърна. Долових изражението на тъмните му очи, преди да ги сведе към земята.

— И ти ще дойдеш, нали? — побързах да добавя. — Или ще ти е много да се влачиш с група скучни зрелостници? — май дотук бях с опитите да вмъкна някаква дистанция помежду ни. Не можех да понеса да му причиня болка. Сякаш по някакъв непонятен начин бяхме свързани и неговата болка пробождаше и мен. Освен това идеята да си имам компания за предстоящото изпитание (действително бях обещала на Майк, но не изпитвах никакво въодушевление от мисълта да изпълня обещанието си) бе твърде изкусителна.

— Искаш да дойда заедно с приятелите ти?

— Да — най-искрено си признах, съзнавайки, че вероятно си вкарвам сериозен автогол. — Така ще ми е по-приятно. Вземи и Куил и ще стане истински купон.

— Куил ще пощурее. Абитуриентки — той се разсмя и завъртя очи. Не споменах Ембри, нито пък той.

И аз се засмях.

— Ще гледам да му подсигурия добър избор.

Повдигнах въпроса пред Майк в часа по английски.

— Хей, Майк — започнах, когато часът приключи. — Свободен ли си в петък вечер?

Той вдигна поглед, внезапно изпълнен с надежда.

— Свободен съм, да. Искаш ли да излезем?

Внимателно подбирах думите си.

— Мислех си *няколко* души — натъртих на думата — да идем заедно да гледаме „Мерник“ — този път бях направила предварително проучване, даже бях изчела коментари за филма, за да не се окажа неподготвена. Предполагаше се филмът да е кървава баня от начало до край. Не се бях възстановила дотолкова, че да понеса романтика. — Как ти звучи?

— Става — съгласи се той, видимо по-малко ентузиазизиран.

— Супер.

След секунда почти възстанови предишния си ентузиазъм.

— Какво ще кажеш да вземем Анджела и Бен? Или Ерик и Кейти?

Явно бе твърдо решен да организира мероприятияето по двойки.

— Най-добре всички — предложих. — Също и Джесика, естествено. И Тайлър, и Конър, и може би Лорън — добавих неохотно. Все пак бях обещала на Куил разнообразие.

— Добре — промърмори Майк, победен.

— И — продължих — имам двама приятели от Ла Пуш, които искам да поканя. Така че, ако всички дойдат, май ще ни трябва твоят шевролет.

Очите на Майк се присвиха подозрително.

— Тези, с които постоянно учите заедно, така ли?

— Да, същите — отвърнах весело. — Макар че може би по-скоро трябва да се нарече преподаване — те са в долния курс.

— О! — възкликна изненадано Майк. След кратък размисъл се усмихна.

В крайна сметка обаче шевролетът се оказа ненужен.

В момента, в който Майк се изпусна, че аз планирам нещата, Джесика и Лорън заявиха, че са заети. Ерик и Кейти си имаха други планове — празнуваха три седмици, откакто са заедно, или нещо такова. Лорън бе успяла да говори с Тайлър и Конър преди Майк и

двамата също се оказаха заети. Даже Куил беше възпрепятстван — беше наказан да не излиза заради сбиване в училище. В крайна сметка можеха да дойдат само Анджела, Бен и, естествено, Джейкъб.

Но оределите редици не попариха ентусиазма на Майк. Дърдореше само и единствено за петъка.

— Сигурна ли си, че не искаш да гледаме „Утре и завинаги“ вместо този? — попита ме той на обяд по повод най-новата романтична комедия, която пълнеше киносалоните. — Сайтът „Ротън Томатос“ му дава по-добра рецензия.

— Искам да гледам „Мерник“ — настоях. — В настроение съм за екшън. Вадете кръвта и червата!

— Добре — Майк извърна поглед, но не и преди да забележа изражението му — „може би все пак е луда“.

Когато се прибрах след училище, пред къщата беше паркиран един добре познат автомобил. Джейкъб се беше облегал върху предния капак, а лицето му бе озарено от огромна усмивка.

— Не може да бъде! — извиках и изскочих от пикапа. — Готов си! Не мога да повярвам! Довършил си фолксвагена.

Той се усмихна още по-широко.

— Едва снощи. Това е първото му пътешествие.

— Невероятно — вдигнах разперена длан за поздрав.

Той я плесна със своята, но не я дръпна, а преплете пръсти между моите.

— Е, може ли аз да карам довечера?

— Определено — казах и после въздъгнах.

— Какво има?

— Предавам се, с това не мога да се конкурирам. Така че ти печелиш. Ти си по-големият.

Той вдигна рамене, без да се учудва на капитулацията ми.

— Естествено, че съм.

Шевролетът на Майк запухтя иззад ъгъла. Дръпнах ръка от пръстите на Джейкъб. Той направи физиономия, която не се предполагаше да забележа.

— Този го помня — каза тихо, когато Майк паркира от другата страна на улицата. — Онзи, който смяташе, че си му гадже. Още ли е така объркан?

Вдигнах вежда.

— Някои хора не се обезкуражават лесно.

— Но пък от друга страна — каза Джейкъб замислено, — понякога упоритостта се възнаграждава.

— В повечето случаи обаче просто дразни.

Майк излезе от колата си и пресече шосето.

— Здравсти, Бела — поздрави ме той, а когато очите му се вдигнаха към Джейкъб, се изпълниха с подозрения. Аз също го погледнах, опитвайки се да бъда обективна. Наистина никак не приличаше на второкурсник. Просто беше твърде висок — главата на Майк едва достигаше до рамото му, а направо не ми се мислеше как изглеждам самата аз до него — а лицето му изглеждаше някак по-зряло от преди, даже отпреди месец.

— Здравсти, Майк! Нали помниш Джейкъб Блак?

— Ами, всъщност не — Майк протегна ръка.

— Стар семеен приятел — представи се Джейкъб и също протегна своята. Двамата май вложиха повече сила в здрависването, отколкото бе наложително. Когато пуснаха ръце, Майк лекичко раздвижи пръсти.

Чух телефонът да звъни откъм кухнята.

— Ще ида да вдигна, може да е Чарли — казах им и се втурнах вътре.

Беше Бен. Анджела пипнала стомашен вирус, а на него не му се идваше без нея. Извини се, че ни издънва в последния момент.

Тръгнах бавно към момчетата, клатейки глава. Искрено се надявах Анджела скоро да се оправи, но трябваше да призная, че новото развитие на нещата ме тревожеше от чисто егоистична гледна точка. Само тримата, Майк, Джейкъб и аз, цяла вечер заедно — нещата се бяха развили просто идеално, помислих си с горчив сарказъм.

В мое отсъствие Джейк и Майк не бяха напреднали особено по пътя към приятелството. Стояха на няколко метра един от друг, всеки извърнат настрани, и ме чакаха. Изражението на Майк бе свъсено, а на Джейкъб — ведро, както винаги.

— Андж е болна — обявих печално. — Двамата с Бен няма да идват.

— Явно грипът прави нова обиколка. Остин и Конър също са го пипнали. Може би трябва да го оставим за друг път — предложи Майк.

Преди да успее да се съглася, Джейкъб се намеси.

— Аз все още съм навит. Но ако предпочиташ да си останеш тук, Майк...

— Не, идвам — прекъсна го Майк. — Просто си мислех за Анджеला и Бен. Да вървим — той тръгна към шевролета си.

— Хей, имаш ли нещо против Джейкъб да кара? — попитах. — Обещах му — тъкмо е завършил колата си. Сам си я направи, от нулата — започнах да го хваля като майка от училищен съвет, горда със сина си, който е в списъка на отличниците.

— Добре — тросна се Майк.

— Добре тогава — каза Джейкъб, сякаш това уреждаше всичко. Изглеждаше доста по-спокоен от нас двамата с Майк.

Майк се стовари на задната седалка на фолксвагена с отвратена физиономия.

Джейкъб се държеше както обикновено, не спираше да бърбри, докато почти не забравих за Майк, който се цупеше отзад.

Но той внезапно реши да смени стратегията. Наведе се напред и облегна брадичка върху облегалката на моята седалка — бузата му почти опираше в моята. Отместих се леко, обръщайки гръб към прозореца.

— Не му ли работи радиото на това нещо? — попита Майк с нотка на раздражение в гласа, прекъсвайки Джейкъб по средата на изречението.

— Работи — отвърна Джейкъб. — Но Бела не обича музика.

Зяпнах го изненадана. Никога не му бях казвала подобно нещо.

— Бела? — продължи да досажда Майк.

— Вярно е — смотолевих, загледана в спокойния профил на Джейкъб.

— Как е възможно да не харесваш музика? — настоя Майк.

Вдигнах рамене.

— Не знам. Просто ме дразни.

— Хмм — Майк се облегна отново назад.

Когато стигнахме киното, Джейкъб ми подаде банкнота от десет долара.

— Какво е това? — възразих.

— Нямам нужните години за филма — напомни ми той.

Разсмях се на глас.

— Явно дотук бяхме с относителната възраст. И какво, ще ме убие ли Били, ако те вкарам нелегално?

— Не. Вече му казах, че смяташ да поквариш младежката ми невинност.

Подсмихнах се, а Майк забърза крачка, за да върви редом с нас. Почти съжалих, че Майк не се беше отказал. Продължаваше да се цупи, с което не допринасяше за веселото настроение. Но пък и не исках да се окажа сама с Джейкъб. Това никак нямаше да помогне.

Филмът се оказа точно това, което се очакваше. Още при първите кадри застреляха четирима души, а един бе обезглавен. Момичето пред мен закри очи с ръце и завря лице в гърдите на приятеля си. Той я галеше по рамото, а от време на време сам трепваше. Майк май също не гледаше. Лицето му бе като вкаменено, а погледът — прикован в завесата над екрана.

Аз се настаних и се подготвих да изтърпя двата часа, или по-скоро да зяпам цветовете и движението върху екрана, вместо да виждам силуетите на хора, къщи и коли. Но точно тогава Джейкъб се изкикоти.

— Какво? — прошепнах.

— Е, хайде! — зашепна той. — Кръвта пръсна на седем метра от онзи тип. Доста са прекалили.

Засмя се отново, когато един прът за знаме наниза човек в бетонна стена.

След това наистина се загледах и се смеех заедно с него, докато хаосът ставаше все по-абсурден. Как въобще щях да се преборя с размиването на границите в нашата връзка, след като ми беше толкова приятно да съм с него?

И Джейкъб, и Майк си бяха присвоили облегалките от двете ми страни. Ръцете и на двамата бяха положени лекичко отгоре, в неестествена поза — с обърнати нагоре длани. Като капан за мечки, отворен и дебнещ. Джейкъб имаше навика да ме хваща за ръката при всеки сгоден случай, но тук в тъмния киносалон под зоркото око на Майк жестът му щеше да се изтълкува по съвсем друг начин и бях сигурна, че го съзнава. Не можех да повярвам, че Майк мисли за същото, но ръката му лежеше точно както тази на Джейкъб.

Скръстих ръце плътно върху гърдите си, надявайки се в някакъв момент пръстите им да изтръпнат.

Майк се предаде пръв. Някъде по средата на филма той си дръпна ръката, наведе се напред и скри глава в шепи. В първия момент реших, че реагира на нещо от екрана, но после чух как изстена.

— Майк, добре ли си? — прошепнах.

Той изстена отново и двойката пред нас се обърна да го изгледа.

— Не — изохка той. — Нещо ми е зле.

На светлината от екрана виждах как лицето му е лъснало от пот. Той отново изстена и хукна към вратата. Изправих се да го последвам и Джейкъб незабавно стана.

— Не, стой тук — прошепнах. — Само ще проверя дали всичко е наред.

Но той въпреки това ме придружи.

— Няма смисъл да идваш. Върни се да си догледаш клането, все пак струва осем долара — настоях, докато крачехме по пътеката между редовете.

— Няма нищо. Ама и ти какви ги избираш, Бела. Тоя филм е направо отвратителен — гласът му премина от шепот в нормален тон, тъй като вече бяхме извън салона.

В коридора нямаше и следа от Майк и сега вече се радвах, че Джейкъб бе излязъл с мен — пхна се в мъжката тоалетна, за да провери дали не е там.

Върна се след няколко секунди.

— Там е, да — каза и подбели очи. — Какъв е кекав. Трябва да си намериш човек с по-силен стомах. Някой, който да се надсмива над гадостите, които карат по-слабите мъже да повръщат.

— Ще си държа очите отворени на четири за такъв човек.

Бяхме сами в коридора. Филмите и в двата салона продължаваха, коридорът беше пуст, достатъчно тих, че да чуваме как пукат пуканките на щанда за закуски.

Джейкъб отиде да седне на тапицираната с плюш пейка до стената и потупа мястото до себе си.

— Струва ми се, че ще се забави известно време — каза той, изпъна дългите си крака напред и се приготви да чака.

Седнах до него с въздишка. Имах чувството, че отново възнамерява да размива границите. И наистина, в момента, в който седнах, той се намести и обгърна раменете ми с ръка.

— Джейк — изпротестирах и се отместих. Той махна ръката си, без ни най-малко да се притесни от отдръпването ми. После се протегна и здраво хвана ръката ми, а когато се опитах да я дръпна, уви другата си ръка около китката ми. Откъде ли черпеше такава увереност?

— Чакай малко, Бела — каза със спокоен глас. — Моля те да ми кажеш нещо.

Направих гримаса. Не исках да се получава така. Нито сега, нито никога. На този етап в живота ми не ми беше останало нищо по-важно от Джейкъб Блук. Но той явно бе решен да провали всичко.

— Какво? — промърморих тихо.

— Ти ме харесваш, нали?

— Знаеш, че те харесвам.

— Повече от онзи тип, дето си повръща червата в момента?

Той посочи вратата на тоалетната.

— Да — въздъгнах.

— Повече от останалите момчета, дето ги познаваш? — беше спокоен, ведър, сякаш отговорът ми всъщност нямаше значение или сякаш вече знаеше какво ще му отговоря.

— И повече от останалите момичета, също — изтъкнах.

— Но това е всичко — каза той и думите му не прозвучаха като въпрос.

Трудно ми беше да отговоря, да изрека думата. Щеше ли да се засегне, да започне да ме избягва? И как щях да го понеса?

— Да — прошепнах.

Той ми се ухили.

— Всичко е наред, спокойно. Стига да харесваш мен най-много. *И да смяташ, че съм привлекателен, така да се каже. Готов съм да бъда дразнещо упорит.*

— Аз няма да се променя — казах и сама долових тъгата в гласа си, макар да се опитах да прозвуча нормално.

Лицето му доби замислено изражение, вече не беше шеговито.

— Онзи, другият, така ли?

Трепнах. Интересно как усещаше, че не бива да споменава името му — точно както по-рано в колата за музиката. Долавяше толкова много неизказани от мен неща.

— Не е нужно да говориш за това — каза.

Кимнах, благодарна.

— Но не ми се сърди, че ще продължавам да се навъртам, става ли? — той погали opakото на ръката ми. — Защото не смятам да се предавам. Разполагам с много време.

Въздъгнах.

— Не би трябвало да го пропиляваш по мен — казах, макар точно това да исках. Особено ако бе готов да ме приеме такава, каквата съм — повредена стока.

— Но аз искам, стига и занапред да ти е приятно с мен.

— Не мога да си представя как *не* би ми било приятно да бъда с теб — признах си най-искрено.

Той грейна.

— Значи ще мога да го понеса.

— Само не очаквай нещо повече — предупредих го и се опитах да дръпна ръката си. Той упорито я задържа.

— Сигурен съм, че всъщност не ти е неприятно, нали? — попита ме, притискайки пръстите ми.

— Не — въздъгнах. Всъщност беше хубаво. Ръката му беше толкова по-топла от моята. Напоследък вечно ми беше студено.

— И не ти пука какво ще си помисли *той* — Джейкб посочи с палец към тоалетната.

— Май не.

— Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е — отвърнах — че за теб това означава нещо различно.

— Е — той притисна отново ръката ми. — Това си е *мой* проблем, нали така?

— Добре — измрънках. — Само не го забравяй.

— Няма. Май сега аз съм дръпнал предпазителя на гранатата, а? — той ме сръга в ребрата.

Завъртях очи. Реших, че ако е решил да обръща нещата на майтап, то това си е негово право. Известно време тихичко се подсмиваше, а кутрето му разсеяно чертаеше нещо по ръката ми.

— Доста странен белег имаш тук — каза внезапно и изви ръката ми, за да го разгледа. — Как се е получил?

Показалецът на свободната му ръка проследи линията на дългия сребрист полумесец, който едва-едва се забелязваше върху бледата ми

кожа.

Смръщих се.

— Наистина ли очакваш да помня откъде са ми всичките белези? Закаках споменът да ме зашлеви, да отвори зеещата дупка. Но, както толкова често се случваше, присъствието на Джейкълб не ми позволяваше да се разпадна.

— Студен е — прошепна той, притискайки леко мястото, където Джеймс бе разкъсал плътта ми със зъби.

Точно в този момент от тоалетната със залитане се появи Майк с пепеляво лице, потънал в пот. Изглеждаше ужасно.

— О, Майк — ахнах.

— Имате ли нещо против да си тръгнем по-рано? — прошепна той.

— Не, разбира се, че не — освободих ръката си и се приближих към него да го подхвамна. Изглеждаше нестабилен.

— Множко ли ти дойде филмът? — попита Джейкълб безсърдечно.

Погледът на Майк се изпълни със злоба.

— Всъщност не видях нищо от него — смотолеви той. — Прилоша ми още преди да загасят лампите.

— Защо не каза? — скарах му се, докато отивахме със залитане към изхода.

— Надявах се да ми мине — отвърна той.

— Само секунда — каза Джейкълб, когато стигнахме вратата. Забърза към щанда със закуски. — Може ли една празна кофичка за пуканки? — попита той момичето. Тя хвърли поглед към Майк и подаде една на Джейкълб.

— Изведете го отвън, моля ви — примоли се тя. Явно на нея се падаше да чисти пода. Задърпах Майк навън на прохладния влажен въздух. Той задиша дълбоко. Джейкълб бе точно зад нас. Помогна ми да го вкарам в колата и му подаде кофичката със сериозно изражение.

— Моля те — каза му само.

Смъкнахме прозорците, за да пуснем ледения вечерен въздух да духа в колата с надеждата да облекчи Майк. Увих ръце около краката си, за да се топля.

— Пак ли ти е студено? — попита ме Джейкълб и ме обгърна с ръка, преди да успея да отговоря.

— На теб не ти ли е?

Той поклати глава.

— Сигурно имаш температура — изръмжах. Беше ужасно студено. Пипнах челото му с пръст и главата му действително беше гореща. — Джейк, та ти гориш!

— Нищо ми няма. В цветущо здраве съм.

Намръщих се и отново докоснах челото му. Кожата му пареше под пръстите ми.

— Ръцете ти са ледени — оплака се той.

— Може би наистина проблемът е в мен — съгласих се. Майк изстена от задната седалка и повърна в кофичката. Направих гримаса, надявайки се собственият ми стомах да издържи на звуците и миризмата. Джейкбб тревожно погледна зад рамо да провери дали колата му не е изцапана.

Пътят на връщане ми се стори по-дълъг.

Джейкбб мълчеше замислено. Не отмести ръката си, а тя бе толкова топла, че студеният вятър даже ми беше приятен. Аз гледах през прозореца, обзета от чувство за вина. Беше толкова непочтено да го насърчавам. Чист егоизъм. Нямаше значение, че се бях опитала да изясня позицията си. Щом таеше каквато и да било надежда за нещо друго, освен приятелство между нас, значи не съм била достатъчно ясна.

Как можех да му обясня, така че да ме разбере? Бях празна черупка. Като запустяла къща, обявена за разрушаване — месеци наред бях напълно необитаема. Сега имаше леки подобрения. Всекидневната бе ремонтирана. Но само това — една-едничка стая. А той заслужаваше нещо по-добро — по-добро от рушаща се, козметично освежена къща. Никакви инвестиции от негова страна не можеха да възстановят основите ми. И въпреки това си знаех, че няма да го прогоня. Твърде много се нуждаех от него и бях твърде голяма егоистка. Може би трябваше по-ясно да заявя позицията си, така че сам да реши да ме остави. Тази мисъл ме накара да потръпна и Джейкбб ме прегърна още по-плътно.

Закарах Майк до тях с неговия шевролет, а Джейкбб караше зад нас, за да ме върне вкъщи. През целия път обратно мълчеше и се чудех дали е на същото мнение като мен. Може би точно в момента размисляше.

— Бих се самопоканил, след като така и така подранихме — каза той, когато спря до пикапа ми. — Но май си права за температурата. Започвам да се чувствам малко... особено.

— О, не, и ти ли? Искаш ли да те закарам до вас?

— Не — той поклати глава, а веждите му се склочиха. — Все още не ми е зле. Просто се чувствам... странно. Ако се наложи, ще отбия някъде.

— Ще ми се обадиш ли веднага щом се прибереш? — попитах разтревожено.

— Да, да — той се намръщи, загледан в тъмнината, и прехапа устна.

Отворих вратата да изляза, но той ме хвана за китката и ме задържа. Забелязах колко гореща беше кожата му.

— Какво има, Джейк? — попитах.

— Искам да ти кажа нещо, Бела... но вероятно ще прозвучи малко изтъркано.

Въздъгнах. Явно щеше да продължи темата от киното.

— Слушам.

— Искам само да кажа, че съзнавам колко нещастна се чувстваш. И може да няма особена полза, но искам да знаеш, че винаги ще съм до теб. Никога няма да те предам — обещавам, че винаги ще можеш да разчиташ на мен. Уф, наистина звучи банално. Но знаеш, че е така, нали? Че никога, никога не бих те наранил?

— Да, Джейк. Знам. И действително разчитам на теб повече, отколкото съзнаваш.

Усмивката грейна на лицето му като слънце, което подпалва облаците, и ми си прииска да си отхапя езика. Всяка дума, която изрекох, беше истина, но май трябваше да излъжа. Истината беше неуместна, щеше да го нарани. Аз щях да предам *него*.

На лицето му се изписа странно изражение.

— Сега вече наистина трябва да се прибирам — каза. Измъкнах се бързо от колата.

— Обади ми се! — извиках, когато потегляше. Гледах го как се отдалечава и как успява да управлява колата, поне така изглеждаше. Когато изчезна, продължих да гледам празната улица, а стомахът ми също се записвива, но причината не бе здравословна.

Колко ми се искаше Джейкъб Блук да ми беше истински брат, брат от моята плът и кръв, така че да имам някакви обосновани претенции към него, но да не страдам от чувство на вина. Бог ми е свидетел, че никога не ми бе хрумвало да го използвам, но вината, която изпитвах в момента, бе доказателство, че именно това правя.

Никога не ми бе минавала мисълта да го обичам. Едно от малкото неща, в които бях убедена — което знаех с всичките си вътрешности, с костите си, с всичко, от главата до петите, знаех го дълбоко в празния си гръден кош — бе, че любовта дава сила на другия да те прекърши.

А аз бях непоправимо прекършена.

Но сега се нуждаех от Джейкъб като от наркотик. Твърде дълго го бях използвала като патерица и бях затънала по-дълбоко, отколкото смятах, че ще ми се случи отново с когото и да било. Сега не можех да понеса да го нараня и същевременно не можех да не го нараня. Той вярваше, че времето и търпението му ще ме променят и макар да знаех, че греша, усещах, че ще му позволя да опита.

Беше най-добрият ми приятел. Винаги щях да го обичам, но това никога, никога нямаше да е достатъчно. Влязох вътре, седнах до телефона и загризах нокти.

— Свърши ли вече филмът? — попита ме изненадано Чарли, когато влязох. Седеше на пода само на педя от телевизора. Явно мачът беше интересен.

— На Майк му стана лошо — поясних. — Някакъв стомашен вирус.

— А ти как си?

— Засега съм добре — казах колебливо.

Замислих се, бях прекарала доста време до болен. Облегнах се на кухненския плот с ръка на сантиметри от телефона и се опитах да чакам търпеливо. Замислих се за странното изражение на Джейкъб, преди да потегли, и пръстите ми започнаха да барабанят по плота. Трябваше да настоя да го откарам до тях.

Гледах часовника и броях минутите. Десет. Петнадесет. Дори аз преодолявах разстоянието за петнадесет минути, а Джейкъб караше по-бързо от мен. Осемнадесет минути. Вдигнах слушалката и набрах номера.

Даваше свободно. Може би Били беше задрямал. Може би бях набрала грешно. Пробвах отново.

На осмото извънмяване, точно когато се канех да затворя, Били все пак вдигна телефона.

— Ало? — каза той. Гласът му бе някак предпазлив, сякаш очакваше неприятни вести.

— Били, аз съм, Бела. Джейк дали се прибра вече? Тръгна отук преди двадесет минути.

— Тук е — отвърна безизразно Били.

— Трябваше да ми се обади — казах леко подразнена. — Не се чувстваше добре на тръгване и се притесних.

— Той... той е твърде зле да говори. В момента му е лошо — Били звучеше разсеяно. Реших, че иска да е край Джейкът.

— Мога да помогна, ако имате нужда — предложих. — Мога да дойда — замислих се за Били, заклещен в инвалидната количка, и Джейк, принуден да се оправя сам...

— Не, не — бързо отвърна Били. — Оправяме се. Стой си у дома.

Така го каза, че прозвуча почти грубо.

— Добре — съгласих се.

— Чао, Бела.

Линията прекъсна.

— Чао — измърморих.

Е, поне бе успял да се прибере. Странно, но не се чувствах по-спокойна. Тръгнах с натежала крачка към горния етаж, затормозена. Можех да мина през тях утре преди работа и да видя как е. Можех да му занеса супа — май някъде имахме една консерва „Кембълс“.

Но ми стана ясно, че всякакви подобни планове се отменят, когато се събудих рано-рано — в четири и тридесет според часовника — и хукнах към банята. Половин час по-късно Чарли ме завари все още там, просната на пода, притиснала буза в хладния ръб на ваната. Той ме гледа в продължение на една дълга минута.

— Стомашен вирус — каза най-накрая.

— Аха — изстенах.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита ме.

— Би ли се обадил на семейство Нютън, моля те — инструктирах го с дрезгав глас. — Кажим им, че съм пипнала същото

като Майк и няма да мога да отида днес. Кажим им, че съжалявам.

— Добре, не се тревожи — увери ме Чарли.

Прекарах остатъка от деня на пода на банята и дори успях да дремна няколко часа с глава върху една сгъната кърпа. Чарли заяви, че трябва да иде до управлението. Подозирах, че просто искаше достъп до някаква баня. Остави чаша с вода на пода до главата ми да не се обезводня.

Събудих се, когато се върна вкъщи. През вратата видях, че в стаята ми е тъмно — беше се мръкнало. Той затрополи нагоре по стълбите да провери как съм.

— Жива ли си още?

— Горедолу — отвърнах.

— Искаш ли нещо?

— Не, благодаря.

Той се поколеба за миг, очевидно чувствайки се като риба на сухо.

— Добре тогава — каза и се върна обратно в кухнята. Няколко минути покъсно чух да звъни телефонът.

Чарли разговаря с някого с тих глас, после затвори.

— Майк е по-добре — подвикна нагоре към мен.

Е, това бе окуражаващо. Беше се разповръщал само около осем часа преди мен. Значи още осем часа. Мисълта накара стомаха ми да се преобърне и аз се повдигнах, за да се наведе над тоалетната чиния.

Заспах отново върху кърпата, но когато се събудих, се оказах в леглото си, а зад прозореца ми беше светло. Не помнех да съм се местила — явно Чарли ме беше пренесъл до стаята и беше сложил чашата с вода на нощното ми шкафче. Умирах от жажда. Изгълтах цялата чаша, макар да имаше застоял вкус.

Надигнах се бавно, за да не провокирам наново гаденето. Чувствах се немощна и имах отвратителен вкус в устата, но стомахът ми беше спокоен. Погледнах часовника.

Присъдата ми от двадесет и четири часа беше изтекла. Все пак реших да не насилвам късмета си и хапнах само солети за закуска. Чарли си отдъхна, като ме видя поободрена. Веднага щом ми стана ясно, че няма да прекарам и този ден на пода в банята, завъртях номера на Джейкъб.

Вдигна самият той, но когато чух гласа му, разбрах, че още не се е оправил.

— Ало? — гласът му бе пресипнал, накъсан.

— О, Джейк — изпъшках съчувствено. — Звучиш ужасно.

— И се чувствам ужасно — прошепна той.

— Толкова съжалявам, че те накарах да дойдеш с мен. Ужасно се получи.

— Радвам се, че дойдох — продължаваше да шепне. — Не се самообвинявай. Не си виновна ти.

— Ще се оправиш скоро — обещах му. — Аз дойдох на себе си чак тази сутрин, но се чувствам добре.

— Болна ли беше? — попита безизразно.

— Да, и аз го пипнах. Но сега съм добре.

— Това е хубаво — гласът му бе безжизнен.

— Така че вероятно ще си много по-добре след няколко часа — окуражих го. Едва чух отговора му.

— Мисля, че при мен не е същото.

— Не си ли пипнал стомашния вирус? — попитах, объркана.

— Не, нещо друго е.

— Къде ти е зле?

— Навсякъде — прошепна той. — Абсолютно всичко ме боли.

Болката в гласа му бе почти осезаема.

— Какво да направя, Джейк? Какво искаш да ти донеса?

— Нищо. Не бива да идваш тук — прозвуча рязко.

Сетих се за Били предната вечер.

— Вече съм била изложена на това, което си пипнал — отбелязах.

Той не ми обърна внимание.

— Ще ти се обадя, когато мога. Ще ти кажа кога можеш пак да дойдеш.

— Джейкъб...

— Трябва да затварям — каза той с внезапна настойчивост.

— Обади ми се, когато си по-добре.

— Става — съгласи се той, а в гласа му се долавяше странна, горчива нотка.

За миг замълча. Зачаках го да се сбoguва, но той също чакаше.

— Доскоро — казах най-накрая.

- Изчакай аз да ти се обадя — повтори той.
- Добре... Чао, Джейкбъ.
- Бела — прошепна той името ми и затвори.

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПОЛЯНАТА

Джейкъб не се обади.

Първия път, когато звъннах у тях, Били ми вдигна и каза, че Джейкъб е още на легло. Проявих настойчивост и попитах дали го е завел на лекар. Каза, че го е направил, но по някаква причина, която не можех да си обясня, не му повярвах. През следващите два дни продължих да звъня по няколко пъти на ден, но никой не ми вдигаше.

В събота реших да отида да го видя, нищо че нямах покана. Но малката червена къща беше празна. Изплаших се — нима Джейкъб бе толкова зле, че се бе наложило да го вкарат в болница? На път за къщи се отбих там, но сестрата на рецепцията ме осведоми, че нито Джейкъб, нито Били са минавали.

Веднага щом Чарли се прибра от работа, го накарах да се обади на Хари Клиъруотър. Зачаках напрегнато, но Чарли се разбъбри. Имах чувството, че разговорът се проточи цяла вечност, без въобще да споменават Джейкъб. Явно *Хари* бе влизал в болница за малко... да си прави някакви изследвания на сърцето. Цялото чело на Чарли се набръчка, но Хари явно започна да се шегува, да омаловажава нещата и скоро Чарли отново се смееше. Едва тогава го попита за Джейкъб, но от репликите му не схванах кой знае какво, само многобройни ъкания и дакания. Забарабаних с пръсти по плота до него, докато не протегна ръка да ме спре.

Най-накрая затвори телефона и се обърна към мен.

— Хари казва, че имало някакви проблеми с телефонните линии и затова не си успяла да се свържеш. Били водил Джейк на лекар в резервата и май има мононуклеоза. Много бил уморен и Били забранил посетителите — докладва той.

— Забранил посетителите? — попитах невярващо.

Чарли вдигна вежда.

— Хайде, недей да ставаш досадна, Бела. Били знае какво е най-добро за Джейк. Скоро ще стъпи на крака. Потърпи малко.

Реших да не настоявам. Чарли беше твърде разтревожен за Хари. Очевидно в момента това бе сериозният проблем и не беше редно да го тормозя със своите по-дребни тревоги. Вместо това отидох направо в стаята си и включих компютъра. Открих някакъв медицински сайт и написах „мононуклеоза“ в търсачката.

Единственото, което знаех за мононуклеозата, бе, че се хваща от целуване, а това определено не важеше в случая. Набързо изчетох симптомите — висока температура действително имаше, но останалите неща? Нямахме болки в гърлото, нито изтощение, нито главоболие, поне не и докато не се разделихме. Беше казал, че е в „цветущо здраве“. Действително ли се развиваше толкова бързо? Според статията излизаше, че първият симптом е болното гърло.

Загледах се в екрана на компютъра и се зачудих защо всъщност правя всичко това. Защо бях изпълнена с такива... подозрения, сякаш не вярвах на казаното от Били? Защо му беше на Били да лъже Хари?

Вероятно вършех глупости. Бях притеснена и ако трябваше да съм честна, уплашена от забраната да виждам Джейкъб — това ме изнервяше.

Прехвърлих останалата част от статията, търсейки допълнителна информация. Спрях, когато стигнах до пояснението, че заболяването може да се проточи до един месец.

Един месец? Устата ми увисна.

Но Били не би могъл да забрани посетители за такъв период. Естествено, че не. Джейк би пощурял, ако е приклещен за леглото толкова дълго, без да има с кого да си говори.

И от какво всъщност се страхуваше Били? Статията твърдеше, че хората с мононуклеоза трябва да избягват физическо натоварване, но не се споменаваха нищо за посетители. Заболяването не бе особено заразно.

Реших да му дам една седмица, без да нахалствам. Цяла седмица — бях направо щедра.

Седмицата се оказа *безкрайна*. В сряда вече бях сигурна, че няма да оживея до събота.

Когато взех решението да оставя Били и Джейкъб на мира, всъщност не вярвах, че Джейкъб ще се вслуша в забраната на Били.

Всеки ден, веднага след училище, тичах до телефона да проверя за съобщение. Но такава нямаше.

На три пъти играх нечестно, опитвайки да му се обадя, но телефонът продължаваше да не работи.

Прекарвах твърде много време вкъщи и твърде много време сама. Без Джейкб, адреналина и различните начини да отвличам вниманието си всичко, което потисках от известно време, започна отново да ме завладява. Кошмарите отново станаха труднопоносими. Вече не предусещах края им. Само ужасяващата празнота — половината време в гората, а другата половина в пустото море от папрат, където бялата къща вече не съществуваше. Понякога Сам Ули отново се оказваше в гората, отново ме наблюдаваше. Не му обръщах внимание — присъствието му не ми носеше утеха, не ме караше да се чувствам по-малко сама. Не ми помагаше да не се събуждам от собствените си писъци нощ след нощ.

Дупката в гърдите ми бе по-болезнена от всякога. Смятах, че съм започнала да я овладявам, но ден след ден се оказвах свита на две, сграбчила тялото си, останала без въздух.

Самотата никак не ми понасяше.

Почувствах огромно облекчение една сутрин, когато се събудих — естествено, отново с писъци — и се сетих, че е събота. Днес можех да се обадя на Джейкб. И ако телефонът продължаваше да не работи, тогава щях да сляза до Ла Пуш. По един или друг начин днешният ден щеше да е по-добър от отминалата самотна седмица.

Набрах номера и зачаках без особени надежди.

Оказах се неподготвена, когато Били вдигна още на второто иззвъняване.

— Ало?

— О, хей, телефонът ви работи! Здравсти, Били. Аз съм, Бела. Обаждам се само да проверя как е Джейкб. Може ли вече да приема посетители? Канех се да се отбия...

— Съжалявам, Бела — прекъсна ме Били и аз се почудих дали пък не гледа телевизия — звучеше разсеян. — Не е вкъщи.

— О! — отне ми цяла секунда. — Значих по-добре, така ли?

— Аха — Били се поколеба с една идея по-дълго от необходимото. — В крайна сметка се оказа, че не е моноклеоза. Някакъв друг вирус.

— О! А... къде е сега?

— Ще кара някакви приятели до Порт Анджелис, май ще гледат два филма на цената на един или нещо такова. Ще отсъства целия ден.

— Е, много се радвам. Толкова се притеснявах. Радвам се, че се е почувствал достатъчно добре, че да излезе — гласът ми звучеше все по-фалшиво, колкото повече плямпах.

Джейкъб бе по-добре, но не достатъчно, за да ми се обади. Беше излязъл с приятели, а аз си седях у дома и с всеки изминал час все повече страдах за него. Бях самотна, разтревожена, отегчена... разкъсана отвътре, а сега и покрусена, тъй като седмицата, в която не се бяхме виждали, очевидно не му се беше отразила по същия начин.

— Нещо конкретно ли искаше? — учтиво се поинтересува Били.

— Ами, всъщност не.

— Е, ще му предам, че си се обаждала — обеща той. — Чао, Бела.

— Чао — отговорих, но той вече беше затворил. За миг застинах със слушалка в ръка.

Джейкъб явно бе размислил, както и се опасявах. Решил бе да се вслуша в съвета ми и да не си губи времето с човек, който не е в състояние да отвърне на чувствата му. Усетих как кръвта се дръпва от лицето ми.

— Нещо случило ли се е? — попита Чарли, докато слизаше по стълбите.

— Не — излъгах и върнах слушалката на мястото ѝ. — Били казва, че Джейкъб е по-добре. Не било мононуклеоза. Така че всичко е наред.

— Той ли ще дойде, или ти ще ходиш? — попита ме той разсеяно, докато бърникаше в хладилника.

— Нито едното, нито другото — признах си. — Излязъл е с някакви приятели.

Тонът ми най-после привлече вниманието му. Той вдигна стреснато поглед към мен, пръстите му бяха замръзнали около пакетче нарязано сирене.

— Не е ли малко раничко за обяд? — попитах колкото може пободно в опит да го разсея.

— Не, просто си приготвям нещо за край реката...

— А, ще ходите на риба днес?

— Ами, Хари се обади... а и нали не вали — докато говореше, трупаше купчинка храна върху плота. После внезапно отново вдигна глава, сякаш току-що бе осъзнал нещо. — Ей, искаш ли да остана с теб, щом Джейкъб е излязъл?

— Всичко е наред, татко — казах, опитвайки се да звуча безразлична. — Рибата кълве по-добре, когато времето е хубаво.

Той ме загледа, а на лицето му ясно се изписа нерешителност. Знаех, че се притеснява и го е страх да ме остави сама, да не би да се върна към предишното „мотаене с провесен нос“ из къщата.

— Наистина, татко. Ще се обадя на Джесика — побързах да излъжа. Предпочитах да съм сама, отколкото цял ден да се вира в мен. — Имаме да се готвим за тест по висша математика. Малко помощ няма да ми е излишна — това поне беше вярно. Но щеше да се наложи да се справя и без помощ.

— Това не е лоша идея. Толкова време прекарваш с Джейкъб, че останалите ти приятели ще решат, че си ги забравила.

Усмихнах се и кимнах, сякаш ми пукаше какво мислят останалите ми приятели.

Чарли се обърна към храната, но после внезапно се извъртя с тревожно изражение.

— Ей, и ще учите тук или у Джес, нали?

— Е, да, къде другаде?

— Е, просто не искам да се завираш из гората, нали говорихме вече.

Толкова бях разсеяна, че цяла минута не можах да схвана за какво става дума.

— Нови неприятности с мечки ли?

Чарли кимна смръщен.

— Липсва един турист — рейнджърите открили лагера му рано тази сутрин, но от него — нито следа. Имало и доста едри отпечатъци от животно... естествено, може да е дошло по-късно, като е надушило храната... Както и да е, в момента поставят капани.

— А! — отвърнах. Не се вслушвах особено в предупрежденията му — много повече ме разстройваше ситуацията с Джейкъб, отколкото вероятността да ме изяде мечка.

Хубаво беше, че Чарли бързаше да излезе. Не ме изчака да се обадя на Джесика, затова не се наложи да разигравам театър. Направих

се, че трупам учебници върху кухненската маса, за да мога уж да ги прибера в чантата — вероятно се престаравах и ако нямаше търпение да метне въдица във вировете, можеше и да заподозре нещо.

Така се стараех да изглеждам заета, че мисълта за жестокия празен ден, който ми предстоеше, ме връхлетя чак след като Чарли потегли. Нужни ми бяха само две минути виране в безмълвния телефон, за да реша, че днес няма да си стоя вкъщи. Замислих се с какви варианти разполагам.

Нямах намерение да се обаждам на Джесика. Доколкото можех да преценя, тя беше преминала към тъмната страна.

Можех да сляза до Ла Пуш и да си взема мотора — съблазнителна мисъл, с изключение на една дребна подробност: кой щеше да ме откара до болницата, ако ми се наложеше?

Или пък... картата и компасът бяха в пикапа ми. Чувствах се достатъчно уверена, че вече съм схванала добре метода и нямаше да се изгубя. Можех да елиминирам две от линиите и така да сме напред с материала, когато Джейкъб реши отново да ме удостои с присъствието си. Отказвах да мисля колко време можеше да мине, преди това да се случи. И дали изобщо щеше да се случи.

При мисълта какво би казал Чарли по въпроса ме бодна леко чувство на вина, но реших да не му обръщам внимание. Просто не можех да си стоя вкъщи и днес.

След няколко минути отново бях на познатия черен път, който не водеше към конкретно място. Бях свалила прозорците и карах с максималната здравословна за пикапа скорост, опитвайки се да се радвам на вятъра в лицето ми. Беше облачно, но почти сухо — чудесен ден като за Форкс.

Подготовката ми отне по-дълго, отколкото ако бях с Джейкъб. Паркирах на обичайното място и прекарах цели петнадесет минути в изучаване на стрелката на компаса и на знаците, отбелязани върху вече измачканата карта. Когато се почувствах сравнително сигурна, че ще следвам правилната линия от мрежата, поех през дърветата.

Днес гората бе пълна с живот, всички малки създания се радваха на краткия момент без дъжд. Някак обаче, въпреки чуруликането на птичките, шумното жужене на насекомите около главата ми и случайното претичване на полски мишки през шубраците, гората бе по-злокобна от обичайно, напомняше ми за последния ми кошмар.

Знаех, че това се дължи на факта, че бях сама, липсваха ми безгрижното свирукане на Джейкъб и звукът на втори чифт крака, които шляпат по влажната пръст.

Чувството за безпокойство ме обземаше все по-силно, колкото по-дълбоко навлизах между дърветата. Започнах да дишам по-трудно — не заради физическото усилие, а защото онази проклета дупка в гърдите отново ме тормозеше. Ходех с плътно увити около тялото ръце и се мъчех да прогоня болката от мислите си. Готова бях да се върна, но не ми се искаше да хвърля на вятъра вече положените усилия.

Продължих да вървя и ритъмът на крачките ми започна да притъпява мислите и болката. Дишането ми в крайна сметка се нормализира и бях доволна, че не съм се отказала. Ставах все по-добра в броденето из пущинаците — усещах, че вървя по-бързо.

Но не бях осъзнала досега колко по-ефективно се придвижвам. Мислех, че съм изминала около четири мили и дори не бях започнала да се оглеждам за поляната. И тогава пристъпих рязко, чак свят ми се зави, през ниска арка от два клена, прекрачих няколко високи до гърдите ми туфи папрат и се озовах насред поляната.

Мястото беше същото, бях сигурна. Никога не бях виждала толкова симетрична поляна. Беше толкова съвършено кръгла, че сякаш някой целенасочено бе очертал безупречната окръжност и бе изкоренил околните дървета, без обаче да оставя следи от насилието си в полюшващата се трева. От изток чувах тихия ромон на поточето.

В отсъствието на слънчева светлина поляната не беше толкова зашеметяваща, но бе все така прекрасна и спокойна. Сезонът не беше подходящ за полски цветя — земята бе обрасла с висока трева, която от лекия ветрец оформяше вълни като по повърхността на езеро.

Мястото беше същото... но не съдържаеше това, което търсех.

Разочарованието ме обзе в почти същия миг, в който я разпознах. Паднах на колене, както си стоях на края на поляната, и започнах да се боря за въздух.

Какъв беше смисълът да продължавам напред? Тук нищо не се долавяше. Нищо повече от спомените, които можех да извикам във всеки един момент, ако ми хрумнеше да търпя съпътстващата болка — болката, която вече ме бе обзела, беше ме сграбчила в ноктите си. Без него поляната не криеше никаква магия. Не бях съвсем сигурна какво съм се надявала да почувствам, но поляната бе лишена от присъствие,

лишена от каквото и да било, пуста както всичко останало. Както кошмарите ми. Главата ми се завъртя замаяно.

Поне бях дошла сама. Почувствах прилив на благодарност при тази мисъл. Ако бях открила поляната с Джейкъб... е, нямаше да успея да прикрия от него бездната, в която вече потъвах. Как можех да му обясня, че се разпадам на парчета, че се налага да се свивам на кълбо, за да не може празната дупка да ме разкъса отвътре? Много по-добре беше да нямам публика.

А и нямаше как да обясня защо толкова бързам да си тръгна. Джейкъб щеше да реши, че след толкова усилия да открием проклетото място ще поискам да прекарам малко повече от няколко секунди тук. Но аз вече се опитвах да се вдигна отново на крака, насилвах се да отпусна кълбото, на което се бях свила, за да избягам. Това празно място ми носеше твърде много болка — ако се наложеше, щях да пълзя, само и само да се махна.

Какъв късмет, че бях сама!

Сама. Повторих думата с мрачно задоволство, докато се гърчех, за да се изправя, въпреки болката. Точно в този момент една фигура се отдели от дърветата в северната част на поляната на около тридесет крачки от мен.

Само за секунда ме разтърсиха зашеметяващ брой емоции. Първата бе изненада — бях далече от пътеките и не очаквах компания. После, когато очите ми се фокусираха върху неподвижната фигура, когато забелязах абсолютната ѝ вкамененост, бледата кожа, ме разлюля остър пристъп на надежда. Яростно го потиснах, а след това се наложи да се преборя със залялата ме остра агония, когато очите ми стигнаха до лицето под черната коса. Видях, че то не е онова, за което копнеех. След това ме завладя страх — не беше лицето, по което тъгувах, но приличаше твърде много на него, за да съм наясно, че мъжът пред мен не е случаен турист.

И накрая осъзнах, че го познавам.

— Лоран! — извиках радостно.

Реакцията ми не беше логична. Вероятно трябваше да замръзна от страх.

При първата ни среща Лоран бе член на глутницата на Джеймс. Не беше участвал в преследването, чиято набелязана жертва бях аз, но само защото се страхуваше, защитаваше ме глутница, която

превишаваше неговата по численост. Ако не беше така, нещата нямаше да стоят по същия начин, нямаше да има скрупубли — поне по онова време, да ме е хапнал на закуска. Естествено, вероятно се беше променил, тъй като бе отишъл да живее в Аляска при тамошната цивилизована глутница, другото семейство, което отказваше да пие кръв по етични съображения. Другото семейство, което разсъждаваше като... не можех да си позволя да допусна името му в мислите си.

Да, страхът би бил по-логичен, но изпитвах единствено непреодолимо задоволство. Поляната отново бе омагьосаното място. Признавам, че магията ѝ бе с един нюанс по-тъмна, отколкото очаквах, но все пак бе магия. Ето връзката, която търсех. Доказателството, колкото и далечно, че някъде в същия този свят, в който живеех — *той* все пак съществува.

Невероятно как Лоран никак не се бе променил. Предполагам беше глупаво и твърде човешко да очаквам някаква промяна за изминалата година. Но все пак имаше нещо... което не можех точно да определя.

— Бела? — попита той, още по-смаян и от мен.

— Помниш ме — усмихнах се. Абсурдно бе да изпитвам такъв възторг, че един вампир помни името ми.

Той се ухили.

— Не очаквах да те срещна тук — тръгна към мен със слисано изражение.

— Не трябва ли да е обратното? Все пак аз живея тук. Мислех, че си в Аляска.

Той спря на около десет крачки от мен и наклони глава. От цяла вечност не бях зървала толкова красиво лице. Заразглеждах чертите му със странно, лакомо чувство на облекчение. Ето някой, заради когото нямаше нужда да се преструвам, някой, който вече знаеше всичко, което никога нямаше да изрека.

— Права си — съгласи се той. — Ходих до Аляска. Но все пак не очаквах... Когато заварих къщата на Кълън празна, реших, че са заминали.

— О! — прехапах устни, когато разръфаните ръбове на раната ми запулсираха при звука на името. Отне ми минута, преди да се успокоя. Лоран чакаше с любопитни очи. — Наистина заминаха — успях да кажа накрая.

— Хмм — измърмори той — изненадан съм, че са те оставили тук. Ти не им ли беше нещо като домашен любимец? — невинните му очи не възнамеряваха да ме засегнат.

Усмигнах се кисело.

— Нещо такова.

— Хмм — каза той и отново се замисли.

Точно тогава осъзнах защо изглежда по същия начин — по *абсолютно* същия начин. Когато Карлайл ни бе казал, че Лоран е отишъл при семейството на Таня, бях започнала да си го представям — в редките случаи, в които изобщо се сещах за него — със същите златисти очи като... семейство Кълън — насилих се да изрека наум името. Каквито имаха всички добри вампири.

Направих неволна крачка назад и любопитните му черно-червени очи проследиха движението ми.

— Често ли идват насам? — попита той все така небрежно, но тялото му някак се отмести в моя посока.

— Излъжи — тревожно прошепна прекрасният кадифен глас от спомените ми.

Стреснах се от звука на гласа му, но всъщност не би трябвало да се изненадвам. Нима не бях изложена на най-голямата възможна опасност? Моторът бе безобиден като удобно легло в сравнение с това. Направих, каквото ми бе наредил.

— От време на време — опитах се да прозвуча лекомислена, спокойна. — Предполагам на мен периодите ми се струват по-дълги. Знаеш как се отплесва... — започвах да дрънкам глупости. Трябваше да се насиля да млъкна.

— Трябва да лъжеш по-убедително, Бела — настоя гласът.

Опитах.

— Ще спомена на Карлайл, че си се отбивал. Ще съжалява, че те е изпуснал — престорих се, че се замислям за секунда. — Но може би не трябва да споменавам на... Едуард — едва успях да изрека името му, а лицето ми се сгърчи, докато то излизаше от устата ми. — Той толкова лесно се гневи... е, сигурна съм, че помниш. Все още е леко докачлив заради онзи случай с Джеймс — завъртях очи и магнах пренебрежително с ръка, сякаш всичко бе останало в миналото, но в гласа ми се долавяше истерична нотка. Чудех се дали и той ще я разпознае.

— Така ли? — попита Лоран любезно... и скептично. Постарах се отговорът ми да е максимално кратък, за да не издам паниката с гласа си.

— Аха.

Лоран направи небрежна крачка встрани и огледа малката поляна. Не пропуснах да отбележа, че тази стъпка го приближи до мен. В главата ми гласът реагира с ниско изръмжаване.

— Как вървят нещата в Денали? Карлайл каза, че си бил отседнал при Таня? — гласът ми бе изтънял.

Въпросът го накара да поспре.

— Таня много ми харесва — започна замислено. — А сестра й Ирина още повече... Никога не съм се задържал толкова дълго на едно място, предимствата ми допадат, харесвам новостите. Но ограниченията ми идват в повече... Учудвам се, че успяват да издържат толкова дълго — той ми се усмихна съчастнически. — Понякога послъгвам.

Не успях да преглътна. Кракът ми започна да се отмества назад, но замръзнах на място, когато червените му очи се стрелнаха да доловят движението.

— О! — казах с немощен глас. — На Джаспър също му е трудно.

— Не мърдай — прошепна гласът.

Опитах се да го послушам. Трудно беше — инстинктът да побягна бе почти непреодолим.

— Така ли? — Лоран прозвуча заинтригуван. — Затова ли са заминали?

— Не — отвърнах съвсем искрено. — Когато си е у дома, е внимателен.

Този път крачката напред бе съвсем умишлена.

— Виктория намери ли те? — попитах задъхана, с отчаяното желание да го разсея. Това бе първият въпрос, който ми хрумна, и съжалих в мига, в който думите излязоха от устата ми. Виктория, която бе участвала в преследването ми наред с Джеймс, а после бе изчезнала, не бе от личностите, за които исках да мисля точно сега.

Но въпросът ми все пак го спря.

— Да — отвърна и се поколеба в следващата крачка. — Всъщност дойдох тук, за да й направя услуга — той направи гримаса. — Няма да остане никак доволна.

— Защо? — попитах нетърпеливо, подканвайки го да продължи.

Той гледаше в дърветата, не към мен. Възползвах се от раздвоеното му внимание и скришом отстъпих крачка назад. Той отново обърна поглед към мен и се усмихна — приличаше на чернокос ангел.

— Защото смятам да те убия — отвърна той със съблазнително мъркане.

Залитнах още една крачка назад. Бясното ръмжене в главата ми пречеше да чувам.

— Искаше да те запази за себе си — продължи той нехайно. — Тя малко... ти е сърдита, Бела.

— На мен ли? — изписуках.

Той поклати глава и се засмя.

— Знам, и на мен ми се струва малко странно. Но все пак Джеймс ѝ бе партньор, а твоят Едуард го уби.

Дори тук, на ръба на смъртта, името му застърга незаздравелите рани като трион. Лоран не забеляза реакцията ми.

— Реши, че е по-подходящо да убие теб вместо Едуард — справедливо отмъщение, другар за другар. Помоли ме да проуча терена, така да се каже. Не съм се и надявал, че толкова лесно ще се добера до теб. Така че може би грешно си е представяла нещата — отмъщението ѝ не би било истинско, тъй като едва ли значиш нещо за него, щом те е оставил тук беззащитна.

Нов удар, нова дупка в гърдите ми. Тежестта на тялото му леко се премести и аз се препънах още една крачка назад. Той се намръщи.

— Предполагам, въпреки това ще се разсърди.

— Тогава защо не я изчакаш? — казах задавено. Чертите му се извиха в палава усмивка.

— Ами, хващаш ме в лош момент, Бела. Не дойдох на *това* място по поръка на Виктория — тръгнал съм на лов. Доста съм жаден, а ти действително миришеш... много апетитно.

Той ме изгледа одобрително, сякаш ми правеше комплимент.

— Заплаши го — нареди прекрасната ми халюцинация, а гласът бе променен от ужас.

— Ще разбере, че си бил ти — прошепнах послушно. — Няма да се измъкнеш.

— Защо пък не? — усмивката на Лоран стана още по-широка. Той огледа малката поляна сред дърветата. — Още следващият дъжд ще измие миризмата. Никой няма да открие тялото ти — просто ще те пишат изчезнала, както толкова много, много други човешки същества. Няма причина Едуард да се сети за мен, ако въобще си направи труда да разследва случая. Нищо лично, Бела, уверявам те. Чисто и просто жажда.

— Помоли го — примоли се халюцинацията.

— Моля те — задъхвах се.

Лоран поклати глава, а лицето му бе дружелюбно.

— Погледни го по този начин, Бела. Имаш голям късмет, че именно аз те намерих.

— Така ли? — прошепнах и направих още една несигурна крачка назад.

Лоран ме последва гъвкав и грациозен.

— Да — увери ме той. — Ще бъда много бърз. Няма да усетиш нищо, обещавам ти. О, после, естествено, ще излъжа Виктория, само и само да я успокоя. Но ако знаеш какво ти беше намислила, Бела... — той поклати бавно глава, сякаш бе отвратен. — Кълна се, щеше да си ми благодарна за това.

Зяпнах го ужасено. Той подуши ветреца, който подмяташе кичури от косата ми към него.

— Много апетитно — повтори той и вдиша дълбоко.

Стегнах се в очакване на скока му, очите ми се присвиха, а свирепият рев на Едуард отекна ясно някъде отзад в главата ми. Името му пропука всички стени, които бях изградила, за да го заровя. *Едуард, Едуард, Едуард*. Всеки момент ще умра. Едва ли имаше значение, ако сега мисля за него. *Едуард, обичам те*.

През присвитите си очи видях как Лоран се сепна, душейки въздуха, и рязко извърна глава наляво. Страхувах се да отклоня очи от него, за да проследя погледа му — едва ли се опитваше да ме разсее, нито пък да приложи някакъв трик, за да ме надвие. Бях твърде смаяна, за да почувствам облекчение, когато започна бавно да отстъпва назад.

— Не мога да повярвам — каза той, а гласът му беше толкова тих, че едва го чух.

Сега вече не можех да не погледна. Очите ми зашариха из поляната, търсейки причината, която бе удължила живота ми с няколко

секунди. Първоначално не видях нищо и погледът ми се върна на Лоран. Отстъпваше все по-бързо, а очите му бяха впити в гората.

И тогава видях — огромна черна фигура се отдели от дърветата, тиха като сянка, и бавно тръгна към вампира. Беше грамадна — висока като кон, но много по-набита, много по-мускулиста. Дългата муцуна се сгърчи, разкривайки редица подобни на кинжали зъби. Измежду зъбите се откъсна страховито изръмжаване, което избоботи над поляната като продължителен грохот на гръмотевица.

Мечката. Само дето изобщо не беше мечка. И все пак явно именно това гигантско черно чудовище бе предизвикало такава паника. От разстояние всеки би предположил, че е мечка. Какво друго би могло да бъде толкова огромно, толкова мощно?

Жалко, че и аз не бях имала късмета да го зърна от разстояние. Вместо това животното тихомълком пристъпи през тревата и спря на около три метра от мен.

— Не мърдай и на сантиметър — прошепна гласът на Едуард.

Загледах това чудовищно същество, а съзнанието ми бе така объркано, че не можех да определя какво е. Във формата, в походката му определено имаше нещо кучешко. Както бях вцепенена от ужас, ми хрумна едно-единствено нещо. Но никога не си бях представяла, че един вълк може да добие *такива* размери.

От гърлото му се откъсна нов рев и аз цялата се разтреперих.

Лоран отстъпваше заднишком към първите дървета и въпреки сковаващия ужас това безкрайно ме изненада. Защо се оттегляше? Вярно, вълкът бе чудовищно голям, но той беше просто животно. Каква причина би имал един вампир да се страхува от животно? А Лоран се страхуваше. Очите му бяха опулени от ужас досущ като моите.

Сякаш в отговор на въпроса ми гигантският вълк внезапно вече не беше сам. От двете му страни тихомълком се плъзнаха още две огромни животни. Едното бе тъмносиво, другото кафяво, и двете по-дребни от първото. Сивият вълк излезе от дърветата само на няколко метра от мен, а очите му бяха впити в Лоран.

Преди да успея да реагирам, се появиха още два вълка и всички се подредиха под формата на буква V като литнало на юг ято гъски. Това означаваше, че ръждивокафявото чудовище, измъкнало се последно от шубраците, бе достатъчно близо да го докосна.

Неволно изохках и скочих назад — направих възможно най-глупавия ход. Отново замръзнах, чакайки вълците да се обърнат срещу мен — далеч по-слабата от двете възможни жертви. За миг ми се прииска Лоран да престане да се мотае и да разпердушини глутницата — това би трябвало да е детска игра за него. Предположих, че от двата варианта, които се разкриваха пред мен, да бъда изядена от вълци почти със сигурност бе по-неприятният.

Най-близкият вълк, ръждивокафявият, леко обърна глава при звука на изохкването ми.

Очите му бяха тъмни, почти черни. Той се вгледа в мен за части от секундата, а дълбоките му очи изглеждаха твърде интелигентни за диво животно.

Докато се взираше в мен, внезапно се сетих за Джейкъб отново с благодарност. Поне бях дошла сама на тази вълшебна поляна, пълна с мрачни чудовища. Поне нямаше да умре с мен. Поне смъртта му нямаше да тежи на съвестта ми.

Ново ниско изръмжаване от страна на водача на глутницата накара ръждивия вълк да обърне глава обратно към Лоран.

Лоран се бе втренчил в чудовищните вълци с неподправена изненада и страх. Първото го разбирах. Но се смаях, когато без никакво предупреждение той се извъртя и изчезна сред дърветата.

Избяга.

В миг вълците го погнаха, прехвърлиха поляната с няколко мощни скока, ръмжейки и тракайки с челюсти толкова силно, че ръцете ми инстинктивно се стрелнаха нагоре да запушат ушите ми. Звукът заглъхна изненадващо бързо, когато изчезнаха сред дърветата. А после отново бях сама.

Коленете ми поддадоха и аз паднах на ръце, а в гърлото ми се надигна ридание. Знаех, че трябва да бягам, при това незабавно. Колко ли време щяха да го преследват вълците, преди да се върнат за мен? А може би Лоран щеше да ги нападне? Дали нямаше той да е този, който ще се върне? Но в началото изобщо не можех да помръдна — ръцете и краката ми трепереха и не знаех как да се изправа. Съзнанието ми не можеше да преодолее страха, ужаса и объркването. Не можех да проумея на какво всъщност бях станала свидетел.

Един вампир не би трябвало да бяга от попораснали кучета като тези. Нима зъбите им можеха да пробият гранитната му кожа? А

вълците би трябвало да го избягват. Дори ако невероятният им размер ги беше научил да не се страхуват от нищо, пак не беше логично да го преследват. Съмнявах се, че ледената му кожа ухаеше на храна. Защо им бе да подминават нещо немощно и топлокръвно като мен, за да погнат Лоран?

Нещо не се връзваше. Студен порив на вятъра изплющя през поляната и разлюля тревата, сякаш нещо се движеше през нея. Изправих се с усилие на крака и отстъпих, макар вятърът съвсем безобидно да премина покрай мен. Препъвайки се от страх, аз се обърнах и хукнах неудържимо към дърветата.

Следващите няколко часа бяха агония. Отне ми три пъти повече време да се измъкна от гората, отколкото ми бяха нужни, за да стигна до поляната.

В началото не се замислих накъде съм хукнала, мислех единствено за това, от което бягах. Когато успях да събера мислите си достатъчно, че да се сетя за компаса, вече бях навлязла дълбоко в непозната, страховита гора. Ръцете ми трепереха толкова силно, че се наложи да поставя компаса върху калната земя, за да успея да позная стрелките. На всеки няколко минути спирах, за да го сложа на земята и да проверя дали все още вървя на северозапад. Чувах, когато звуците не бяха заглушени от френетичното шляпане на собствените ми крака, тихото шумолене на невидими неща, които се движеха сред листата.

Викът на една сойка ме накара да скоча назад и да падна в гъсталак от млади смърчове, където си ожулих ръцете, а косата ми залепна в смолата. Внезапно втурналата се по една ела катеричка ме накара да се разпищя толкова силно, че ушите ми забучаха.

Най-после между дърветата пред мен се показва пролука. Излязох на пустото шосе около километър южно от мястото, където бях оставила пикапа. Колкото и да бях изтощена, затичах по платното, докато не стигнах до него. Когато успях да се покатеря в кабината, отново хлипах. Още преди да извадя ключовете от джоба, натиснах с все сила и двете заяждащи копчета за заключване. Ревът на двигателя ми поддейства едновременно успокояващо и отрезвяващо. Успях да преглътна сълзите, докато се носех с максималната скорост на пикапа към главното шосе.

Когато се прибрах у дома, бях малко по-спокойна, но все още треперех. Патрулката на Чарли бе паркирана в алеята — не бях

осъзнала колко късно е станало. Вече се здрачаваше.

— Бела? — подвикна Чарли, когато тръгнах входната врата зад гърба си и побързах да завъртя ключа.

— Да, аз съм — гласът ми бе несигурен.

— Къде беше? — развика се той и се появи на прага на кухнята със заплашително изражение.

Поколебах се. Току-виж се обади на Джесика. Най-добре бе да се придържам към истината.

— Бях на поход — признах си.

Очите му се присвиха.

— А какво стана с ходенето у Джесика?

— Не бях в настроение за математика.

Чарли скръсти ръце на гърдите си.

— Май ти казах да стоиш далече от гората.

— Да, знам. Не се притеснявай. Повече няма да го правя — потръпнах.

Чарли като че ли чак сега забеляза как изглеждам. Сетих се, че бях прекарала известно време на земята — вероятно си личеше.

— Какво се случи? — попита ме.

Отново реших, че истината или поне част от нея бе най-добрият вариант. Бях твърде разтреперана, за да се преструвам, че съм прекарала спокоен ден сред флората и фауната.

— Видях мечката — опитах се да говоря спокойно, но гласът ми бе изтънял, несигурен. — Само че не е мечка, а някакъв вид вълк. И са цели пет. Един едър черен, един сив, един червеникавокафяв...

Очите на Чарли се разшириха от ужас. Той бързо се приближи към мен и ме стисна за раменете.

— Добре ли си?

Главата ми немощно кимна.

— Разкажи ми какво се случи.

— Не ми обърнаха никакво внимание. Но след като си тръгнах, започнах да тичам и на няколко пъти се спънах и паднах.

Той пусна раменете ми и уви ръце около мен. Дълго време не каза нищо.

— Вълци — измърмори накрая.

— Какво?

— Онези от горското казаха, че следите не приличат на мечешки, но вълците просто не стигат такива размери...

— Тези бяха *огромни*.

— Колко каза, че си видяла?

— Пет.

Чарли поклати глава, смръщен от тревога. Най-накрая проговори с тон, който не предполагаше възражения.

— Никакви походи повече.

— Със сигурност — обещах с готовност.

Чарли се обади в управлението да докладва какво съм видяла. Послужих си с малка лъжа, когато стана въпрос къде точно съм ги видяла — казах, че съм била на пътеката, която води на север. Не исках баща ми да разбере колко дълбоко в гората съм навлязла, въпреки предупрежденията му, и, което бе по-важно, не исках някой да се озове близо до мястото, където Лоран би могъл да ме потърси. От тази мисъл започна да ми се гади.

— Гладна ли си? — попита ме, когато затвори телефона.

Поклатих глава, макар да умирах от глад. Не бях яла цял ден.

— Просто съм изморена — казах. Тръгнах към стълбите.

— Хей — подвижна Чарли, а гласът му отново бе подозрителен.

— Не спомена ли, че Джейкъб няма да е в града днес?

— Така ми каза Били — отвърнах, объркана от въпроса. Той се взря в изражението ми в продължение на минута и като че ли остана доволен от видяното.

— Хм.

— Защо? — попитах. Като че ли намекваше, че съм го лъгала тази сутрин. При това не само за ученето с Джесика.

— Ами, когато отидох да взема Хари, видях Джейкъб пред магазина с някакви негови приятели. Помахах му, но той... е, предполагам, че може да не ме е видял. Май нещо се караше с приятелите си. Изглеждаше странно, сякаш беше разстроен от нещо. И... различен. Имам чувството, че това дете ми расте пред очите. Всеки път като го видя, е още по-голям.

— Били каза, че Джейк щял да ходи с приятели до Порт Анжелис на кино. Вероятно просто са чакали още някого.

— О! — кимна Чарли и тръгна към кухнята.

Аз останах в коридора, замислена защо ли Джейкъб е спорил с приятелите си. Зачудих се дали не е решил да говори с Ембри за ситуацията със Сам. Може би затова ме беше зарязал — ако това означаваше, че ще оправи нещата с Ембри, то вече не ми беше неприятно.

Преди да се кача в стаята, проверих отново резетата. Което беше глупаво. Какво значение би имала ключалката за чудовищата, които бях срещнала днес? Предполагах, че дръжката сама по себе си би затруднила вълците, които нямаха палци. А ако дойдеше Лоран... Или пък... *Виктория*.

Легнах в леглото, но треперех твърде силно, за да се надявам, че ще заспя. Свих се на топка под одеялото и реших да погледна ужасните факти в лицето.

Не можех нищо да направя. Нямаше как да взема предпазни мерки. Нямаше къде да се скрия. Нямаше кой да ми помогне.

Със спазъм в стомаха осъзнах, че ситуацията беше още по-ужасна. Защото всичко това важеше и за Чарли. Баща ми, който спеше в съседната стая само на милиметри от мерника, насочен към мен. Миризмата ми щеше да ги доведе дотук, независимо дали аз самата съм в къщата.

Така се разтреперих, че зъбите ми затракаха. За да се успокоя, започнах да фантазирам за невъзможното: представих си как огромните вълци настигат Лоран в гората и унищожават неуязвимия безсмъртен, както биха сторили с всеки нормален човек. Въпреки абсурдността представата ми поддържа утешително. А ако вълците го убиеха, тогава нямаше как да каже на Виктория, че съм тук съвсем сама. Ако той не се завърнеше, може би тя щеше да си помисли, че семейство Кълън все още ме защитават. Да можеше само вълците да спечелят подобна битка...

Добрите вампири нямаше никога да се върнат. Колко утешително бе да си представям, че и *другият* вид също можеше да изчезне.

Стиснах здраво очи и зачаках съня — почти нямах търпение кошмарът ми да започне. По-добре кошмар, отколкото бледото, красиво лице, което сега ми се усмихваше иззад клепачите. Във въображението ми очите на Виктория бяха черни от жажда, светнали от очакване, а устните ѝ със задоволство оголваха блестящите ѝ зъби.

Червената ѝ коса светеше като огън и се разпиляваше около дивото ѝ лице.

Думите на Лоран изникнаха в съзнанието ми. *Ако знаеш какво ти е намислила...*

Притиснах юмрук към устата си, за да спра вика.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

КУЛТ

Всеки път, когато отворях очи на утринната светлина и осъзнавах, че съм оцеляла още една нощ, ме обземаше изненада. А когато изненадата преминеше, сърцето ми започваше да препуска, а дланите ми да се потят. Започвах да дишам едва след като ставах от леглото и се уверявах, че Чарли също е оцелял.

Усещах, че се тревожи, като ме гледа как подскачам при всеки по-силен звук или пък внезапно пребледнявам по непонятни за него причини. От въпросите, които ми задаваше от време на време, съдех, че си обяснява промяната с продължителното отсъствие на Джейкбъ.

Ужасът, който обикновено бе на преден план в мислите ми, в повечето случаи се разсейваше от факта, че е отминала още една седмица, а Джейкбъ все още не ми се бе обадил. Но когато успявах да се съсредоточа върху нормалния си живот, ако въобще можеше да се каже така за живота ми, това дълбоко ме разстройваше.

Ужасно ми липсваше.

Достатъчно тежко ми беше да съм сама и преди да полудея от страх. А сега, повече от всякога, копнеех за безгрижния му смях и заразителната му усмивка. Нуждаех се от трезвата безопасност на самоделния му гараж и от топлината му ръка, обгърнала студените ми пръсти.

Очаквах да ми се обади в понеделник. Нима не искаше да докладва, ако е постигнал някакво развитие с Ембри? Искях да повярвам, че тревогите по приятеля му запълват цялото му време, а не че просто се бе отказал от мен.

Обадих му се във вторник, но никой не вдигна. Дали пак нямаше проблем с телефона? Или пък Били бе инвестирал в устройство, което идентифицира обажданията се?

В сряда звънях на всеки половин час до единадесет вечерта, копнееща отчаяно да чуя топлината на гласа му.

В четвъртък в продължение на цял час стоях в пикапа, заключен отвътре и с ключове в ръка, мъчейки се да си намеря оправдание за кратко пътешествие до Ла Пуш, но така и не успях да го направя.

Знаех, че Лоран вече се е върнал при Виктория. Ако тръгнах към Ла Пуш, рискувах да поведе един от двамата им натам. Ами ако ме настигнеха, когато Джейкъб е наоколо? Колкото и да ме болеше, знаех, че за Джейкъб е по-добре, че точно сега ме отбягва. По-безопасно.

Беше достатъчно зле, че не можех да измисля как да предпазя Чарли. Най-вероятно щяха да тръгнат да ме търсят през нощта, а какво бих могла да кажа на Чарли, за да го измъкна от къщата? Ако му кажех истината, щеше да ме прати в изолатор под ключ. Бих го изтърпяла, и то с радост, ако това щеше да го опази. Но Виктория все пак щеше да дойде първо в тази къща. Може би ако ме откриеше в нея, щеше да се задоволи с мен. Може би, след като приключеше с мен, щеше просто да си тръгне.

Така че не можех да избягам. Дори и да можех, къде щях да отида? При Рене? Потреперих при мисълта да завлека своите смъртоносни сенки в безопасния, слънчев свят на майка ми. Никога не бих я изложила на такъв риск.

Тревогата прояждаше дупка в стомаха ми. Съвсем скоро щях да се сдобия с втора, която да подхожда на първата.

Същата вечер Чарли отново ми направи услуга и пак се обади на Хари, за да разбере дали семейство Блак са извън града. Хари докладва, че Били присъствал на събранието на съвета в сряда и не споменал нищо за пътуване. Чарли ме предупреди да не досаждам — Джейкъб щял да ми се обади, когато прецени.

В петък следобед, докато се прибирах с пикапа от училище, внезапно проумях.

Карах, без да обръщам внимание на познатото шосе, бях оставила звука на двигателя да притъпи мислите ми и да заглуши тревогите ми, когато подсъзнанието ми неочаквано оповести присъдата, върху която явно от известно време работеше без мое знание.

В момента, в който ми хрумна, се почувствах пълна идиотка, че не съм се сетила по-рано. Вярно, доста неща ме тревожеха — като например вманиачени вампири, огромни мутирвали вълци, назъбена

дупка в гърдите ми — но когато разгледах доказателствата, нещата станаха смущаващо очевидни.

Джейкъб ме отбягваше. Чарли каза, че изглеждал странно, разстроен... Били ми отговаряше неясно, неучтиво.

Мили боже, знаех точно какво се случва с Джейкъб.

Сам Ули. Дори кошмарите ми се опитваха да ми подскажат. Сам беше докопал Джейкъб. Същото, което се бе случило с останалите момчета от резервата, бе протегнало пръсти и бе сграбчило приятеля ми. Бил е всмукан в култа на Сам.

Залята от неочаквана вълна емоции, осъзнах, че въобще не ме е предал.

Оставих пикапа да работи пред къщата на Чарли. Какво можех да направя? Претеглих рисковете.

Ако тръгнах да търся Джейкъб, рискувах Виктория или Лоран да ме открият с него. Ако не тръгнах да го търся, Сам щеше да го впримчи още по-здраво в своята страховита, принудителна банда. Може би ако не предприемех нещо незабавно, щеше да стане твърде късно.

Беше минала цяла седмица, а вампирите все още не ме бяха погнали. А една седмица бе предостатъчно време, за да се завърнат, явно вече не бях приоритет. Най-вероятно щяха да дойдат през нощта, както вече бях решила. Вероятността да ме последват до Ла Пуш бе много по-малка от опасността да загубя Джейкъб заради Сам.

Рискът да пътувам по самотното горско шосе бе оправдан. Вече не ставаше въпрос за безцелно посещение, уж да проверя какво става. Вече знаех какво става. Това бе спасителна операция. Трябваше да говоря с Джейкъб, дори да го отвлека, ако се наложеше. Веднъж бях гледала едно предаване за препрограмиране на хора с промити мозъци. Все имаше някакъв лек.

Реших все пак първо да се обадя на Чарли. Може би това, което се случваше в Ла Пуш, някак засягаше и полицията. Втурнах се в къщата, нетърпелива да потегля.

Чарли сам вдигна телефона.

— Началник-управление Суон.

— Татко, Бела е.

— Какво се е случило?

Този път не можех да оспоря очакването за катаклизъм в гласа му. Моят собствен трепереше.

— Тревожа се за Джейкб.

— Защо? — попита ме той, изненадан от неочакваната тема.

— Мисля... Мисля, че нещо странно се случва долу в резервата. Джейкб ми разказа, че разни странни неща се случват с хлапетата на неговата възраст. А сега и той се държи по същия начин и се страхувам.

— Какви неща? — попита той с професионалния си, служебен глас. Което беше добре — явно ме взимаше на сериозно.

— Ами в началото Джейкб се страхуваше, после започна да ме избягва, а сега... Опасявам се, че в резервата са го привлекли в онази странна банда на Сам. Бандата на Сам Ули.

— Сам Ули? — повтори Чарли, отново изненадан.

— Да.

Гласът му беше по-спокоен, когато ми отговори.

— Мисля, че грешиш, Бела. Сам Ули е чудесно момче. Е, вече е мъж. Примерен син. Трябва да чуеш как говори Били за него. Прави чудеса с младежите в резервата. Той е този, който... — той млъкна наскоро изречението и предположих, че се канеше да спомене нощта, в която се загубих в гората. Побързах да продължа.

— Тате, не е така. Джейкб се страхуваше от него.

— Говорила ли си с Били по този въпрос? — сега вече се опитваше да ме успокои. Споменавайки Сам, бях изгубила вниманието му.

— Били не проявява интерес.

— Е, Бела, тогава съм сигурен, че всичко е наред. Джейкб е дете, вероятно просто се е шегувал. Сигурен съм, че е добре. В крайна сметка не може да прекарва всяка минута с теб.

— Не става въпрос за мен — настоях, но вече бях изгубила битката.

— Не е нужно да се тревожиш по този въпрос. Остави Били да се грижи за Джейкб.

— Чарли... — гласът ми започваше да звучи като скимтене.

— Белс, доста неща са ми се струпали на главата. Двама туристи са изчезнали от пътеката край езерото Кресънт — гласът му прозвуча разтревожено. — Този проблем с вълците излиза извън контрол — за

миг думите му отвлякоха вниманието ми — смаях се. Нямаше как вълците да са оцелели в битката с Лоран...

— Сигурен ли си, че са били вълците? — попитах.

— Страхувам се, че да, миличка. Имало... — той се поколеба. — Пак имало следи, а... този път и кръв.

— О! — значи не се бе стигнало до конфронтация. Лоран явно просто бе избягал на вълците, но защо? Видяното на поляната ставаше все по-странно и по-странно, невъзможно за разгадаване.

— Виж, наистина трябва да затварям. Не се тревожи за Джейк, Бела. Сигурен съм, че няма нищо.

— Добре — отвърнах кратко, разочарована, тъй като думите му ме подсетиха, че нямам време за губене. — Чао — затворих.

В продължение на една минута гледах телефона. *Е, какво, по дяволите*, реших накрая.

Били вдигна след две извънмявания.

— Ало?

— Здравсти, Били — почти изръмжах. Но после се постарях да звуча по-дружелюбно. — Мога ли да говоря с Джейкъб, моля?

— Джейкъб не е у дома.

Виж ти, каква изненада!

— А знаеш ли къде е?

— Навън с приятели — гласът му бе предпазлив.

— Така ли? Дали ги познавам? Куил? — усещах, че думите ми не звучат така небрежно, както ми се искаше.

— Не — отвърна бавно Били. — Мисля, че днес не е с Куил.

Проявих достатъчно разум да не споменавам името на Сам.

— Ембри? — попитах.

Сега вече отговори с готовност.

— Да, с Ембри е.

Това ми беше достатъчно. Ембри бе един от тях.

— Е, предай му да ми се обади, когато се прибере, става ли?

— Разбира се, разбира се. Няма проблеми — *щрак*.

— Доскоро, Били — измърморих в глухата слушалка. Отидох в Ла Пуш, решена да чакам. Щях да стоя пред къщата му дори и цяла нощ, ако се наложеше. Дори на училище нямаше да отида. Все някога щеше да се прибере, а когато се прибереше, щеше да се наложи да поприказва с мен.

Съзнанието ми бе така ангажирано с мисли, че пътуването, от което толкова се страхувах, сякаш ми отне едва няколко секунди. Много по-рано, отколкото очаквах, дърветата започнаха да се разреждат и разбрах, че съвсем скоро ще видя първите малки къщи на резервата.

От лявата страна на шосето крачеше високо момче с бейзболна шапка.

За миг дъхът ми се заклеци в гърлото, изпълних се с надежда, че поне веднъж късметът ще се окаже на моя страна и съм се натъкнала на Джейкъб, без въобще да го търся. Но това момче бе твърде широкоплещесто, а косата под шапката бе късо подстригана. Дори в гръб бях сигурна, че е Куил, макар да изглеждаше по-едър от последния път. Какво им ставаше на тези куилеутски момчета? Да не би да ги хранеха с някакви експериментални хормони на растежа?

Пресякох насрещната лента и спрях до него. Вдигна глава, когато ръмженето на пикапа приближи. Изражението му по-скоро ме уплаши, отколкото изненада. Лицето му беше мрачно, замислено, а челото — тревожно, набраздено.

— О, здрасти, Бела — поздрави ме вяло.

— Здравсти, Куил... Добре ли си?

Той ме загледа свъсено.

— Добре съм.

— Искаш ли да те закарам някъде? — предложих.

— Ами, май да — смънка той. Заобиколи пикапа, тътрейки крака, отвори дясната врата и се покатери вътре.

— Накъде?

— Моята къща е в северната част, зад магазина — обясни ми той.

— Виждал ли си Джейкъб днес? — въпросът ми изскочи, преди още да е довършил изречението си.

Вгледах се нетърпеливо в него, в очакване на отговора му. Той се загледа за миг през предното стъкло, преди да отговори.

— От разстояние — каза най-накрая.

— От разстояние? — повторих.

— Опитах се да ги последвам, беше с Ембри — гласът му беше тих, едва се чуваше от шума на двигателя. Приведох се към него. — Знам, че ме видяха. Но после се обърнаха и просто изчезнаха сред дърветата. Май не бяха сами — предполагам, Сам и бандата му са

били с тях. От близо час се въртя из гората и ги викам. Тъкмо бях излязъл отново на шосето, когато ти пристигна.

— Значи Сам все пак се е докопал до него — думите ми излязоха малко неясни, понеже бях стиснала зъби.

Куил ме зяпна.

— Ти знаеш ли за това?

Кимнах.

— Джейк ми беше разказвал... навремето.

— Навремето — повтори Куил и въздъхна.

— Сега като останалите ли се държи?

— Не се отделя от Сам — Куил извърна глава и плю през отворения прозорец.

— А преди това избягваше ли хората? Имаше ли вид на разстроен?

Гласът му бе нисък и дрезгав.

— Не толкова дълго, колкото останалите. Може би не повече от ден. След това Сам го настигна.

— За какво мислиш, че става въпрос? За наркотици или за нещо друго?

— Не мога да си представя Джейкъб или Ембри да се забъркат в нещо такова... но знам ли? Какво друго би могло да бъде? И не мога да разбера защо възрастните не се тревожат — той поклати глава и страхът пролича в очите му. — Джейкъб не искаше да става част от този... култ. Не разбирам какво е могло така да го промени — той ме загледа ужасено. — *Не искам да съм следващият.*

Моите очи отразяваха страха му. За втори път чувах да го описват като култ. Потръпнах.

— Родителите ти проявяват ли разбиране?

Той направи гримаса.

— Дядо ми е в съвета заедно с бащата на Джейкъб. Според него Сам Ули е най-прекрасното нещо, което се е случвало на това място.

Дълго време се гледахме един друг. Бяхме стигнали резервата и пикапът ми едва-едва пълзеше по празното шосе. Вече виждах единствения магазин в селото.

— Ще сляза тук — каза Куил. — Къщата ми е-хей там — той посочи малкия дървен правоъгълник зад магазина. Спрях на банкетата и той скочи от колата.

— Смятам да чакам Джейкъб — казах му с твърд глас.

— Късмет — той затръшна вратата и затътри крака по шосето, привел глава с отпуснати рамене.

Изражението му продължи да ме преследва дори след като направих обратен завой и потеглих към къщата на Джейкъб. Беше ужасен, че ще е следващият. Какво, за бога, се случваше тук?

Спрях пред къщата, изгасих двигателя и смъкнах прозорците. Днес беше задушно, нямаше вятър. Опънах крака върху таблото и се настаних да чакам.

Долових някакво движение с периферното си зрение — обърнах се и забелязах Били, който ме наблюдаваше с объркано изражение през предния прозорец. Помахах му и се усмихнах пестеливо, но не помръднах от мястото си.

Очите му се присвиха. Той пусна обратно пердето. Бях готова да стоя, колкото се наложеше, но все пак ми се искаше да се занимавам с нещо. Изрових една химикалка от дъното на раницата и някакъв стар тест. Започнах да рисувам драскулки върху гърба на листа. Успях да нарисувам едва една редичка ромбове, преди да чуя остро почукване по вратата.

Подскочих и вдигнах глава, очаквайки Били.

— Какво правиш тук, Бела? — изръмжа Джейкъб.

Зяпнах го втрещено.

Джейкъб се бе променил коренно през последните седмици. Първото, което забелязах, бе косата му — прекрасната му коса бе изчезнала, подстригана бе съвсем късо и покриваше главата му с мастилен блясък, като черен сатен. Чертите на лицето му някак бяха закоравели, стегнати... състарени. Вратът и раменете му също бяха различни, някак по-плътни. Ръцете му, сграбчили рамката на прозореца, изглеждаха огромни, а сухожилията и вените изпъкваха рязко под червеникавата кожа. Но физическите промени бяха незначителни.

Изражението бе това, което го правеше почти друг човек. Откритата, дружелюбна усмивка бе изчезнала подобно на косата, топлината на тъмните му очи се бе превърнала в мрачно негодувание, което незабавно будеше тревога. Обвиваше го някакъв мрак. Сякаш слънчицето ми беше угаснало.

— Джейкъб? — прошепнах.

Той ме загледа с напрегнати и гневни очи.

Осъзнах, че не сме сами. Зад него стояха още четирима, все високи, с червеникава кожа, а черните им коси бяха подстригани късо като неговата. Сякаш бяха братя, не можех дори да различа Ембри сред тях. Приликата само се засилваше от удивително сходната враждебност във всеки чифт очи.

Във всеки, с едно изключение. Сам, най-възрастният от тях, стоеше най-отзад, а лицето му бе ведро и уверено. Наложих се да преглътна жлъчката, която се надигна в гърлото ми. Идеше ми да го цапардосам. Не, исках нещо друго. Повече от всичко желях да съм нещо страховито и смъртоносно, с което никой не би искал да си има вземане-даване. Някой, който да накара Сам Ули да се изприщи от страх.

Исках да бъда вампир. Пожелах го толкова силно, че чак се изненадах, останах без дъх. Това бе най-забраненото желание — дори когато мотивът ми бе злонамерен, като например да спечеля преимущество над враг — защото бе най-болезненото. Това бъдеще бе загубено завинаги, всъщност никога не бе стояло пред мен. Помъчих се да се овладеея, а дупката в гърдите ми кухо запулсира.

— Какво искаш? — попита Джейкъб, а изражението му ставаше все по-сърдито, като наблюдаваше играта на чувства върху лицето ми.

— Искам да говоря с теб — казах със слаб глас. Опитах се да се съсредоточа, но все още бях замаяна от пробуждането на забранената мечта.

— Слушам те — изсъска той през зъби. Погледът му бе пропит със злоба. Никога не го бях виждала да гледа така, още по-малко мен. Заболя ме изненадващо много — изпитах физическа болка, внезапно остро прорязване в главата.

— Насаме! — изсъсках на свой ред и сега гласът ми бе по-силен.

Той погледна зад себе си и бях сигурна накъде ще се насочат очите му. Всички до един се обърнаха, за да видят реакцията на Сам.

Сам кимна веднъж, а лицето му не промени изражението си. Каза нещо кратко на непознат, звучен език — сигурна бях единствено, че не е нито френски, нито испански, но предположих, че е езикът на куилеутите. Обърна се и влезе в къщата на Джейкъб. Останалите — Пол, Джаред и Ембри, предположих, го последваха.

— Добре — гневът му като че ли леко се уталожил в отсъствието на останалите. Лицето му бе малко по-спокойно, но и по-отчаяно. Устата му сякаш трайно бе увиснала в ъгълчетата.

Поех си дълбоко въздух.

— Знаеш какво искам да разбера.

Той не ми отговори. Само ме гледаше с горчивина.

Аз отвърнах на погледа му и мълчанието се проточи. Болката, изписана върху лицето му, подкопаваше решителността ми. Усещах как в гърлото ми се образува бучка.

— Можем ли да се поразходим? — попитах, докато все още можех да говоря.

Той не реагира по никакъв начин. Лицето му не се промени.

Излязох от колата, чувствайки невидимите очи, впити в мен иззад прозорците, и тръгнах към дърветата на север. Краката ми шляпаха в мократа трева и калта край шосето и тъй като това бе единственият звук, в началото реших, че не ме е последвал. Но когато се огледах, видях, че е точно до мен, краката му някак успяват да се движат безшумно.

Сред дърветата, където Сам Ули нямаше как да наблюдава, се почувствах малко по-добре. Докато крачехме, се борех да намеря най-подходящите думи, но нищо не се получаваше. Само гневът ми нарастваше, гневът, че Джейкъб някак бе въввлечен... че Били го бе допуснал... че този Сам бе в състояние да стои така уверен и спокоен...

Джейкъб внезапно ускори крачка и с лекота ме изпревари с дългите си крака, а после се извъртя и застана с лице към мен на пътя ми, така че се наложи и аз да спра.

Направи ми впечатление явната грациозност на движенията му. Та Джейкъб бе почти толкова непохватен, колкото и аз с този неспирен растеж. Кога ли се бе променил?

Но той не ми даде възможност да разсъждавам по този въпрос.

— Давай да приключваме — каза със суров, дрезгав глас.

Зачаках. Той знаеше какво искам.

— Не е каквото си мислиш — гласът му внезапно прозвуча уморено. — Нито пък каквото аз си мислех, безкрайно съм грешал.

— Тогава за какво става въпрос?

Той се вгледа дълго в лицето ми замислен. Гневът не бе напуснал съвсем очите му.

— Не мога да ти кажа — отвърна накрая.

Челюстта ми се стегна и аз проговорих през зъби.

— Нали бяхме приятели?

— Бяхме — като че ли леко натърти на миналото време.

— Но вече нямаш нужда от приятели — казах горчиво. — Имаш си Сам. Колко мило, винаги толкова си го уважавал.

— По-рано не го разбирах.

— А сега вече видя светлината. Алилуя.

— Не е каквото си мислех. Вината не е на Сам. Той ми помага, доколкото може — гласът му се накъса и той се загледа неவிждащо някъде над главата ми, а очите му пламнаха от гняв.

— Помага ти — повторих подозрително. — Разбира се.

Но Джейкъб като че ли не ме слушаше. Дишаше бавно, дълбоко, опитвайки се да се успокои. Беше така побеснял, че ръцете му трепереха.

— Джейкъб, моля те — прошепнах. — Защо не ми кажеш какво се е случило? Може би ще мога да ти помогна.

— Никой не може да ми помогне вече — думите му прозвучаха като тихо стенание, гласът му пресекна.

— Какво ти е сторил? — попитах, а очите ми се насълзиха. Протегнах ръце към него, както веднъж преди много време, и пристъпих напред с разтворени обятия.

Но този път той трепна и се дръпна, вдигайки ръце да се предпази.

— Не ме докосвай — прошепна.

— Да не би Сам да е заразен? — смотолевих. Тъпите сълзи се бяха отронили от ъгълчетата на очите ми. Избърсах ги с опакото на ръката си и скръстих ръце на гърдите си.

— Престани да обвиняваш Сам — думите потекоха твърде бързо, като наизустени. Ръцете му се вдигнаха, за да приберат косата, която вече не беше там, после се отпуснаха безжизнено край тялото му.

— Тогава кого да обвинявам? — отвърнах.

Той се усмихна наполовина — мрачна, крива усмивка.

— Не би искала да знаеш.

— Хайде бе! — троснах се. — Искам да знам, и то веднага.

— Грещиш — тросна се той на свой ред.

— Не смей да ми казваш, че греша, не на мен са промили мозъка! Кажи ми веднага чия е вината за всичко това, щом не е на Сам?

— Сама си го изпроси — изръмжа той, а очите му проблеснаха остро. — Ако толкова искаш да обвиняваш някого, защо не насочиш пръст към онези мръсни, *вонящи* кръвопийци, дето толкова ги обичаш?

Устата ми зяпна и дъхът ми излезе със свистене. Застинах намясто, пронизана от острите му думи. Болката се усука в познатите шарки из тялото ми, назъбената дупка ме разкъса отвътре навън, но агонията отстъпи на второ място — беше едва фон на хаоса в мислите ми. Не можех да повярвам, че съм чула правилно. Но лицето на Джейкъб не съдържаше и сянка на колебание. Само гняв.

Устата ми продължаваше да виси отворена.

— Нали ти казах, че не би искала да знаеш — натърти той.

— Не разбирам кого имаш предвид — прошепнах.

Той вдигна недоверчиво вежда.

— Мисля, че чудесно разбираш кого имам предвид. Нали не искаш да го кажа гласно? Не ми е приятно да те наранявам.

— Не разбирам кого имаш предвид — повторих механично.

— *Семейство Кълън* — каза бавно той, като проточи думата, вирайки се в лицето ми, докато говореше. — Видях — виждам в очите ти какво ти причинявам, когато спомена името им.

Поклатих глава в отрицание, като същевременно се опитвах да проясня мислите си. Откъде знаеше? И какво общо имаше това с култа на Сам? Нима бяха банда вампиромразци? И какъв бе смисълът да се организира подобна секта, когато във Форкс вече не живееха вампири? Защо Джейкъб бе започнал да вярва на историите за Кълън сега, когато доказателствата за съществуването им отдавна бяха изчезнали и никога нямаше да се завърнат?

Правилната реакция ми отне твърде дълго време.

— Не ми казвай, че си започнал да вярваш на суеверията на Били — казах в жалък опит да прозвуча подигравателно.

— Той знае повече, отколкото по-рано вярвах.

— Не се занасяй, Джейкъб.

Той ме изгледа с критични очи.

— Да оставим суеверията настрана — побързах да кажа — но пак не разбирам в какво обвиняваш... семейство Кълън — трепнах. — Та те заминаха преди повече от половин година. Как можеш да ги обвиняваш за това, което Сам прави сега?

— Сам нищо не *прави*, Бела. И знам, че са заминали. Но понякога... определени неща се задвижват и се оказва твърде късно.

— Какво се е задвижило? За какво е твърде късно? За какво ги обвиняваш?

Внезапно тикна лицето си в моето, а очите му светнаха от ярост.

— За това, че съществуват — просъска.

Смаях се и съвсем се обърках, когато чух предупредителния глас на Едуард, макар в момента дори да не се страхувах.

— Мълчи си, Бела. Не го предизвиквай — предупреждаваше той в ухото ми.

Откакто името на Едуард бе пробилло внимателно изградените стени, зад които го бях погребала, повече не бях успяла да го заключа. Но през онези скъпоценни секунди, в които чувах гласа му, не изпитвах болка.

Джейкъб беснееше пред мен, трепереше от ярост.

Не можех да разбера защо тази халюцинация внезапно се бе появила. Джейкъб беше бесен, но все пак си беше Джейкъб. Нямах нито адреналин, нито опасност.

— Дай му шанс да се успокои — настояваше гласът на Едуард.

Поклатих объркано глава.

— Държиш се абсурдно — казах и на двама им.

— Добре — отвърна Джейкъб и отново задиша дълбоко. — Нямам намерение да споря с теб. Вече няма значение, вредата е нанесена.

— *Каква вреда?*

Той дори не трепна, когато изкрещях думите в лицето му.

— Да се връщаме. Няма какво повече да си кажем.

Зяпнах.

— Напротив, имаме ужасно много да си казваме! Ти все още нищо не си казал!

Той закрачи обратно към къщата и безцеремонно ме подмина.

— Срещнах Куил днес — извиках след него.

Той спря наскрел крачката, но не се обърна.

— Помниш ли приятеля си Куил? Е, той умира от ужас.

Джейкъб се извъртя към мен. Изражението му бе изпълнено с болка.

— Куил — пророни единствено.

— И се тревожи за теб. Направо се е побъркал.

Джейкъб се взря някъде зад мен с отчаяни очи. Продължих да го ръчкам.

— Страх го е, че той ще е следващият.

Джейкъб се опря на едно дърво, а лицето му доби странен зеленикав оттенък под червеникавокафявата повърхност.

— Няма да е следващият — промърмори той. — Не би трябвало. Всичко приключи. Не би трябвало да продължава. Защо? Защо? — юмрукът му удари дървото. Дървото не беше кой знае колко масивно — стройно и само метър по-високо от Джейкъб. Но въпреки това се смаях, когато дънерът му поддаде и шумно се скърши от удара.

Джейкъб загледа нащърбения, счупен връх с изненада, която бързо премина в ужас.

— Трябва да се връщам — той се извъртя и потегли с такава скорост, че се наложи да подтичвам до него.

— Обратно при Сам!

— Може и така да се каже — стори ми се, че го чух. Не бях сигурна, понеже мънкаше и бе извърнат на другата страна.

Гоних го чак до пикапа.

— Чакай! — извиках, когато тръгна към къщата.

Той се извърна с лице към мен и забелязах, че ръцете му отново треперят.

— Върви си у дома, Бела. Вече не мога да си прекарвам времето с теб.

Глупавата, необяснима болка, която изпитах, бе невероятно силна. Очите ми отново се наляха със сълзи.

— Късаш... с мен ли? — думите бяха съвсем неуместни, но по-добре не можех да формулирам въпроса си. В крайна сметка, това между нас двамата беше много повече от ученически романс. Беше много по-силно.

Той се изсмя горчиво, сякаш изляя.

— Не мисля. Ако нещата стояха по този начин, щях да кажа „Нека да останем приятели“. А аз не мога да кажа дори това.

— Джейкъб... защо? Нима Сам не ти дава да имаш други приятели? Моля те, Джейк. Ти обеща. Имам нужда от теб! — пустотата от предишния ми живот, преди Джейкъб да възвърне някакво подобие на разум в него, надигна глава и отново се изправи пред мен. Чувството за самота задави гърлото ми.

— Съжалявам, Бела — Джейкъб изрече отчетливо всяка дума със студен глас, който сякаш не принадлежеше на него.

Не можех да повярвам, че действително това иска да каже. Имах чувството, че нещо друго се опитва да намери израз през гневните му очи, но не можех да схвана посланието.

Може би изобщо не ставаше въпрос за Сам. Може би нямаше нищо общо и със семейство Кълън. Може би просто се опитваше да се измъкне от безнадеждна ситуация. Може би трябваше да му позволя да го направи, ако това бе най-доброто за него. Така би трябвало да направя. Така беше редно.

Но чух как гласът ми преминава в шепот.

— Съжалявам, че не можех... преди... Ще ми се да можех да променя това, което чувствам към теб, Джейкъб — бях отчаяна, пресягах се, разтягах истината така, че тя почти възприе формата на лъжа. — Може би... може би бих могла да се променя... — прошепнах. — Може би, ако ми дадеш малко време... само не ме изоставяй сега, Джейк. Не мога да го понеса.

За секунда изражението му се смени от гняв към страдание. Една трепереща ръка се протегна към мен.

— Не. Недей да мислиш така, Бела, моля те. Не обвинявай себе си, не си мисли, че вината е твоя. *Всичко* е заради мен. Кълна се, няма нищо общо с теб.

— Тия стандартни обяснения са нещо ново между нас — прошепнах.

— Честна дума, Бела. Не се опитвам... — той правеше усилие, гласът му стана още по-дрезгав, докато се бореше да овладее емоциите си. Очите му бяха измъчени. — Вече не съм достатъчно добър да ти бъда приятел или каквото и да било друго. Не съм това, което бях преди. Не съм добър човек.

— Какво? — зяпнах го, объркана, ужасена. — Какво *говориш*? Та ти си толкова по-свестен от мен, Джейк. Ти си добър човек! Кой ти

каза, че не си? Сам ли? Това е гнусна лъжа, Джейк! Не му позволявай да ти говори така! — внезапно отново се разкрещях.

Лицето на Джейк доби сурово и потиснато изражение.

— Не се налага някой да ми го казва. Аз си знам какво съм.

— Ти си мой приятел, ето какво си! Джейк — недей!

Той отстъпваше назад.

— Съжалявам, Бела — повтори отново, но този път едва смънка думите си. Обърна се и почти се затича към къщата.

Не можех да помръдна от мястото си. Загледах къщичката — струваше ми се твърде малка, за да побере четири едри момчета и двама още по-едри мъже. Отвътре нямаше никаква реакция. Не трепваха пердетата, не се чуваха звуци, не се долавяше движение. Къщата ме наблюдаваше безучастно.

Започна да ръми и капките започнаха да капят тук и там по кожата ми. Не можех да сваля очи от къщата.

Джейкът щеше да се върне. Трябваше да се върне.

Дъждът се усили, а също и вятърът. Капките вече не падаха отгоре, идваха под ъгъл от запад. Усещах соления дъх на океана. Косата ми се ветрееше около лицето ми, лепнеше по влажните места и се оплиташе в миглите ми. Чаках.

Накрая вратата се отвори и аз направих крачка напред от облекчение.

Били придвижи количката си до рамката на вратата. Не виждах друг зад него.

— Чарли току-що се обади, Бела. Казах му, че си тръгнала към къщи — очите му бяха изпълнени със съчувствие.

И това съчувствие някак подчерта колко окончателно е всичко. Не казах нищо. Само се обърнах механично и се покатерих в пикапа. Бях оставила прозорците отворени и седалките бяха хлъзгави и мокри. Нямаше значение. И без това бях вир-вода.

Не е толкова страшно! Не е толкова страшно!, умът ми се опитваше да ме утеши. Вярно беше. Не беше толкова страшно. Не беше настъпил краят на света, нямаше как да се случи втори път. Просто бе краят на малкото покой, който ми бе останал. Само това.

Не е толкова страшно, съгласих се, после добавих: *Но е достатъчно страшно.*

Мислех, че Джейкъб е започнал да лекува дупката в гърдите ми или поне да я запушва, да възпира болката. Грешала съм. Просто е дълбаел своя дупка, така че сега бях надупчена като швейцарско сирене. Интересно как не се разпадах на парчета.

Чарли ме чакаше на верандата. Когато спрях колата, той излезе да ме посрещне.

— Били се обади. Каза, че си се скарала с Джейк, че си доста разстроена — обясни той, докато ми отваряше вратата.

След това ме погледна в лицето. Видях как очите му ужасено проблясваха в разбиране. Опитах се да си представя как изглежда лицето ми, да разбера какво вижда. Усещах го празно и студено и осъзнах на какво му напомня.

— Не беше точно така — промърморих.

Чарли ме обгърна с ръка и ми помогна да се измъкна от колата. Не каза нищо за мокрите ми дрехи.

— А какво стана? — попита, когато влязохме вътре. Докато говореше, смъкна одеялото от облегалката на дивана и го уви около раменете ми. Осъзнах, че все още треперя.

Гласът ми бе безжизнен.

— Сам Ули казва, че Джейкъб не може повече да дружи с мен.

Чарли ме стрелна особено.

— Кой ти го каза?

— Джейкъб — заявих, макар да не го бе казал с тези думи. Но все пак беше вярно.

Веждите на Чарли се събраха.

— Наистина ли смяташ, че нещо не е наред с хлапето на Ули?

— Убедена съм. Но Джейкъб не иска да ми каже — чувах как водата от дрехите ми капе по пода върху линолеума. — Отивам да се преоблека.

Чарли се бе замислил дълбоко.

— Добре — отвърна той разсеяно.

Реших да си взема душ, понеже ми беше ужасно студено, но горещата вода не даде очаквания температурен ефект върху кожата ми. Когато накрая се предадох и спрях водата, продължих да треперя от студ. Във внезапно настъпилата тишина чух как Чарли говори с някого на долния етаж. Увих една кърпа около тялото си и открянах вратата на банята. Гласът му бе гневен.

— Това не го вярвам. Въобще не ми звучи логично — после настъпи тишина и тогава осъзнах, че говори по телефона. — Недей да обвиняваш Бела! — внезапно извика Чарли.

Подскочих. Когато отново проговори, гласът му беше внимателен и по-тих.

— Бела още от самото начало съвсем ясно даде да се разбере, че с Джейкб са само приятели... Е, ако става въпрос за това, тогава защо не каза още в началото? Не, Били, смятам, че тя е права по този въпрос... Защото познавам дъщеря си и щом тя казва, че по-рано Джейкб се е страхувал... — той млъкна по средата на изречението, а когато заговори отново, почти крещеше. — Какво искаш да кажеш, че не познавам дъщеря си толкова добре, колкото си мисля? — той се заслуша за миг, а отговорът му бе толкова тих, че едва го чух. — Ако смяташ, че ще ѝ напомням за онзи случай, много грешиш. Тъкмо е започнала да се възстановява, и то най-вече заради Джейкб, поне така си мислех. Ако това, което Джейкб прави с онзи Сам, отново я тласне в депресия, тогава Джейкб ще отговаря пред мен. Ти си ми приятел, Били, но това се отразява на семейството ми.

Настъпи нова пауза.

— В това поне си прав — ако тия момчета направят и крачка встрани, веднага ще науча. Можеш да си сигурен, че ще сме нащрек — вече не беше Чарли, сега беше полицейският началник Суон. — Хубаво. Да. Дочуване — телефонът тресна върху вилката.

Претичах на пръсти през коридора и се шмугнах в стаята си. Чарли си мърмореше сърдито в кухнята.

Значи Били се опитваше да обвини мен. Подвеждала съм Джейкб и накрая му е писнало.

Странно, защото аз самата се опасявах от подобно нещо, но последните думи на Джейкб вече ми подсказаха друго. Тук ставаше въпрос за нещо много повече от несподелена любов и се учудих, че Били пада толкова ниско да твърди подобно нещо. Това ме накара да смятам, че каквато и тайна да криеха, тя бе далеч по-голяма, отколкото си мислех. Но поне Чарли вече беше на моя страна.

Облякох си пижамата и пропълзах в леглото. В момента животът и без това ми се струваше достатъчно мрачен, затова си позволих да играя нечестно. Дупката, всъщност вече дупките, и без това ме боляха, така че — защо не? Извадих спомена, не истински спомен — това би

било *твърде* болезнено — а фалшивия спомен за гласа на Едуард днес следобед и го пусках отново и отново в мислите си, докато накрая заспах със сълзи върху безизразното си лице.

Тази нощ сънят беше различен. Валеше дъжд и Джейкъб крачеше безшумно до мен, макар под *моите* крака земята да хрущеше като сух чакъл. Но това не беше моят Джейкъб — беше новият озлобен, грациозен Джейкъб. Плавната гъвкавост на походката му ми напомняше на друг и докато го наблюдавах, чертите му започнаха да се променят. Червеникавият цвят на кожата му се разтопи и лицето му стана бледо, бяло като кост. Очите му станаха златисти, после алени, после отново златисти. Подстриганата му коса се заусуква на вятъра и там, където вятърът я докосваше, ставаше бронзова на цвят. А лицето му стана толкова красиво, че сърцето ме заболя. Протегнах ръка да го докосна, но той направи крачка назад и вдигна ръце като щит пред себе си. И в този момент Едуард изчезна.

Когато се събудих в тъмното, не бях сигурна дали току-що съм започнала да плача, или сълзите ми бяха рукнали още докато съм спала и продължаваха да текат и сега. Загледах се в тъмния таван. Усещах, че е посред нощ — все още наполовина спях, може би дори повече от наполовина. Затворих уморено очи и се помолих за сън без сънища.

Точно тогава чух звука, който вероятно ме беше събудил. Нещо остро дращеше по дължината на прозореца с пронизително скърцане като нокти по стъкло.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕКАНЕН ГОСТ

Очите ми рязко се отвориха от ужас, макар да бях толкова изтощена и с така размътена глава, че все още не бях сигурна дали съм будна, или спя. Нещо отново задраска по прозореца със същия висок, пронизителен звук. Зашеметена, все още оплетена от съня, с мъка се вдигнах от леглото и се запрепъвах към прозореца, примигвайки от сълзите в очите ми. Огромна, тъмна сянка се поклащаше нестабилно от другата страна на стъклото и се накланяше към мен, сякаш всеки момент щеше да го разбие. Залитнах назад ужасена, а в гърлото ми заклокочи писък.

Виктория.

Беше се върнала.

Бях мъртва.

Но не и Чарли!

Преглътнах зараждащия се писък. Не биваше да вдигам никакъв шум. Все някак трябваше да попреча на Чарли да дойде да провери какво се случва...

Но тогава от тъмната фигура прозвуча познат, дрезгав глас.

— Бела! — изсъска той. — Ох! По дяволите, отвори прозореца!
Оох!

Трябвах ми цели две секунди, за да се отърся от ужаса и да успея да помръдна, но след това се втурнах към прозореца и вдигнах стъклото. Облаците бяха бледо осветени отзад, достатъчно, за да разпозная формите.

— Какво *правиш*? — ахнах.

Джейкъб висеше несигурно от върха на смърча, който растеше наред малкия преден двор на Чарли. Тежестта му бе привела дървото към къщата и сега то се полюшваше само на метър от мен, а краката му висяха на шест-седем метра от земята. Тънките клонки от короната на дървото отново задрачиха фасадата на къщата със стържещо скърцане.

— Опитвам се — изпъшка той, намествайки теглото си, а дървото заподскача под него — да спазя обещанието си!

Замигах с насълзените си, мътни очи, внезапно убедена, че продължавам да сънувам.

— Кога, за бога, си ми обещавал да се пребиеш, падайки от дърво?

Той изсумтя без никакво чувство за хумор и зарита с крака, за да възстанови равновесие.

— Я се дръпни — нареди ми.

— Какво?

Той отново залюля крака напред-назад, набирайки инерция. Внезапно схванах какво се опитва да направи.

— Недей, Джейк!

Но все пак побързах да се хвърля настрани, тъй като вече беше късно. Той се метна с изсумтяване към отворения прозорец.

В гърлото ми забълбука нов писък от ужас, че всеки момент ще падне и ще се пребие — или поне ще се осакати от дървената обшивка на къщата. За мое смайване той ловко се залюля и с глухо тупване се приземи на пръсти в стаята ми.

И двамата автоматично погледнахме към вратата, затаили дъх, и зачакахме да разберем дали звукът е събудил Чарли. Настъпи кратка тишина, после чухме сподавения звук от хъркането на Чарли.

Върху лицето на Джейк бавно се разтегна широка усмивка — май беше изключително доволен от себе си. Но това не беше усмивката, която познавах и обичах, беше нова — горчива подигравка към някогашната му искреност, залепена върху новото лице, което сега принадлежеше на Сам.

Това вече ми дойде в повече.

Бях заспала изтощена от сълзи заради него. Грубият начин, по който ме бе отхвърлил, бе прокопал нова, болезнена дупка в наранените ми гърди. Беше донесъл нов кошмар, като вторична инфекция на язва — като обидата след оскърблението. А сега стоеше в стаята ми и самодоволно се хилеше, сякаш нищо не беше се случило. И което бе още по-зле, макар да се бе озовал в стаята ми така шумно и тромаво, някак ми бе напомнил за Едуард и среднощните му посещения, а този спомен злобно зачопли незарасналите рани.

Всичко това, съчетано с безграничната ми умора, не оказваше положителен ефект върху настроението ми.

— Измитай се! — изсъсках, влагайки колкото може повече злоба в шепота си.

Той премигна, а лицето му загуби всякакъв израз от изумление.

— Не — запротестира той. — Дойдох да се извиня.

— Не се *приема*.

Опитах се да го избутам обратно през прозореца — в крайна сметка, ако това беше сън, нямаше как да се пребие. Но напразно. Не успях да го отместя дори на сантиметър. Отпуснах ръце и се дръпнах от него.

Беше гол до кръста, макар въздухът, който проникваше през прозореца, да ме караше да треперя, и ми беше неудобно да държа длани върху голите му гърди. Кожата му гореше, както гореше челото му последния път, когато го бях докоснала. Сякаш все още изгаряше от треска.

Но не изглеждаше болен. Изглеждаше *огромен*. Наведе се над мен толкова едър, че напълно закри прозореца, онемял от гневната ми реакция.

Внезапно почувствах, че просто не мога да поема повече — сякаш всичките безсънни нощи се стоварваха накуп върху главата ми. Бях толкова нечовешки изморена, за миг помислих, че ще рухна на пода. Олюлявах се несигурно, а очите ми мъчително се затваряха.

— Бела? — прошепна тревожно Джейкъб. Когато отново залитнах, ме хвана за лакътя и ме поведе към леглото. Когато стигнахме ръба, краката ми поддадоха и аз се проснах в отпуснатата купчина върху дюшека.

— Хей, добре ли си? — попита Джейкъб, а челото му се набразди от притеснение.

Погледнах нагоре към него, сълзите ми все още незасъхнали по бузите.

— От какво, за Бога, да ми е добре, Джейкъб?

Част от горчивината в изражението му се замени с болка.

— Да — съгласи се той и си пое дъх дълбоко. — По дяволите. Ами... Аз-аз безкрайно съжалявам, Бела — извинението му несъмнено беше искрено, макар чертите му все още да бяха леко изкривени от гняв.

— Защо си дошъл тук? Не ти искам извиненията, Джейк.

— Знам — прошепна той. — Но не можех да оставя така нещата. Днес следобед беше ужасно. Съжалявам.

Поклатих уморено глава.

— Нищо не схващам.

— Знам. Искам да ти обясня... — внезапно млъкна с отворена уста, сякаш нещо бе спряло притока му на въздух. След това дълбоко си пое дъх. — Но не мога да ти обясня — довърши все така сърдит. — А много ми се иска.

Отпуснах глава в шепи. Въпросът ми прозвуча глухо заради ръката.

— Защо?

Той замълча за миг. Извих врата си настрани — твърде уморена бях, за да изправа глава — и погледнах лицето му. Изражението му ме изненада. Очите му бяха присвити, зъбите стиснати, а челото набръчкано от усилие.

— Какво има? — попитах.

Той издиша шумно и тогава осъзнах, че е затаявал дъх.

— Не мога да го направя — измърмори той, обезсърчен.

— Какво да направиш?

Той сякаш не чу въпроса ми.

— Виж, Бела, не си ли имала тайна, която не можеш да споделиш с никого?

Той ме погледна многозначително и мислите ми незабавно литнаха към семейство Кълън. Надявах се изражението ми да не бе гузно. — Нещо, което си чувствала, че трябва да пазиш в тайна от Чарли, от майка ти...? — настоя той. — Нещо, което не би обсъждала даже с мен? Дори и сега?

Усетих как очите ми се присвиват. Не отговорих на въпроса му, макар да знаех, че ще приеме мълчанието за потвърждение.

— Не можеш ли да разбереш, че съм в сходна... ситуация? — той отново млъкна, като явно се мъчеше да намери подходящите думи. — Понякога чувството за лоялност действа срещу желанията ти. Понякога тайната дори не е твоя.

Е, с това не можех да споря. Беше напълно прав — пазех тайна, която не беше моя, но все пак се чувствах длъжна да я браня. Тайна, която внезапно се бе оказало, че не беше тайна за него.

Все още не схващах каква връзка има всичко това с него или пък със Сам или с Били. Какво ги засягаше, след като Кълън си бяха заминали?

— Не разбирам защо изобщо си дошъл, Джейк, след като си решил да раздаваш гатанки вместо отговори.

— Съжалявам — прошепна той. — Толкова е дразнещо.

Загледахме се един в друг в тъмната стая, лицата и на двама ни бяха отчаяни.

— А най-гадното — каза той изведнъж — е, че ти вече *знаеш*. Вече съм ти *казвал* всичко!

— Какво говориш?

Той си пое рязко дъх, после се приведе към мен, а за миг отчаяното му изражение се замени с настойчивост. Загледа се напрегнато в очите ми и заговори бързо, нетърпеливо. Нарезждаше думите право в лицето ми. Дъхът му бе горещ като кожата му.

— Май се сещам как ще го направя, защото ти го *знаеш*, Бела! Не мога да ти кажа, но ако само успееш да се досетиш ще ме измъкнеш от затруднението!

— Искаш да се досетя? *Какво* да се досетя?

— За *моята* тайна! Опитай, та ти *знаеш* отговора!

Премигнах два пъти, мъчейки се да проясня мислите си. Бях толкова уморена. Думите му ми звучаха напълно безсмислено.

Той се загледа в тъпото ми изражение, а след това лицето му отново се напрегна от усилието.

— Чакай, дай да видим дали не мога да ти помогна някак — каза. Каквото и да се опитваше да направи, явно бе толкова трудно, че се бе запъхтял.

— Да ми помогнеш ли? — попитах, стараейки се да следя мисълта му. Клепачите ми се опитваха да се затворят, но аз с мъка ги удържах.

— Аха — каза той запъхтяно. — Ще ти дам някакви насоки.

Пое лицето ми в огромните си, прекалено топли длани и го приближи на няколко сантиметра от своето. Взря се в очите ми и започна да шепне, сякаш искаше да ми внуши още нещо, освен думите си.

— Помниш ли първия ден, когато се видяхме на плажа в Ла Пуш?

— Естествено, че помня.

— Разкажи ми какво се случи.

Поех си дълбоко дъх и се опитах да се съсредоточа.

— Заразпитва ме за пикапа...

Той кимна окуражително.

— Говорихме за твоя фолксваген ребит...

— Продължавай.

— Тръгнахме да се разхождаме по плажа... — бузите ми започнаха да пламтят под дланите му, докато си припомнях случката, но той не можеше да забележи, толкова бе гореща кожата му. Бях го помолила да се разходи с мен, бях флиртувала неумело, но успешно, за да източа малко информация.

Той кимаше нетърпелив.

Гласът ми падна до шепот.

— Разказа ми разни страшни истории... Легенди на куилеутите.

Той затвори очи, после отново ги отвори.

— Да — каза той напрегнато, пламенно, сякаш бяхме на ръба на нещо жизненоважно. Заговори бавно, отчетливо. — Помниш ли какво ти разказах?

Дори и в тъмното, нямаше как да не забележи промяната в цвета на бузите ми. Как бих могла да забравя? Без дори да осъзнае, Джейкъб ми бе казал точно това, което исках да науча — че Едуард е вампир.

Той ме погледна с очи, които знаеха твърде много.

— Мисли внимателно — каза.

— Да, помня — прошепнах.

Той вдиша въздух дълбоко, мъчително.

— Помниш ли всичките *ист...* — не довърши изречението. Устата му зейна, сякаш нещо бе заседнало в гърлото му.

— Всичките истории? — попитах.

Той кимна мълчаливо.

Мислите ми се завъртяха. Само една история имаше значение. Помнех, че започна с други, но не можех да си спомня маловажното въведение, особено, при положение че мозъкът ми бе замъглен от умора. Започнах да клатя глава.

Джейкъб изстена и скочи от леглото. Притисна юмруци към челото си и задиша ускорено и гневно.

— Та ти го знаеш, знаеш го — замърмори под носа си.

— Джейк? Джейк, моля те. Смазана съм. Точно в момента не мога да се справя. Може би утре сутринта...

Той си пое глътка въздух, за да се успокои, и кимна.

— Може би постепенно ще ти се избистри. Предполагам е ясно защо си запомнила само една от легендите — добави със саркастичен тон, изпълнен с горчивина. Той се хвърли обратно на дюшека до мен. — Имаш ли нещо против да ти задам един въпрос по тази тема? — попита все така саркастичен. — Умирам си да разбера.

— Въпрос за какво? — попитах предпазливо.

— За легендата за вампири, която ти разказах.

Зяпнах го предпазливо, неспособна да отговоря. Но той все пак попита.

— Наистина ли не знаеше? — гласът му стана още по-дрезгав. — От мен ли всъщност разбра какъв е той?

Но откъде знаеше това? Защо бе решил да повярва на легендите, защо сега? Стиснах зъби. Загледах го, без каквото и да било намерение да отговоря. Веднага му стана ясно.

— Сега разбираш ли какво имам предвид под лоялност? — прошепна с още по-дрезгав глас. — И за мен е същото, но далеч по-сериозно. Нямах представа колко силно съм обвързан...

Това не ми харесваше — не ми харесваше как очите му се притварят, сякаш изпитва болка, докато говореше колко е обвързан. Не само не ми харесваше, а направо го *ненавиждах*, *ненавиждах* всичко, което му причиняваше болка. *Ненавиждах* това с цялото си сърце.

Образът на Сам нахлу в съзнанието ми.

За мен решението бе доброволно. Защиствах тайната на семейство Кълън от любов — несподелена, но истинска. Но за Джейкът нещата май не стояха по същия начин.

— Няма ли как да се освободиш? — прошепнах и докоснах неравните краища на подстриганата му коса отзад на тила.

Ръцете му започнаха да треперят, но той не отвори очи.

— Не. Нагазил съм за цял живот. Доживотна присъда — засмя се нерадостно. — А може и за повече.

— Не, Джейк — изстенах. — Ами ако избягаме? Само аз и ти. Да напуснем домовете си и да избягаме от Сам?

— Това не е нещо, от което да мога да избягам, Бела — прошепна той. — Но бих избягал с теб, стига да можех — сега вече и

раменете му трепереха. Той си пое дълбоко дъх. — Виж, трябва да тръгвам.

— Защо?

— Защото, от една страна, май всеки момент ще припаднеш. Трябва да се напиш, искам те в пълна бойна готовност. Трябва да се сетиш за какво става въпрос, длъжна си.

— А от друга страна?

Той се намръщи.

— Наложил се да изляза тайно, не бива да се виждам с теб. Сигурно се чудят къде съм — устата му се изкриви. — Вероятно трябва да ги осведомя.

— Не е нужно да им казваш каквото и да било — просъсках.

— Въпреки това ще им кажа.

В мен пламна луд гняв.

— Мразя ги!

Той ме погледна с разширени очи, смаян.

— Недей, Бела. Недей да мразиш момчетата. Вината не е на Сам, нито пък на някого от другите. Вече ти казах, вината си е изцяло моя. Сам всъщност е... ами, невероятно готин. Джаред и Пол също са чудесни, само дето Пол е малко... А Ембри винаги ми е бил приятел. Нищо не се е променило — това е *единственото* нещо, което не се е променило. Чувствам се много неловко заради всичките неща, дето си ги мислех по адрес на Сам...

Сам бил невероятно готин? Зяпнах го невярващо, но реших да си замълча.

— Тогава защо не ти дават да се виждаш с мен? — троснах се.

— Опасно е — смотолели той и сведе поглед.

Думите му предизвикаха тръпки на ужас по тялото ми.

Нима знаеше и *това*? Никой не го знаеше, освен мен. Но той беше прав — беше нощ, идеалното време за лов. Не биваше да стои тук, в стаята ми. Ако някой дойдеше за мен, трябваше да съм сама.

— Ако смятах, че е твърде... твърде опасно — прошепна той — нямаше да дойда. Но Бела — той ме погледна отново — дал съм ти дума. Нямах представа, че ще се окаже толкова трудно да я спазя, но това не означава, че няма да опитам.

Той долови неразбирането в очите ми.

— След онзи тъп филм — припомни ми. — Обещах ти, че никога няма да те нараня... Ама май истински се издъних днес следобед, нали?

— Знам, че не го направи умишлено, Джейк. Няма нищо.

— Благодаря ти, Бела — той улови ръката ми. — Ще направя всичко възможно да бъда до теб, когато имаш нужда, както ти обещах — внезапно се ухили. Усмивката не беше нито моята, нито на Сам, а някаква странна комбинация от двете. — Но ще е от огромна полза, ако успееш сама да се досетиш за какво става въпрос, Бела. Напъни се.

Направих лека гримаса.

— Ще се опитам.

— А аз ще се опитам скоро пак да те видя — той въздъхна. — А те ще се опитат да ме разубедят.

— Не ги слушай.

— Ще се опитам — той поклати глава, сякаш се съмняваше, че ще успее. — Ела и ми кажи веднага щом се досетиш — после нещо му хрумна, нещо, което за пореден път разтрепери ръцете му. — Стига... стига да *искаш*.

— Защо да не искам да те видя?

Лицето му рязко се стегна, изпълни се с горчилка, превърна се изцяло в лицето, което принадлежеше на Сам.

— Ами, сецам се за няколко причини — каза сурово. — Виж, наистина трябва да тръгвам. Би ли направила нещо за мен?

Само кимнах, уплашена от промяната в него.

— Поне ми се обади, ако решиш, че не искаш повече да ме виждаш. Поне ми кажи, че се е получило така.

— Няма да се получи така...

Той вдигна ръка, за да ме прекъсне.

— Просто ми кажи.

После се изправи и тръгна към прозореца.

— Не бъди идиот, Джейк — проплаках. — Ще си счупиш крака. Използвай вратата. Чарли няма да те хване.

— Няма да се ударя — измърмори той, но все пак се обърна към вратата. Когато мина покрай мен, се поколеба, загледа ме с изражение, сякаш някой го мушкаше с нож. Протегна умолително ръка към мен.

Поех ръката му, а той внезапно ме дръпна твърде грубо от леглото, така че се ударих в гърдите му.

— За всеки случай — прошепна той в косата ми и ме смачка в мечешка прегръдка, която насмалко да разтроши ребрата ми.

— Не мога да дишам! — задъхах се.

Той незабавно ме пусна, придържайки талията ми с една ръка, за да не се катурна. Побутна ме, този път далеч по-нежно, обратно към леглото.

— Пробвай да поспиш, Белс. Трябва да впрегнеш сивото си вещество. Знам, че ще се справиш. *Трябва* да се сетиш. Не искам да те загубя, Бела. Не и заради това.

Само с една крачка стигна до вратата, отвори я безшумно и после изчезна зад нея. Заслушах се за проскърцването на стълбите, но не чух нито звук.

Облегнах се назад в леглото, а главата ми се въртеше. Бях твърде объркана, твърде изтощена. Затворих очи, опитвайки се да схвана нещичко, но се оказах погълната от сън, при това толкова бързо, че съвсем се замаях.

Но не бе мирният, лишен от сънища покой, за който копнеех, естествено. Отново бях в гората и отново се лутах, както всеки път.

Скоро осъзнах, че това не бе обичайният сън. Например не чувствах натрапчивото желание да обикалям и да търся. Лутах се просто по навик, защото обикновено това се очакваше от мен. Всъщност дори гората не беше същата. Миризмата беше различна, а също и светлината. Миришеше не на влажна горска пръст, а на солен океански въздух. Не виждах небето, но, изглежда, слънцето грееше — листата над главата ми бяха ярки, нефритенозелени.

Това беше гората около Ла Пуш, близо до тамошния плаж, сигурна бях. Знаех, че ако открия плажа, ще успея да зърна и слънцето, затова бързах нататък, следвайки бледия аромат на вълните в далечината.

После внезапно се появи Джейкъб. Той ме сграбчи за ръката и започна да ме дърпа към най-мрачната сърцевина на гората.

— Джейкъб, какво има? — попитах. Лицето му бе уплашено като на момче, а косата му отново бе великолепна, вързана на ниска опашка на тила. Дърпаше ме с всички сили, но аз се борех. Не исках да отивам в тъмното.

— Бягай, Бела, трябва да бягаш! — прошепна той ужасен.

Внезапната вълна на дежа вю бе толкова силна, че за малко да ме събуди.

Сега знаех защо мястото ми се струваше познато. Защото вече бях ходила там в друг свой сън. Преди милион години, в един съвсем различен живот. В съня, който сънувах, след като се бях разхождала по плажа с Джейкъб, в нощта, след като бях разбрала, че Едуард е вампир. Явно, обсъждайки този ден с Джейкъб, бях извадила съня от заровените спомени.

Наблюдавах съня някак отстрани, изчаквах сюжета му да се разгърне. Виждах светлина откъм плажа. Всеки момент Едуард щеше да се покаже между дърветата, кожата му леко ще свети, а очите му ще са черни и опасни. Ще ме повика и ще се усмихне. Ще бъде красив като ангел, а зъбите му ще са така остри...

Но изпреварвах събитията. Първо трябваше да се случи нещо друго.

Джейкъб пусна ръката ми и изквича. Потръпвайки, гърчейки се, той падна на земята в краката ми.

— Джейкъб! — изкрещях, но той беше изчезнал.

На негово място стоеше огромен, червеникавокафяв вълк с тъмни, интелигентни очи.

Сънят рязко бе сменил курса си, като влак, излязъл от релсите.

Това не беше същият вълк, който бях сънувала в онзи предишен живот. Това бе огромният ръждив вълк, стоящ на половин педя от мен на поляната само преди седмица. Този вълк бе гигантски, чудовищен, по-едър от мечка.

Този вълк се взираше напрегнато в мен, опитваше се да ми внуши нещо жизненоважно с интелигентните си очи. С тъмнокафявите, така познати очи на Джейкъб Блак.

Събудих се, крещейки с пълно гърло.

Почти очаквах този път Чарли да дотича да провери какво става. Не беше обичайният ми писък. Зарових глава във възглавницата и се опитах да заглуша писъците, които преминаха в истерия. Притиснах тъканта плътно в лицето си, чудейки се дали не бих могла някак да задуша и това, което току-що бях осъзнала.

Но Чарли не влезе в стаята и постепенно успях да задавя странните крясъци, които излизаха от гърлото ми.

Сега вече си спомних всичко — всяка една дума, която Джейкъб ми бе казал онзи ден на плажа, дори и онази част, която предшестваше разказа за вампирите, за „студенокожите“. Най-вече онази част.

— Чувала ли си някоя от легендите за нашия произход, на племето куилеути, имам предвид? — започна той.

— Всъщност не — признах.

— Е, има множество легенди, като някои твърдят, че съществуваме още отпреди Потопа, че древните куилеути завързали канутата си за най-високите дървета в планината, за да оцелеят, както Ной и ковчега му — той се усмихна, за да демонстрира колко малко вярва на тези истории. — Друга легенда твърди, че сме наследници на вълците и че те все още са наши братя. Племенните закони забраняват да се убива вълк. А имаме легенди и за студенокожите — гласът му стана с един нюанс по-тих.

— Студенокожите ли? — попитах и интересът ми вече съвсем не бе подправен.

— Да. Някои от историите за студенокожите са древни като тези за вълците, но има и по-скорошни. Според легендата собственият ми пралядо познавал неколцина от тях. Именно той се споразумял с тях да не стъпват по земите ни — той подбели очи.

— Пралядо ти? — насърчих го аз.

— Той бил старейшина, както баща ми. Значи, студенокожите са естествени врагове на вълците, тоест не на вълците, а на вълците, които се превръщат в хора, като нашите прадеди. Вие ги наричате върколаци.

— Върколаците имат естествен враг?

— Един-единствен.

В гърлото ми бе заседнало нещо и ме душеше. Опитах се да го преглътна, но то се бе заклецило и не помръдваше. Опитах се да го изплюя.

— Върколак — изпъшках.

Да, точно тази дума ме давеше.

Целият свят се наклони, килнат наопаки върху оста си.

Къде, за бога, бях попаднала? Нима бе възможно да съществува свят, в който древните легенди се лутат около малки безобидни градчета и се срещат с митични чудовища? Нима това означаваше, че всяка невъзможна приказка се основава на някаква абсолютна истина?

Имаше ли изобщо нещо трезво или нормално в този свят, или всичко бе само магия и приказки за духове?

Стиснах главата си в шепи, за да я предпазя да не експлодира.

Някакво тъничко, сухо гласче в главата ми ме запита какъв ми е проблемът. Не бях ли приела съществуването на вампири много отдавна, и то без истерията, която се опитваше да ме завладее този път?

Именно, идеше ми да кресна в отговор. Нима една такава легенда не бе достатъчна за цял живот?

Освен това не бе имало и миг, в който да не бях наясно, че Едуард Кълън е над и отвъд обичайното. Така че не се изненадах чак толкова, когато открих какво е, защото повече от очевидно беше нещо.

Но Джейкъб? Джейкъб, който си беше просто Джейкъб и нищо повече от това? Джейкъб — моят приятел? Джейкъб — единственото човешко същество, с което някога съм успявала истински да общувам...

А той дори не беше човек...

Отново се наложи да се боря с желанието да се разпищя.

Какво говореше всичко това за мен?

Знаех отговора. Говореше, че с мен нещо сериозно не е наред. Защо иначе животът ми бе пълен с герои от филмите на ужасите? Защо иначе щях така да се привързвам към тях, та да губя огромни късове от гърдите си, когато поемат по своите митични пътища и ме изоставят?

Всичко в главата ми се въртеше и разместваше, подреждаше се наново, така че това, което по-рано бе означавало едно, сега означаваше нещо съвсем друго.

Нямаше никаква секта. Никога не е имало секта, нито пък банда. Не, беше много по-страшно. Беше *глутница*.

Глутница от петима умопомрачаващо гигантски, пъстроцветни върколаци, които бяха минали точно покрай мен на поляната на Едуард...

Внезапно, панически се разбързах. Погледнах часовника — беше твърде рано, но не ми пукаше. Трябваше да стигна до Ла Пуш *начаса*. Трябваше да видя Джейкъб, за да ми каже, че не съм откачила напълно.

Нахлузих първите чисти дрехи, които ми попаднаха, без да си правя труда да проверявам дали си пасват, и хукнах по стълбите, като

ги взимах две по две. Почти се сблъсках с Чарли, когато се подхлъзнах в коридора на път за входната врата.

— Къде си тръгнала? — попита той, точно толкова смаян, че ме вижда, колкото и аз него. — Знаеш ли колко е часът?

— Аха. Трябва да видя Джейкъб.

— Мислех, че онази работа със Сам...

— Това няма значение, трябва веднага да говоря с него.

— Малко е раничко — той се смръщи, когато видя, че изражението ми не се променя. — Не искаш ли да закусиш?

— Не съм гладна — думите летяха от устата ми. Блокираше пътя ми към изхода. Помислих си дали да не го заобиколя и да се втурна напред, но си знаех, че после ще трябва да давам обяснения. — Ще се върна съвсем скоро, окей?

Чарли се намръщи.

— И право към къщата на Джейкъб, а? Няма да спиращ по пътя, нали?

— Естествено, че не, къде да спирам? — думите ми се сливаха една в друга в бързината.

— Нямам представа — призна той. — Просто... ами, имало е още едно нападение — отново вълците. Съвсем близо до курорта, край минералните извори, този път има и свидетел. Жертвата била само на десетина метра от шосето, когато изчезнал. Съпругата му видяла огромен сив вълк само няколко минути по-късно, когато тръгнала да го търси, и хукнала за помощ.

Стомахът ми се преобърна като при обратен завой във влакче на ужасите.

— Вълкът го е нападнал?

— От човека няма и следа — само малко кръв — лицето на Чарли бе измъчено. — Горските патрули тръгват въоръжени, набират и въоръжени доброволци. Цяла тълпа ловци горят от нетърпение да се включат — има и награда за всеки убит вълк. Което означава сериозни престрелки в гората и това ме тревожи — той поклати глава. — Когато хората се въодушевят твърде много, се случват неприятности.

— Смятат да стрелят по вълците? — гласът ми внезапно качи три октави.

— Какво друго можем да направим? Какво има? — попита, а напрегнатите му очи се впиха в лицето ми. Прилоша ми. Явно бях

пребледняла повече от обичайно. — Да не вземеш да се окажеш от ония, дето се връзват за дърветата?

Не можах да отговоря. Ако не ме гледаше така изпитателно, щях да завра глава между коленете. Бях забравила за изчезналите туристи, за кървавите отпечатыци от лапи... не бях направила връзката между тези факти и това, което бях осъзнала тази сутрин.

— Виж, миличка, недей да се плашиш. Просто стой в рамките на града или се придържай към главния път и не спирай никъде, нали се разбираме?

— Окей — повторих с немощен глас. — Трябва да вървя.

Чак сега го огледах по-внимателно и видях, че е закачил пистолета си на кръста и е обул туристически обувки.

— Нали не си тръгнал и ти след вълците, татко?

— Трябва да окажа помощ, Белс. Изчезват хора.

Гласът ми отново се извиси, вече почти истеричен.

— Не! Не, не отивай. Много е опасно!

— Трябва да си върша работата, дете. Не бъди такъв песимист, нищо няма да ми се случи — той се обърна към вратата и я задържа отворена. — Ти тръгваш ли?

Поколебах се, а стомахът ми продължаваше да се усуква неприятно. Какво можех да кажа, за да го спра? Чувствах се твърде замаяна, за да ми хрумне нещо.

— Белс?

— Май наистина е твърде рано за Ла Пуш — прошепнах.

— Съгласен съм — каза, след това пристъпи навън в дъжда и затвори вратата зад себе си.

В мига, в който изчезна от погледа ми, се свлякох на пода и заврях глава между коленете.

Дали да не хукна след него? И какво бих могла да обясня?

Ами Джейкъб? Джейкъб бе най-добрият ми приятел, трябваше да го предупредя. Ако той действително беше — потръпнах и се насилих да използвам думата — върколак (а знаех, че е така, просто го усещах), значи хората бяха тръгнали да стрелят по него! Трябваше да уведомя и него, и приятелите му, че ще се опитат да ги убият, ако продължават да тичат наоколо под формата на гигантски вълци. Трябваше да им кажа да спрат.

Трябваше да спрат! Чарли беше навън в гората. Дали това щеше да ги впечатли? Интересно... До този момент изчезваха само непознати. Дали това означаваше нещо, или беше чиста случайност?

Трябваше да вярвам, че поне за Джейкъб това би имало значение. И в двата случая трябваше да го предупредя.

Или пък... не?

Джейкъб беше най-добрият ми приятел, но дали не беше и чудовище? Истинско чудовище? От лошите? *Трябваше* ли наистина да го предупредя, ако той и приятелите му бяха... бяха убийци? Ако действително хладнокръвно убиваха невинни туристи? Ако действително бяха създания от филмите на ужасите, щеше ли да е грешно да се опитам да ги защитя?

Налагаше се да сравня Джейкъб и неговите приятели със семейство Кълън. Увих ръце около гръдния си кош, за да се преборя с дупката, докато мисля за тях.

Очевидно не знаех нищо за върколаците. Бих очаквала по-скоро нещо като от филмите — едри космати получовеци или нещо подобно, ако изобщо очаквах нещо. Затова не знаех какво ги караше да ловуват — дали глад или жажда, или чисто и просто желанието да убиват. А като не знаех, ми беше трудно да реша.

Но едва ли им беше по-тежко, отколкото на семейство Кълън и всичко, което трябваше да търпят, в стремежа си да са добри. Сетих се за Есме и сълзите ми рукнаха, когато си представих нейното мило, красиво лице, и как, независимо от майчинската си нагласа и любвеобилността си, се бе принудила да стисне нос и безкрайно смутена да избяга от мен, когато кървах. По-трудно от това не би могло да бъде. Сетих се за Карлайл, за безкрайните векове, в които се бе мъчил да привикне с кръвта, за да може да спасява човешки животи в ролята на лекар. Нищо не би могло да е по-трудно от *това*.

Върколаците бяха избрали различен път.

А сега какво трябваше да избира аз?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

УБИЕЦ

Да беше някой друг, а не Джейкъб, мислех си и клатех глава, докато шофирах по оброченото с гори шосе към Ла Пуш.

Все още не бях сигурна дали постъпвам правилно, но бях решила да направя компромис със себе си.

Не можех да намеря извинение за действията на Джейкъб и приятелите му, глутницата му. Сега разбирах защо ми бе казал така снощи — че може би няма да искам да го видя повече, и можех да му се обадя, както беше предложил, но ми се струваше страхливо. Дължах му поне разговор лице в лице. Щях да му кажа в лицето, че не мога да махна с ръка на случващото се. Не можех да съм приятел на убиец и да си мълча, да позволявам убийствата да продължават... Това би превърнало и мен в чудовище.

Но пък не можех и да *не* го предупредя. Трябваше да направя всичко по силите си, за да го предпазя.

Спрях пред къщата им с плътно стиснати устни. Достатъчно беше гадно, че най-добрият ми приятел е върколак. Нужно ли беше да се окаже и чудовище?

Къщата беше тъмна, прозорците не светеха, но не ми пукаше, че щях да ги събудя. Юмрукът ми задумка по входната врата с гневна сила. Звукът отекна между стените.

— Влизай — чух Били да подвиква след около минута и някъде светна лампа.

Завъртях дръжката, беше отключено. Били се беше облегал на една отворена врата встрани от кухничката, около раменете му висеше халат, още не беше седнал в количката си. Когато видя кой влиза, очите му леко се разшириха, после изражението му се изпразни.

— Е, добро утро, Бела. Какво правиш тук толкова рано?

— Здравсти, Били. Трябва да говоря с Джейк, къде е той?

— Хмм... ами всъщност не знам — излъга той, без да трепне.

— Знаеш ли какво ще прави Чарли тази сутрин? — запитах, отвратена от шикалкавенето.

— Трябва ли да знам?

— Заедно с половината мъже от града са тръгнали из гората, въоръжени с пушки, на лов за гигантски вълци.

Лицето му леко трепна, после отново стана безизразно.

— Така че бих искала да поговоря с Джейк за това, ако нямаш нищо против — продължих.

Били стисна плътните си устни и известно време не продума.

— Предполагам още спи — каза накрая и кимна към малката врата встрани от всекидневната. — Напоследък се прибира късно. Хлапето се нуждае от почивка — може би не е разумно да го будиш.

— Сега е мой ред — промърморих под нос и решително тръгнах по коридора.

Били въздъхна.

Вратата към малката като дрешник стая на Джейкъб бе единствената в дългия около метър коридор. Не си направих труда да чукам. Рязко отворих вратата и тя се удари шумно в стената отзад.

Джейкъб — все още облечен в същия срян до коленете черен анцуг, който носеше и вчера — се бе проснал диагонално върху двойното легло, заемащо цялата стая, с изключение на няколкото сантиметра около ъглите. Дори и така леглото пак му идваше късо — краката му висяха от едната страна, а главата от другата. Спеше дълбоко и леко похъркваше с полуотворена уста. Дори не бе трепнал от трясъка на вратата.

Лицето му бе умиротворено от съня, всички гневни бръчки бяха изгладени. Под очите му имаше сенки, които не бях забелязала порано. Въпреки абсурдния си ръст сега ми изглеждаше много млад и много уморен. Потреперих от съжаление.

Върнах се крачка назад и тихо затворих вратата зад гърба си.

Били ме зяпаше с любопитни, предпазливи очи, когато бавно се върнах във всекидневната.

— Май ще го оставя да поспи малко.

Той кимна и в продължение на минута двамата се гледахме втренчено. Умирах да го попитам каква бе неговата роля. Какво мислеше затова, в което се бе превърнал синът му. Но помнех как още от самото начало защитаваше Сам, така че предположих, че убийствата

не го тревожат особено. А как ги оправдава пред себе си, просто не можах да си представя.

В тъмните му очи видях множество въпроси и към мен самата, но той също не ги изказа гласно.

— Виж — обадох се, нарушавайки тягостното мълчание. — Ще сляза до плажа за малко. Когато се събуди, предай му, че го чакам там, става ли?

— Разбира се, разбира се — съгласи се той.

Зачудих се дали наистина ще му предаде. Е, ако не го направеше, поне бях опитала, нали така?

Тръгнах с пикапа към Фърст Бийч и паркирах на празния чакълен паркинг. Все още беше тъмно — потискащият сумрак, преди да съмне поредният облачен ден — и когато угасих фаровете, едва виждах. Наложих се да изчакам очите ми да свикнат с полумрака, докато успея да открия пътеката, която водеше през високия плет от бурени. Тук беше по-студено, вятърът шибаше черната вода и аз напъхах ръце дълбоко в джобовете на зимното си яке. Поне дъждът беше спрял.

Тръгнах по плажа към северната дига. Не виждах Сейнт Джеймс, нито другите острови, само неясните контури на плискащата вода. Внимателно подбирах къде стъпвам, като гледах да не се спъна в някой довлечен от вълните дънер.

Открих каквото търсех, преди дори да осъзная, че го търся. Материализира се от полумрака едва когато бях на няколко крачки от него: дълго, бяло като кост дърво, довлечено от вълните и изхвърлено върху камъните. Обърнатите към морето корени бяха усукани като стотици крехки пипала. Не бях сигурна, че това е същото дърво, върху което двамата с Джейкъб бяхме провели първия си разговор — разговор, от който се бяха проточили толкова много оплетени нишки от живота ми — но като че ли беше на същото място. Седнах там, където бях седяла и тогава, и се загледах към невидимото море.

Гледката на Джейкъб в това състояние, невинен и уязвим в съня си, бе изтрила цялото ми отвращение, бе разтопила гнева ми. Не можех да пренебрегна случващото се, както Били явно бе съумял да направи, но не можех и да го съдя. Явно любовта не действа по такъв начин. Щом обичаш някого, не можеш да разсъждаваш логично върху

поведението му. Джейкъб ми беше приятел, независимо дали убиваше хора, или не. И нямах представа какво да правя.

Когато си го представех как кротко спеше, ме заливаше непреодолимото желание да го закрилям. Напълно нелогично.

Но нелогично или не, прехвърлях спомена за спокойното му лице и се опитвах да намеря някакво решение, някакъв начин да го предпазя, а небето бавно започваше да светлее.

— Здравсти, Бела.

Чух гласа му в тъмнината и цялата подскочих. Беше тих, едва ли не срамежлив, но понеже разчитах на някакво предупреждение от страна на шумно тракащите камъни, все пак се стреснах. Виждах силуета му, очертан срещу изгрева — беше грамаден.

— Джейк?

Стоеше на няколко крачки от мен и тревожно пристъпяше от крак на крак.

— Били ми каза, че си идвала — май не ти отне много дълго, а? Знаех си, че ще се сетиш.

— Да, спомних си и онази история — прошепнах.

Дълго време стояхме мълчаливо и макар все още да бе твърде тъмно, за да виждам добре, кожата ми настръхна, сякаш очите му опипваха лицето ми. Явно за него светлината бе достатъчна, за да разгледа изражението ми, защото когато проговори, гласът му бе неочаквано злъчен.

— Можеше просто да се обадиш — каза той сурово.

Кимнах.

— Знам.

Той закричи по камъните. Трябваше да се заслушам много внимателно, за да доловя едва-едва тихото шумолене на стъпалата му върху камъните, заглушено от плискането на вълните. Под моите крака камъните тракаха като кастанети.

— Защо дойде? — тросна се той, без да прекъсва гневното крачене.

— Реших, че ще е по-добре да стане очи в очи.

Той изсумтя.

— О, да, много по-добре.

— Джейкъб, трябва да те предупредя...

— За горските патрули и ловците ли? Не се тревожи. Вече знаем.

— Да не се тревожа ли? — запитах невярващо. — Джейк, та те имат пушки! Слагат капани и са обявили награда и...

— Можем и сами да се пазим — изръмжа той, като продължаваше да крачи. — Нищо няма да заловят. Само усложняват нещата — съвсем скоро ще започнат да изчезват един по един.

— Джейк! — изсъсках.

— Какво? Това си е факт.

Гласът ми изтъня от възмущение.

— Как можеш да... говориш така? Та ти познаваш тези хора. Чарли е с тях! — само при мисълта стомахът ме присви.

Той внезапно спря.

— Какво повече можем да направим? — тросна се. Зад нас слънцето багреше облаците в сребристорозово. Вече виждах изражението му: беше сърдито, отчаяно, предадено.

— Не би ли могъл... ами, да опиташ да *не бъдеш*, ъм... *върколак*? — предложих шепнешком.

Той разпери ръце във въздуха.

— Да не би да имам избор? — изкрещя той. — А и с какво би помогнало това на тревогите ти, че хората изчезват?

— Не те разбирам.

Той ме загледа злобно, очите му се присвиха, устата му се изкриви и изръмжа.

— Знаеш ли какво ме вбесява толкова много, че направо ми се повръща?

Трепнах от враждебното му изражение. Като че ли чакаше отговор, затова поклатих глава.

— Такава лицемерка си, Бела — седиш си *тук*, ужасена от мен. Нима е справедливо? — ръцете му трепереха от ярост.

— *Лицемерка*? Нима страхът от чудовища ме прави лицемерка?

— О-ох! — изстена той и притисна разтреперани юмруци в слепоочията си, стискайки очи. — Чуй се само!

— Какво?

Той се приближи на две крачки, приведе се над мен и ме загледа злобно.

— Е, ужасно съжалявам, че не съм подходящият вид чудовище за вкуса ти, Бела. Предполагам не ме бива достатъчно в смученето на кръв, а?

Скочих на крака и на свой ред го изгледах яростно.

— Не! — изкрещях. — Проблемът не е в това, което *си ти*, глупако, а в това, което *правиш*.

— Какво имаш предвид? — изръмжа той и цялото му тяло се разтрепери от гняв.

Безкрайно се смаях, когато гласът на Едуард ми нашепна да внимавам.

— Внимавай много, Бела — предупреди ме кадифеният му глас. — Не го предизвиквай. Трябва да го успокоиш.

Даже гласът в главата ми днес прозвуча нелогично. Но все пак го послушах. Бих направила всичко за този глас.

— Джейкъб — примолих се, а гласът ми беше тих и равен. — Наистина ли е необходимо да убивате хората, Джейкъб? Нямали някакъв друг начин? Искам да кажа, че щом вампирите са намерили начин да оцеляват, без да убиват хора, не бихте ли могли и вие да опитате?

Той се изправи рязко, сякаш думите ми бяха пуснали ток през тялото му. Веждите му се стрелнаха нагоре, а очите му се ококориха.

— Да убиваме хора ли? — попита гневно.

— А ти за какво мислеше, че говорим?

Вече не трепереше. Погледна ме невярващо, обнадеждено.

— Според мен говорехме за отвращението ти от върколаците.

— Не, Джейк, не. Въпросът не е в това, че си... вълк. Това е без значение — заявих твърдо и още докато казвах думите, знаех, че наистина го мисля. Наистина беше без значение, че се превръщаше в огромен вълк — пак си беше Джейкъб. — Но ако можете да намерите начин да не наранявате хората... ето това ме разстройва. Това са невинни хора, Джейк, като Чарли и просто не мога да извърщам глава, докато ти...

— Това ли било? Наистина ли? — прекъсна ме той, а на лицето му се изписа усмивка. — Уплашена си само защото съм убиец? Това ли е единствената причина?

— Нима не е достатъчна?

Той започна да се смее.

— Джейкъб Блак, *никак* не е смешно!

— Да, да — съгласи се той, като продължаваше да се смее.

Направи една дълга крачка към мен и ме прегърна с още една спираща дъха мечешка прегръдка.

— Наистина ли, съвсем честно, нямаш нищо против, че се превръщам в гигантско куче? — попита той, а гласът в ухото ми ликуваше.

— Не — изохках. — Не мога да дишам, Джейк.

Той ме пусна, но хвана двете ми ръце.

— Не съм убиец, Бела.

Взрях се в лицето му и ми стана ясно, че говори истината. В цялото ми тяло запулсира мощно чувство на облекчение.

— Наистина ли? — попитах.

— Честна дума — закле се той тържествено.

Метнах ръце около врата му. Това ми напомни за първия ден с моторите, но сега бе още по-едър и още повече се почувствах като дете.

Както и тогава, той погали косата ми.

— Съжалявам, че те нарекох лицемерка — извини се той.

— Съжалявам, че те нарекох убиец.

Той се засмя.

В този момент се сетих нещо и се отдръпнах, за да виждам лицето му. Веждите ми се склупчиха тревожно.

— Ами Сам? И останалите?

Той поклати глава широко ухилен, сякаш някой бе смъкнал огромен товар от раменете му.

— Естествено, че не. Не помниш ли как се наричаме?

Помнех съвсем ясно — същия ден мислех по този въпрос.

— Защитници?

— Именно.

— Нищо не разбирам. Какво се случва в гората тогава? Изчезналите туристи, кръвта?

Лицето му внезапно стана сериозно, разтревожено.

— Опитваме се да си вършим работата, Бела. Опитваме се да ги защитим, но вечно се оказваме закъснели.

— От какво да ги защитите? Наистина ли има и мечка в гората?

— Бела, миличка, защитаваме хората от едно-единствено нещо, от единствения ни враг. Съществуваме единствено по тази причина — защото съществува и той.

В продължение на една секунда го зяпах тъпо, но най-после схванах. Кръвта се дръпна от лицето ми и тънък ужасен писък се отдели от устните ми.

Той кимна.

— Мислех, че именно ти би трябвало да разбираш какво се случва.

— Лоран — прошепнах. — Още е в гората.

Джейкъб премигна два пъти и килна глава на една страна.

— Кой е Лоран?

Опитах се да подредя хаоса в главата си, за да мога да отговоря.

— Знаеш, нали го видя там, на поляната. Ти беше там... — думите ми прозвучаха озадачено, тъй като започвах да навързвам нещата. — Бяхте там и му попречихте да ме убие...

— А, чернокосата пиявица ли? — той се ухили със стегната, жестока усмивка. — Така ли се казваше?

Потреперих.

— Но какво си мислехте вие? — прошепнах. — Та той можеше да ви убие! Джейк, та вие не съзнавате колко опасно...

Прекъсна ме нов смях.

— Бела, един самотен вампир не е голям проблем за такава голяма глутница като нашата. Беше толкова лесно, че дори не беше забавно!

— Кое беше лесно?

— Да убием онзи кръвопиец, който се канеше да те схруска. Това не се брои за убийство обаче — побърза да добави той. — Вампирите не ги считаме за хора.

Успях единствено да прошепна.

— Убил си... Лоран?

Той кимна.

— Е, всички заедно го свършихме — поясни.

— Лоран е мъртъв? — прошепнах.

Изражението му се смени.

— Това нали не те разстройва? Та той се канеше да те убие, беше тръгнал на лов, Бела, сигурни бяхме, преди да го нападнем. Знаеш го, нали?

— Знам. И не, не съм разстроена, а... — исках да седна. Препънах се крачка назад, но усетих дънера с прасец и се отпуснах

върху него. — Лоран е мъртъв. И няма да се върне да ме убие.

— Не се ли сърдиш? Нали не беше от твоите приятели или нещо такова?

— Приятел ли? — зяпнах го, объркана и замаяна от облекчение. Започнах да дърдоря, а очите ми се навлажниха. — Не, Джейк. Толкова съм... толкова съм *облекчена*. Мислех, че ще ме открие, всяка нощ го чаках и все се надявах да се задоволи само с мен и да остави Чарли на мира. Толкова се страхувах, Джейкъб... Но как? Та той беше вампир! Как го убихте? Той е толкова силен, толкова твърд, като мрамор...

Той седна до мен и утешително уви дългата си ръка около мен.

— Затова сме създадени, Белс. Ние също сме силни. Жалко, че не си ми казала, че толкова се страхуваш. Било е излишно.

— Теб те нямаше — смънках, замислена.

— О, вярно.

— Чакай, Джейк, но аз мислех, че ти знаеш. Снощи каза, че е опасно да си в стаята ми. Мислех, че вампирът ще дойде и ти знаеш. Нямах ли това предвид?

За миг доби объркано изражение, после наведе глава.

— Не, нямах това предвид.

— Тогава защо каза, че е опасно да си в стаята?

Той ме погледна с виновни очи.

— Не съм казвал, че е опасно за *мен*. Мислех за теб.

— Какво искаш да кажеш?

Той наведе очи и подритна един корен.

— Има повече от една причина да не бъда с теб, Бела. Едната е, че не биваше да разкривам тайната ни, а другата причина е, че не е безопасно за теб. Ако се ядосам твърде много... или се разстроя твърде много... може да те нараня.

Замислих се внимателно.

— Когато се беше вбесил... докато ти крещях... и целият трепереше...?

— Аха — лицето му още повече се сведе към земята. — Беше доста глупаво от моя страна. Трябва да се контролирам повече. Бях се закълел, че няма да се вбесявам, независимо какво ще кажеш. Но... просто толкова се разстроих, че ще те загубя... че няма да понесеш в какво съм се превърнал...

— Какво ще се случи... ако се ядосаш твърде много? — прошепнах.

— Ще се превърна във вълк — прошепна в отговор той.

— Не трябва ли да има пълнолуние?

Той завъртя очи.

— Холивудската версия доста се разминава с истината — после въздъхна и отново стана сериозен. — Не е нужно да се шашкаш толкова, Белс. Ще се погрижим за всичко. И специално ще си отваряме очите за Чарли и за останалите, няма да допуснем нещо да му се случи. Имай ми доверие.

Нещо много, много очевидно, нещо, което трябваше да схвана още в началото — но бях така впечатлена от идеята, че Джейкб и приятелите му са се изправили срещу Лоран, че изобщо не се замислих — това нещо ми хрумна чак сега, когато Джейкб отново използва бъдеще време.

Ще се погрижим за всичко.

Значи не беше приключило.

— Лоран е мъртъв — ахнах и цялото ми тяло се вкочани.

— Бела? — обади се разтревожено Джейкб и докосна пепелявата ми буза.

— Щом Лоран е умрял... преди седмица... значи някой друг избива хората.

Джейкб кимна, стисна зъби и проговори през тях.

— Бяха двама. Мислехме, че спътничката му ще иска да се бие с нас — според нашите легенди вампирите обикновено зле понасят, ако убиеш другаря им — но тя побягна и продължава да ни се измъква и пак да се връща. Ако успеем да разберем какво точно преследва, ще ни е много по-лесно да я хванем. Но се държи напълно нелогично. Постоянно танцува по периферията, сякаш изпитва защитата ни, търси начин да пробие и да влезе, но къде? Къде иска да отиде? Сам смята, че се опитва да ни раздели, за да има по-добър шанс...

Гласът му стихваше и накрая звучеше така, сякаш идваше от някакъв дълъг тунел — вече не можех да различа отделните думи. На челото ми изби пот, а стомахът ми се сви като от стомашния вирус. Точно като при грипа.

Побързах да се извърна и се наведох през дънера на дървото. Тялото ми се сгърчи в безполезни напъни, празният ми стомах се

засвива в ужасяващи спазми, макар да нямаше какво да изхвърли.

Виктория беше тук. И ме търсеше. И избиваше непознати хора в гората. В гората, където Чарли бе тръгнал на лов...

Главата ми болезнено се завъртя.

Ръцете на Джейкъб ме хванаха за раменете, предпазвайки ме да не се хлъзна на камъните. Усещах горещия му дъх върху бузата си.

— Бела! Какво има?

— Виктория — изохках веднага щом успях да си възвърна дъха след болезнените спазми.

В главата ми Едуард гневно изръмжа при споменаването на името ѝ.

Усетих как Джейкъб ме издърпа до изправено положение. Просна ме неловко върху скута си, положи отпуснатата ми глава върху рамото си. Помъчи се да ме прихване, така че да не висна от едната или другата страна.

Отметна потната коса от лицето ми.

— Кой? — попита той. — Чуваш ли ме, Бела? Бела!

— Не беше спътница на Лоран — изстенах в рамото му. — Бяха просто стари познайници...

— Искаш ли вода? Или лекар? Каж ми какво да правя — настоя той, обезумял.

— Не ми е лошо, страх ме е — обясних шепнешком. Думата страх не описваше точно чувствата ми.

Джейкъб ме потупа по гърба.

— Страх те е от Виктория ли?

Кимнах и потръпнах.

— Виктория е червенокосата женска, така ли?

Отново потреперих и изскимтях:

— Да.

— Откъде знаеш, че не му е била спътница?

— Лоран ми каза, че Джеймс е бил нейната половинка — обясних и механично свих ръката с белега.

Той извъртя лицето ми към себе си, придържайки го с едрата си длан. Взря се напрегнато в очите ми.

— А каза ли ти нещо друго, Бела? Важно е. Знаеш ли какво иска тя?

— Естествено — прошепнах. — Иска мен.

Очите му рязко се разтвориха, после се свиха като цепки.

— Защо? — попита.

— Едуард уби Джеймс — прошепнах. Джейкб ме държеше толкова силно, че нямаше нужда да притискам дупката, той щеше да ме предпази от разпадане. — И тя действително... го понесе доста зле. Но Лоран каза, че е решила за по-справедливо да убие мен вместо Едуард. Другар за другар. Не знае, предполагам все още не знае, че... че... — преглътнах болезнено. — Че нещата между нас вече не стоят така. Поне не и за Едуард.

Това го изненада, изражението му се бореше между няколко противоположни емоции.

— Това ли се е случило? Затова ли си тръгнаха?

— Все пак съм само човек. Нищо особено — обясних и немощно вдигнах рамене.

Нещо като изръмжаване, не истинско, а човешкият му еквивалент заклоочи в гърдите на Джейкб под ухото ми.

— Ако този малоумен кръвопиец действително е толкова глупав...

— Моля те — изстенах. — Моля те. Недей.

Джейкб се поколеба, след това кимна.

— Това е важно — каза, а изражението му стана делово. — Точно това ни беше нужно. Трябва незабавно да кажем на останалите.

Той се изправи и ме издърпа на крака. Задържа ръцете си около талията ми, докато се убеди, че няма да падна.

— Добре съм — излъгах.

Той отпусна хватката около кръста ми и хвана едната ми ръка.

— Да вървим.

Задърпа ме обратно към пикапа.

— Къде отиваме? — попитах.

— Още не съм сигурен — призна той. — Ще свикам събрание. Хей, изчакай тук само минутка, може ли? — той се облегна на пикапа и пусна ръката ми.

— А ти къде отиваш?

— Веднага се връщам — обеща той. После се въртна и хукна през паркинга, пресече шосето и се гмурна в заобикалящата ни гора. Стрелна се между дърветата, пъргав и строен като сърна.

— Джейкъб! — извиках дрезгаво след него, но вече беше изчезнал.

Моментът не беше подходящ да оставам сама. Само секунди след като Джейкъб се бе скрил от поглед, вече дишах на пресекулки. С мъка се изкатерих в кабината на пикапа и незабавно заключих вратите. От което не се почувствах по-добре.

Виктория вече беше по петите ми. Беше си чист късмет, че още не ме бе хванала — късмет и петима подрастващи върколаци. Вдишах рязко. Независимо какво бе казал Джейкъб, мисълта, че би могъл да се доближи до Виктория, ме ужасяваше. Нямах значение в какво се превръща, когато се ядоса. Виждах я в мислите си, дивото ѝ лице, огнената ѝ коса, смъртоносна, неуязвима...

Но според Джейкъб Лоран вече го нямаше. Нима беше възможно? Едуард (механично обгърнах гръдния си кош) ми бе казал колко е трудно да се убие вампир. Само друг вампир би могъл да свърши тази работа. Но пък Джейк твърдеше, че върколаците съществували именно поради тази причина...

Каза, че специално ще си държат очите отворени за Чарли и да им се доверя, че ще пазят баща ми. Как бих могла да повярвам? Никой не беше в безопасност! А най-малко от всички Джейкъб, щом се опитваше да се вмъкне между Виктория и Чарли... между Виктория и мен.

Започна отново да ми се повръща.

Остро почукване на прозореца ме накара да изквича от ужас, но беше само завърналият се Джейкъб. Отключих вратата с треперещи, благодарни пръсти.

— Ама теб наистина те е страх, а? — попита, когато се покатери вътре.

Кимнах.

— Не се бой. Ще се погрижим за теб и за Чарли също. Обещавам ти.

— Идеята да намериш Виктория ме плаши повече от идеята тя да намери мен — прошепнах.

Той се разсмя.

— Трябва да ни имаш малко повече доверие. Направо е обидно.

Поклатих глава. Бях виждала твърде много вампири в действие.

— Къде ходи току-що? — попитах.

Той стисна устни и не отвърна.

— Какво? Тайна ли е?

Той се намръщи.

— Не точно. Но е малко странно. Не искам да те шашкам.

— Знаеш ли, вече съм свикнала с разни странности — опитах да се усмихна без особен успех.

Джейкъб ми се усмихна весело.

— Май ти се налага. Добре. Виждаш ли, когато сме вълци, можем... да се чуваме един друг.

Веждите ми се събраха объркано.

— Не звуци — продължи той — а... *мисли*, поне мислите един на друг, независимо какво разстояние ни дели. Много помага, когато сме на лов, но иначе е голямо неудобство. Малко е смущаващо да нямаш никакви тайни. Притеснително е, нали?

— Това ли имаше предвид снощи, когато каза, че ще им признаеш за виждането ни, макар да не ти се иска?

— Бързо схващаш.

— Благодаря.

— Освен това много добре понасяш странностите. Мислех, че това ще те притесни.

— Не е... ами, не си първият човек, който може да го прави. Така че не ми се струва толкова странно.

— Така ли?... Чакай, за кръвопийците ли говориш?

— Ще ми се да не ги наричаш така.

Той се засмя.

— Както и да е. Кълън ли?

— Само... само Едуард — скришом обгърнах тяло с едната си ръка.

Джейкъб изглеждаше изненадан, при това неприятно.

— Мислех, че са легенди. Чувал съм, че някои вампири имат... допълнителни умения, но смятах, че са само митове.

— Нима остана нещо, което да е само мит? — попитах кисело.

Той се намръщи.

— Май не. Добре, да идем да се срещнем със Сам и останалите там, където ходехме да караме моторите.

Запалих пикапа и потеглих обратно по шосето.

— Значи току-що се превърна във вълк, за да говориш със Сам, така ли? — попитах любопитно.

Джейкъб кимна леко смутен.

— Бях много кратък и се опитах да не мисля за теб, за да не разберат какво точно става. Страхувах се, че Сам ще ми каже да не те взимам със себе си.

— Това нямаше да ме спре — все не можех да се отърся от мисълта, че Сам е от лошите. Челюстта ми се стягаше всеки път, когато чуех името му.

— Е мен щеше да ме спре — каза Джейкъб леко свъсен. — Нали помниш как не можех да си довърша изреченията снощи? Как не можех да ти разкажа всичко?

— Аха. Имаше вид като да се давиш с нещо.

Той се подсмихна мрачно.

— Доста си близко. Сам ми каза да не ти казвам. Той е... водачът на глутницата, нали разбираш. Той е алфата. Когато ни каже да направим или пък да не правим нещо, когато говори сериозно — е, не можем просто да се направим на ударени.

— Странна работа — промърморих.

— Определено — съгласи се той. — Май е някаква вълча работа.

— Аха — това бе най-доброто, което ми хрумна.

— Да, има цял куп такива неща, вълчи работи. Все още ги уча. Не мога да си представя какво му е било на Сам да се опитва сам да се справи с всичко. Достатъчно е гадно да трябва да преминеш през всичко, макар и с подкрепата на цялата глутница.

— А той сам ли е бил?

— Да — гласът на Джейкъб се снижи. — Когато аз... се промених, беше най... *ужасното, най-страшното* нещо, което някога съм преживявал, по-лошо от всичко, което бих могъл да си представя. Но не бях сам — чувах гласове в главата си, които ми казваха какво се случва и какво трябва да направя. Май само заради това не си изгубих разсъдък. Но Сам... — той поклати глава. — На него не е имало кой да му помогне.

Нужно ми беше малко време за пренастройване. Когато Джейкъб описваше нещата така, не можех да не изпитам съчувствие към Сам. Трябваше да продължавам да си напомням, че вече няма причина да го мразя.

— Ще се разсърдят ли, че съм с теб? — попитах.

Той направи физиономия.

— Вероятно.

— Може би не трябва...

— Не, няма нищо — увери ме той. — Знаеш един куп неща, които могат да ни помогнат. Не е като да си някой невежа. Ти си като... Знаем ли, като шпионин или нещо подобно. Била си в тила на врага.

Смръщих се. Това ли щеше да иска от мен Джейкъб? Вътрешна информация, която да им помогне да унищожат враговете си? Но аз не бях шпионин. Съвсем не събирах информация. Думите му ме накараха да се почувствам като предател.

Но пък исках да спре Виктория, нали така?

Не.

Исках някой да спре Виктория, за предпочитане, преди да ме намери и да ме изтезава до смърт, или пък да се натъкне на Чарли, или да убие друг турист. Но не желяех Джейкъб да е този, който ще я спре, или по-скоро ще се опита да я спре. Не исках да се доближава и на сто километра от нея.

— Като например за кръвопиеца, който чете мисли — продължи той, сляп за дълбоките размишления, в които бях потънала. — Точно такива неща ни трябва. Тъпо е, че точно *тези* истории се оказват верни. Това доста усложнява нещата. Хей, мислиш ли, че тази Виктория умее нещо специално?

— Не мисля — поколебах се, после въздъхнах. — Щеше да спомене нещо.

— Кой? А, имаш предвид Едуард — опа, извинявай. Забравих. Не обичаш да споменаваш името му. Нито да го чуваш.

Притиснах корема си, опитвайки се да не обръщам внимание на пулсиращата болка в гърдите.

— Не особено.

— Съжалявам.

— Откъде ме познаваш толкова добре, Джейкъб? Понякога ми се струва, че можеш да четеш *и моите* мисли.

— Не-е. Просто обръщам внимание.

Вече бяхме излезли на тесния черен път, където за първи път ми бе показал как да карам мотор.

— Тук добре ли е? — попитах.

— Става, да.
Отбих и изгасих двигателя.
— Все още се чувстваш нещастна, нали? — прошепна той.
Кимнах, втрещена невиждащо в мрачната гора.
— Не ти ли е хрумвало... че може би... така е по-добре?
Вдишах бавно, след това издишах.
— Не.
— Защото той не беше най-добрият...
— Моля те, Джейкъб — прекъснах го, умолявайки шепнешком.
— Моля те да не говорим за това. Не мога да го понеса.
— Добре — той си пое дълбоко въздух. — Съжалявам, че започнах темата.
— Не се чувствай виновен. Ако нещата бяха малко по-различни, щеше да е приятно най-после да поприказвам с някого за това.
Той кимна.
— Да, доста трудно ми беше да пазя тайна от теб цели две седмици. Сигурно е истински ад да не можеш да говориш с *никого*.
— Истински — съгласих се.
Джейкъб си пое рязко дъх.
— Тук са. Да вървим.
— Сигурен ли си? — попитах, докато той отваряше вратата си.
— Може би не е уместно да идвам.
— Ще го преживеят — каза той и се ухили. — Я да видим кого го е страх от големия лош вълк?
— Ха-ха! — изсумтях. Но се измъкнах от пикапа и побързах да заобиколя предницата, за да съм близо до Джейкъб. Твърде ясно си спомнях гигантските чудовища от поляната. Ръцете ми трепереха, както неговите по-рано, но не от гняв, а от страх.
Джейк ме хвана за ръката и лекичко я стисна.
Хайде.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

СЕМЕЙСТВО

Свих се плътно до Джейкъб, а очите ми се заоглеждаха за останалите върколаци. Когато се показаха с решителна крачка измежду дърветата, не очаквах да се появят в този вид. В главата ми се бе загнездила представата за вълци. Но видях само четири много едри, полуголи момчета.

Отново ми напомниха за братя четиризнаци. Имаше нещо в движенията им, почти синхронни, когато застанаха на отсрещната страна на шосето, в еднаквите издължени, набъбнали мускули под еднаквата червеникавокафява кожа, еднаквата късо подстригана черна коса и в това как израженията им се промениха в един и същи момент.

Загледаха ни любопитни и предпазливи. Когато ме видяха полускрита от Джейкъб, и четиримата побеснях в един и същи миг.

Сам все още беше най-едрият, макар Джейкъб да бе на път да го настигне. Всъщност не се броеше за момче.

Лицето му бе по-възрастно — не че имаше бръчки или други симптоми на състаряване, а някак беше зряло, изражението му беше търпеливо.

— Какво си направил, Джейкъб? — попита строго той.

Един от другите, непознатите — Джаред или Пол — избута Сам и заговори, преди Джейкъб да успее да се защити.

— Защо ти е толкова трудно да следваш правилата, Джейкъб? — извика той, разпервайки ръце във въздуха. — Какво, по дяволите, си мислиш? Да не би тя да е по-важна от всичко, от цялото племе? От хората, дето умират?

— Тя може да ни помогне — каза тихо Джейкъб.

— Да ни помогне ли! — изкрещя сърдитото момче. Ръцете му започнаха да треперят. — А, да, това е много вероятно! Сигурен съм, че любителката на пиявици направо *си умира* да ни помогне!

— Я не й говори така! — извика на свой ред Джейкъб, жегнат от забележката.

Дълбока тръпка разтърси момчето, пролази по раменете му и надолу по гръбначния стълб.

— Пол! Успокой се! — нареди му Сам.

Пол заклати глава напред-назад не в неподчинение, а като че ли се опитваше да се съсредоточи.

— За бога, Пол — измърмори едно от другите момчета — вероятно Джаред. — Я се стегни.

Пол извърна глава към Джаред и устните му се разтеглиха назад от раздразнение. Сетне отмести гневния си поглед към мен. Джейкбъб направи крачка напред и застана пред мен.

Това вече му дойде в повече.

— Браво, *нея* защитавай! — изръмжа побеснял Пол. Нова тръпка, или по-скоро конвулсия, разтърси тялото му. Той отметна глава назад и измежду зъбите му се откъсна истинско ръмжене.

— Пол! — изкрещяха едновременно Сам и Джейкбъб.

Пол политна напред, тресейки се с все сила. Но когато беше на педя от земята, се чу силен раздиращ звук и момчето експлодира.

От тялото му изригна тъмна сребриста козина, която придоби форма поне пет пъти по-голяма от него — масивна, присвита фигура, готова за скок.

Муцуната на вълка се набръчка назад и разкри зъбите му, а от мощните му гърди се изтръгна нов гръмовен рев. Тъмните му, побеснели очи се насочиха към мен.

В същия миг Джейкбъб вече тичаше към отсрещната страна на шосето право към чудовището.

— Джейкбъб! — изкрещях.

Както тичаше, по гръбнака му пролази мощна тръпка. Той скочи напред, гмуркайки се с главата надолу в празния въздух.

С нов остър, разцепващ звук Джейкбъб също експлодира. Пръсна се от кожата си — във въздуха се разхвърчаха късчета черен и бял плат. Всичко се случи толкова бързо, че ако бях мигнала, щях да изпусна цялата трансформация. В един миг Джейкбъб се гмуркаше във въздуха, а в следващия гигантският ръждив вълк — толкова огромен, че не можех да си представя как тази маса се е спотайвала в тялото на Джейкбъб — се мяташе срещу приклеknалия сребрист звяр.

Джейкбъб посрещна нападението фронтално. Сърдитото им ръмжене отека като гръмотевица между дърветата.

Черните и белите парчета, остатъците от дрехите на Джейкъб, паднаха на земята там, където бе изчезнал.

— Джейкъб! — изкрещях отново и залитнах напред.

— Стой си на мястото, Бела — нареди Сам.

Едва го чувах от ръмженето на биещите се вълци. Челюстите им щракаха и се оголваха едни към други, остриите им зъби проблясваха към гърлата. Вълкът Джейкъб като че ли имаше надмощие — беше видимо по-едър, а и изглеждаше по-силен. Не спираше да удря рамото си в сивия вълк, тласкайки го назад към гората.

— Отведете я при Емили — извика Сам към останалите момчета, които гледаха погълнати битката.

Джейкъб успешно бе изтикал сивия вълк от шосето и двамата изчезнаха в гората, макар ръмженето им все още отчетливо да се долавяше. Сам хукна след тях, събувайки обувките си в движение. Докато се стрелваше между дърветата, видях как потреперва от глава до пети.

Ръмженето и зъбенето заглъхнаха в далечината. Внезапно звуците съвсем изчезнаха и на шосето настъпи пълна тишина.

Едно от момчетата избухна в смях.

Извърнах се да го погледна — имах чувството, че ококорените ми очи са замръзнали и вече никога няма да мога да премигна.

Момчето като че ли се смееше на изражението ми.

— Е, ето нещо, което не се вижда всеки ден — подсмихна се той. Лицето му ми бе смътно познато, по-слабо от на останалите... Ембри Кол.

— Аз пък го виждам — измърмори другото момче, Джаред. — Всеки божи ден.

— Е, Пол не избухва чак *всеки ден* — възрази Ембри все така ухилен. — Може би в два от три.

Джаред се спря да вдигне нещо бяло от земята. Повдигна го към Ембри. Нещото увисна на ивици от ръката му.

— Съвсем на парчета — каза Джаред. — Били каза, че това е последният чифт, който може да си позволи — май отсега нататък Джейкъб ще ходи бос.

— Тази е оцеляла — каза Ембри, вдигайки една бяла маратонка. — Може да ходи на куц крак — добави той през смях.

Джаред тръгна да събира парчетата плат от калта.

— Би ли взел обувките на Сам? Всичко останало е за боклука.

Ембри грабна обувките и се затича към дърветата, зад които бе изчезнал Сам. След няколко секунди се върна с чифт срязани дънки, провесени през ръката му. Джаред събра остатъците от дрехите на Джейкъб и Пол и ги намота на топка. После сякаш внезапно се сети за мен.

Погледна ме внимателно, преценяващо.

— Хей, нали няма да припаднеш или да повърнеш — попита той строго.

— *Май* не — изохках.

— Не ми изглеждаш добре. Защо не седнеш?

— Добре — измънках. И за втори път тази сутрин свих глава между коленете си.

— Джейк трябваше да ни предупреди — оплака се Ембри.

— Нямаше нужда да намесва и гаджето си в тая работа. Какво очакваше?

— Е, вече пуснахме вълка от торбата — въздъхна Ембри. — Браво на теб, Джейк.

Вдигнах глава и изгледах гневно двете момчета, които май възприемаха ситуацията твърде лековато.

— Не се ли тревожите поне малко? — троснах се.

Ембри примигна изненадано.

— Да се тревожим ли? Защо?

— Може да се наранят!

Ембри и Джаред избухнаха в кикот.

— *Надявам се* Пол хубавичко да го нахапе — каза Джаред. — Това ще му даде урок.

Пребледнях.

— Да бе! — възрази Ембри. — Не го ли видя Джейк? Даже Сам не би могъл така скорострелно да се трансформира. Видя, че Пол губи самообладание и само след половин секунда вече нападаше. Момчето е даровито.

— Пол се бие по-отдавна. Обзалагам се на десет долара, че ще му остави рана.

— Приемам. Джейк е природен талант. Пол няма никакви шансове.

Те си стиснаха ухилени ръцете.

Опитах да се успокоя с тяхната пълна липса на загриженост, но не можех да пропъдя зловещия образ на биещите се върколаци от главата си. Стомахът ми се присвиваше празен и изранен, а главата ми се пръскаше от безпокойство.

— Да вървим при Емили. Нали се сещаш, че ще ни чака с нещо за ядене — Ембри погледна надолу към мен. — Имаш ли нещо против да ни закараш?

— Няма проблем — отвърнах задавено.

Джаред вдигна вежда.

— Май ще е по-добре ти да караш, Ембри. Все още не е късно да се издрайфа.

— Дадено. Къде са ключовете? — попита ме Ембри.

— На таблото.

Ембри отвори дясната врата.

— Хайде вътре — каза той весело, като ме вдигна от земята с една ръка и ме сложи на седалката. После погледна преценяващо оставащото място. — Ще трябва да се возиш отзад — уведоми той Джаред.

— Нямам нищо против. И без това имам слаб стомах. Нямам желание да съм вътре, когато се разповръща.

— Обзалагам се, че е кораво момиче. Все пак тича с вампирите.

— Пет долара? — предложи Джаред.

— Дадено. Направо ми е гузно, че така ти взимам парите.

Ембри влезе в колата и запали двигателя, а Джаред пъргаво скочи в каросерията. Щом затвори вратата, Ембри измърмори към мен:

— Недей да повръщаш, става ли? Имам само десетачка и ако се окаже, че Пол е сгрисал Джейкъб...

— Добре — прошепнах.

Ембри потегли обратно към селото.

— Хей, а Джейк как успя да заобиколи забраната?

— Ъм... кое?

— Ами, заповедта. Нали се сещаш, да не се раздрънка. Как ти каза?

— А, това ли — отвърнах и се сетих как снощи Джейкъб се бе опитал да ми разкаже истината между пристъпите на даване. — Не ми е казал. Просто налучках.

Ембри стисна устни с изненадан вид.

— Хмм. Възможно е и така да се получи.

— Къде отиваме? — попитах.

— В къщата на Емили. Тя е гаджето на Сам... не, май вече му е годишнина. Там ще се съберем всички, след като Сам им даде заслуженото за случката. И след като Пол и Джейк успеят да съберат някакви дрехи, ако на Пол въобще са му останали някакви.

— Емили знае ли за...?

— Аха. И, хей, недей да я зяпаш. Сам ужасно се дразни.

Намръщих се.

— Защо пък да я зяпам?

Ембри доби смутен вид.

— Както току-що видях, другаруването с върколаци си крие своите рискове — той побърза да смени темата. — Хей, нали всичко е наред с онази история с чернокосия кръвопиец от поляната? Не че имаше вид да ти е приятел, но... — Ембри вдигна рамене.

— Не, не ми беше приятел.

— Това е добре. Не бихме искали да предизвикаме нещо, с което да нарушим примирието, нали се сецаш?

— А, да, Джейк ми е разказвал за примирието преди много време. Защо убийството на Лоран да нарушава примирието?

— Лоран — повтори той и изсумтя, сякаш фактът, че вампирът си имаше име, го забавляваше. — Ами, технически бяхме на територията на Кълън. Нямаме право да ги нападаме извън нашата територия, освен ако първи не нарушат примирието. Не знаехме дали този, чернокосия не им е някакъв роднина. Ти май го познаваше?

— А те как биха могли да нарушат примирието?

— Ако ухапят човек. Ама Джейк не беше склонен да чакаме подобен ход.

— О! Ъм, благодаря. Радвам се, че не сте изчакали.

— Удоволствието беше наше — май говореше съвсем буквално.

Ембри подмина най-източната къща на главното шосе и зави в някакъв тесен черен път.

— Пикапът ти не е от най-бързите — отбеляза той.

— Съжалявам.

В дъното на алеята се намираще малка къщурка, която някога е била сива. До обрулената от ветровете и дъжда врата имаше един-единствен тесен прозорец, но сандъчето под него беше пълно с

яркожълти и оранжеви невени, които придаваха жизнерадостен вид на цялата картинка.

Ембри отвори вратата на пикапа и вдиша дълбоко.

— Мммм. Емили готви.

Джаред скочи от каросерията и се насочи към вратата, но Ембри го спря с ръка върху гърдите. Погледна многозначително към мен и прочисти гърло.

— Не си нося портфейла — каза Джаред.

— Нищо. Аз няма да забравя.

Изкачиха единственото стъпало и влязоха в къщата, без да чукат. Последвах ги плахо.

Всекидневната, както и у Били, бе заета от кухнята. Млада жена със сатенена медна кожа и дълга, права, гарвановочерна коса седеше край мивката, вадеше кифлички от една кутия и ги редеше върху картонена чиния. За миг си помислих, че Ембри ме бе предупредил да не я зяпам просто защото бе страшно красива.

Тогава тя попита с мелодичен глас:

— Гладни ли сте, момчета? — и се обърна към нас с усмивка върху половината лице.

Дясната страна на лицето ѝ бе белязана от косата до брадичката с три плътни червени линии, все още ярки на цвят, макар отдавна да бяха зараснали. Едната линия придърпваше ъгълчето на тъмното, бадемовидно дясно око, а другата бе извила дясната половина на устата ѝ в постоянна гримаса.

Благодарна на Ембри за предупреждението, побързах да извърна очи към кифлите в ръката ѝ. Миришеха възхитително на пресни боровинки.

— О! — възкликна тя изненадано. — А кой е това?

Вдигнах поглед, опитвайки се да се фокусирам върху лявата половина на лицето ѝ.

— Бела Суон — уведоми я Джаред и вдигна рамене. Явно и по-рано бях ставала предмет на разговори. — Кой друг?

— На Джейкъб може да се разчита, че ще намери някаква вратичка — измърмори Емили. Тя ме зяпна и нито една от двете половини на някога красивото ѝ лице не изглеждаше особено дружелюбна. — Значи ти си момичето на вампирите?

Настръхнах.

— Да. А ти явно си момичето на вълците?

Тя се засмя, както Ембри и Джаред. Лявата половина на лицето ѝ омекна.

— Май да — тя се обърна към Джаред. — Къде е Сам?

— Ами, ъм, Бела изненада Пол днес сутринта.

Емили подбели здравото си око.

— О, Пол — въздъхна тя. — Дали ще се бавят много? Тъкмо се канех да започна яйцата.

— Не се притеснявай — успокои я Ембри. — Ако закъснеят, ще се погрижим нищо да не се хвърли.

Емили се усмихна и отвори хладилника.

— Не се и съмнявам — съгласи се тя. — Бела, гладна ли си? Заповядай, вземи си от кифличките.

— Благодаря — взех една от чинията и загризах крайчето ѝ. Беше невероятно вкусна и подейства добре на изранения ми стомах. Ембри взе третата си кифличка и я метна цяла в устата си.

— Остави малко и за братята си — порица го Емили и го перна по главата с една дървена лъжица. Думата ме изненада, но не направи впечатление на никой друг.

— Прасе такова — обади се Джаред.

Облегнах се на плота и загледах как тримата се закачат, досущ като семейство. Кухнята на Емили бе приветливо местенце, цялата светла с белите си шкафове и бледия дъсчен под. Върху малка кръгла маса една пукната синьо-бяла порцеланова кана преливаше от диви цветя. Ембри и Джаред изглеждаха съвсем като у дома си.

Емили бъркаше чудовищно количество яйца, няколко дузини, в голяма жълта купа. Беше навила ръкавите на лилавата си риза и виждах, че белезите минават по цялата дължина на дясната ѝ ръка чак до опакото на дланта. Другаруването с върколаци определено имаше своите рискове, както бе отбелязал Ембри.

В този миг входната врата се отвори и Сам влезе в къщата.

— Емили — каза той, а гласът му бе напоен с толкова много любов, че се почувствах неловко като натрапник, докато наблюдавах как прекосява стаята с една крачка и поема лицето ѝ в едрите си длани. Той се наведе и целуна тъмните белези върху дясната ѝ буза, а после — устните ѝ.

— Хей, никакви такива — възропта Джаред. — Храня се.

— Тогава млъквай и се храни — предложи му Сам и отново целуна обезобразената уста на Емили.

— Уф! — изпъшка Ембри.

Това беше по-зле от който и да било романтичен филм — беше толкова истинско, че чак вибрираше от радост и живот и истинска любов. Сложих кифлата върху масата и притиснах ръце в празния си гръден кош. Загледах се в цветята, опитвайки се да не обръщам внимание на невероятния мир помежду им и жалкото пулсиране на собствените ми рани.

Затова се зарадвах, когато Джейкъб и Пол влязоха през вратата, а след това се изненадах, че се смеят. Както ги гледах, Пол цапна Джейкъб по рамото, а Джейкъб на свой ред го ръгна в бъбреците. Отново се разсмяха. На пръв поглед и двамата бяха невредими.

Джейкъб огледа стаята, а очите му се спряха върху мен, облегната на плота в дъното на кухнята, очевидно смутена и не на място.

— Здравсти, Белс — поздрави ме той бодро. Грабна две кифлички, докато минаваше покрай масата, и дойде при мен. — Съжалявам за по-рано — измърмори той под носа си. — Как се справяш?

— Не се притеснявай, нищо ми няма. Чудесни кифлички — взех отново своята и започнах пак да я гриза. Незабавно се почувствах по-добре в присъствието му.

— О, по дяволите! — проплака Джаред.

Вдигнах поглед и видях, че двамата с Ембри оглеждат бледнеещата розова линия върху предмишницата на Пол. Ембри се бе ухилил ликуващо.

— Петнадесет долара — злорадстваше той.

— Ти ли го направи? — прошепнах на Джейкъб, припомняйки си за облога.

— Едва го докоснах. По залез-слънце нищо няма да му има.

— Залез-слънце ли? — погледнах белега върху ръката на Пол. Странна работа, изглеждаше поне на няколко седмици.

— Пак от вълчите работи — прошепна Джейкъб.

Кимнах, стараяйки се да не изглеждам стресната.

— А ти добре ли си? — попитах тихо.

— Нито драскотина — отвърна той със самодоволно изражение.

— Хей, момчета — обади се високо Сам, прекъсвайки всякакви разговори в малката стая. Емили се бе върнала към печката и бъркаше яйчената смес в една тенджерата с дълга дръжка, но ръката на Сам продължаваше несъзнателно да я придържа за талията. — Джейкъб има информация за нас.

Пол не изглеждаше изненадан. Явно Джейкъб вече беше споделил с него и Сам. Или... просто бяха чули мислите му.

— Знам какво иска червенкосата — Джейкъб се обърна към Джаред и Ембри. — Точно това се опитвах да ви кажа по-рано — той ритна крака на стола, върху който се бе настанил Пол.

— И? — попита Джаред.

Лицето на Джейкъб стана сериозно.

— Наистина се опитва да отмъсти за партньора си — само дето това не е била онази чернокоса пиявица, която ние убихме. Семейство Кълън са убили партньора ѝ миналата година и сега е погнала Бела.

Това не беше нещо ново за мен, но все пак потръпнах.

Джаред, Ембри и Емили ме зяпнаха с отворена уста.

— Та тя е само едно момиче — възрази Ембри.

— Не твърдя, че е логично. Но именно по тази причина се опитва да се промъкне покрай нас. Исква да влезе във Форкс.

Продължиха да ме зяпат, все така с отворена уста, още дълго време. Сведох глава.

— Отлично — каза накрая Джаред, а ъгълчетата на устата му започнаха да се свиват в усмивка. — Значи разполагаме със стръв.

С изумителна бързина Джейкъб грабна една отварачка за консерви от плота и я запокити към главата на Джаред. Ръката на Джаред се стрелна с невъобразима скорост и я улови точно преди да уцели лицето му.

— Бела не е стръв.

— Знаеш какво имам предвид — отвърна невъзмутимо Джаред.

— Така че ще сменим тактиката — продължи Сам, без да обръща внимание на разправията. — Ще се опитаме да оставим няколко пролуки и ще видим дали ще се хване. Ще трябва да се разделим, което никак не ми се нрави. Но ако действително целта ѝ е Бела, вероятно няма да се възползва от разделението в редиците ни.

— Куил сигурно скоро ще се присъедини към нас — измърмори Ембри. — Тогава ще можем да се разделим поравно.

Всички сведоха очи. Хвърлих поглед към лицето на Джейкъб — беше отчаян, както вчера следобед пред собствената му къща. Независимо че изглеждаха така примирени със съдбата си тук, в тази радостна кухня, нито един от върколаците не пожелаваше същата съдба и на своя приятел.

— Е, не бива да разчитаме на това — каза тихо Сам, а после продължи с нормален глас. — Пол, Джаред и Ембри ще поемат външния периметър, а аз и Джейкъб ще поемем вътрешния. Когато я приклемим, ще затворим кръга.

Забелязах, че Емили не остана особено доволна от факта, че Сам ще е в по-малобройния отряд. Тревогата ѝ ме накара да погледна към Джейкъб, също разтревожена.

Сам улови погледа ми.

— Джейкъб смята, че ще е най-добре, ако прекарваш колкото се може повече време тук, в Ла Пуш. За всеки случай така няма да може толкова лесно да те открие.

— Ами Чарли? — настоях.

— Баскетболното първенство продължава — обади се Джейкъб. — Мисля, че Били и Хари ще успеят да държат Чарли тук, когато не е на работа.

— Чакай — каза Сам и вдигна ръка. Погледът му пробяга към Емили, после отново към мен. — Така смята Джейкъб, но ти трябва сама да решиш. Трябва да претеглиш рисковете и на двата варианта съвсем сериозно. Тази сутрин видях колко лесно могат да станат страшни нещата, колко е лесно да излязат извън контрол. Ако избереш да останеш с нас, не мога да дам никакви гаранции за безопасността ти.

— Няма да ѝ сторя нищо лошо — смотолеви Джейкъб, свел глава.

Сам се направи, че не го е чул.

— Ако смяташ, че някъде другаде ще се чувстваш в по-голяма безопасност...

Прехапах устна. Къде бих могла да отида, без да изложя друг на опасност? Отвращаваше ме идеята да въвлека Рене във всичко това — да я дръпна в очертанятия на мерника, който бе насочен към мен...

— Не искам да водя Виктория никъде другаде — прошепнах.

Сам кимна.

— Това е вярно. По-добре да е тук, където можем да сложим край на всичко.

Трепнах. Не исках Джейкб, нито пък останалите да *слагат край* на Виктория. Погледнах към него — лицето му бе спокойно, почти както го помнех, преди да започне цялата вълча история, и напълно несмутено от идеята да тръгне на лов за вампири.

— Нали ще внимавате? — попитах, а буцата в гърлото ми си пролича по гласа ми.

Момчетата весело задюдюкаха. Всички се разсмяха, освен Емили. Тя срещна погледа ми и внезапно видях симетрията под обезобразените ѝ черти. Лицето ѝ все още беше прекрасно и обхванато от тревога, която надвишаваше дори моята. Наложих си да извърна очи преди любовта, която подхранваше тази тревога, да предизвика отново болката ми.

— Храната е готова — обяви тя в този момент и обсъждането на стратегията незабавно бе изоставено. Момчетата побързаха да наобиколят масата, която изглеждаше доста малка и застрашена да бъде премазана от телата им, и за рекордно време излапаха гигантския тиган с яйца, който Емили разположи по средата. Емили се хранеше, облегната на плота като мен, далеч от хаоса на масата и ги гледаше любвеобилно. Изражението ѝ ясно даваше да се разбере, че те са нейното семейство.

Общо взето, не точно това бях очаквала от глутница върколаци.

Прекарах деня в Ла Пуш, по-голямата част в къщата на Били. Той остави съобщение на домашния ни телефон и в управлението и Чарли се появи за вечеря с две кутии пица. Добре че се беше сетил да вземе големи — Джейкб погълна едната сам-самичък.

Забелязах как Чарли ни оглежда подозрително през цялата вечер, особено променения Джейкб. Попита го за косата, Джейкб вдигна рамене и каза, че така му е по-удобно.

Знаех, че в момента, в който двамата с Чарли потеглим към къщи, Джейкб също щеше да потегли — да тича наоколо като вълк, както бе правил с прекъсвания през целия ден. Той и братята му поддържаха постоянно наблюдение, търсеха някакъв знак за завръщането на Виктория. Но след като предната вечер я бяха прогонили от минералните извори — според Джейкб я бяха гонили почти до Канада — все още не бе осъществила нов набег.

Не таях никаква надежда, че би могла просто да се откаже. Де да имах такъв късмет.

Джейкъб ме изпрати до пикапа след вечеря и се застоя до прозореца, изчаквайки Чарли да потегли.

— Не се страхувай довечера — каза, докато Чарли се преструваше, че нещо не може да се оправи с колана. — Ние ще сме на линия, ще пазим.

— Не се тревожа за себе си — казах.

— Не бъди глупава. Ловът на вампири е невероятно забавен. Това е най-хубавата част от цялата бъркотия.

Поклатих глава.

— Ако аз съм глупава, то ти си опасно умопомрачен.

Той се подсмихна.

— Я си почини, Бела, миличка. Изглеждаш изтощена.

— Ще се опитам.

Чарли нетърпеливо забибитка с клаксона.

— Ще се видим утре — каза Джейкъб. — Ела колкото можеш порано.

— Добре.

Чарли кара след мен през целия път. Не обръщах особено внимание на светлините в огледалото за обратно виждане. Вместо това се питах къде ли са Сам и Джаред и Ембри и Пол, къде ли тичат в нощта. Питах се дали Джейкъб вече се е присъединил към тях.

Когато се прибрахме, аз забързах към стълбите, но Чарли се оказа зад гърба ми.

— Какво става, Бела? — попита той настойчиво, преди да успее да се измъкна. — Мислех, че Джейкъб е станал член на някаква банда и че двамата сте се скарали.

— Сдобрихме се.

— А бандата?

— Знам ли, няма можеш да ги разбереш тези младежи? Пълна загадка са. Но се запознах със Сам Ули и годеницата му. Сториха ми се доста мили — вдигнах рамене. — Май всичко е било недоразумение.

Изражението му се смени.

— Не бях чул, че двамата с Емили са се сгодили официално. Хубаво са направили. Бедното момиче.

— Знаеш ли какво й се е случило?

— Газила я мечка горе, на север, по времето, когато съомгата си хвърля хайвера — отвратителна работа. Беше преди повече от година. Чух, че Сам много тежко го преживял.

— Отвратително — повторих след него. Преди повече от година. Можех да се обзаложа, че се бе случило, когато в Ла Пуш е имало само един вълк. Направо се разтреперих при мисълта как ли се чувства Сам всеки път, когато погледне лицето й.

Тази нощ дълго стоях будна в опит да направя разбор на деня. Тръгнах отзад напред, от вечерята с Били, Джейкб и Чарли, през дългия следобед в къщата на семейство Блук, в тревожно очакване да чуя нещо за Джейкб, после към кухнята на Емили, ужаса от сбиването между върколаците, разговора с Джейкб на плажа.

Замислих се какво бе казал Джейкб рано същата сутрин за лицемерието. Дълго мислих. Не ми допаднаше идеята, че съм лицемерка, но какъв беше смисълът да се самозаблуждавам?

Свих се на топка. Не, Едуард не беше убиец. Дори и в най-черното си минало, поне никога не бе убивал невинни.

Ами ако беше? Ако се бе оказал досуц като останалите вампири дори след като се запознахме? Ами ако и тогава от гората изчезваха хора, както сега? Дали това щеше да ме спре да бъда с него?

Поклатих тъжно глава. Любовта е ирационална, напомних си. Колкото повече обичаш някого, толкова по-нелогични ставаха нещата.

Претърколих се и се опитах да мисля за нещо друго — за Джейкб и братята му, които тичаха навън в тъмнината. Заспах, представяйки си невидимите в нощта вълци, които ме пазеха от опасност. А в съня си отново бях сред гората, но вече не се лутах. Държах осеяната с белези ръка на Емили, двете се взирахме в сенките и чакахме нашите върколаци да се приберат у дома.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

НАПРЕЖЕНИЕ

Във Форкс отново дойде пролетната ваканция. Когато се събудих в понеделник сутринта, полежах в леглото няколко минути с тази мисъл. Миналата година по същото време също ме преследваше вампир. Надявах се да не се заражда някаква традиция.

Вече започвах да свиквам с режима в Ла Пуш. Прекарах неделята предимно на плажа, докато Чарли гостуваше на Били в къщата. Предполагаше се, че съм с Джейкб, но той имаше да върши други неща, така че се шлях сама, което така и не споделих с Чарли.

Когато Джейкб намина да ме нагледа, ми се извини, че толкова често ме зарязва. Обясни, че графикът му невинаги е толкова натоварен, но докато не откриеха Виктория, вълците бяха под тревога.

Вече винаги ме държеше заръка, когато се разхождахме по плажа.

Което ме накара да се размисля върху думите на Джаред, че Джейкб е намесил и „гаджето“ си. Предполагах, че отстрани изглежда точно така. Стига с Джейк да бяхме наясно с истинската ситуация, подобни предположения не би трябвало да ме притесняват. И може би нямаше да се впечатлявам, ако не знаех, че Джейкб безкрайно би се радвал нещата да са така, както изглеждаха. Но пък ръката му приятно топлеше моята и аз не протестирах.

Във вторник следобед бях на работа. Джейкб ме последва с мотора си, за да е сигурен, че ще пристигна невредима, и това направи впечатление на Майк.

— Ти да не излизаш с онова хлапе от Ла Пуш? От долния курс?
— попита той, без да се старее да прикрива неприязънта в гласа си.

Вдигнах рамене.

— Не и в истинския смисъл на думата. Но действително повечето време съм с Джейкб. Той е най-добрият ми приятел.

Очите на Майк проникателно се присвиха.

— Не се самозалъгвай, Бела. Това момче здравата е хлътнало по теб.

— Знам — въздъгнах. — Животът е толкова сложен.

— А момичетата са толкова жестоки — измърмори той под носа си.

Предположих, че до такова заключение лесно би могло да се стигне.

Същата вечер Сам и Емили се присъединиха за десерт у Били. Емили донесе торта, която би спечелила благоразположението и на по-суров човек от Чарли. Виждах как, докато разговорът непринудено скача от тема на тема, всякакви тревоги, които Чарли вероятно бе хранил относно бандите в Ла Пуш, постепенно се разтапят.

Двамата с Джейк се измъкнахме по-раничко, за да останем насаме за малко. Отидохме в гаража и седнахме във фолксвагена. Джейк облегна глава назад, лицето му бе изопнато от умора.

— Трябва да се напиш, Джейк.

— И до това ще стигнем.

Той се протегна и пое ръката ми. Кожата му пареше върху моята.

— Това от вълчите работи ли е? — попитах. — Това, че си толкова горещ?

— Аха. Малко по-топли сме от нормалните хора. Към четиридесет и два, четиридесет и три градуса. Вече никога не ми е студено. Мога да стоя така — той посочи голите си гърди — във виелица и хич няма да ми направи впечатление. Само дето снежинките около мен ще се стопят.

— И това, че раните ви минават толкова бързо — и то ли е от вълчите работи?

— Аха, искаш ли да видиш? Много е готино — очите му се отвориха широко и той се ухили. Протегна се зад мен към жабката и затършува известно време. Ръката му се показва, хванала джобно ножче.

— Не, не искам да виждам! — изкрещях веднага щом схванах какво има предвид. — Веднага го прибери!

Той се позасмя, но тикна ножчето обратно на мястото му.

— Добре де. Но е хубаво, че така лесно се възстановяваме. Не можеш да идеш при случаен лекар, когато температурата ти предполага да си мъртъв.

— Да, вероятно е така — замислих се за миг. — ... И това да сте толкова огромни ли е част от нещата? Затова ли всички се тревожите за Куил?

— Затова и заради факта, че дядо му казваше, че хлапето може да си изпържи яйце върху челото — лицето му посърна. — Вероятно ще е съвсем скоро. Няма определена възраст... просто се натрупва и после изведнъж... — той мълча известно време. — Понякога, ако много се разстроиш за нещо, това може да го провокира по-рано. Но аз например не бях разстроен, бях *щастлив* — той се засмя горчиво. — Най-вече заради теб. Затова и не се случи по-рано. Просто се трупаше — бях като бомба със закъснител. Знаеш ли какво ме задейства? Когато се прибрах от киното и Били каза, че имам странен вид. Само това, но аз просто побеснях. А после експлодирах. За малко да му смъкна кожата, на собствения си баща! — той потрепери и лицето му пребледня.

— Гадно ли е, Джейк? — попитах тревожно, жадувайки да му помогна по някакъв начин. — Нещастен ли си?

— Не, не съм — отвърна той. — Вече не. Откакто знаеш. Но преди ми беше много трудно — той се наведе към мен и облегна буза върху косата ми.

Замълча за миг и се зачудих за какво ли мисли. Може би беше по-добре да не знам.

— А кое е най-тежко? — прошепнах все така с желанието да помогна.

— Най-тежко е да чувстваш... че не контролираш нещата — отвърна той бавно. — Да чувствам, че не мога да имам доверие в себе си — примерно че може би *не бива* да си с мен, може би никой не бива да е край мен. Сякаш съм чудовище, което може да нарани някого. Нали видя Емили. Сам изпуснал гнева си само за секунда... а тя се оказала твърде близо. И вече никога няма да може да поправи нещата. Чувам мислите му, знам как се чувства...

— Че кой иска да бъде кошмар, да бъде чудовище?

— А и фактът, че ми е толкова лесно и ме бива повече от останалите — това прави ли ме по-малко човек, отколкото Ембри или Сам? Понякога се страхувам, че губя себе си.

— Трудно ли е? Отново да намериш себе си?

— Само в началото — отвърна той. — Нужен е известен опит за трансформациите. Но за мен е по-лесно.

— А защо? — зачудих се.

— Защото Ефраим Блак е дядо на баща ми, а Куил Атейра е дядото на майка ми.

— Куил ли? — попитах объркана.

— Неговият пралядо — поясни Джейкъб. — Този Куил, когото ти познаваш, ми е втори братовчед.

— Но какво значение има кои са ти пралядовците?

— Защото Ефраим и Куил са били в последната глутница. А третият член е бил Ливай Ули. Така че ми е в кръвта и от двете страни. Не съм имал никакъв шанс да се измъкна. Както и Куил.

Изражението му се свъси.

— А коя е най-хубавата част? — попитах с надеждата да го разведря.

— Най-хубавата — започна той внезапно отново ухилен — е *скоростта*.

— По-хубаво, отколкото с моторите?

Той кимна разпалено.

— Не може да се сравнява даже.

— Колко бързо можеш да...?

— Тичам? — довърши той въпроса ми. — Достатъчно. С какво да го измеря? Успяхме да хванем онзи... как му беше името? Лоран? Това, предполагам, ти говори повече, отколкото на друг.

Определено ми говореше. Направо не можех да си го представя — как вълците тичат по-бързо от вампир. Когато семейство Кълън тичаха, ставаха почти невидими от скоростта.

— Така, кажи ми нещо, което аз не зная — каза Джейкъб. — Нещо за вампирите. Как успяваше да търпиш близостта им? Не те ли побиваха тръпки?

— Не — отвърнах кратко.

Тонът ми го накара да се замисли за миг.

— Я кажи, защо твоят кръвопиец е убил онзи Джеймс? — попита той внезапно.

— Джеймс се опитваше да убие мен, беше възприел гонитбата като някаква игра. Но изгуби. Помниш ли миналата пролет, когато бях в болница във Финикс?

Джейкъб си пое рязко дъх.

— Толкова близо ли се е докопал до теб?

— Твърде близо — докоснах белега си.

Това не убягна на Джейкъб, тъй като държеше ръката, с която посегнах.

— Какво е това? — той смени ръцете си и заразглежда моята дясна. — Това е странният ти белег, студеният — той го погледна пототблизо, с нови очи, и ахна.

— Да, точно това е, което си мислиш — казах. — Джеймс ме ухапа.

Очите му се разшириха, а лицето му внезапно доби странен, жълтеникав цвят под червеникавата повърхност. Имах чувството, че всеки момент ще повърне.

— Но след като те е ухапал...? Не би ли трябвало...? — той се задави.

— Едуард ме спаси на два пъти — прошепнах. — Изсмука отровата, нали се сецаш, както като те ухапе гърмяща змия — потръпнах, когато болката шибна ръбовете на дупката.

Но не бях единствената, която потръпваше. Усецах как цялото тяло на Джейкъб трепери до моето. Чак колата се разклати.

— Внимавай, Джейк. Спокойно. Успокой се.

— Аха — изпъшка той. — Спокойствие — той бързо тръсна глава напред-назад. След малко вече трепереха само ръцете му.

— Добре ли си?

— Аха, почти. Разкажи ми нещо друго. Да мисля за нещо друго.

— Какво друго искаш да научиш?

— Не знам — беше затворил очи и се мъчеше да се съсредоточи. — Да речем, за допълнителните умения. Друг от семейство Кълън имаше ли... допълнителни дарби? Като четенето на мисли?

За миг се поколебах. Заприлича ми на въпрос, който се задава на шпионин, не на приятел. Но какъв беше смисълът да крия каквото знаех? Вече нямаше значение, а така щях да му помогна да се успокои.

Затова заговорих с мисълта за обезобразеното лице на Емили в главата, с настръхнали косми по ръцете. Не можех да си представя как червеникавият вълк би се побрал в този фолксваген ребит — Джейкъб щеше да срути целия гараж, ако точно сега се трансформираше.

— Джаспър можеше... някак да контролира емоциите на хората около себе си. Не в лошия смисъл, а примерно да успокои някого, от този сорт. Това вероятно много би помогнало на Пол — добавих в немощен опит да се пошегувам. — А Алис виждаше неща, които ще се случат. Виждаше бъдещето, но не абсолютно категорично. Нещата, които виждаше, можеха да се променят, ако някой променеше посоката, която бе поел... Например беше видяла, че умирам... а също и че ставам една от тях.

Две неща, които така и не се случиха. И едно, което никога нямаше да се случи. Главата ми започна да се върти, сякаш не можех да вдишам достатъчно кислород от въздуха. Сякаш нямах дробове.

Джейкъб вече се бе овладял и седеше напълно неподвижен до мен.

— Защо правиш така? — попита ме. Подръпна леко едната от ръцете ми, опасала плътно гърдния ми кош, но като установи, че няма да я откачи лесно, се предаде. Дори не бях усетила, че съм помръднала. — Правиш така, когато си разстроена. Защо?

— Защото ме боли, когато мисля за тях — прошепнах. — Имам чувството, че не мога да дишам... че се разпадам на парчета... — невероятно колко неща можех да споделям с Джейкъб. Вече нямахме тайни.

Той погали косата ми.

— Всичко е наред, Бела, всичко е наред. Няма повече да те разпитвам. Съжалявам.

— Нищо ми няма — отвърнах задъхано. — Постоянно се случва. Не си виновен.

— Ама и ние сме една шантава двойка, а? — попита той. — И на двамата ни е трудно да си контролираме телата.

— Жалка работа — съгласих се, все още задъхана.

— Поне се имаме един друг — каза той, видимо утешен от тази мисъл.

Аз също бях.

— Да, поне това имаме — съгласих се.

И когато бяхме заедно, всичко бе наред. Но Джейкъб имаше ужасна, опасна задача, така че често се оказвах сама, киснех в Ла Пуш уж за сигурност и нямаше какво да отвлича мисълта ми от тревогите.

Чувствах се неловко, че заемам място в къщата на Били. Поработих малко за следващия тест по висша математика, който се задаваше идната седмица, но времето, което можех да посветя на математика, бе доста ограничено. Когато нямах да върша нещо наложително, се чувствах длъжна да разговарям с Били под натиска на обичайните социални норми. Но Били не го биваше да запълва дълги мълчания, така че продължавах да се чувствам неловко.

В сряда следобед за разнообразие опитах да постоя при Емили. Тя беше ведър човек, който не можеше да седи на едно място. Влачех се след нея, докато тя хвърчеше из къщата и двора: изтърка безупречно чистия под, оплеви някакви едва наболи плевели, поправи една счупена панта, прокара кълбо вълна през един древен тъкачен стан. Оплака се на шега от повишения апетит на момчетата заради постоянното търчене, но си личеше, че няма нищо против да се грижи за тях. Беше ми приятно да съм с нея — в края на краищата вече и двете бяхме момичета на върколаци.

Но след няколко часа Сам намина да я види. Останах само колкото да се уверя, че Джейкъб е добре и че няма новини, а след това се наложи да се измъкна. Атмосферата на любов и задоволство, която ги обгръщаше, трудно се преглъщаше в по-високи дози, особено когато нямаше кой да я разрежда.

Така че ми остана единствено да се шляя из плажа, да кръстосвам дължината на каменистата дъга напред-назад, отново и отново.

Самотните часове не ми се отразяваха добре. Благодарение на новата откровеност, която се бе зародила между мен и Джейкъб, твърде много говорех и мислех за семейство Кълън. Както и да се опитвах да се разсея, определено не страдах от липса на теми за размисъл: искрено и дълбоко се тревожех за Джейкъб и за братята му вълци, бях в паника за Чарли и останалите, които смятаха, че са по дирите на животни, затъвах все по-дълбоко в отношенията си с Джейкъб, без дори съзнателно да исках да развивам нещата в тази посока, и не знаех какво да предприема — нито една от тези съвсем реални, налагащи обмисляне, неотложни теми не можеше за дълго да отклони съзнанието ми от болката в гърдите. Накрая вече не можех дори да ходя, тъй като не можех да дишам. Седнах върху ивица полусухи камъни и се свих на топка.

Така ме откри Джейкъб и от изражението му ми стана ясно, че е разбрал.

— Съжалявам — каза той веднага. Дръпна ме от земята и обгърна раменете ми с двете си ръце. До този момент не бях усетила колко ми е студено. Топлината на тялото му ме накара да потръпна, но поне в негово присъствие можех да дишам.

— Провалям ти пролетната ваканция — обвини се Джейкъб, когато тръгнахме обратно по плажа.

— Нищо не проваляш. Нямах никакви планове. Май всъщност никак не обичам пролетната ваканция.

— Утре ще си взема почивен ден. Другите могат да тичат без мен. Ще си измислим нещо забавно.

Думата ми се стори безкрайно чужда на живота ми в момента, почти непонятна, ексцентрична.

— Забавно?

— Точно от нещо забавно имаш нужда. Хммм... — той се загледа замислено в надигащите се сиви вълни. Докато очите му се рееха към хоризонта, внезапно го осени вдъхновение. — Сетих се! — възкликна ликуващо. — Имам да спазвам едно обещание.

— За какво говориш?

Той пусна ръката ми и посочи към южния край на плажа, където равният, каменист полумесец свършваше рязко в отвесните скали. Зяпнах неразбиращо.

— Нали ти обещах да те заведа да скачаме от скалите?

Потреперих.

— Да, ще бъде доста хладничко, но не чак колкото днес. Усецаш ли как се променя времето? Налягането? Утре ще е по-топло. Навита ли си?

Тъмната вода не изглеждаше особено гостоприемна, а от този ъгъл скалите изглеждаха още по-високи.

Но бяха минали дни, откакто за последно чух гласа на Едуард. Това вероятно бе част от проблема. Бях се пристрастила към своята халюцинация. И започвах да се чувствам още по-зле, ако не я чувах дълго време. Скачането от скала със сигурност щеше да оправи нещата.

— Разбира се, че съм навита. Ще е забавно.

— Значи ще си спретнем среща — каза той и отново уви ръка около раменете ми.

— Добре. А сега да идем да поспиш — никак не ми харесваше, че кръговете под очите му сякаш трайно се бяха отпечатали върху кожата му.

На следващата сутрин се събудих рано и тайничко замъкнах един кат резервни дрехи в пикапа. Имах усещането, че Чарли би одобрил днешните ми планове точно толкова, колкото и състезаването с мотори.

Очакването за някакво разсейване от тревогите ме изпълваше едва ли не с ентузиазъм. Може пък *действително* да се окаже забавно. Среща с Джейкъб, среща с Едуард... засмях се мрачно сама на себе си. Джейк можеше да говори, че сме шантава двойка, но всъщност шантавата бях аз. В сравнение с мен да си върколак си беше направо нормално.

Мислех, че Джейкъб да ще чака пред къщата, както правеше обикновено, щом шумният двигател на пикапа оповестеше пристигането ми. Но като не го видях, предположих, че още спи. Реших да го почакам, да го оставя да поспи, колкото се може повече. Имаше нужда от сън, а междувременно щеше да се стопли още малко. Беше се оказал прав за времето — през нощта то се бе променило. Плътен пласт облаци притискаше тежко небето, та беше почти задушно. Под сивата пелена бе топло и тежко. Оставих си пуловера в пикапа. Почуках тихичко на вратата.

— Влизай, Бела — чух гласа на Били.

Седеше на кухненската маса и ядеше студена зърнена каша.

— Джейк спи ли?

— Ами не — той остави лъжицата на масата, а веждите му се склочи.

— Какво се е случило? — попитах. Долавях от изражението му, че *нещо* се е случило.

— Ембри, Джаред и Пол се натъкнали на прясна дيريا тази сутрин. Сам и Джейк потеглиха с тях. Сам е доста обнадежден — сама се е поставила натясно сред планините. Смята, че имат доста добри шансове да приключат нещата.

— О, не, Били — прошепнах. — О, не!

Той се подсмихна, ниско и дрезгаво.

— Действително ли Ла Пуш толкова ти харесва, че искаш да си удължиш присъдата тук?

— Не се шегувай, Били. Положението е твърде страшно.

— Права си — съгласи се той все така спокоен. Не можех да разчета изражението на древните му очи. — Този път ще е по-сложно.

Прехапах устни.

— Но за тях не е толкова опасно, колкото си мислиш. Сам знае какво прави. Би трябвало да се тревожиш за себе си. Вампирът няма желание да се бие с тях. Просто се опитва да намери начин да ги заобиколи... за да се докопа до теб.

— А Сам откъде знае какво прави? — попитах, пренебрегвайки загрижеността му. — Досега са убили един-единствен вампир — може да е било чист късмет.

— Възприемаме си задачата много сериозно, Бела. Нищо не се забравя. Всичко, което трябва да знаят, се предава от баща на син поколения наред.

Това не ме успокои толкова, колкото може би очакваше. Споменът за Виктория, дива, лукава, смъртоносна, беше твърде ярък в главата ми. Ако не откриеше начин да заобиколи вълците, в крайна сметка щеше да опита да премине през обръча им.

Били отново се посвети на закуската си. Аз седнах на дивана и безцелно запрехвърлях телевизионните канали. Но не изтраях дълго. Започнах да се чувствам като в капан в малката стаичка, обзе ме клаустрофобия, потискаше ме фактът, че не виждах през завесите.

— Ще ида до плажа — казах внезапно на Били и побързах да изляза.

Но и навън не се почувствах кой знае колко по-добре. Облаците натискаха надолу с невидима тежест, която пречеше на чувството за клаустрофобия да се разсее. Когато тръгнах към плажа, гората ми се стори странно пуста — нямаше нито птици, нито катерици. Дори не чувах птиците. Тишината беше зловеща, даже вятърът в клоните на дърветата бе замлъкнал.

Знаех, че всичко е заради времето, но въпреки това бях напрегната. Тежкото, топло атмосферно налягане бе доловимо дори за несъвършените ми човешки сетива и намекваше за сериозна буря. Един поглед към небето потвърди опасенията ми — облаците лениво

се пенеха въпреки липсата на вятър при мен. Най-ниските бяха пушечно сиви, но в процепите между тях виждах втори пласт с отвратителен лилавеещ цвят. Небето имаше жесток план за деня. Животните явно се криеха.

Още щом стигнах плажа, съжалих, че съм дошла — беше ми дошло до гуша от това място. Бях почти всеки ден тук, бродейки сама. Нима се различаваше кой знае колко от кошмарите ми? Но къде другаде можех да отида? Неохотно приближих белия дънер и седнах в края му, така че да мога да се облегна на преплетените корени. Вдигнах мрачен поглед към разгневеното небе в очакване първите капки да нарушат безмълвието.

Опитах се да не мисля за опасността, която дебнеше Джейкб и приятелите му. Защото нищо не можеше да се случи на Джейкб. Мисълта бе непоносима. Вече бях изгубила твърде много — нима съдбата щеше да ми отнеме и последните глътки спокойствие? Струваше ми се несправедливо, прекалено. Но може би бях нарушила някакво неизвестно правило, бях прекосила някаква граница и бях осъдена. Може би не беше редно така да се оплитам в митове и легенди, да обръщам гръб на човешкия свят. Може би...

Не. Нищо нямаше да се случи на Джейкб. Трябваше да вярвам в това, иначе нямаше да мога да функционирам.

— Оох! — изстенах и скочих от дънера. Не можех да седя на едно място, беше по изнервящо и от краченето. Така бях разчитала да чуя гласа на Едуард тази сутрин.

Имах чувството, че единствено това би направило деня поносим. Напоследък зеещата дупка набираше гной, сякаш си отмъщаваше за случаите, в които присъствието на Джейкб я бе усмирявало. Ръбовете й пламтяха.

Докато вървах, вълните се засилиха, втурнаха се да се разбиват в скалите, макар все още да нямаше вятър. Чувствах се смазана от натиска на бурята. Сякаш около мен имаше вихрушка, а точно там, където стоях, всичко бе напълно неподвижно. Въздухът бе наситен с искри, усещах статично електричество в косата си.

Навътре вълните бяха по-гневни, отколкото край брега. Виждах ги как се блъскат в линията на скалите, вдигайки високи бели облаци пяна към небето. Във въздуха все така не се усещаше движение, макар облаци да се местеха далеч по-бързо. Беше направо нереално, сякаш

се движеха против волята си. Потреперих, макар да бях наясно, че е просто трик на атмосферното налягане.

Скалите бяха като черно острие на фона на синкавото небе. Загледах се в тях и се сетих за деня, в който Джейкб ми бе разказал за Сам и неговата „банда“. Сетих се и за момчетата, върколаците, които се хвърляха в бездната. Образът на падащите, премятащи се фигури все още беше жив в съзнанието ми. Представих си пълната свобода на подобно падане... Представих си как би прозвучал гласът на Едуард в главата ми — побеснял, кадифен, съвършен... Пламъкът в гърдите ми мъчително се разбушува.

Трябваше да има начин да потуша болката. Ставаше все по-непоносима с всяка изминала минута. Загледах се сърдито в скалите и разбиващите се в тях вълни.

Е, защо пък не? Защо да не я потуша още сега?

Джейкб ми беше обещал да скачаме от скалите, нали така? Само защото отсъстваше не означаваше, че трябва да се откажа от нещо, от което имах такава огромна нужда — още по-огромна, *защото* в момента Джейкб рискуваше живота си? При това, реално погледнато, заради мен. Ако не бях аз, Виктория нямаше да броди и да убива хора точно тук... а някъде другаде, далече. Ако нещо се случеше с Джейкб, вината щеше да бъде моя. Тази мисъл ме прониза дълбоко и ме накара да се затичам обратно по шосето към къщата на Били, където ме чакаше пикапът.

Знаех как да стигна до черния път, минаващ най-близо до скалите, но се наложи да търся тясната пътека, която щеше да ме отведе до ръба. Докато я следвах, се оглеждах за някаква отбивка, разклонение, тъй като помнех, че Джейк бе смятал да ме отведе до пониската група скали, а не на самия връх, но пътеката се виеше в тънка самотна линия право към ръба без никакви други варианти. Нямах време да търся пътя надолу, бурята приближаваше. Вятърът най-после се бе появил, облаците напиреха съвсем близо до земята. Точно когато стигнах мястото, където пътеката се отваряше към каменната пропаст, първите капки пробиха пелената и пръснаха в лицето ми.

Не беше трудно да си внуша, че нямам време да търся друга пътека — *исках* да скоча именно от върха. Точно тази представа се бе въртяла в съзнанието ми. Искях дългото падане, което да усетя като полет.

Знаех, че това е най-глупавото, най-безразсъдното нещо, което някога съм правила. И тази мисъл ме накара да се усмихна. Болката вече отслабваше, сякаш тялото ми знаеше, че ще чуе гласа на Едуард само след няколко секунди...

Шумът на океана звучеше от голямо разстояние, някак поотдалечен, отколкото когато бях на пътеката сред дърветата. Лицето ми се смръщи от мисълта колко ли е студена водата. Но това нямаше да ме спре.

Вятърът задуха по-силно, завъртайки капките около тялото ми.

Пристъпих на ръба, втренчила поглед към празното пространство пред мен. Пръстите на краката ми сляпо заопипваха напред, погалиха ръба на скалата, когато го достигнаха. Поех си дълбоко въздух и го задържах... зачаках.

— Бела.

Усмихнах се и издишах.

Да? Не посмях да отговоря на глас от страх, че гласът ми ще разбие прекрасната илюзия. Звучеше толкова истински, толкова близък. Само когато се сърдеше така, успявах да възстановя истинския спомен за гласа му — кадифената консистенция, мелодичната интонация, които съставляваха най-съвършения глас на света.

— Не го прави — примоли се той.

Нали искаше да съм човек, напомних му. Е, гледай ме сега.

— Моля те. Заради мен.

Но ти няма да дойдеш при мен по друг начин.

— Моля те — това бе само шепот във виещия дъжд, който подмяташе косата ми и напояваше дрехите ми. Бях подгизнала така, сякаш скачах за втори път във водата.

Залюлях се на пръсти.

— Недей, Бела! — вече беше ядосан, а гневът му бе толкова прекрасен.

Усмихнах се и вдигнах ръце право напред, готова сякаш да се гмурна, и обърнах лице към дъжда. Но правилата за плуване в обществените басейни отдавна се бяха набили в главата ми — краката първо. Приведох се напред, приклегнах за по-добър отскок... И се хвърлих от скалата.

Пищях, докато летях през въздуха като метеор, но писъкът ми бе от възторг, не от страх. Вятърът се съпротивляваше, опитваше се

напразно да се бори срещу непреодолимата гравитация, блъскаше ме и ме въртеше около оста ми, сякаш бях ракета, която всеки момент ще се разбие в земята.

Да! Думата отекна в главата ми, когато прорязах водната повърхност. Беше ледена, далеч по-студена от опасенията ми, но тази тръпка само увеличи възторга ми.

Чувствах се толкова горда от себе си, докато потъвах дълбоко в ледената черна вода. Не бях усетила уплаха дори за миг, само чист адреналин. Всъщност падането съвсем не беше страшно. Къде тогава бе предизвикателството?

Точно тогава ме улови течението.

Така се бях съсредоточила върху размера на скалите, върху явната опасност, която лъхаше от височината им, от стръмната им повърхност, че дори не се бях замислила за тъмните води, които ме очакваха. И през ум не ми беше минало, че истинската заплаха дебне далеч под мен, под надигащите се вълни.

Имах чувството, че вълните се боричкат за тялото ми, дърпат ме напред-назад помежду си, решени да ме поделят, пък било то и на парчета. Знаех как да се боря с мъртво вълнение — плуваш успоредно на брега, вместо да се насочваш право към него. Но теориите нямаха особена полза, след като не се ориентирах къде е брегът.

Дори не се ориентирах къде е повърхността.

Разбеснялата се вода бе черна във всички посоки, не прозираше никаква светлина, която да ме насочи нагоре. Гравитацията, така всемогъща, когато се съревноваваше с въздуха, не можеше да се бори с вълните — не усещах никакво подръпване, никакво потъване в която и да било посока. Усещах само ударите на течението, които ме подмятаха като парцалена кукла.

Борех се да задържа дъха си, да заключа устни около последната си глътка въздух.

Не се изненадах, че халюцинацията ми беше до мен. Едуард ми дължеше поне това, имайки предвид, че умирах. Но се изненадах колко уверена бях в това. Щях да се удавя. Давех се.

— Продължавай да плуваш! — умоляваше настойчиво Едуард в главата ми.

Накъде? Не виждах нищо, освен тъмнина. Нямахме накъде да плувам.

— Престани! — заповяда ми той. — Да не си посмяла да се предаваш!

Ръцете и краката ми изтръпнаха в ледената вода. Вече не усещах ударите на течението с такава сила. По-скоро замайване, безпомощно въртене във водата.

Но все пак го послушах. Насилих ръцете си да продължат да се протягат, краката си да ритат по-силно, макар всяка секунда да сменях посоката на движението си. Едва ли имаше особена полза от старанията ми. Какъв беше смисълът?

— Бори се! — изкрещя той. — По дяволите, Бела, продължавай да се бориш.

Но защо?

Не исках да се боря повече. И то не заради световъртежа или студа, или безсилието на ръцете ми, чиито мускули се предадоха на изтощението. Бях почти щастлива, че всичко приключва. Това бе далеч по-лесна смърт от другите, пред които се бях изправяла. Странно спокойна.

Замислих се за миг за клишетата, за това как уж целият ти живот минава като на лента. Имах такъв невероятен късмет. Та кой би искал да гледа повторения?

Но видях *него* и няхах никакво желание да се боря. Образът бе толкова ясен, толкова по-отчетлив от спомена. Подсъзнанието ми бе съхранило Едуард с безпогрешна детайлност, беше го запазило за този последен момент. Виждах съвършеното му лице, сякаш беше пред мен, точния оттенък на ледената му кожа, извивката на устните му, линията на челюстта му, златото, което проблясваше в гневните му очи. Естествено, сърдеше се, че се предавам. Зъбите му бяха стиснати, а ноздрите — разширени от ярост.

— Не! Бела, не!

Ушите ми бяха потопени в ледената вода, но гласът му бе по-отчетлив от всякога. Пренебрегнах думите му и се съсредоточих върху звука. Защо да се боря, след като така се чувствах толкова щастлива? Дори докато дробовете ми се присвиваха за въздух, а краката ми болезнено се схващаха от студа, се чувствах доволна. Бях забравила какво е усещането за истинско щастие.

Щастие. Това чувство правеше цялата работа с умирането съвсем поносима.

В този момент течението най-после победи и рязко ме запокити в нещо твърдо, в скала, невидима в мрака. Цапардоса ме право в гърдите, блъсна ме като железен прът и въздухът излезе със свистене от дробовете ми, избяга в гъст облак сребърни мехурчета. В гърлото ми нахлу вода, давеща, пареща. Железният прът сякаш ме влачеше, теглеше, отдалечаваше ме от Едуард все по-дълбоко в тъмнината, към дъното на океана.

Сбогом, обичам те, беше последната ми мисъл.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПАРИС

В този миг главата ми се показва над повърхността.

Колко странно. Бях сигурна, че потъвам.

Течението не ме пускаше. Блъскаше ме в скалите. Те се връзваха остро, ритмично точно в средата на гърба ми, изтласквайки водата от дробовете ми. Тя излизаше на огромни струи, от устата и носа ми се изливаха порои. Солта ме изгаряше, дробовете ми горяха, гърлото ми беше пълно с вода и не можех да си поема въздух, а гърбът ме болеше от скалите. Някак успях да се задържа на едно място, макар вълните да продължаваха да се надигат около мен. Виждах единствено вода, вода, която се протягаше към лицето ми.

— Дишай! — нареждаше ми обезумял от тревога глас и аз усетих жестока болка, разпознавайки гласа — защото не беше на Едуард.

Не можех да се подчиня. Водопадът, който се лееше от устата ми, не спираше, за да си поема въздух. Черната, ледена вода пълнеше гърдите ми и ме изгаряше.

Скалата отново се заби в гърба ми, точно между лопатките, и поредната струя вода се изля от дробовете ми.

— Дишай, Бела! Хайде! — замоли се Джейкъб.

Пред погледа ми затанцуваха черни точки, които ставаха все по-големи и големи и скриваха светлината.

Скалата отново се заби в гърба ми.

Скалата далеч не беше така студена като водата, усещах как пари кожата ми. Внезапно осъзнах, че това е ръката на Джейкъб, който се опитва да изкара водата от дробовете ми. Желязната пръчка, която ме бе издърпала от морето, също беше... топла... Зави ми се свят, черните точки покриха всичко пред погледа ми...

Отново ли умирах? Не ми харесваше, не беше толкова приятно, колкото предния път. Всичко тънеше в мрак, нямаше нищо за гледане. Шумът от разбиващите се вълни заглъхна и се превърна в тихо, равномерно пищене, което сякаш излизаше от ушите ми...

— Бела? — повика ме Джейкъб, гласът му бе все още напрегнат, но вече не така безумен. — Белс, миличка, чуваш ли ме?

Съдържанието на главата ми мъчително се въртеше и свистеше, сякаш се бе присъединило към бурната вода...

— Откога е в безсъзнание? — попита друг глас. Чуждият глас ме стресна, разтърси ме и някак успях да се фокусирам.

Осъзнах, че лежа неподвижно. Течението не ме носеше вече, люшкането беше само в главата ми. Повърхността под мен беше равна и неподвижна. Усещах нещо зърнесто с голите си ръце.

— Не знам — отвърна Джейкъб, все още разтреперан. Гласът му прозвуча съвсем отблизо. Нечии ръце — толкова топли, че не можеше да са други, освен неговите — отметнаха мокрите кичури от лицето ми. — От няколко минути. Успях навреме да я извлека на брега.

Тихото свистене в ушите ми не беше от вълните, а от въздуха, който влизаше и излизаше през дробовете ми — дихателните ми пътища бяха толкова разранени, че сякаш бяха изжулени с тел. Но все пак дишах.

И умирах от студ. Хиляди остри, ледени иглички удряха лицето и ръцете ми, от което ми ставаше още по-студено.

— Диша, ще се свести. Но трябва да я стоплим. Не ми харесва как започва да посинява... — този път разпознах гласа на Сам.

— Мислиш ли, че е безопасно да я местим?

— Нали не си е ударила гърба при падането?

— Не знам.

Те се поколебаха.

Опитах се да отворя очи. Отне ми известно време, но след това видях моравите облаци, които стрелкаха ледени капки дъжд към мен.

— Джейк? — изграчих.

Лицето на Джейкъб закри небето.

— Ох! — въздъхна той и по лицето му премина облекчение. Очите му бяха мокри от дъжда. — О, Бела! Добре ли си? Чуваш ли ме? Боли ли те някъде?

— Само... само... гърлото — заекнах с трепереци от студа устни.

— Тогава да те махаме оттук — каза Джейкъб. Плъзна ръце под мишниците ми и ме повдигна без никакво усилие, все едно вдигаше

празна кутия. Гърдите му бяха голи и топли; приведе рамене, за да ме предпази от дъжда. Главата ми се люшна безпомощно през ръката му.

Погледнах с празен поглед разбеснялата се вода, която шибаше пясъка зад него.

— Държиш ли я? — чух Сам да го пита.

— Да, аз поемам отгук. Връщай се в болницата. Ще дойда покъсно. Благодаря ти, Сам.

Още ми се виеше свят. Първоначално не вникнах в думите. Сам не отговори. Не чух никакъв звук и се зачудих дали не си беше тръгнал вече.

Водата облиза пясъка след мен, гърчеше се върху него, сякаш се гневеше, че съм се изплъзнала. Докато я гледах уморено, една цветна искрица улови погледа ми — някакъв огнен пламък танцуваше по черните води навътре в залива. Беше напълно нелогично и се зачудих дали изобщо съм в съзнание. В главата ми се въртеше споменът за черната, въртяща се вода и как бях толкова объркана, че не знаех кое е горе и кое долу. Бях изгубена... но някак Джейкъб...

— Как ме откри? — попитах аз дрезгаво.

— Търсих те — отговори той. Почти тичаше под дъжда нагоре по плажа към пътя. — Последвах следите от пикапа и после те чух да викаш... — той потръпна. — Защо скочи, Бела? Не усети ли, че вятърът се обръща в ураган? Не можа ли да ме изчакаш? — облекчението в гласа му постепенно се изместваше от гняв.

— Извинявай — промърморих аз. — Глупаво беше.

— Аха, *наистина*, глупаво — съгласи си той, а когато кимна, от косата му се посипаха капки дъжд. — Имаш ли нещо против да запазваш глупостите за моментите, когато съм наоколо? Няма как да се съсредоточа върху задачата, ако вечно се чудя дали не скачаш от някоя скала зад гърба ми.

— Добре — съгласих се аз. — Няма проблем — гласът ми беше като на заклет пушач. Опитах се да прочистя гърлото си и трепнах от болка, сякаш някой ми заби нож в гърлото. — Какво се случи? Открихте ли... Виктория? — сега беше мой ред да потръпна, макар притиснатата до абсурдно топлиите му гърди да не ми беше толкова студено.

Джейкъб поклати глава. Продължаваше да подтичва по шосето към къщи.

— Не. Скри се във водата, там кръвопийците са с предимство. Затова тичах до вкъщи, страх ме беше, че ще се върне с плуване. Толкова време прекарваш на плажа... — той замълча, в гърлото му сякаш имаше буца.

— Сам се върна с теб... а останалите вкъщи ли са? — надявах се, че не продължават да я търсят.

— Да, почти.

Опитах се да разгадая изражението му, присвивайки очи срещу шибация дъжд. Очите му бяха изпълнени с тревога или болка.

Внезапно схванах смисъла на думите, който до този момент ми беше убягвал.

— Ти спомена... болница. Преди малко на Сам. Да не е пострадал някой? Тя нападна ли ви? — гласът ми подскочи с една октава, толкова дрезгав, че сякаш беше чужд.

— Не, не. Ем ни чакаше с лоши новини, когато се върнахме. За Хари Клиъруотър. Тази сутрин е получил инфаркт.

— Хари? — разтърсих глава, опитвайки се да схвана думите му. — О, не! Чарли знае ли?

— Да. И той е в болницата с баща ми.

— Хари ще се оправи ли?

Погледът му отново се напрегна.

— В момента положението не изглежда много добро.

Внезапно изпитах остро чувство на вина, почувствах се ужасно заради безразсъдния скок. Не беше редно да тревожа околните точно сега. Колко неподходящ момент бях избрала да проявявам безразсъдство.

— Мога ли да помогна с нещо? — попитах.

В този момент над главите ни спря да вали. Забелязах, че сме стигнали къщата на Джейкъб едва когато минахме през вратата. Бурята блъскаше по покрива.

— Можеш да стоиш *тук* — каза Джейкъб и ме пусна върху късия диван. — Сериозно ти говоря, точно *тук*. Ще ти донеса сухи дрехи.

Докато Джейкъб трополеше в спалнята си, очите ми успяха да привикнат към полумрака в стаята. Претъпканата с мебели стая изглеждаше толкова празна без Били, едва ли не изоставена. И странно злокобна, но вероятно защото знаех къде е в момента.

Джейкъб се върна след секунди и ми подхвърли купчина сиви памучни дрехи.

— Ще са ти огромни, но нямам по-подходящи. Аз, въъ, ще изляза, за да се преоблечеш.

— Недей. Прекалено съм уморена, за да помръдна. Постой с мен.

Той седна на пода до мен и опря гръб в дивана. Интересно кога ли беше спал за последно. Изглеждаше точно толкова изтощен, колкото се чувствах аз самата.

Облегна глава на възглавницата до моята и се прозя.

— Предполагам бих могъл да си почина за минутка...

Очите му се затвориха. Оставих и моите да се притворят.

Бедният Хари. Бедната Сю. Знаех, че Чарли няма да е на себе си. Хари беше един от най-добрите му приятели. Въпреки скептичното настроение на Джейк горещо се надявах Хари да се оправи. Заради Чарли. Заради Сю, Лея и Сет...

Диванът беше точно до радиатора и въпреки мокрите дрехи започнах да се стоплям. Дробовете ме боляха толкова силно, че болката, вместо да ме държи будна, по-скоро ме тласкаше към безсъзнание. Вяло се зачудих дали не е опасно да заспя... или може би бърках препоръките при даване с тези при мозъчно сътресение...? Джейкъб започна лекичко да похърква и звукът ме унесе като приспивна песен. Бързо, почти мигновено.

За първи път от много дълго време сънят ми беше съвсем обикновен. Неясни стари спомени — ослепително ярки образи на слънцето във Финикс, лицето на майка ми, една разнебитена къщичка сред клоните на дърво, избеляло одеяло, стена с огледала, пламък върху черни води... забравях всеки образ в момента, в който следващият го заменише.

Единствено последният образ се запечата в съзнанието ми. Беше безсмислен — сценичен декор. Нощ, балкон, нарисувана луна, увиснала в небето. Наблюдавах как момичето по нощница се обляга на парапета и си говори на глас.

Безсмислен сън... но когато бавно и мъчително се събудих, образът на Жулиета отказа да изчезне.

Джейкъб продължаваше да спи. Беше се отпуснал на пода и дишаше дълбоко и равномерно. Къщата беше притъмняла, зад

прозорците цареше мрак. Бях изтръпнала, но ми беше топло и дрехите ми почти бяха изсъхнали. Гърлото ме болеше при всяко вдишване.

Трябваше да стана, поне да пийна нещо. Но тялото ми предпочиташе да си лежи неподвижно, никога повече да не помръдне.

Вместо да стана, се замислих за Жулиета.

Зачудих се какво щеше да направи, ако Ромео бе напуснал града не защото бе прогонен, а защото бе загубил интерес към нея? Ако Розалинда бе проявила интерес и той бе размислил? Ами ако вместо да се ожени за Жулиета просто беше изчезнал?

Мислех си, че знам как щеше да се чувства тя.

Нямаше да се върне към предишния си живот. Никога нямаше да го преживее, сигурна бях. Дори да доживееше дълбока старост, всеки път, когато затвореше очи, щеше да вижда образа на Ромео. И в крайна сметка щеше да се примири.

Зачудих се дали в крайна сметка щеше да се ожени за Парис само заради родителите си, за да има мир. Вероятно не, реших. Но пък и в пиесата не се споменаваха много за Парис. Беше второстепенен персонаж — заместител, заплаха, краен срок за ръката ѝ.

Ами ако се беше оказал нещо повече?

Ами ако ѝ беше приятел? Най-добрият ѝ приятел? Ако можеше да споделя само с него отчаянието си по Ромео? Ако беше единственият, който истински я разбира и я кара да се чувства почти човек? Ако беше мил и търпелив? Ако се грижеше за нея? Ако Жулиета знаеше, че не би могла да оцелее без него? Ако той истински я обичаше и искаше да бъде щастлива?

Ами... ако тя обичаше Парис? Не като Ромео. Не така, разбира се. Но достатъчно, за да иска той също да бъде щастлив?

Бавното, дълбоко дишане на Джейкъб беше единственият звук в стаята — като приспивна песен, като шепот на люлеещ стол, като тиктакането на стар часовник, когато нямаш за къде да бързаш... Звукът на спокойствието.

Ако Ромео действително и окончателно си беше тръгнал, нима имаше значение дали Жулиета ще приеме предложението на Парис? Може би бе редно да опита да намери мир с това, което бе останало от живота ѝ. Може би това щеше да е единственото ѝ щастие.

Въздъгнах и веднага след това изстенах от болката в гърлото. Прекалено се вживявах в драмата. Ромео нямаше да промени

решението си. Затова и хората още помнеха името му завинаги преплетено с нейното: Ромео и Жулиета. Затова и историята им беше красива. „Жулиета остава сама и накрая се омъжва за Парис“ — такъв сюжет никога няма да се хареса.

Затворих очи и отново се отнесох, изоставяйки глупавата пиеса, за която вече не желяех да мисля. Вместо това се замислих за действителността — за скока ми от скалата и каква безмозъчна грешка се бе оказал. И не само скалата, ами моторите и изобщо цялата безотговорна работа с каскадите, ала Ивъл Книвъл. Ами ако ми се беше случило нещо? Какво щях да причиня на Чарли? Инфарктът на Хари изведнъж ме накара да видя нещата от съвсем различен ъгъл. Перспектива, която отказвах да погледна, защото, ако я приех за правилна, това щеше да означава, че трябва да променя живота си. А можех ли да живея така?

Вероятно. Нямах да бъде лесно; всъщност щеше да бъде ужасно да се откажа от халюцинациите си и да се опитам да се държа като зрял човек. Но може би трябваше да го направя и сигурно можех. Ако Джейкъб беше до мен.

Не бях способна да взема решение точно сега. Болката бе твърде силна. По-добре да мисля за нещо друго. Докато се опитвах да мисля за нещо приятно, в съзнанието ми се завъртяха образи от неблагоприятната ми следобедна каскада... усещането от вятъра, докато падах, черната вода, блъскането на течението... лицето на Едуард... задържах този образ по-дълго време. Топлите ръце на Джейкъб, който се опитваше да ми влее живот... хапещият дъжд от виолетовите облаци, който шибаше лицето ми... странният пламък върху вълните...

В тази цветна искра върху водата имаше нещо познато. Естествено нямаше как да е истински огън...

Мислите ми бяха прекъснати от шума на кола, газеща калта по пътя. Колата спря пред къщата, чух отваряне и затваряне на врати. Замислих се дали да не се изправа, но после се отказах.

Лесно разпознах гласа на Били, но той говореше необичайно тихо, гласът му звучеше като дрезгаво мърморене.

Вратата се отвори и лампата светна. Примигнах, заслепена от светлината. Джейк се стресна, изохка и скочи на крака.

— Извинявайте — изръмжа Били. — Събудихме ли ви?

Бавно фокусирах поглед върху лицето му и когато разчетох изражението му, очите ми се напълниха със сълзи.

— О, не, Били! — изстенах.

Той бавно кимна, лицето му бе вкаменено от мъка. Джейкъб изтича при баща си и пое едната му ръка. Болката внезапно му придаде детинско изражение — то странно контрастираше с мъжественото му тяло.

Сам стоеше зад Били и буташе количката през вратата. Върху изкривеното му от мъка лице липсваше обичайната сдържаност.

— Толкова съжалявам — прошепнах.

Били кимна.

— На всички ще ни бъде тежко.

— Къде е Чарли?

— Баща ти още е в болницата със Сю. Има много... неща за организиране.

Преглътнах с усилие.

— Най-добре е да се връщам — промърмори Сам и бързо излезе.

Били издърпа ръката си от Джейкъб и се придвижи през кухнята към стаята си.

Джейк се загледа след него за момент, после отново седна на пода до мен. Зарови лице в ръцете си. Заразтривах раменете му, чудейки се какво да кажа.

След известно време Джейкъб хвана ръката ми и я притисна към лицето си.

— Как се чувстваш? Добре ли си? Може би трябваше да те заведа на лекар — той въздъхна.

— Не се притеснявай за мен — изграчих.

Той обърна глава да ме погледне. Очите му бяха зачервени.

— Не ми изглеждаш особено добре.

— Не се и чувствам особено добре.

— Ще ида да докарам пикапа и ще те закарам вкъщи. Най-добре да си там, когато Чарли се прибере.

— Добре.

Останах отпусната върху дивана, докато го чаках. От стаята на Били не се чуваше шум. Чувствах се като натрапница, която надзърта през процепите, за да зяпа мъката на другите хора.

Джейк не се забави много. Ревът на пикапа наруши тишината по-рано, отколкото очаквах. Джейк мълчаливо ми помогна да стана от дивана и ме прегърна през рамо, когато потръпнах на студения въздух отвън. Седна на шофьорското място, без да ме пита, и ме придърпа към себе си, за да ме прегърне. Облегнах глава на гърдите му.

— Как ще се прибереш? — попитах.

— Няма да се прибирам. Още не сме хванали кръвопиеца, забрави ли?

Новата тръпка нямаше нищо общо със студа.

Изминахме останалия път в мълчание. Студеният въздух ме беше разбудил. Бях нащрек и съзнанието ми работеше на бързи обороти.

Ами ако? Кое беше правилното решение?

Вече не можех да си представя живота си без Джейкъб — свих се от страх дори при самата мисъл. По някакъв начин той беше станал жизненоважен за оцеляването ми. Но да оставя нещата така, както бяха... жестоко ли беше, както ме беше обвинил Майк?

Помня как си мечтаех Джейкъб да ми беше брат. Сега съзнавах, че всъщност съм искала да ми принадлежи. Начинът, по който ме прегръщаше, не беше братски. Но беше толкова приятно, топло и успокоително. Безопасно. Джейкъб беше като пристан.

Можех да поискам да ми принадлежи. Това поне беше по силите ми.

Знаех, че щеше да се наложи да му разкажа всичко. Само така щеше да е честно. И трябваше да го обясня като хората, за да разбере, че не става въпрос за примирение, че е прекалено добър за мен. Вече знаеше, че сърцето ми е разбито и тази част от обясненията нямаше да го изненада, но трябваше да разбере до каква степен. Щеше да се наложи да призная, че съм луда — да му обясня за гласовете, които чувах. Трябваше да знае всичко, преди да вземе решение.

Но още докато обмислях какво трябва да направя, бях наясно, че ще ме приеме въпреки всичко. Нямаше дори да се замисли.

Трябваше да се отдам изцяло, да отдам всичко, което ми беше останало, всяко счупено парченце от себе си. Само така можех да бъда справедлива. Щях ли да бъда? Можех ли?

Толкова ли бе грешно да опитам да направя Джейкъб щастлив? Дори ако любовта, която изпитвах към него, да бе само бледо ехо от

любовта, на която бях способна, дори когато сърцето ми беше някъде далеч, скитащо и страдащо по моя непостоянен Ромео?

Джейкъб спря пикапа пред тъмната къща и рязко изключи двигателя. Както толкова много пъти, като че ли и сега усещаше какво мисля.

Обгърна ме и с другата си ръка и ме привлече към гърдите си, притискайки ме към себе си. Беше ми приятно. Сякаш отново бях цяла.

Предположих, че мисли за Хари, но когато заговори, в гласа му се долавяше извинение.

— Извинявай. Знам, че чувствата ти се различават от моите, Белс, но нямам нищо против, кълна се. Просто толкова се радвам, че си добре, че ми иде да запея, а никой не би искал да ме чуе — той се засмя с гърления си смях.

Дишането ми се учести и сякаш посипа гърлото ми с пясък.

Нима Едуард, колкото и да беше безразличен, не би искал да съм щастлива, доколкото позволяваха обстоятелствата? Нима не му бе останало поне някакво приятелско чувство, че да ми го пожелае? Мислех, че би го направил. Би проявил щедрост, би подал малка частица от любовта, която той самият не желаше, на приятеля ми Джейкъб. В крайна сметка това не беше същата любов.

Джейк притисна топлата си буза в главата ми.

Ако обърнех лице, ако притиснех устни в голото му рамо... Знаех какво щеше да последва. Би било толкова лесно. Нямаше да има нужда от обяснения.

Но можех ли да го направя? Можех ли да предам разбитото си сърце, за да спася жалкия си живот?

Стомахът ми се загърчи, докато обмислях дали да обърна глава.

Внезапно така ясно, сякаш бях в опасност, кадифеният глас на Едуард прошепна в ухото ми.

— Бъди щастлива.

Замръзнах.

Джейкъб усети, че се стягам, и незабавно ме пусна, после се пресегна към вратата.

Чакай, исках да кажа аз. *Само минутка*. Но останах вкаменена, заслушана в ехото от гласа на Едуард в главата си.

Студеният вятър влетя в купето.

— Ох! — Джейкъб рязко издиша, сякаш някой го беше ударил в корема. — *По дяволите!*

Той хлопна обратно вратата и в същия момент завъртя ключа на стартера. Ръцете му трепереха толкова силно, че се зачудих как въобще успя.

— Какво става?

Той форсира двигателя прекалено бързо, той се задави и загасна.

— Вампир — процеди той.

Кръвта нахлу в главата ми и ми се зави свят.

— Откъде знаеш?

— Защото го надушвам! Дявол да го вземе!

Очите му бяха като обезумели, оглеждаше тъмната улица. Не забелязваше конвулсиите, които тресяха тялото му.

— Да се трансформирам или да я спасявам оттук? — изсъска сам на себе си.

Погледна ме за части от секундата, вирайки се в изпълнените ми с ужас очи и пребледняло лице, и след това отново огледа улицата.

— Добре. Да те измъквам оттук.

Двигателят изръмжа. Гумите изпилиха асфалта, докато обръщаше пикапа назад към единствения ни път за спасение. Фаровете заляха тротоара със светлина, осветиха предната част на черната гора и накрая се плъзнаха по колата, паркирана срещу къщата ми.

— Спри! — ахнах.

Колата беше черна — кола, която добре познавах. Вярно, че хич не разбирах от коли, но знаех абсолютно всичко за тази. Беше мерцедес S55 AMG. Знаех колко конски сили има и какъв е цветът на купето. Познавах мъркането на мощния двигател. Познавах плътния аромат на кожените седалки и как тъмните стъкла превръщат пладнешкото слънце в сумрак.

Това беше колата на Карлайл.

— Спри! — отново извиках аз, този път по-силно, защото Джейкъб набираше скорост надолу по улицата.

— Какво?!

— Не е Виктория. Спри, спри! Искам да се върна.

Той натисна спирачките толкова рязко, че се вкопчих за таблото, за да не падна.

— Какво? — отново попита той втрещено. Изглежда ме ужасено.

— Това е колата на Карлайл! На Кълън. Познавам я.

Видя, че действително съм я разпознала, и тялото му се разтърси от мощна тръпка.

— Спокойно, Джейк. Всичко е наред. Няма опасност. Успокой се.

— Да, да, спокойно — задъхано отвърна той и наведе глава и затвори очи. Докато полагаше всички усилия да не се превърне във върколак, аз се загледах през задния прозорец към черната кола.

Карлайл е, сам, опитвах се да си внуша. Не очаквай нещо повече. Евентуално и Есме... *Спри веднага*, наредих си. Само Карлайл. И това беше достатъчно. Далеч надминаваше и най-смелите ми надежди.

— В къщата ти има вампир и ти *искаш* да се върнеш? — изсъска Джейкъб.

Погледнах го, като с мъка откъснах очи от мерцедеса, ужасена, че ще изчезне, ако отместя поглед.

— Разбира се — отвърнах аз, изненадана от въпроса му. Разбира се, че исках да се върна.

Лицето му придоби сурово изражение, превърна се в горчивата маска, която смятах за изчезнала завинаги. Точно преди да надене маската, зърнах как в очите му проблесна мъката от предателството. Ръцете му продължаваха да треперят. Изглеждаше десет години по-стар от мен.

Пое си дълбоко въздух.

— Сигурна ли си, че не е номер? — попита той бавно и тежко.

— Не е номер. Това е Карлайл. Върни ме!

По широките му рамене премина тръпка, но очите му останаха безизразни.

— Няма!

— Джейк, всичко е наред...

— Не. Върни се сама, Бела — гласът му изплющя и аз се сепнах. Челюстите му се стягаха и отпускаха. — Виж, Бела — продължи със същия студен тон. — Не мога да се върна. Въпреки примирието това там е врагът ми.

— Не е така...

— Трябва незабавно да кажа на Сам. Това променя нещата. Не можем да се оставим да ни хванат на тяхна територия.

— Джейк, това не е война!

Той не ме слушаше. Изключи пикапа от скорост и скочи, оставяйки двигателя запален.

— Довиждане, Бела — извика той през рамо. — Наистина се надявам да не умреш — затича в тъмнината, треперейки толкова силно, че силуетът му изглеждаше размазан, и изчезна, преди да успея да го извикам.

Останах неподвижна на седалката в продължение на един дълъг миг, прикована от чувство на разкаяние. Какво бях причинила на Джейкъб?

Но разкаянието не можеше дълго да ме държи в колата.

Прехвърлих се на шофьорската седалка и включих на скорост. Ръцете ми трепереха почти като неговите и се наложи да изчакам да се концентрирам. Внимателно обърнах пикапа и поех към къщи.

Когато загасих фаровете, настана пълна тъмнина. Чарли явно толкова е бързал да излезе, че беше забравил да запали лампата на верандата. Докато се вирах в потъналата в сенките къща, усетих спазъм на съмнение. Ами ако *наистина* беше номер?

Погледнах отново черната кола, почти невидима в нощта. Не. Познавах тази кола.

Въпреки това ръцете ми буквално се тресяха, докато се протягах да взема ключа от скривалището му над вратата. Когато сграбчих облата дръжка, за да отключа, тя се завъртя в ръката ми. Побутнах вратата, така че сама да се отвори. Коридорът беше тъмен.

Исках да извикам нещо за поздрав, но гърлото ми беше пресъхнало. Не можех да си поема въздух.

Пристъпих напред и затършувах за ключа на лампата. Беше съвсем тъмно, като черната вода... Къде беше проклетият ключ?

Точно като черната вода с оранжевия пламък, блеснал над повърхността ѝ. Нямаше как да е огън, но какво беше тогава...? Пръстите ми опипваха стената, търсеци, треперещи...

Внезапно нещо, което Джейкъб ми беше казал следобеда, отекна в съзнанието ми...

Скри се във водата — беше казал той — *там кръвопийците са с предимство. Затова тичах до къщи — страх ме беше, че ще се върне с плуване.* Ръката ми замръзна, цялото ми тяло замръзна намясто, когато осъзнах защо оранжевият пламък по водата ми е познат.

Косата на Виктория, развята от вятъра, огнена на цвят...

Била е там. Била е в залива с нас с Джейкъб. Ако Сам не беше там, ако бяхме само ние двамата...? Не можех да дишам, не можех да помръдна.

Лампата светна, макар замръзналата ми ръка да не беше намерила ключа.

Примигнах на ярката светлина и видях, че някой вече ме чакаше.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПОСЕТИТЕЛ

Неестествено спокойна и бледа, с впити в лицето ми огромни черни очи гостенката ми чакаше напълно неподвижна насред коридора. Беше неземно красива.

Коленете ми се разтрепериха и насмалко да падна. След това се втурнах към нея.

— Алис, о, Алис! — извиках и се метнах върху нея. Бях забравила колко е *корава* — все едно се забих в циментова стена с главата напред.

— Бела? — в гласа ѝ се долавяше странна смесица от облекчение и объркване.

Прегърнах я, опитвайки се да поема колкото се може повече от аромата на кожата ѝ. Не можеше да се сравни с нищо друго — не беше нито цветен, нито пикантен, нито цитрусов или пък дъх на мускус. Нито един парфюм на света не можеше да се сравнява с него. Спомените ми не го бяха запазили точно.

Не забелязах кога дълбокото ми дишане бе преминало в нещо друго — осъзнах, че хлипам едва когато Алис ме завлече до дивана във всекидневната и ме придърпа в скута си. Беше като да се сгуша върху студен камък, но този камък уютно следваше очертанията на тялото ми. Тя нежно и ритмично започна да масажира гърба ми, изчаквайки търпеливо да се съвзема.

— Извинявай... — изхълцах. — Просто... толкова се радвам... да те видя!

— Всичко е наред, Бела. Всичко е наред.

— Да — продължавах да плача. Този път действително беше наред.

Алис въздъхна.

— Бях забравила колко си темпераментна — каза тя леко укорително.

Погледнах я през насълзени очи. Беше изпънала шия и се опитваше да се отдръпне от мен, а устните ѝ бяха стиснати. Очите ѝ бяха черни като бездни.

— О! — изпъшках, осъзнавайки какъв е проблемът. Беше жадна. А аз миришех апетитно. От доста време не ми се беше налагало да се замислям за подобни неща. — Извинявай.

— Вината е моя. Отдавна не съм ловувала. Не трябва да се оставям да ожаднявам така. Но днес много бързах — погледът ѝ стана гневен. — А като говорим затова, би ли искала да ми обясниш как така си жива?

Стреснах се и незабавно спрях да хлипам. Моментално осъзнах какво се е случило и защо Алис беше тук. Преглътнах с усилие.

— Видяла си ме да падам.

— Не — възрази тя, присвивайки очи. — Видях те да *скачаш*.

Присвих устни, опитвайки се да измисля някакво обяснение, което да не звучи налудничаво.

Алис поклати глава.

— Предупредих го, че ще се случи, но той отказваше да повярва. „Бела ми обеща“ — така добре имитира гласа му, че направо замръзнах от шок, а болката разкъса тялото ми. — „И недей да проверяваш бъдещето ѝ“ — продължи да го имитира тя. — „Достатъчно ѝ навредихме.“ Но това, че не гледам, не означава, че не виждам — продължи тя. — Не съм те следила, кълна се, Бела. Просто, след като веднъж съм се настроила на твоя вълна... когато те видях да скачаш, изобщо не се замислих, просто се метнах на самолета. Знаех, че ще пристигна прекалено късно, но не можех просто да си стоя у дома. После дойдох тук, като си мислех, че мога да помогна поне на Чарли, а ето че се появяваш ти — тя поклати глава, този път объркано. Гласът ѝ беше напрегнат. — Видях те да падаш във водата и чаках ли, чаках да се покажеш на повърхността, но ти не се появи. Какво стана? И как можа да постъпиш така с Чарли? Замисли ли се какво би му причинило това? А на брат ми? Имаш ли *изобщо* представа какво Едуард...

Прекъснах я в момента, в който спомена името му. Бих я оставила да продължи дори след като разбрах, че е станала грешка, само и само да послушам звънящия ѝ глас. Но беше крайно време да я спра.

— Алис, не се опитвах да се самоубия.

Тя ме изгледа подозрително.

— Да не би да твърдиш, че не си скачала от скалата?

— Не, но... — намръщих се. — Беше само за забавление.

Изражението ѝ стана сурово.

— Приятелите на Джейкъб скачат от скалите и се гмуркат — продължих да я убеждавам. — Стори ми се... ами забавно... а и ми беше скучно...

Тя зачака.

— Не прецених, че от бурята ще се появи течение. Всъщност изобщо не се замислих за водата.

Алис не ми вярваше. Усещах, че продължава да смята, че съм искала да се самоубия. Реших да опитам друго.

— След като си видяла, че скачам, не видя ли Джейкъб?

Тя разсеяно наклони глава на една страна. Продължих.

— Истината е, че вероятно щях да се удавя, ако Джейкъб не беше скочил след мен. Всъщност не вероятно, а със сигурност. Но той скочил и ме извадил и явно ме е измъкнал на брега, макар тази част, естествено, да не я помня. Била съм под водата не повече от минута, преди да ме извади. Защо не си го видяла?

Тя сви вежди объркано.

— Някой те е извадил?

— Да. Джейкъб ме спаси.

Наблюдавах с любопитство как през лицето ѝ пробягват всякакви емоции. Нещо я смущаваше — несъвършените ѝ видения? Нямахше как да съм сигурна. Тогава тя преднамерено се наведе и помириша рамото ми.

Замръзнах.

— Не ставай смешна — промърмори тя и ме подуши още веднъж.

— Какво правиш?

Тя не обърна внимание на въпроса ми.

— Кой беше с теб отвън преди малко? Стори ми се, че се карате.

— Джейкъб Блак. Той е... май най-добрият ми приятел. Или поне беше... — спомних си сърдитото, белязано от предателството ми изражение на Джейкъб и се зачудих какъв ли ми беше сега.

Алис кимна замислено.

— Какво?

— Не знам — отвърна тя. — Не съм сигурна какво означава това.

— Е, поне не съм мъртва.

Тя завъртя очи.

— Глупаво е от негова страна да си мисли, че можеш да оцелееш сама. Не съм виждала друг човек да е толкова склонен към животозастрашаващи идиотщини.

— Но оцелях — повторих аз.

Тя явно мислеше за нещо друго.

— Ако течението е било прекалено силно за теб, този Джейкб как се е справил?

— Той е... силен.

Тя долови неохотата в гласа ми и повдигна вежди.

Загризах устна. Това тайна ли беше, или не? И ако беше, на кого бях по-вярна — на Джейкб или на Алис?

Реших, че е твърде сложно да пазя тайни. Джейкб знаеше всичко, защо да не знае и Алис?

— Ами, виж, той един вид... е върколак — заобяснявах припряно. — Куилеутите се превръщат във върколаци, когато наоколо има вампири. Познават Карлайл от много отдавна. Била ли си с него тогава?

Алис ме зяпна за момент, после бързо се съвзе и примигна.

— Предполагам това обяснява миризмата — промърмори тя. — Но не обяснява защо не съм го видяла? — тя се смръщи и порцелановото ѝ чело се набръчка.

— Миризмата? — повторих аз.

— Миришеш отвратително — разсеяно каза тя все още намръщена. — Върколак? Сигурна ли си?

— Напълно сигурна — уверих я и трепнах, припомняйки си как Пол и Джейкб се биха на пътя. — Предполагам не си била с Карлайл тогава, когато за последно във Форкс е имало върколаци.

— Не, тогава още не го бях открила — Алис продължаваше да размишлява. Изведнъж очите ѝ се разшириха и тя ме изгледа шокирано. — Най-добрият ти приятел е върколак?

Кимнах глупаво.

— И откога е тази работа?

— Отскоро — казах отбранително. — Той е върколак от няколко седмици.

Тя ме изгледа гневно.

— *Млад* върколак? Още по-зле! Едуард беше прав, привличаш опасностите като магнит. Нали уж си обещах да се пазиш от неприятности?

— Върколаците не са лоши — промърморих, обидена от критичния ѝ тон.

— Докато не се ядосат — тя рязко поклати глава. — На теб може да се разчита, Бела. Животът на всеки друг би станал по-спокоен, след като вампирите напуснат града. Но ти незабавно се сдушваш с първите чудовища, на които се натъкнеш.

Не исках да споря с Алис — още треперех от щастие, че действително беше до мен, че можех да докосна мраморната ѝ кожа и да слушам звънливия ѝ глас — но беше разбрала нещата съвсем погрешно.

— Не е точно така, Алис, вампирите всъщност не си тръгнаха, или поне не всички. И точно в това е проблемът. Ако не бяха върколаците, Виктория вече щеше да ме е хванала. И ако не бяха Джейк и приятелите му, Лоран щеше да ме е хванал още преди нея, така че...

— Виктория? — изсъска тя — Лоран?

Кимнах, леко изплашена от изражението в черните ѝ очи. Посочих гърдите си.

— Магнит за опасности, нали помниш?

Тя поклати глава.

— Разкажи ми всичко, от самото начало.

Позамазах малко началото, пропускайки моторите и гласовете, но ѝ разказах всичко друго чак до днешното премеждие. Не ѝ допаднаха неубедителните ми обяснения за скуката и скалите, затова побързах да премина към странния пламък върху водата и за предположенията ми. Очите ѝ се присвиха като цепки. Беше ми странно да я гледам такава... такава опасна — досущ като вампир. Преглътнах с усилие и ѝ разказах останалото за Хари.

Тя ме изслуша, без да ме прекъсва. От време на време поклащаше глава и бръчката на челото ѝ се задълбочаваше, докато накрая започна да изглежда като изсечена в мраморно гладката ѝ кожа.

Не продумваше, така че накрая млъкнах и аз, покрусена наново от съпричастност по загубата на Хари. Замислих се за Чарли, скоро щеше да се върне. В какво ли състояние щеше да бъде?

— Май тръгването ни не ти е било от особена полза — промърмори Алис.

Засмях се кратко, а в смеха ми се долавяше лека истерия.

— Едва ли това е бил смисълът? Не е като да сте си тръгнали за мое добро.

Алис се загледа смръщено в пода.

— Ами... предполагам, днес реагирах малко импулсивно. Може би не трябваше да се натрапвам така.

Усетих как кръвта се дръпва от лицето ми. Стомахът ми се преобърна.

— Не си тръгвай, Алис — прошепнах. Сключих пръсти около яката на бялата ѝ риза и задишах учестено. — Моля те, не ме оставяй.

Очите ѝ се отвориха още по-широко.

— Добре — отвърна тя, изговаряйки старателно думата. — Тази нощ поне няма да ходя никъде. Поеми си дълбоко въздух.

Помъчих се да я послушам, макар да не можех да си намеря дробовете.

Тя ме наблюдаваше, докато полагах усилия да дишам равномерно. Изчака ме да се поуспокоя.

— Изглеждаш ужасно, Бела.

— Днес едва не се удавих — напомних ѝ.

— Не е само това. Като развалина си.

Трепнах.

— Виж, правя всичко по силите си.

— Какво искаш да кажеш?

— Не ми беше лесно. Опитвам се да го преодолея.

Тя се намръщи.

— Казвах му аз — промълви тя сякаш на себе си.

— Алис — въздъгнах. — Какво си мислеше, че ще завариш? Искам да кажа, освен дето си смятала, че съм мъртва? Да не очакваше да ме намериш да си подтичвам и да си тананикам? Познаваш ме доста добре.

— Така е. Но все се надявах.

— Тогава явно не съм най-голямата идиотка на света.

Телефонът иззвъня.

— Сигурно е Чарли — казах аз и се изправих. Хванах леденостудената ръка на Алис и я завлякох с мен към кухнята. Нямах намерение да я изпускам от поглед.

— Чарли? — казах в слушалката.

— Не, аз съм — обади се Джейкъб.

— Джейк!

Алис ме гледаше изпитателно.

— Просто проверявам дали още си жива — кисело каза той.

— Добре съм. Нали ти казах, че не...

— Да, да. Разбрах. Чао.

Джейкъб тресна телефона.

Въздъгнах и отпуснах глава назад, втренчвайки се в тавана.

— Това май ще се окаже проблем.

Алис стисна ръката ми.

— Не са много въодушевени от присъствието ми.

— Не особено, но това не им влиза в работата.

Алис обгърна с ръка раменете ми.

— И какво ще правим сега? — зачуди се. Като че ли говореше на себе си. — Имам задачи. Да свърша туй-онуй.

— Какви задачи?

Изражението ѝ внезапно се затвори.

— Не знам със сигурност... Трябва да се видя с Карлайл.

Толкова скоро ли щеше да си тръгне? Стомахът ми се преобърна.

— Не можеш ли да останеш? — замолих се. — Моля те. Поне за малко. Толкова ми липсваше — гласът ми пресекна.

— Ако мислиш, че е разумно — очите ѝ изглеждаха нещастни.

— Да, мисля. Можеш да останеш тук — Чарли много ще се зарадва.

— Имам си къща, Бела.

Кимнах леко разочарована, но примирена. Тя ме погледна и се поколеба.

— Ще трябва поне да си взема някакви дрехи.

Хвърлих се да я прегърна.

— Алис, ти си страхотна!

— И мисля, че ще трябва да отида на лов. И то незабавно — добави тя напрегнато.

— О! — отдръпнах се.

— Ще успееш ли да издържиш един час, без да се забъркваш в неприятности? — попита тя скептично. Но още преди да ѝ отговоря, тя вдигна предупредително пръст и затвори очи. Лицето ѝ стана гладко и безизразно.

После отвори очи и сама отговори на въпроса си.

— Да, всичко ще бъде наред. Поне тази нощ — намръщи се. Дори когато гримасничеше, пак приличаше на ангел.

— Ще се върнеш, нали? — тихичко попитах.

— Ще се върна след час, обещавам.

Погледнах часовника над кухненската маса. Тя се засмя, наведе се бързо към мен и ме целуна по бузата. След това изчезна.

Поех си дълбоко въздух. Алис щеше да се върне. Изведнъж се почувствах много по-добре.

А докато я чаках, имаше доста неща, с които да си уплътня времето. Определено първото беше да се изкъпя. Докато се събличах, се опитах да помириша раменете си, но не надуших нищо, освен мириса на сол и водорасли от океана. Интересно какво ли имаше предвид Алис като каза, че мириша лошо.

След като се изкъпах, отидох в кухнята. Не забелязах признаци Чарли да се е хранил наскоро, така че сигурно щеше да е гладен, като се прибере. Докато крачех из кухнята, затананиках нещо без мелодия.

Докато яденето от четвъртък се въртеше в микровълновата, застлах дивана с чаршафи и метнах една стара възглавница. Алис нямаше да има нужда от тях, но го правех заради Чарли. Нарочно не поглеждах часовника. Нямаше нужда да провокирам паниката си. Алис ми беше обещала.

Хапнах набързо, без да усещам вкуса на храната. Всяка хапка раздираше разраненото ми гърло. Предимно бях жадна. Сигурно изгълтах към два литра вода, докато най-накрая уталожих жаждата. Цялата тази сол в организма ми ме беше дехидратирала.

Отидох да погледам телевизия, докато чаках.

Алис вече беше там, седнала на импровизираното легло. Очите ѝ бяха като разтопено масло. Усмихна се и потупа възглавницата.

— Благодаря.

— Подрани — доволно отбелязах.

Седнах до нея и се облегнах на рамото ѝ. Тя обвини студената си ръка около мен и въздъхна.

— Бела, какво ще правим с теб?

— Не знам — признах аз чистосърдечно. — Наистина се опитвах.

— Вярвам ти.

Замълчах.

— Той... той — поех си дълбоко въздух. Беше ми трудно да изрека името му на глас, въпреки че вече можех да си го мисля. — Едуард знае ли, че си тук? — не можех да не попитам. В крайна сметка не причинявах болка на никой друг, освен на себе си. А когато Алис си тръгна, все някак щях да се справя с нея, обещах си аз, но само от мисълта започна да ми се повдига.

— Не.

Това можеше да е вярно само при едно условие.

— Не е ли при Карлайл и Есме?

— Идва веднъж на няколко месеца.

— Аха — явно още се скиташе, отдаден на развлечения. Насочих любопитството си към по-безопасна тема. — Спомена, че си дошла със самолет... Откъде дойде?

— Бях в Денали. На гости на Таня и семейството ѝ.

— Джаспър тук ли е? С теб ли дойде?

Тя поклати глава.

— Не беше съгласен да се намесвам. Обещахме... — гласът ѝ секна, а следващите думи бяха изречени със съвсем друг тон. — Мислиш ли, че Чарли няма да има нищо против присъствието ми? — попита тя притеснено.

— Чарли смята, че си невероятна, Алис.

— Е, всеки момент ще разберем.

И действително само секунди по-късно чух колата му да спира в алеята. Скочих и изтичах да отворя вратата.

Чарли се тътреше по пътечката, забил поглед в земята, с приведени рамене. Пристъпих напред да го посрещна, а той дори не ме видя, докато не обгърнах кръста му. Прегърна ме с всичка сила.

— Толкова съжалявам за Хари, татко.

— Много ще ми липсва — прошепна Чарли.

— Как е Сю?

— Като в унес, сякаш още не го е осъзнала. Сам е при нея... — гласът му едва се чуваше. — Горките деца. Лея е само година по-голяма от теб, а Сет е едва на четиринадесет... — той поклати глава.

Продължи да ме притиска и докато вървахме към вратата.

— Татко? — реших, че е по-добре да го предупредя. — Няма да познаеш кой е тук.

Той ме изгледа с празен поглед. Обърна глава и видя мерцедеса на отсрещната страна на улицата. Светлината от верандата се отразяваше от лъскавата му черна боя. Преди да успее да реагира, Алис застана на вратата.

— Здравей, Чарли — каза тя меко. — Съжалявам, че идвам в такъв неподходящ момент.

— Алис Кълън? — той се взря в стройния силует пред него, сякаш се съмняваше в очите си. — Алис, това ти ли си?

— Аз съм — потвърди тя. — Минавах наблизко.

— А Карлайл...?

— Не, сама съм.

И двете бяхме наясно, че не пита за Карлайл. Притисна ме още по-силно.

— Може да остане вкъщи, нали? — примолих се аз. — Вече я поканих.

— Разбира се — механично отвърна Чарли. — С удоволствие.

— Благодаря ти, Чарли. Съзнавам, че моментът е крайно неуместен.

— Не, няма нищо, наистина. Ще бъда доста зает да помагам на семейството на Хари, така че ще е хубаво някой да прави компания на Бела.

— Сложила съм ти да хапнеш, татко — обадох се.

— Благодаря ти, Бел — той ме стисна още веднъж по рамото и бавно се запъти към кухнята.

Алис седна на дивана и аз я последвах. Този път тя ме прегърна през рамо.

— Изглеждаш уморена.

— Уморена съм — признах и свих рамене. — Животозастрашаващите прекеждия обикновено ме уморяват... Какво мисли Карлайл за идването ти тук?

— Не знае. Двамата с Есме бяха на лов. Ще се чуем след няколко дни, когато се върне.

— Но на *него* няма да казваш, нали... когато се отбие при вас следващия път? — попитах. Знаеше, че сега нямам предвид Карлайл.

— Не, ще ми откъсне главата — мрачно каза Алис.

Изсмях се, а после въздъгнах.

Не ми се спеше. Исках да си говорим цяла нощ. А и нямах нужда от сън, след като цял ден бях лежала на дивана на Джейкъб. Но давенето наистина ме беше изцедило и очите ми просто отказваха да стоят отворени. Положих глава на студеното ѝ рамо и се унесох в изненадващо спокоен сън.

Събудих се рано след дълбок, лишен от сънища сън, добре отпочинала, но леко схваната. Бях на дивана, завита с одеялата, които бях приготвила за Алис. Чувах я да говори с Чарли в кухнята. Ако се съдеше по звуците, Чарли май ѝ приготвяше закуска.

— Много ли беше зле, Чарли? — нежно го попита тя и отначало помислих, че говорят за семейство Клиъруотър.

Чарли въздъгна.

— Много зле.

— Разкажи ми. Искам да знам точно какво се случи, след като заминахме.

Последва мълчание, през което вратичката на някакъв шкаф се хлопна, а копчето на печката изщрака. Зачаках със свито сърце.

— Никога не съм се чувствал толкова безпомощен — бавно започна Чарли. — Не знаех какво да правя. Първата седмица си мислех, че ще се наложи да я вкарам в болница. Отказваше да яде и да пие, не искаше дори да помръдне. Доктор Джеранди говореше за „кататония“, но не му позволих да я прегледа. Страх ме беше да не се изплаши.

— Но тя успя да се отърси, нали?

— Помолих Рене да я отведе във Флорида. Просто не исках аз да съм... ако се наложеше да отиде в болница или нещо подобно. Мислех, че като е с майка си, ще се оправи. Но когато започнахме да ѝ приготвяме багажа, тя изведнъж се пробуди в пълния смисъл на думата. Никога не я бях виждал в такова състояние. Никога не е била избухлива, но тогава изпадна в бяс. Мяташе дрехи навсякъде и крещеше, че не можем да я принудим да си тръгне и накрая почна да

плаче. Мислех, че с това ще настъпи преломният момент. Не се опитвах да я разубедя, когато настояваше да остане тук... а и отначало сякаш започна да се пооправя...

Чарли замълча. Беше ми трудно да слушам, като знаех какво болка му бях причинила.

— Но? — подкани го Алис.

— Тръгна пак на училище и на работа, хранеше се и спеше и си пишеше домашните. Отговаряше, когато я питаха нещо директно, но сякаш беше... празна. Очите ѝ бяха безизразни. Цял куп дребни неща — например спря да слуша музика, открих няколко счупени диска в кофата за боклук. Не четеше книги, отказваше да стои в стаята, когато телевизорът е включен, не че и преди гледаше кой знае колко телевизия. Накрая разбрах защо се държи така — избягваше всичко, което можеше да ѝ напомни за... него. Едва успяхме да водим разговор — толкова се притеснявах да не кажа нещо, което да я разстрои, тъй като и най-дребното нещо я караше да се свива — и никога не заговаряше първа. Просто отвърщаше, ако я питах нещо. През цялото време беше сама. Приятелите ѝ я търсеха, но тя отказваше да говори с тях и след известно време спряха да се обаждат. Тук цареше истински ад. Още я чувам как крещи насън...

Направо си го представих как потръпва. Аз самата потръпнах от спомена. Въздъгнах. Явно изобщо не бях успяла да го заблудя дори и за миг.

— Съжалявам, Чарли — мрачно се обади Алис.

— Вината не е *твоя* — тонът му явно подсказваше, че според него има виновник за състоянието ми. — Ти винаги си ѝ била добра приятелка.

— Сега изглежда по-добре.

— Да, откакто започна да излиза с Джейкъб Блак, забелязвам истинско подобрение. Вече има някакъв цвят по бузите, когато се прибира, някаква светлина в очите. Изглежда по-щастлива — той замълча и когато заговори отново, гласът му беше различен. — Той е една-две години по-малък от нея и знам, че в началото го смяташе само за приятел, но ми се струва, че сега има и нещо повече или поне нещата са тръгнали натам — каза го почти войнствено. Беше предупреждение, не за Алис, но се очакваше тя да го предаде. — Джейк е зрял за възрастта си — продължи той все така отбранително.

— От години се грижи за баща си физически, така както Бела се грижеше за майка си емоционално. Това го е накарало да съзрее рано. Освен това е хубаво момче, наследил е красотата на майка си. Подходящ е за Бела — натърти той.

— Тогава се радвам, че са заедно — съгласи се Алис.

Чарли въздъхна тежко и бързо се предаде при липсата на противоречие.

— Е, вероятно леко преувеличавам. Не знам... дори и сега с Джейкъб понякога виждам нещо в очите ѝ и се чудя дали изобщо съм в състояние да проумея каква мъка преживява. Това не е нормално, Алис, и направо се плаша. Изобщо не е нормално. Сякаш не някой я е изоставил, ами е умрял — гласът му пресекна.

Наистина беше, сякаш някой е умрял, сякаш аз бях умряла. Защото бях загубила не само най-истинската си любов, което си е достатъчно да те убие, но бях загубила и бъдещето си, семейството си — целия живот, който си бях избрала...

Чарли продължи да говори с отчаян глас.

— Не знам дали ще го преживее, не знам дали е в природата ѝ да се съвземе от нещо подобно. Винаги е била толкова постоянна. Не променя решенията си, мнението си.

— Наистина е уникална — съгласи се сухо Алис.

— Освен това, Алис — Чарли се поколеба... — Знаеш колко много те харесвам и виждам колко се радва, че си тук, но... Малко се притеснявам какви последствия може да има гостуването ти.

— Аз също, Чарли, аз също. Нямах да дойда, ако имах и най-малката представа. Съжалявам.

— Не се извинявай, миличка. Кой знае? Може пък да ѝ се отрази добре.

— Дано си прав.

Последва дълго мълчание, през което се чуваше потрепването на вилици и чинии и дъвченето на Чарли. Чудех се къде ли скрива храната си Алис.

— Алис, трябва да те попитам нещо — обади се неловко Чарли.

— Питай — чух равния тон на Алис.

— Той няма намерение също да се отбива, нали? — долавях потиснатата ярост в гласа му.

Алис отговори с нежен, успокоителен глас.

— Дори не знае, че съм тук. Последния път, когато говорихме, беше в Южна Америка.

Напрегнах се, когато чух тази новина, и заслушах още по-съсредоточено.

— Е, това поне е нещо — изсумтя Чарли. — Надявам се да се забавлява.

За първи път в гласа на Алис се прокрадна сурова нотка.

— Не бих правила предположения, Чарли — знаех как святкат очите ѝ, когато говореше така.

Някой дръпна стола си, който звучно изскърца по пода. Сигурна бях, че е Чарли, защото Алис никога не би издала такъв шум. Чух плискането на вода по чиния.

Явно нямаше да коментират Едуард повече, така че реших, че е време да се събуждам.

Преобърнах се и тежко се тръшнах върху пружините, за да ги накарам да проскърцат. След това шумно се прозях.

От кухнята не се чуваше нищо. Протегнах се и изпъшках.

— Алис? — невинно се обадох. Раздраното ми гърло издаде дрезгав звук, който идеално пасваше на ролята.

— В кухнята съм, Бела — в гласа ѝ не се долавяше и сянка на подозрение, че съм ги подслушвала. Но пък умееше добре да се прикрива.

Чарли трябваше да тръгва — щеше да помага на Сю Клиъруотър с подготовката за погребението. Ако не беше Алис, денят щеше да е безкраен. Не спомена нищо за тръгване, а и аз не попитах. Знаех, че е неизбежно, но се опитвах да не мисля в тази посока.

Вместо това се разприказвахме за семейството ѝ — за всички, освен един.

Карлайл работел нощни смени в Итака и преподавал почасово в Корнел. Есме възстановявала някаква къща от седемнайсети век, исторически паметник, в горите на север от града. Емет и Розали били в Европа за няколко месеца на поредното сватбено пътешествие, но вече се били завърнали. Джаспър също бил в Корнел, този път учел философия. А Алис се занимавала с разследване на информацията, която случайно бях разкрила миналата пролет. Успяла да открие лудницата, в която прекарала последните години от човешкия си живот. Животът, от който нямаше никакви спомени.

— Името ми е било Мери Алис Брандън — тихо ми довери тя. — Имала съм по-малка сестра Синтия. Дъщеря ѝ, племенницата ми, все още живее в Билокси.

— Разбра ли защо са те вкарали в... онова място? Какво би могло да принуди родители да вземат такава крайна мярка? Дори дъщеря им да е имала видения за бъдещето...

Тя поклати глава, а очите ѝ с цвят на топаз бяха замислени.

— Не успях да открия кой знае какво за тях. Изчетох всички стари вестници на микрофилм. Не се споменава много за семейството ми, не са били част от социалния кръг, който обикновено се обсъжда във вестниците. Прочетох за годеща им, както и за този на Синтия — името се отрони колебливо от устата ѝ. — Имаше обявление за раждането ми... както и за смъртта ми. Намерих гроба си. Успях да задигна картоната за приемането ми от архива на лудницата. Датата на приемането и датата на надгробния камък бяха една и съща.

Не знаех какво да кажа и след кратко мълчание Алис заговори за по-весели неща.

Семейство Кълън отново се бяха събрали заедно, с едно изключение, и прекарвали пролетната ваканция на университета Корнел в Денали с Таня и семейството ѝ. Слушах с нетърпение дори най-обикновените новини. Така и не спомена онзи, от когото се интересувах най-много, за което ѝ бях благодарна. Достатъчно ми бе да слушам разкази за семейството, към което някога бях искала да принадлежа.

Чарли се върна по тъмно, много по-изтощен и смазан от мъка от предната нощ. Рано на другата сутрин щеше да се върне да помага, затова си легна рано. Аз останах на дивана с Алис.

Чарли изглеждаше като непознат, когато слезе по стълбите преди изгрев-слънце, облечен с някакъв стар костюм, който не бях виждала. Сакото висеше разкопчано, предполагам, че му беше тясно. Вратовръзката му беше малко широка за настоящата мода. Отиде на пръсти до вратата, за да не ни събуди. Оставих го да излезе, преструвайки се на заспала, както и Алис, която се беше излегнала на фотьойла.

В момента, когато излезе през вратата, тя се изправи. Беше напълно облечена под одеялото.

— Какво ще правим днес? — попита тя.

— Не знам — виждаш ли нещо интересно?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не, но още е рано.

Заради дългия си престой в Ла Пуш бях занемарила домашните си задължения и реших да наваксам. Исках да направя нещо, каквото и да е, за да накарам Чарли да се почувства по-добре. Може би щеше да се почувства малко по-добре, ако се прибереше в подредена къща.

Започнах с банята — там липсата на грижи личеше най-много.

Докато чистех, Алис стоеше облежната на вратата и ми задаваше небрежни въпроси за моите, всъщност *нашите* приятели от гимназията. Изражението ѝ беше безизразно, но долових неодобрението ѝ, когато осъзна, че не мога да ѝ кажа почти нищо. Или просто бях гузна след подслушания разговор от вчера сутринта.

Буквално бях до лактите в препарат и търках ваната, когато на вратата се позвъни.

Погледнах Алис, изражението ѝ беше озадачено, почти тревожно, което беше странно, нея нищо не можеше да я изненада.

— Един момент! — извиках по посока на входната врата и се изправих да се измия.

— Бела — каза Алис с нотка на раздражение — досещам се кой може да звъни и мисля, че е по-добре да изляза.

— Досещаш се? — повторих. Откога Алис се досещаше за нещата?

— Ако това е повторение на нечувания пропуск във виденията ми от вчера, то най-вероятно е Джейкъб Блак или някой от неговите... приятели.

Втренчих се в нея, внезапно осъзнавайки всичко.

— Не можеш да *виждаш* върколаците?

Тя се намръщи.

— Така изглежда — този факт очевидно я дразнеше, и то *много*.

Звънецът отново иззвъня — два пъти, нетърпеливо.

— Не е нужно да ходиш никъде, Алис. Ти дойде тук първа.

Тя се засмя със звънливия си смях, но долових известно напрежение.

— Повярвай ми, няма да е удачно двамата с Джейкъб Блак да стоим в една стая.

Тя бързо ме целуна по бузата, преди да изчезне в стаята на Чарли, откъдето несъмнено щеше да се измъкне през прозореца.

Звънецът иззвъня отново.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПОГРЕБЕНИЕТО

Изтичах надолу по стълбите и отворих вратата.

Беше Джейкъб, разбира се. Макар да не можеше да го вижда, Алис не беше недосетлива.

Стоеше на два метра от вратата, сбърчил неодобрително нос, но лицето му беше гладко като маска. Не можеше да ме излъже, забелязах лекото потръпване на ръцете му.

От него буквално струеше враждебност. Това ме подсети за онзи ужасен следобед, когато беше предпочел Сам пред мен, и усетих как брадичката ми се вирва отбранително.

Фолксвагенът му чакаше с включен двигател до тротоара, Джаред седеше зад волана, а Ембри отдысно. Знаех какво означава това — беше ги страх да го оставят сам. Това ме натъжи и леко ме подразни. Семейство Кълън не бяха такива.

— Здравей — казах най-накрая, когато той не продума.

Джейк сви устни, но продължи да стои на разстояние от вратата. Погледът му се плъзна по фасадата. Стиснах зъби.

— Няма я. Искаш ли нещо?

Той се поколеба.

— Сама ли си?

— Да — въздъхнах аз.

— Може ли да поговорим за минута?

— *Естествено* че може, Джейкъб. Влизай.

Джейкъб погледна през рамо към приятелите си в колата. Видях как Ембри леко поклати глава. По някаква причина това ме ядоса.

Стиснах зъби.

— *Плъзльо* — промърморих под носа си.

Джейк ме стрелна с поглед, а гъстите му черни вежди се склочиха яростно над хлътналите му очи. Челюстта му се стегна и той замарширува — по друг начин не бих могла да опиша походката му — по тротоара, мина покрай мен и влезе в къщата.

Погледнах първо Джаред и после Ембри и тежките погледи, които ми отпратиха, никак не ми допаднаха. Наистина ли си мислеха, че бих позволила нещо да нарани Джейкъб? После затворих вратата.

Джейкъб стоеше в коридора зад мен и оглеждаше бъркотията от одеяла във всекидневната.

— Гости с преспиване, а? — попита той саркастично.

— Да — отговорих също толкова кисело. Не ми харесваше, когато се държеше така. — Теб какво те засяга?

Той отново сбърчи нос, все едно усещаше неприятна миризма.

— Къде е „приятелчето“ ти? — направо долавях кавичките в тона му.

— Отиде да свърши някои неща. Какво искаш, Джейкъб?

Явно нещо в стаята го изнервяше, дългите му ръце потрепваха. Не отговори на въпроса ми. Вместо това отиде в кухнята и зашари с поглед.

Последвах го. Крачеше напред-назад покрай късия плот.

— Хей — казах и му препречих пътя. Той се спря и ме загледа. — Какъв ти е проблемът?

— Не ми е приятно, че се налага да съм тук.

Думите му ме жегнаха. Направих гримаса, а погледът му стана още по-суров.

— Тогава съжалявам, че ти се е наложило да дойдеш — промърморих. — Защо тогава не ми кажеш какво искаш, за да може да си тръгнеш?

— Искам да те попитам някои неща. Няма да отнеме много време. Трябва да се връщаме за погребението.

— Добре, давай тогава — вероятно прекалявах с враждебното поведение, но не исках да разбере колко ме наранява. Съзнавах, че не съм справедлива. В крайна сметка снощи бях избрала *кръвопиеца* пред него. Бях го наранила първа.

Той си пое дълбоко въздух и треперенето на ръцете му изведнъж секна. Лицето му се превърна в гладка маска.

— Един от семейство Кълън е отседнал при теб — отбеляза той.

— Да, Алис Кълън.

Той кимна замислено.

— Колко време ще остане?

— Колкото иска — гласът ми продължаваше да звучи войнствено. — Поканата ми е безсрочна.

— Мислиш ли, че би могла... моля те... да ѝ обясниш за другата — Виктория?

Пребледнях.

— Вече ѝ казах.

Той кимна.

— Трябва да знаеш, че след като тук се е върнал някой от тях, можем да наблюдаваме само нашата територия. Ще си в безопасност само в Ла Пуш. Тук няма да мога да те пазя повече.

— Добре — казах тихо.

Той отмести поглед и се загледа през задния прозорец. Не каза нищо.

— Това ли е всичко?

Той продължи да гледа прозореца.

— Само още едно нещо.

Зачаках, но той не продължи.

— Да? — подканих го.

— Останалите също ли се връщат? — попита тихо с хладен глас. Това ми напомни на вечно спокойния Сам. Джейкъб все повече заприличваше на него... Зачудих се защо това ме притеснява.

Сега пък аз не отговорих. Той се извърна към мен и ме загледа изучаващо.

— Е? — попита. Опитваше се да прикрие напрежението зад спокойното си изражение.

— Не — казах най-накрая. С неохота. — Няма да се върнат.

Изражението му не се промени.

— Добре. Това е всичко.

Изгледах го свирепо, а гневът ми отново се пробуди.

— Тичай да кажеш на Сам, че опасните чудовища няма да дойдат да ви хванат.

— Добре — повтори той, все така спокоен.

Явно това беше. Джейкъб побърза да излезе от кухнята. Изчаках да чуя отварянето на предната врата, но не чух нищо. Долавях тиктакането на часовника над печката и се възхитих колко безшумен бе станал.

Какъв кошмар. Как успях така да го отблъсна за толкова кратко време?

Щеше ли да ми прости, когато Алис си тръгнеше? Ами ако никога не ми простеше?

Облегнах се на плота и зарових лице в ръцете си. Как успях да объркам нещата така? Но как иначе можех да постъпя? Поглеждайки назад, не можех да се сетя за по-добър начин, за по-подходяща линия на поведение.

— Бела...? — повика ме Джейкъб притеснено. Вдигнах лице и го видях, застанал нерешително на прага. Явно не си беше тръгнал, както бях решила. Осъзнах, че плача едва когато видях по ръцете ми да блещукат капчици.

От спокойното му изражение нямаше и помен, изглеждаше тревожен и несигурен. С един скок се върна при мен и наведе глава, така че очите му да са на едно ниво с моите.

— Пак го направих, нали?

— Кое? — попитах, а гласът ми секна.

— Наруших обещанието си. Извинявай.

— Няма нищо — промърморих аз. — Този път аз започнах.

Той смръщи лице.

— Наясно съм какво изпитваш към тях. Не трябваше толкова да се изненадвам.

Виждах отвращението в очите му. Искях да му обясня каква е Алис, да му докажа, че мнението му не е справедливо, но нещо ми подсказа, че моментът не е подходящ.

Затова само отново повторих:

— Извинявай.

— Дай да не се тревожим за това, става ли? Дошла е само на гости, нали? Когато си тръгне, всичко ще е постарому.

— Не мога ли да съм приятелка и на двама ви? — попитах, а гласът ми ясно издаваше обидата.

Той бавно поклати глава.

— Не, не мисля, че можеш.

Подсмъркнах и се загледах в големите му стъпала.

— Но ти ще ме чакаш, нали? Пак ще ми бъдеш приятел, въпреки че обичам и Алис, нали?

Не вдигнах поглед от страх да не разбера какво мисли за последните ми думи. Отне му цяла минута, преди да ми отговори, така че май бях права да не вдигам поглед.

— Да, винаги ще ти бъда приятел — сърдито отвърна той. — Независимо какво обичаш.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Усетих, че ме обгръща с ръце и се облегнах на гърдите му, подсмърчайки.

— Гадна работа.

— Да — той подуши косата ми и възкликна: — Уф!

— *Какво?* — троснах се. Когато вдигнах очи, носът му отново беше сбърчен. — Защо всички постоянно ме душат? Не мириша!

Той леко се усмихна.

— Миришеш. Миришеш на *тях*. Гадно. Прекалено сладникаво, лепкаво сладникаво. И... студено. Изгаря ми ноздрите.

— Наистина ли? — това беше странно, защото Алис миришеше невероятно хубаво. Поне на един човек. — Но тогава защо и Алис мисли, че мириша?

Усмивката му угасна.

— Ха. Явно й аз не й мириша добре. Хм.

— Е, на мен и двамата ми миришете добре — отново положих глава на гърдите му. Щеше да ми липсва ужасно още от мига, в който прекрочеше прага. Ситуацията беше толкова оплетена — от една страна, исках Алис да остане завинаги. Имах чувството, че ще умра, образно казано, когато си тръгнеш. Но как щях да издържа да не се виждам с Джейк? *Каква каша*, помислих си.

— Ще ми липсваш — прошепна Джейкъб, изказвайки на глас мислите ми. — Всяка минута. Надявам се да си тръгне скоро.

— Не е нужно да става така, Джейк.

Той въздъхна.

— Наистина се налага, Бела. Ти... я обичаш. Затова по-добре да не се приближавам много до нея. Не съм сигурен, че мога да се контролирам дотолкова, че да се справя с положението. Сам ще побеснее, ако наруша примирието, а... — в гласа му се прокрадна сарказъм... — вероятно и ти няма да останеш особено доволна, ако убия приятелката ти.

При тези думи се дръпнах, но той ме притисна по-силно и отказа да ме пусне.

— Няма смисъл да си затваряме очите пред истината. Така стоят нещата, Белс.

— Не ми харесва как стоят нещата.

Джейкъб ме пусна с една ръка, подхвана брадичката ми с едрата си тъмна длан и ме принуди да срещна погледа му.

— Да, беше по-лесно, когато и двамата бяхме хора, нали?

Въздъгнах.

Дълго се вирахме един в друг. Пръстите му изгаряха кожата ми. Знаех, че по лицето ми се чете тъга — не исках да се сбогуваме, независимо за колко кратко. Първоначално изражението му отразяваше моето, но когато нито един от двамата ни не отмести поглед, изражението му се промени.

Той ме пусна, вдигна другата си ръка и прокара пръсти по бузата ми и надолу по челюстта ми. Усещах, че пръстите му потръпват, този път не от ярост. Притисна длан в бузата ми, така че лицето ми се оказа в капан между горящите му ръце.

— Бела — прошепна той.

Замръзнах.

Не! Още не бях взела решение. Не знаех дали мога да го направя, а сега нямах време да мисля. Но щях да съм голяма глупачка, ако си мислех, че ако сега го отблъсна, ще се размине без последствия.

Отвърнах на погледа му. Той не беше *моят* Джейкъб, но можеше да бъде. Познавах го и го обичах. Обичах го по различни причини. Той беше моята утеха, спасителният ми пристан. А точно сега можех да избира да ми принадлежи.

Алис се бе върнала за кратко, но това не променяше нищо. Истинската ми любов беше изгубена завинаги. Принцът нямаше да се върне и да ме целуне, за да ме събуди от омагьосания сън. А и в крайна сметка не бях принцеса. А какво ли гласеше етикетът в приказките по отношение на *другите* целувки? Онези обикновените, които не разваляха магии? Може би щеше да е лесно, както когато ме държеше за ръка или ме прегръщаше. Може би щеше да е приятно.

Може би нямаше да се чувствам като предател. Пък и кого ли предавах? Само себе си.

Без да откъсва очи от моите, Джейкъб започна да навежда лице към моето. Все още бях далеч от каквото и да било решение.

Острото иззвъняване на телефона ни накара да подскочим, но той не отмести поглед от моя. Махна ръката си от брадичката ми и се протегна да вдигне слушалката, без да пуска лицето ми с другата си ръка. Тъмните му очи не се откъсваха от моите. Бях прекалено объркана, за да реагирам, дори за да се възползвам от прекъсването.

— Домът на семейство Суон — каза Джейкъб, а дрезгавият му глас бе тих и напрегнат.

Отсреща му казаха нещо и той мигновено застана нащрек. Изправи се и ръката му се отпусна. Очите му станаха безизразни, лицето също и бях готова да заложа скромните остатъци от фонда ми за колежа, че насреща бе Алис.

Успях да се съвзема и протегнах ръка към слушалката. Джейкъб не ми обърна внимание.

— Той не е тук — каза Джейкъб, а думите му прозвучаха заплашително.

Последва кратък отговор, явно молба за повече информация, защото той неохотно отвърна:

— На погребението е.

Джейкъб затвори телефона.

— Мръсен кръвопиец — промърмори той под носа си. Когато се обърна към мен, лицето му отново беше сурова маска.

— На кого затвори телефона? — ахнах побесняла. — В *моята* къща, моя телефон?

— Спокойно! Той ми затвори!

— Той? Кой беше?!

Той просъска титлата с насмешка.

— *Доктор* Карлайл Кълън.

— Но защо не ми даде да говоря с него?

— Защото не търсеше теб — отвърна студено Джейкъб. Лицето му беше спокойно и безизразно, но ръцете му трепереха. — Попита къде е Чарли и аз му казах. Не мисля, че съм нарушил добрия тон.

— Я ме чуй, Джейкъб Блак...

Той обаче не ме слушаше. Хвърли бърз поглед през рамо, сякаш някой го беше повикал от другата стая. Очите му се разшириха и

тялото му се стегна, след което започна да се тресе. Несъзнателно се заслушах, но не чух нищо.

— Чао, Белс — изстреля той и хукна към входната врата. Изтичах след него.

— Какво става?

Блъснах се в него, защото той се обърна на пети, проклинайки под носа си. Завъртя се и ме удари. Олюлях се и паднах на земята, оплитайки крака в неговите.

— По дяволите, ох! — запротестирах, а той бързо освободи краката си.

Опитах се да се изправя. Той се втурна към задната врата, но замръзна там.

Алис стоеше неподвижно в подножието на стълбите.

— Бела — задавено каза тя.

Изправих се и се метнах към нея. Очите ѝ бяха замъглени и сякаш невидящи, лицето ѝ беше изпито и по-бяло от мрамор. Крехкото ѝ тяло потръпваше от някакво вътрешно вълнение.

— Алис, какво има? — извиках. Обгърнах лицето ѝ с ръце, опитвайки се да я успокоя.

Очите ѝ рязко се фокусираха върху моите, разширени от болка.

— Едуард — прошепна само.

Тялото ми реагира, преди съзнанието ми да успее да схване казаното. Първоначално не разбрах защо стаята се върти и откъде идва бученето в ушите ми. Мозъкът ми работеше трескаво, но не можеше да схване защо лицето на Алис е мрачно и каква беше връзката с Едуард, а тялото ми вече се олюляваше, търсейки утеха в безсъзнанието, преди действителността да успее да ме връхлети.

Стълбището се наклони под странен ъгъл.

Разяреният глас на Джейкъб внезапно прозвуча в ухото ми, сипейки ругатни. Изпитах някакво смътно неодобрение. Новите му приятели очевидно му влияеха зле.

Озовах се на дивана, без да разбера как, а Джейкъб продължаваше да ругае. Имах чувството, че става земетресение — диванът се тресеше под мен.

— Какво ѝ направи? — настояваше той.

Алис не му обърна внимание.

— Бела? Бела, съвземи се. Трябва да побързаме.

— Не се приближавай — предупреди тя Джейкъб.

— Я се успокой, Джейкъб Блук — нареди му Алис. — Нали не искаш да го направиш толкова близо до нея?

— Едва ли ще объркам целта — троснато отвърна той, но гласът му прозвуча по-спокойно.

— Алис? — гласът ми беше слаб. — Какво стана? — попитах аз, макар да не исках да чуя.

— Не знам — изстена тя. — Какво е намислил?

Опитах се да се изправа въпреки световъртежа. Осъзнах, че държи ръката на Джейкъб и че всъщност се тресеше той, а не диванът.

Когато погледът ми най-после се фокусира върху Алис, тя тъкмо вадеше малък сребърен телефон от чантата си. Пръстите ѝ набираха някакъв номер с такава бързина, че не можех да ги проследя.

— Роуз, трябва да говоря с Карлайл веднага — гласът ѝ изплющя. — Добре, веднага щом се върне. Не, ще бъда в самолета. Слушай, чувала ли се с Едуард?

Алис замълча, а изражението ѝ ставаше все по-ужасено. Устата ѝ се отвори от страх, а телефонът затрепери в ръката ѝ.

— Но защо? — ахна тя. — *Защо* би направила такова нещо, Розали?

Не знам какъв беше отговорът на Розали, но челюстта на Алис се стегна от ярост. Очите ѝ проблеснаха и се присвиха.

— Е, грешиш и по двата въпроса, Розали, така че това ще се окаже проблем, не мислиш ли? — язвително попита тя. — Да, точно така. Съвсем добре си е, била съм се заблудила... Това е дълга история... Но грешиш и по този въпрос и затова се обаждам... Да, точно това видях.

Гласът на Алис беше твърд, а устните ѝ бяха оголили зъбите ѝ.

— Малко е късно затова, Роуз. Запази угризенията си за някой, който ще им повярва — Алис затвори телефона с рязко движение на пръстите.

Обърна се към мен с измъчен поглед.

— Алис — изстрелях аз. Все още не можех да ѝ позволя да заговори. Имах нужда от още няколко секунди, преди думите ѝ да разрушат остатъка от живота ми. — Алис, Карлайл се е прибрал. Обади се точно преди...

Тя ме погледна с празен поглед.

— Преди колко време? — попита глухо.

— Минута преди да се появиш.

— Какво каза? — сега беше напълно съсредоточена, чакаше отговора ми.

— Не говорих с него — погледът ми се стрелна към Джейкъб.

Алис обърна изпитателен поглед към него. Той потръпна, но не отстъпи от мястото си до мен. Позата му беше неудобна, сякаш се опитваше да ме предпази с тялото си.

— Търсеше Чарли и му казах, че го няма — сърдито измърмори Джейкъб.

— Само това ли? — настоя Алис с леден глас.

— След това ми затвори — просъска в отговор Джейкъб. По гръбнака му премина тръпка, от която дори аз потрепери.

— Каза му, че Чарли е на погребението — подсетих го.

Алис отмести поглед към мен.

— Какво точно каза?

— Каза: „Няма го“ и когато Карлайл го попитал къде е Чарли, Джейкъб каза: „На погребението“.

Алис изстена и се свлече на колене.

— Кажете ми, Алис — прошепнах аз.

— Не е бил Карлайл — отчаяно каза тя.

— Да не искаш да кажеш, че лъжа? — изръмжа Джейкъб до мен.

— Бил е Едуард — думите й бяха като задавен шепот. — Мисли, че си мъртва.

Съзнанието ми отново проработи. Не от тези новини се страхувах и облекчението проясни главата ми.

— Розали ми е казала, че съм се самоубила, нали? — попитах и въздъхнах облекчено.

— Да — призна Алис, а очите й блеснаха сурово. — В нейна защита, действително е смятала така. Твърде много разчитат на виденията ми, които далеч не са окончателни. Но специално да го потърси, за да му го каже! Не е ли съзнавала... нима не я е грижа...? — гласът й замря ужасено.

— И когато Едуард се обади, е решил, че става въпрос за *мое* погребение — заболя ме, осъзнавайки колко близо съм била, само на сантиметри от гласа му. Забих нокти в ръката на Джейкъб, но той не мигна.

Алис ме погледна странно.

— Не ми изглеждаш притеснена — прошепна тя.

— Ами доста глупаво се е получило, но всичко ще се изясни. Когато се обади пак, някой ще му каже... какво... всъщност... — замълчах. Погледът ѝ накара думите да заседнат в гърлото ми.

Но защо беше толкова изплашена? Защо лицето ѝ се гърчеше от съжаление и ужас? Какво беше казала току-що на Розали по телефона? Че е видяла нещо... и за угризенията на Розали; Розали никога не би изпитвала угризения, ако нещо се случеше с мен. Но ако беше предизвикала страдание на някого от семейството си, на брат си...

— Бела — прошепна Алис — Едуард няма да се обади пак. Той ѝ е повярвал.

— Аз. Не. Разбирам — устните ми мълчаливо оформиха всяка дума. Не ми достигна въздух, за да изрека думите на глас, да я помоля да ми обясни.

— Тръгнал е за Италия.

Отне ми цял удар на сърцето, докато разбера казаното.

Когато гласът на Едуард отново прозвуча в съзнанието ми, не звучеше като съвършените ми халюцинации. Беше слабият, безизразен тон от спомените ми. Но думите бяха достатъчни, за да разкъсат гърдите ми и да оставят след себе си зейнала дупка. Думи от времето, когато можех да заложа всичко свое и всичко чуждо, че ме обича.

Е, нямах намерение да живея без теб — беше казал, докато гледахме Ромео и Жулиета в същата тази стая. — *Но не знаех как точно да го направя — бях сигурен, че Емет и Джаспър никога няма да се съгласят да ми помогнат, така че си мислех да отида в Италия и някак да предизвикам Волтури. Никои не дръзва да предизвика фамилията Волтури. Освен ако не иска да умре.*

Освен ако не иска да умре.

— Нееее! — писъкът ми беше толкова пронизителен след прошепнатите думи, че всички подскочихме. Усетих как кръвта нахлува в лицето ми, когато осъзнах какво беше видяла. — Не! Не, не, не! Не може! Не може да го направи!

— Взел е решение веднага след като приятелят ти е потвърдил, че е твърде късно да те спаси.

— Но той... той ме *изостави!* Не ме искаше вече! Какво значение има сега? Той знаеше, че аз все някога ще умра!

— Мисля, че никога не е смятал да те надживее с много — тихо каза Алис.

— Как *смее!* — изкрещях. Скочих на крака, а Джейкъб несигурно се изправи и застана между мен и Алис.

— О, махни се, Джейкъб! — нетърпеливо го отблъснах с лакът. — Какво ще правим, Алис? — примолих се аз. Трябваше да има начин. — Не можем ли да му се обадим? Ами Карлайл?

Тя клатеше глава.

— Веднага се опитах да му се обадя. Хвърлил си е телефона в кофа за боклук в Рио, някакъв човек ми вдигна... — прошепна тя.

— Преди малко каза, че трябва да побързаме. Какво имаше предвид? Да бързаме тогава, каквото и да си имала предвид!

— Бела, аз... аз... не мисля, че мога да те моля да... — тя млъкна нерешително.

— Помоли ме! — заповядах ѝ аз.

Тя сложи ръце на раменете ми, задържайки ме на място, а пръстите ѝ конвулсивно ме стискаха при всяка дума.

— Възможно е вече да сме закъснели. Видях как отива при Волтури... и ги моли да умре — и двете се свихме като от удар и изведнъж очите ми се замъглиха. Запримигвах ожесточено, за да прогоня сълзите. — Всичко зависи от това какво ще решат те. Не мога да видя какъв ще е развоят, докато не вземат решение. Но ако кажат „не“, а това е доста вероятно — Аро харесва Карлайл и не би искал да го нарани — Едуард има резервен план. Те ревностно защитават града си и според Едуард, ако той направи нещо, за да наруши спокойствието там, ще се опитат да го спрат. И е прав. Наистина ще го направят.

Втрених се в нея със стиснати от ярост челюсти. Още не бях чула защо продължаваме да стоим тук.

— Така че, ако се съгласят да му направят тази услуга, вече сме закъснели. Ако му откажат и той достатъчно бързо измисли как да ги обиди, пак сме закъснели. Но ако се поддаде на по-театралния план... може и да имаме време.

— Да тръгваме!

— Чуй ме, Бела! Независимо дали стигнем навреме, или не, ще се озовем напред града на фамилия Волтури.

Ако той успее, ще ме сметнат за съучастник. А ти си човешко същество, което не само знае твърде много, но и мирише твърде

приятно. Съществува доста голяма вероятност да ни елиминират всички — макар в твоя случай да не става въпрос за наказание, а за вечеря.

— Това ли ни задържа тук? — попитах невярващо. — Тръгвам сама, ако теб те е страх — пресметнах наум колко пари са останали в сметката ми и се зачудих дали Алис би ми дала малко назаем.

— Страхувам се единствено да не те убият.

Изсумтях от отвращение.

— Аз самата едва не се убивам ежедневно! Каж ми какво да направя!

— Напиши бележка на Чарли. Аз ще се обадя на авиокомпанията.

— Чарли! — ахнах.

Не че присъствието ми правеше живота му по-безопасен, но нима можех да го оставя сам срещу...

— Няма да позволя нищо да се случи на Чарли — тихият глас на Джейкъб бе дрезгав и сърдит. — Майната му на споразумението.

Погледнах го и той се намръщи на разтревоженото ми изражение.

— Побързай, Бела — настойчиво ни прекъсна Алис. Изтичах в кухнята, бясно заотварях чекмеджетата, изсипвайки съдържанието им на земята в търсене на нещо за писане. Една гладка, мургава ръка ми подаде химикалка.

— Благодаря — промърморих и магнах капачката със зъби. Той мълчаливо ми подаде тефтера, върху който записвахме телефонните обаждания. Откъснах горния лист и го хвърлих през рамо.

„Татко, заминавам с Алис. Едуард е в беда. Можеш да ме накажеш, когато се върна. Знам, че моментът не е подходящ, ужасно съжалявам.

Обичам те!

Бела.“

— Не отивай — прошепна Джейкъб. Сега, когато Алис не беше до него, яростта в гласа му беше изчезнала.

Нямах намерение да губя време в спорове с него.

— Моля те, моля те, умолявам те, грижи се за Чарли — казах и се втурнах във всекидневната. Алис ме чакаше на вратата с чанта на рамо.

— Вземи си портмонето, ще ти трябва лична карта. Моля те, кажи ми, че имаш паспорт. Нямам време да фалшифицирам.

Кимнах и се втурнах нагоре по стълбите с разтреперани от благодарност колене, задето майка ми бе решила да се омъжи за Фил на един мексикански плаж. Естествено, както повечето й планове, и този се беше провалил, но не и преди да направя всички приготовления.

Влетях в стаята си. Напъхах портмонето си, чиста тениска и панталони в раницата и хвърлих четката си за зъби отгоре. Затичах обратно надолу по стълбите. Чувството за дежа вю вече почти ме задушаваше. За разлика от последния път, когато напусках Форкс, за да *избягам* от жадните вампири, а не да ги *търся* — сега поне не ми се налагаше да се сбогувам с Чарли лично.

Джейкб и Алис враждебно обсъждаха нещо на вратата, но стояха толкова далеч един от друг, че човек не би предположил, че изобщо си говорят. Никой не забеляза шумната ми поява.

— Ти може и да се контролираш понякога, но тези пиявици, при които я водиш... — Джейкб сипеше яростни обвинения към Алис.

— Да, прав си, куче — Алис също ръмжеше. — Фамилията Волтури са същността на расата ни, те са причината косата ти да настръхва, когато ме подушиш. Те са основата на кошмарите ти, инстинктивният ти ужас. Не си мисли, че не го съзнавам.

— И ти я водиш при тях като бутилка вино за вечеря! — изкрещя той.

— Да не мислиш, че е по-добре да я оставя тук, когато Виктория я преследва?

— Можем да се оправим с червенокосата.

— Тогава защо още я преследва?

Джейкб изръмжа и през тялото му пробяга тръпка.

— Я престанете! — извиках, обезумяла от нетърпение. — Ще се карате, когато се върнем, да тръгваме!

Алис тръгна към колата и бързо изчезна. Забързах след нея, но по навик се обърнах да заключа. Джейкб ме хвана с трепереща ръка.

— Моля те, Бела. Умолявам те.

В тъмните му очи проблясваха сълзи. В гърлото ми заседна буца.
— Джейк, *трябва...*

— Не трябва. Наистина не трябва. Можеш да останеш тук с мен. Можеш да останеш жива. Заради Чарли. Заради мен.

Двигателят на мерцедеса на Карлайл замърка; бученето се усили, когато Алис нетърпеливо го форсира.

Поклатих глава и при рязкото движение от очите ми закапах сълзи. Издърпах ръката си и той не се опита да ме спре.

— Не умирай, Бела — каза задавено. — Не тръгвай. Недей.

Ами ако никога повече не го видя?

Тази мисъл така ме разстрои, че вече не можех да плача мълчаливо, и от гърдите ми се надигна ридание. Увих ръце около кръста му и го притиснах, твърде кратко, заравяйки мокрото си лице в гърдите му. Той постави голямата си длан на тила ми, сякаш за да ме задържи.

— Довиждане, Джейк — откъснах ръката му от косата си и целунах дланта ѝ. Не можех да го погледна в лицето. — Съжалявам — прошепнах.

Обърнах се и затичах към колата. Дясната врата беше отворена. Хвърлих раницата на задната седалка и се плъзнах вътре, тръшвайки вратата зад себе си.

— Грижи се за Чарли! — извиках, но от Джейкъб нямаше и следа. Алис натисна газта, гумите изпищяха като живи и в момента, в който обърнахме към пътя, зърнах нещо бяло край дърветата. Част от обувка.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

НАДПРЕВАРА

Успяхме да хванем самолета на косъм, но тогава започна истинското мъчение. Самолетът стоеше на пистата, стюардесите се разхождаха с безкрайно спокойствие напред-назад по пътеката, потупваха чантите в отделенията за багаж над главите ни, за да се уверят, че всичко е на мястото си. Когато минаваха покрай пилотската кабина, пилотите подаваха глави, за да си бъбрят с тях. Ръката на Алис тежеше върху рамото ми и ме придържаше на място, защото аз тревожно подскачах върху седалката.

— По-бързо е, отколкото да тичаме — напомни ми с тих глас.

Кимнах и отново се надигнах от стола.

Най-после самолетът мързеливо потегли и започна да набира скорост мъчително бавно. Очаквах да изпитам облекчение, когато се отлепим от земята, но безумното ми нетърпение не намалю.

Алис вдигна телефона, който висеше на гърба на седалката пред нея, още преди да достигнем нужната височина и обърна гръб на стюардесата, която я изгледа неодобрително. Нещо в изражението ми обаче я възпря да дойде да ни направи забележка.

Опитах се да не слушам какво шепне на Джаспър; не исках отново да чувам думите, но някои просто се прокрадваха в съзнанието ми.

— Не съм сигурна, виждам го да прави най-различни неща, непрекъснато променя решенията си... Първо реши да убива наред из целия град, да нападне охраната, след това да вдигне кола с голи ръце на сред главния площад... предимно неща, които ще ги изобличат. Наясно е, че така най-сигурно ще ги принуди да реагират... Не, не можеш — гласът на Алис стана едва доловим, макар да седях на сантиметри от нея. Противно на волята си се заслушах още по-усърдно. — Кажи на Емет да не... Тогава тръгвай след Емет и Розали и ги върни... Помисли си, Джаспър. Ако види някого от нас, какво предполагаш, че ще направи?

Тя кимна.

— Именно. Мисля, че Бела е единственият ни вариант, ако изобщо разполагаме с вариант... Ще направя всичко по силите си, но ти подготви Карлайл. Шансовете не са на наша страна.

Тя се засмя, но гласът ѝ пресекна.

— Помислила съм за това... да, обещавам — гласът ѝ стана умоляващ. — Не тръгвай след мен. Обещавам ти, Джаспър. Ще се измъкна по един или друг начин... и аз те обичам.

Тя затвори телефона и се облегна със затворени очи.

— Мразя да го лъжа.

— Каж ми всичко, Алис — помолих я. — Не разбирам. Защо каза на Джаспър да спре Емет? Защо не могат да дойдат да ни помогнат?

— По две причини — прошепна тя все така със затворени очи. — Първата му я казах. *Бихме* могли да опитаме да спрем Едуард и сами. Ако Емет успее да го хване, бихме могли да го забавим достатъчно, за да го убедим, че си жива. Но няма как да го изненадаме. А ако усети, че идваме, просто ще ускори плановете си. Ще вземе да метне някоя кола през стена или нещо подобно и Волтури ще го отстранят. Това е и втората причина, естествено, която не можех да кажа на Джаспър. Защото, ако всички пристигнат там, а Волтури убият Едуард, ще поискат да се бият с тях. Бела — тя отвори очи и ме погледна настоятелно. — Ако имахме някакъв шанс да победим... ако имаше начин четиримата да спасим брат ни, като се бием за него, щеше да е различно. Но ние не можем да победим, Бела, а аз не мога да загубя Джаспър.

Сега разбрах защо погледът ѝ беше така умолителен. Опитваше се да предпази Джаспър за наша сметка, а вероятно и за сметка на Едуард. Разбирах и не можех да я виня. Кимнах.

— А Едуард няма ли да те чуе? — попитах. — Няма ли как да разбере, като чуе мислите ти, че съм жива и следователно няма никакъв смисъл да го прави?

Не че ако бях мъртва имаше смисъл. Все още не можех да повярвам, че е способен на подобна реакция. Нещо не се връзваше! Болезнено ясно си спомнях какво бе казал в онзи ден на дивана, докато гледахме как Ромео и Жулиета се самоубиват — първо единият, после другият. *Нямах намерение да живея без теб*, беше казал той, сякаш бе

очевидно. Но пък това, което каза в гората, преди да си тръгне, изтриваше предишните думи насилствено.

— Ако изобщо слуша — обясни тя. — Но вярваш, или не, възможно е да се лъже и чрез мислите. Ако действително беше мъртва, пак щях да опитам да го спра. И щях непрекъснато да мисля „тя е жива, жива е“. И той го знае.

Заскърцах със зъби в безмълвно безсилие.

— Ако имаше начин да се справя без теб, Бела, нямаше да те излагам на опасност. Не съм права да постъпвам така.

— Не бъди глупава. Аз съм последният човек, за когото трябва да се притесняваш — нетърпеливо поклатих глава. — А какво имаше предвид, като каза, че мразиш да лъжеш Джаспър?

Тя се усмихна мрачно.

— Обещах му, че ще се измъкна, преди да убият и мен. Няма как да му обещаая подобно нещо, въобще не мога да съм сигурна — тя повдигна вежди, сякаш да ме убеди да гледам по-сериозно на опасността.

— Кои са тези Волтури? — попитах шепнешком. — Какво ги прави толкова по-опасни от Емет, Джаспър, Розали и теб? — трудно ми беше да си представя нещо по-страшно от тях.

Тя си пое дълбоко въздух, после рязко хвърли мрачен поглед над рамото ми. Обърнах се навреме, за да видя как мъжът от другата страна на пътеката отмества поглед, сякаш изобщо не ни слуша. Имаше вид на бизнесмен в тъмен костюм с вратовръзка и лаптоп на коленете. Докато го зяпах раздражено, той си отвори компютъра и преднамерено сложи слушалки на ушите си.

Наведох се към Алис. Тя почти допря устни в ухото ми и задъхано разказва.

— Изненадана съм, че изобщо си чувала името — зашепна тя. — Когато ти казах, че е тръгнал за Италия, веднага разбра за какво става въпрос. Мислех, че ще трябва да ти обяснявам. Какво ти е разказвал Едуард?

— Само, че са стара, могъща фамилия, нещо като кралска фамилия. И че не трябва да ги предизвикваш, освен ако не искаш да... умреш — прошепнах аз. Последната дума трудно излезе от гърлото ми.

— Трябва да знаеш — гласът ѝ беше по-бавен и по-равен — че ние от семейство Кълън сме уникални в повече отношения, отколкото

съзнаваш. Не е... нормално толкова много от нас да живеят заедно на едно място. Същото важи и за семейството на Таня на север и Карлайл предполага, че въздържанието ни помага по-лесно да бъдем цивилизовани и да създаваме връзки, които се основават на любов, а не на инстинкта за оцеляване или удобството. Дори малката глутница на Джеймс бе необичайно голяма — и ти видя колко лесно ги изостави Лоран. Представителите на нашия вид по правило се движат сами или по двойки. Доколкото знам, семейството на Карлайл е най-голямото, с едно изключение. Волтури. Първоначално са били трима — Аро, Кай и Марк.

— Виждала съм ги — смотолевих. — На картината в кабинета на Карлайл.

Алис кимна.

— След време към тях се присъединили две женски и сега петимата са едно семейство. Не съм сигурна, но подозирам, че възрастта им е причина да живеят заедно в мир. Май са на повече от три хиляди години. Или пък дарбите им ги правят по-толерантни. Подобно на мен и Едуард, Аро и Марк имат своите... скрити таланти.

Тя продължи, преди да успея да я попитам.

— Възможно е да ги свързва любовта им към властта. Названието „кралска“ фамилия е доста уместно.

— Но ако са само петима...

— Петима са само в семейството — поправи ме тя. — Това не включва охраната.

Поех си дълбоко въздух.

— Е, това вече звучи... сериозно.

— Сериозно е — увери ме тя. — Според последната ни информация постоянната им охрана е от девет човека. Има и приходящи. Сменят се. Мнозина също имат дарби, и то страховити дарби, пред които моят талант изглежда като евтин трик. Семейство Волтури ги е избрало заради способностите им — както физически, така и други.

Отворих уста, но после я затворих. Май не исках да знам колко малки са шансовете ни.

Тя отново кимна, сякаш беше доловила мислите ми.

— По принцип избягват конфронтацията. Никой не е толкова глупав, че да ги предизвика. Живеят си в града и го напускат само по

работа.

— По работа?

— Едуард не ти ли е казал с какво се занимават?

— Не — отвърнах и усетих как лицето ми губи всякакво изражение.

Алис отново погледна над главата ми към бизнесмена на другата седалка и допря студени устни до ухото ми.

— Има си причина той да ги определи като кралска фамилия... господстващата класа. През хилядолетията са възприели позицията на законодатели, което всъщност означава, че наказват нарушителите. И изпълняват задълженията си доста решително.

Очите ми изскочиха от ужас.

— Имате закони? — попитах аз прекалено високо.

— Шшт!

— Не трябваше ли да ми го споменете по-рано? — ядосано прошепнах. — Искам да кажа... нали исках да бъда... да бъда една от вас! Не трябваше ли някой да ми обясни законите?

Алис се изсмя на реакцията ми.

— Не е толкова сложно, Бела. Има едно-единствено основно ограничение. И ако се замислиш, можеш сама да се досетиш кое е.

Замислих се.

— Не. Не се сещам.

Тя разочаровано поклати глава.

— Вероятно е прекалено очевидно. Трябва да пазим съществуването си в тайна.

— О! — промърморих аз. *Наистина* беше очевидно.

— Има логика и повечето от нас нямат нужда от контрол — продължи тя. — Но след няколко века живот понякога на някого му доскучава. Или пък изпада в моментно умопомрачение. Нямам представа. Тогава семейство Волтури се намесват, преди ситуацията да ги компрометира, както и нас останалите.

— Значи Едуард...

— Възнамерява да се подиграе с този закон в собствения им град — в града, който тайно обитават вече повече от три хиляди години, още от времето на етруските. Те защитават града си толкова ревностно, че не позволяват никой да ловува в него. Волтера вероятно

е най-безопасният град в света — поне що се отнася до нападения от вампири.

— Но нали каза, че не напускат града — как се хранят?

— Не го напускат. Носят им храната отвън, понякога от доста далеч. Така създават работа на охраната, когато не е заета да унищожава отцепниците. Или да защитава Волтера от разобличаване...

— При ситуации като тази с Едуард — довърших изречението й. Сега ми беше невероятно лесно да произнеса името му. Не знаех защо, но предположих, че защото не възнамерявам да живея особено дълго, без да го виждам. Или изобщо да живея, ако пристигнем прекалено късно. Утеших се с факта, че смъртта ми ще бъде лесна.

— Съмнявам се да са имали подобен случай — отвратено измърмори тя. — Вампирите не се самоубиват често.

От устата ми се изтръгна тих звук, но Алис явно се досети, че е вик на болка, и обви тънката си силна ръка около раменете ми.

— Ще направим каквото можем, Бела. Не всичко е загубено.

— Още не — позволих й да ме успокои, макар да знаех, че според нея шансовете ни не бяха големи. — А семейство Волтури ще ни хванат, ако оплескаме нещата.

Алис се напрегна.

— Казваш го, сякаш е нещо хубаво.

Свих рамене.

— Я престани, Бела, иначе в Ню Йорк обръщаме към Форкс.

— Какво?

— Знаеш какво. Ако закъснеем за Едуард, ще направя всичко по силите си да те върна при Чарли и не искам да ми създаваш неприятности. Ясно ли е?

— Разбира се, Алис.

Тя се отдръпна леко и ме изгледа свирепо.

— Никакви неприятности.

— Честна скаутска — измърморих.

Тя завъртя очи.

— А сега ме остави да се съсредоточа. Опитвам се да видя какво смята да прави.

Тя отпусна глава на облегалката и затвори очи, но не пусна раменете ми. Притисна другата си ръка в главата си и заразтърква

слепоочия.

Дълго време я гледах като омагьосана. Седеше напълно неподвижна, а лицето ѝ беше като каменна маска. Минутите течаха и ако не знаех какво прави, щях да реша, че е заспала.

Щеше ми се да имаше нещо безобидно, за което да мисля. Не можех да си позволя да разсъждавам върху ужаса, към който се бяхме запътили, нито пък, което беше още по-ужасно, върху вероятността да се провалим. В противен случай имаше опасност да се разпищя.

Не можех да *очаквам каквото* и да било. Може би ако имах *огромен* късмет, щях някак да успея да спася Едуард. Но не бях толкова глупава да смятам, че това би означавало, че ще мога да остана с него. Не бях нито по-различна, нито по-специална от преди. Нямаше никаква причина този път да ме иска. А да го видя и отново да го загубя...

Опитах се да отблъсна болката. Това беше цената, която трябваше да платя, за да спася живота му. И щях да я платя.

В самолета давах някакъв филм и съседът ми си сложи слушалки. От време на време се заглеждах в силуетите на екрана, но не можех дори да преценя дали филмът е романтичен, или на ужасите.

След цяла вечност самолетът започна да се спуска към Ню Йорк. Алис все още беше в транс. Поколебах се и протегнах ръка да я докосна, но после я отдръпнах. Още десетина пъти посягах да я събудя, преди самолетът да докосне пистата с рязко разтърсване.

— Алис — казах най-накрая. — Алис, трябва да тръгваме.

Докоснах ръката ѝ. Тя отвори очи много бавно. Известно време клатеше глава.

— Нещо ново? — попитах тихо, съзнавайки, че мъжът от другата страна на пътеката ни слуша.

— Не точно — прошепна тя едва доловимо. — Приближава се. Опитва се да реши как да ги помоли.

Трябваше да тичаме, за да хванем другия самолет, но беше за предпочитане пред чакането. Щом самолетът излетя, Алис затвори очи и отново изпадна в същия унес. Чаках възможно най-търпеливо. Когато навън се стъмни, вдигнах щората на прозорчето и се загледах в тъмнината, толкова празна, че сякаш зяпах самата щора.

Изпитах благодарност, че месеци наред бях тренирала да контролирам мислите си. Вместо да разсъждавам над ужасните

възможности (въпреки думите на Алис, аз не възнамерявах да остана жива), реших да се съсредоточа над по-дребните проблеми. Като например какво щях да кажа на Чарли, ако се върнех? Този въпрос беше достатъчно сложен, та да ме занимава няколко часа. Ами Джейкъб? Беше обещал да ме чака, но дали обещанието му щеше да важи? Щях ли да се окажа сама във Форкс, без никого до себе си? Може би не *исках* да оцелея, независимо какво щеше да се случи.

Сякаш едва секунди по-късно Алис разтърси рамото ми — не бях усетила как съм заспала.

— Бела — изсъска тя, а гласът ѝ прозвуча твърде високо в тъмния самолет, пълен със заспали пътници.

Сънят не ме беше замаял — беше твърде кратък.

— Нещо лошо ли е станало?

Очите на Алис проблясваха на светлината на лампата за четене от съседния ред.

— Не е лошо — усмихна се тя пламенно. — Хубаво е. Още обмислят, но са решили да му откажат.

— Волтури ли? — смънках.

— Разбира се, Бела, следвай мисълта ми. Виждам какво ще му кажат.

— Кажи ми.

Един стюард пристъпи на пръсти до нас.

— Ще желаете ли възглавници, дами? — приглушеният му шепот беше порицание за относително шумния ни разговор.

— Не, благодаря — Алис му се усмихна със зашеметяващо красива усмивка. Стюардът замаяно се запрепъва обратно към мястото си.

— Разкажи ми — едва доловимо прошепнах аз.

Тя зашепна в ухото ми.

— Заинтригувани са — смятат, че талантът му може да им бъде полезен. Ще му предложат да остане при тях.

— А той какво ще им отговори?

— Още не мога да видя, но се обзалагам, че ще е нещо цветисто — тя отново се усмихна. — Това са първите добри новини, първият пробив. Заинтригувани са, определено не желаят да го унищожават. „Каква загуба“ — точно такива думи ще използва Аро и това може да

принуди Едуард да прояви повече изобретателност. Колкото по-дълго обмисля плановете си, толкова по-добре за нас.

Това не беше достатъчно, за да ме изпълни с надежда, да ме накара да почувствам облекчението, което очевидно я изпълваше. Все още имаше огромна вероятност да пристигнем прекалено късно. А ако не успееш да прекрача през стените и да вляза в града на Волтури, нямаше да мога да попреча на Алис да ме завлече обратно вкъщи.

— Алис?

— Какво?

— Малко съм объркана. Как така сега виждаш всичко толкова ясно? А друг път виждаш неща, които са далеч в бъдещето, но така и не се случват?

Очите ѝ се присвиха. Зачудих се дали се е досетила за какво мисля.

— Ясно е, защото е в съвсем близкото бъдеще и максимално се концентрирам. А далечните неща, които минават пред погледа ми, са само бегла картина, бледа представа за нещо, което е възможно да се случи. Освен това виждам себеподобните си по-ясно от хората. С Едуард ми е дори по-лесно, защото сме в такъв синхрон.

— Но виждаш и мен понякога — напомних ѝ аз.

Тя поклати глава.

— Но не толкова ясно.

Въздъгнах.

— Толкова ми се иска да се беше оказала права за мен. В самото начало, в онези първи видения, още преди да се срещнем...

— Какво искаш да кажеш?

— Видяла си, че ставам една от вас — едва изрекох думите.

Тя въздъгна.

— По онова време това беше вероятно.

— По онова време — повторих аз.

— Всъщност, Бела... — тя се поколеба и после явно взе решение. — Честно казано, смятам, че ситуацията започва да става направо смешна. Вече се чудя дали самата аз да не взема да те променя.

Втренчих се в нея, замръзнала от изненада. Съзнанието ми незабавно изгради защитна стена пред думите ѝ. Не можех да си позволя подобни надежди, защото можеше да промени решението си.

— Изплаших ли те? — попита тя. — Мислех, че това искаш.

— Искам го! — ахнах аз. — О, Алис, направи го още сега! Бих могла да ти помогна толкова много, вместо постоянно да те забавям. Ухапи ме!

— Шшт — предупреди ме тя. Стюардът пак поглеждаше към нас. — Бъди разумна — прошепна. — Нямаме достатъчно време. Утре трябва да сме във Волтера, а ти ще се гърчиш от болки дни наред — тя направи гримаса. — А и не съм убедена, че останалите пътници биха реагирали положително.

Прехапах устни.

— Ако не го направиш сега, ще размислиш.

— Няма — тя отново се намръщи нещастно. — Май няма да размисля. Той ще побеснее, но какво би могъл да направи?

Сърцето ми се разтупка.

— Абсолютно нищо.

Тя тихо се засмя, сетне въздъхна.

— Имаш прекалено голяма вяра в мен, Бела. Не съм сигурна, че бих могла. Най-вероятно ще те убия.

— Ще рискувам.

— Толкова си чудата, дори за човек.

— Благодаря.

— Както и да е, това е напълно хипотетично за момента. Първо трябва да оцелеем до утре.

— Вярно — но поне имах на какво да се надявам, ако оцелеехме. Ако Алис спазеше обещанието си и ако не ме убиеше, Едуард можеше да тича по развлечения колкото си иска, а аз можех да го следвам. Нямаше да му позволя да се разсейва. Може би, когато станех красива и силна, нямаше да има нужда от развлечения.

— А сега заспивай — предложи ми тя. — Ще те събудя, ако има нещо ново.

— Добре — измърморих, сигурна, че не бих могла да заспя. Алис придърпа краката си върху седалката, обви ръце около тях и положи глава върху коленете си. Започна да се полюшва напред-назад, докато се опитваше да се съсредоточи.

Облегнах глава назад и я загледах, а следващото нещо, което видях, бе как смъква щората на прозорчето, през което се процеждаше бледата утринна светлина.

— Какво става? — смотолевих.

— Отказали са му — тихо отвърна тя. Веднага забелязах, че ентусиазмът ѝ се е изпарил.

Гласът ми заседна в гърлото от паника.

— Какво смята да прави?

— Първоначално всичко беше много объркано. Толкова бързо си променяше решенията, че виждах само откъслечни образи.

— Какви решения? — настоях аз.

— Имаше един доста опасен момент — прошепна тя. — Беше решил да ловува.

Тя ме погледна, съзирайки недоумението в очите ми.

— В града — обясни тя. — Беше на косъм. В последния момент размисли.

— Не би искал да разочарова Карлайл — промърморих аз. — Не и накрая.

— Вероятно — съгласи се тя.

— Ще имаме ли достатъчно време? — в същия момент налягането в кабината сякаш се промени. Усещах, че самолетът се насочва надолу.

— Надявам се — ако се придържа към последното си решение, може би.

— И какво е то?

— Ще постъпи много просто. Ще се покаже на слънце.

Ще се покаже на слънце. Само това.

И щеше да е достатъчно. Образът на Едуард на поляната — светец, искрящ, сякаш кожата му бе изтъкана от милиони диаманти — беше прогорен в паметта ми. Никой, станал свидетел на подобна гледка, не би могъл да я забрави. Волтури не биха го позволили. Не и ако искаха градът им все така да не привлича внимание.

Загледах се в бледото, сивкаво сияние, прозиращо през прозорците.

— Ще закъснеем — прошепнах и гърлото ми се сви от ужас.

Тя поклати глава.

— Точно сега е изпаднал в мелодраматично настроение. Искра да привлече възможно най-голяма публика и за целта ще избере главния площад, под часовниковата кула. Там стените са високи. Ще изчака слънцето да застане точно в средата на небосклона.

— Значи имаме време до обяд?

— Ако имаме късмет. Ако не си промени решението.

Гласът на пилота прозвуча по високоговорителя и обяви предстоящото ни кацане първо на френски, а после и на английски. Сигналната лампа за предпазните колани замига.

— Колко далеч е Волтера от Флоренция?

— Зависи колко бързо караме... Бела?

— Да?

Тя ме изглежда преценяващо.

— Много ли ще се възпротивиш срещу кражбата на автомобил?

Едно яркожълто порше спря със свирене на спирачки на няколко метра от мястото, където крачех нервно. На задницата му със сребърни букви пишеше „TURBO“. Всички по претъпкания тротоар, освен мен, се обърнаха да го огледат.

— Побързай, Бела! — Алис нетърпеливо извика през отворения прозорец.

Изтичах до вратата и се хвърлих вътре, чувствайки се сякаш си бях нахлузила черен чорап на главата.

— За бога, Алис — възроптах, — не можа ли да избереш нещо *още* по-очевидно?

Салонът беше от черна кожа, а прозорците — затъмнени. Почувствах се в безопасност, като през нощта.

Алис вече се провираше, и то прекалено бързо, през гъстия трафик на летището, плъзгайки се в тесните пространства между колите, докато аз се свивах от страх и се мъчех да си закопчаю колана.

— По-важният въпрос е — поправи ме тя — дали можем да открадна по-бърза кола, но май това е най-доброто. Извадихме късмет.

— Сигурна съм, че ще ни бъде голяма утеха, когато полицията ни направи блокада.

Тя весело се засмя.

— Повярвай ми, Бела, ако някой се опита да направи блокада на пътя, тя ще е *зад* нас — и тя настъпи газта, сякаш за да докаже думите си.

Може би трябваше да гледам как Флоренция и после пейзажът на Тоскана профучават край нас. Беше ми първото пътуване в чужбина, а вероятно и последното. Но скоростта ме плашеше, макар да знаех, че мога да имам пълно доверие на Алис зад волана. Освен това ме мъчеха

тревоги и едва забелязвах хълмовете и оградените със стени градове, приличащи на замъци в далечината.

— Виждаш ли още нещо?

— Нещо се случва — промърмори Алис. — Нещо като фестивал. Улиците са пълни с хора с червени знамена. Какъв ден е днес?

Не бях много сигурна.

— Май е деветнайсети.

— Е, това ако не е ирония. Днес е свети Марк.

— И какво означава това?

Тя мрачно се изсмя.

— Градът празнува този ден всяка година. Според легендата един християнски мисионер, отец Марк — всъщност Марк от семейство Волтури — прогонил всички вампири от Волтера преди хиляда и петстотин години. Легендата гласи, че загинал мъченически в Румъния, където също се опитвал да прогони ордите на вампирите. Това, разбира се, са пълни глупости, никога не е напускал града. Но оттук произлизат част от суеверията за кръстовете и чесъна. *Отец* Марк ги използвал много успешно. А понеже вампирите не притесняват Волтера, очевидно действат — усмивката ѝ беше саркастична. — Денят се е превърнал по-скоро в празник на града и на полицията — в крайна сметка Волтера е невероятно безопасен град. И полицията обира лаврите.

Вече разбирах защо намираше *ирония* в ситуацията.

— Май няма да им стане особено приятно, ако Едуард обърка нещата точно в деня на свети Марк, нали?

Тя поклати глава със сериозно изражение.

— Не. Ще действат много бързо.

Извърнах поглед, опитвайки се да не си прехапвам устните. Кръвта нямаше да е особено подходяща точно в този момент.

Слънцето се бе вдигнало плашещо високо в бледосиньото небе.

— Още ли смята да го направи по обяд? — попитах за всеки случай.

— Да, решил е да изчака. А те чакат него.

— Кажете ми какво да направя.

Тя не откъсваше поглед от виещия се път — стрелката на километража бе опряла в най-дясната цифра.

— Няма нужда да правиш нищо. Просто трябва да те види, преди да се покаже на слънцето. И трябва да види теб, преди да види мен.

— И как ще го постигнем?

Профучахме покрай някаква малка червена кола, която сякаш препускаше назад.

— Ще те закарам възможно най-близо, а после ще тичаш, накъдето ти кажа.

Кимнах.

— И гледай да не се спънеш. Нямаме време за мозъчни сътресения.

Изпъшках. Би било типично в мой стил — да проваля всичко, да разруша целия свят от чиста непохватност.

Слънцето продължаваше да се катери в небето, а Алис се надпреварваше с него. Грееше прекалено ярко и паниката започна да ме завладява. Току-виж решил да не чака до обяд.

— Ето — рязко каза Алис и посочи града крепост на върха на най-близкия хълм.

Взрях се натам и за първи път изпитах някакъв нов страх. Всяка минута от вчера сутринта насам, което ми се струваше като преди седмица, от мига, в който Алис беше изрекла името му пред стълбите у дома, се страхувах от едно-единствено нещо. Но сега, гледайки древните жълто-кафяви стени и кули, увенчали върха на стръмния хълм, усетих как потръпвам от някакъв друг, по-себичен вид страх.

Градът вероятно бе много красив. Но гледката му ме изпълваше единствено с ужас.

— Волтера — обяви сухо Алис.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ВОЛТЕРА

Започнахме стръмното катерене и движението постепенно ставаше все по-натоварено. Колкото повече се изкачвахме, толкова поплътно една до друга бяха колите и Алис вече не можеше безразсъдно да се промушва между тях. Накрая се наложи да пълзим зад едно кафеникаво пежо.

— Алис — простенах. Часовникът на таблото сякаш беше започнал да препуска.

— Това е единственият път — опита се да ме успокои тя, но гласът ѝ беше твърде напрегнат.

Колите продължаваха да пълпят бавно напред, метър по метър. Слънцето грееше ярко и като че ли вече беше точно над главите ни.

Колите пълзяха една след друга към града. Когато приближихме, забелязах, че някои паркираха встрани от пътя и тръгваха пеша. Първоначално реших, че го правят от нетърпение, което беше съвсем разбираемо, но при един завой зърнах претъпкания паркинг пред градските стени и тълпата от хора, които минаваха през портите. Вътре не допускаха автомобили.

— Алис — прошепнах тревожно.

— Знам — отвърна тя. Лицето ѝ изглеждаше като изсечено от лед.

Сега, когато колата ни едва пълзеше, най-после се загледах навън и забелязах, че е доста ветровито. Скупчените пред портите хора придържаха шапките си и непрекъснато отмятаха коси от лицата си. Дрехите им се издуваха около телата. Забелязах също, че навсякъде се червенееше по нещо. Червени ризи, червени шапки, червени знамена, виснали като дълги панделки от двете страни на портата, плющящи на вятъра. Докато гледах, внезапен порив на вятъра изтръгна аления шал от косите на някаква жена. Шалът се вдигна във въздуха и се усука като жив. Тя се протегна да го хване, чак подскочи нагоре, но той

продължи да пърха все по-нависоко като кърваво петно на фона на мрачните, вековни стени.

— Бела — Алис заговори бързо, напрегнато, тихо. — Не мога да видя какво ще реши охраната сега — ако нещата се объркат, ще трябва да влезеш сама. И ще се наложи да тичаш. Просто питай за площад Палацо дей Приори и тичай, накъдето ти кажат. И да не се загубиш.

— Палацо дей Приори, Палацо дей Приори — заповтарях в опит да запомня.

— Или часовниковата кула, ако говорят английски. Аз ще заобиколя и ще се опитам да намеря някое по-усамотено място в задната част на града, където да прескоча стената.

Кимнах.

— Палацо дей Приори.

— Едуард ще бъде под часовниковата кула в северната част на площада. Вдясно има тясна уличка и той ще се крие там, в сенките. Трябва да привлечеш вниманието му, преди да се покаже на слънце.

Кимнах трескаво.

Вече бяхме наближили началото на опашката. Някакъв мъж в тъмносиня униформа направляваше движението, насочвайки колите встрани от претъпкания паркинг. Една по една колите правеха обратен завой и се връщаха да си намерят място край пътя. Дойде ред на Алис.

Униформеният лениво ѝ направи знак, без да ни обръща внимание. Алис настъпи газта, рязко го заобиколи и се отправи към портата. Той извика нещо след нас, но остана на място, махайки ожесточено на следващата кола, която се канеше да последва лошия ни пример.

Пред портата имаше мъж в същата униформа. Наближихме го, а навалицата от туристи ни подминаваше, тълпейки се по тротоарите, и зяпаше с любопитство нахалното лъскаво порше.

Полицаят застана по средата на пътя. Алис внимателно изви волана, преди да спре. Слънцето печеше през моя прозорец, но тя беше в сянка. Пъргаво се протегна назад и грабна нещо от чантата си.

Полицаят се приближи до колата и ядовито почука по прозореца ѝ.

Тя смъкна стъклото до средата и аз видях как той се стъписа, когато видя лицето зад тъмното стъкло.

— Съжалявам, госпожице, но днес допускаме само туристически автобуси — каза той на английски с тежък акцент. Вече звучеше извинително, сякаш съжаляваше, че ще трябва да разочарова тази зашеметяващо красива жена.

— А това е частно туристическо посещение — каза Алис и му се усмихна подкупващо. Протегна ръка през прозореца към ярката слънчева светлина. Замръзнах от ужас, но веднага осъзнах, че е надянала дълга до лакътя бежова ръкавица. Тя улови ръката му, която така и не бе прибрал след почукването, и я придърпа в колата. Плъзна нещо в дланта му и сгъна пръстите му около предмета.

Когато дръпна ръката си и се втрени в дебелия пачка в дланта си, той се втрещи от изумление. Външната банкнота беше от хиляда долара.

— Това някаква шега ли е? — изломоти той.

Усмивката на Алис беше ослепителна.

— Само ако на вас ви се струва смешно.

Той я погледна с опулени очи. Нервно погледнах часовника на таблото. Ако Едуард се придържаше към плана си, ни оставаха само пет минути.

— Малко бързаме — намекна тя все така усмихната.

Полицаят примигна два пъти, след това напъха парите в униформата си. Отстъпи назад и ни махна да продължим. Май никой от преминаващите не бе забелязал тихия ни разговор. Алис мина през портите и двете въздъгнахме облекчено.

Улицата беше много тясна, павирана със същите камъни като тези от избелелите канелено кафяви сгради, които я засенчваха от двете страни. Атмосферата бе като в паркова алея. На всеки няколко метра по стените висяха червени знамена и се ветрееха на вятъра, който свистеше в уличката.

Беше претъпкана с народ и хората ни пречеха да напредваме.

— Още малко — успокояваше ме Алис. Бях се вкопчила в дръжката на вратата, готова да се хвърля на улицата в момента, в който ми дадеше знак.

Тя ту рязко увеличаваше скоростта, ту набиваше спирачки, а хората от тълпата размахваха ядосано юмруци и сипеха сърдити ругатни, които, слава богу, не разбирах. Зави по малка уличка, която определено не беше предвидена за автомобили, принуждавайки

шокираните минувачи да се притискат във входовете на сградите, за да минем на косъм от тях.

В дъното на уличката завихме по друга пресечка. Тук сградите бяха по-високи, сякаш се събираха над главите ни и не позволяваха на слънчевите лъчи да достигнат паважа — ветреещите се червени знамена почти се докосваха. Тълпата беше още по-гъста от преди. Отворих вратата от моята страна още преди Алис да бе спряла съвсем.

Посочи ми напред, където улицата се разширяваше в огряно от слънцето петно.

— Ето там, сега сме в югоизточния край на площада. Тичай право напред, към дясната страна на часовниковата кула. Аз ще намеря някакъв заобиколен...

Дъхът ѝ изведнъж секна и когато заговори отново, гласът ѝ беше спаднал до съскане.

— *Навсякъде са!*

Замръзнах на място, но тя ме избута от колата.

— Забрави за тях! Имаш две минути. Тръгвай, Бела, тръгвай! — извика тя, докато излизаше от колата.

Не изчаках да видя как ще се слее със сенките. Не спрях дори да затворя вратата на колата. Избутах една дебелана от пътя си и се втурнах напред, свела глава, сляпа за всичко, освен за неравните камъни под краката си.

Излязох от тъмната уличка и яркото слънце, което се лееше върху главния площад, ме заслепи. Вятърът свистеше около мен, навираше косата в очите ми и допълнително ме заслепяваше. Нищо чудно, че не забелязах стената от плът, докато не се блъснах в нея.

Между плътно притиснатите тела нямаше никаква пролука, дори пукнатина. Заблъсках ги яростно, борейки се срещу ръцете, които ме блъскаха на свой ред. Чувах възклицания на гняв, дори на болка, докато си проправях път, но не разбирах езика. Лицата бяха размазани маски на изненада и раздразнение на фона на вездесъщото червено. Някаква руса жена ме изгледа свъсено, а червеният шал около врата ѝ изглеждаше като зейнала рана. Дете, покачено на бащините рамене, за да вижда по-добре, ми се усмихна, разтягайки устни върху пластмасови вампирски зъби.

Тълпата ме подмяташе и въртеше в грешната посока. Добре че виждах часовниковата кула, защото иначе нямаше да разбере къде съм.

И двете стрелки на часовника сочеха нагоре към безмилостното слънце и макар да се борех ожесточено с тълпата, съзнавах, че съм закъсняла. Не бях изминала и половината разстояние. Нямах да успея. Бях само едно глупаво и бавно човешко същество и заради мен всички щяхме да умрем.

Надявах се Алис да успее да се измъкне. Надявах се да ме види от някоя тъмна сянка и да разбере, че съм се провалила, за да може да се върне при Джаспър.

Заслушах се, опитвайки се да чуя над сърдитите възгласи, да доловя кога ще настъпи моментът на ненадейното откритие: ахванията или писъците при появата на Едуард.

Но изведнъж тълпата се разцепи и видях малко свободно пространство отпред. Втурнах се натам, не виждайки, че в средата на площада има широк, квадратен фонтан, докато не се блъснах в него.

Почти плачех от облекчение, когато праметнах крак през ръба и притичах през дълбоката до колене вода, хвърляйки пръски наоколо. Дори на слънце вятърът беше леден и както бях мокра, студът направо ме пронизваше. Но фонтанът беше много широк и стигнах средата на площада за секунди. Не спрях да тичам, докато не стигнах отсрещния край, използвайки ниската стеничка като трамплин, за да се изстрелям право в тълпата.

Сега хората се отдръпваха по-бързо от мен в опит да избегнат ледената вода, която капеше от дрехите ми. Отново погледнах часовника.

Дълбок звън като тътен проехтя през площада. Камъните под краката ми потръпнаха. Наоколо се разпищяха деца, притиснали уши. И аз започнах да крещя, без да спирам да тичам.

— Едуард! — виках, макар да знаех, че е безсмислено. Тълпата беше прекалено шумна, а гласът ми бе слаб, останала бях без дъх, изтощена. Но не можех да спра да викам.

Часовникът отново удари. Изтичах покрай майка, прегърнала детето си — косата му беше почти бяла на ослепителната светлина.

Няколко високи мъже в червени сака, застанали в кръг, предупредително завикаха по мен, когато профучах покрай тях. Часовникът отново отмери удар.

Зад мъжете със саката виждах процеп в множеството, пролука между туристите, които безцелно се въртяха край мен. Очите ми

затършуваха в тъмната, тясна уличка вдясно от широката квадратна постройка под кулата. Не виждах платното — пред мен имаше прекалено много хора. Часовникът отново удари.

Вече едва виждах. Вятърът, до този момент спиран от тълпата, сега брулеше лицето ми и изгаряше очите ми. Не знаех дали плача заради вятъра, или заради поражението, когато отново чух тътена на часовника.

На входа на уличката стоеше четиричленно семейство. Двете момичета бяха в аленочервени рокли с червени панделки в тъмните коси. Бащата не беше особено висок. Стори ми се, че виждам нещо ярко в сенките, точно над рамото му. Стрелнах се към тях, опитвайки се да видя през парещите сълзи. Часовникът отново удари и помалкото момиче притисна ръце върху ушите си.

По-голямото момиче, стигащо едва до кръста на майка си, прегърна крака ѝ и зяпна в сенките зад тях. Видях я как дърпа лакътя на майка си и сочи нещо в тъмнината. Часовникът проехтя, а аз бях толкова близо.

Бях достатъчно близо, за да чуя тъничкото ѝ гласче. Бащата ме изгледа смаяно, когато се втурнах към тях, шепнейки името на Едуард.

По-голямото момиче се засмя и каза нещо на майка си, нетърпеливо сочейки в сенките.

Свих покрай бащата, който дръпна малката от пътя ми, и се втурнах към тъмното петно зад тях, а над главата ми часовникът продължаваше да бие.

— Едуард, недей! — виках аз, но гласът ми се губеше сред звъна на часовника.

Вече го виждах. И разбрах, че той не ме вижда.

Наистина беше той, този път не халюцинирах. И осъзнах, че халюцинациите ми са били много по-бледи, отколкото ми се струваха; бяха така несправедливи към красотата му.

Едуард стоеше, неподвижен като статуя, само на няколко крачки от входа на уличката. Очите му бяха затворени, сенките под тях — тъмнолилави, ръцете му бяха отпуснати от двете страни на тялото с разтворени длани. Изражението му беше напълно спокойно, сякаш сънуваше нещо приятно. Мраморно гладката кожа на гърдите му беше гола, в краката му лежеше купчина бели дрехи. Светлината, отразяваща се от паважа, бледо блестеше върху кожата му.

Някога не бях виждала нещо толкова красиво — оценявах гледката дори докато тичах и крещях, останала без дъх. Последните седем месеца не означаваха нищо. Думите му в гората — също. Нямах значение, че не ме иска. Никога нямаше да пожелае да съм с друг, колкото и дълго да живееш.

Часовникът удари за пореден път и той направи широка крачка към светлината.

— Не! — изкрещях. — Едуард, погледни ме!

Той не ме чуваше. Усмихна се съвсем леко. Вдигна крак, за да направи крачката, която щеше да го постави точно под ярките лъчи.

Блъснах се в него с такава сила, че щях да падна на земята, ако ръцете му не ме бяха уловили и задържали. Дъхът ми изсвистя от дробовите и главата ми се отметна назад.

Тъмните му очи бавно се отвориха, а часовникът продължаваше да бие.

Той ме погледна изненадано.

— Невероятно — каза той, а вълшебният му глас беше изпълнен с почуда и сякаш леко развеселен. — Карлайл се оказа прав.

— Едуард — опитах се да кажа, но от гърлото ми не излезе глас. — Трябва да се върнеш в сенките. Побързай!

Той беше като зашеметен. Ръката му нежно докосна бузата ми. Явно не забелязваше, че се опитвам да го изтикам назад. Със същия успех можех да бутам стените на къщите по улицата. Часовникът удари, но той не реагира.

Чувствах се странно, защото знаех, че и двамата сме в смъртна опасност. И въпреки това в този миг се чувствах *добре*. Цяла. Усецах как сърцето ми бие лудешки в гърдите ми, как кръвта ми бушува във вените. Дробовите ми се изпълниха със сладката миризма, която се излъчваше от кожата му, и сякаш в гърдите ми никога не бе имало дупка. Чувствах се прекрасно — раната не просто бе изцелена, а сякаш никога не бе съществувала.

— Не мога да повярвам колко бързо стана. Не усетих нищо, много са добри — учуди се той и отново затвори очи, притискайки устни в косите ми. Гласът му беше нежен като кадифе, сладък като мед.

— *Смъртта, на твоя дъх ме да изпила, все пак се е оказала без сила пред хубостта ти* — промърмори той и аз познах репликата на

Ромео в гробницата.

Часовникът удари за последно.

— Ухаеш точно както винаги — продължи той. Така че може би това *действително* е адът. Не ме интересува, приемам го.

— Не съм мъртва — прекъснах го аз. — Нито пък ти! Моля те, Едуард, трябва да се махаме оттук! Сигурно не са далеч!

Опитах се да се измъкна от ръцете му и той объркано смръщи вежди.

— Какво каза? — любезно попита.

— Не сме мъртви, поне още не! Но трябва да се махаме оттук преди Волтури...

По лицето му пробяга някаква сянка, той разбра. Преди дори да успее да довърши изречението, той внезапно ме дръпна от ръба на сенките, завъртя ме без всякакво усилие, така че гърбът ми се оказа плътно притиснат в тухлената стена, и застана с гръб към мен и лице към уличката. Разтвори отбранително ръце пред мен.

Надникнах под ръката му и зърнах два тъмни силуета да се отделят от сенките.

— Поздрави, господа — гласът на Едуард звучеше спокойно и любезно. — Не смятам, че ще имам нужда от услугите ви днес. Но ще ви бъда безкрайно задължен, ако предадете благодарностите ми на господарите си.

— Дали да не довършим този разговор на по-подходящо място? — заплашително прошепна някой с равен глас.

— Струва ми се, че не е необходимо — сега гласът на Едуард прозвуча по-твърдо. — Знам какви са нарежданията ти, Феликс. Не съм нарушил законите.

— Феликс искаше само да отбележи близостта на слънцето — обади се другата сянка с успокоителен глас. Двата силуета бяха скрити под тъмносиви наметала, които падаха до земята и се издуваха на вятъра. — Да потърсим по-добро прикритие.

— Ще ви следвам — сухо отвърна Едуард. — Бела, защо не се върнеш на площада да догледаш фестивала?

— Не, вземи и момичето — изрече първата сянка и в шепота ѝ се долови някаква похотливост.

— Не смятам да го правя — всякаква преструвка на любезност се изпари. Гласът на Едуард бе равен и студен. Той незабележимо

премести тежестта на тялото си и осъзнах, че се приготвя за битка.

— Недей — казах само с устни.

— Шшт — прошепна само на мен.

— Феликс — обади се предупредително втората, по-благоразумна сянка. — Не тук — той се обърна към Едуард. — Аро просто би искал отново да поговори с теб, ако все пак си решил да не ни предизвикваш.

— Разбира се — съгласи се Едуард, — но момичето ще си тръгне.

— Страхувам се, че това е невъзможно — със съжаление каза любезната сянка. — Трябва да спазваме законите.

— Тогава се опасявам, че няма да мога да приема поканата на Аро, Деметри.

— Чудесно — измърка Феликс.

Очите ми вече бяха свикнали с полумрака и виждах, че Феликс е доста едър, висок и широкоплещест. Напомни ми на Емет.

— Аро ще бъде разочарован — въздъхна Деметри.

— Сигурен съм, че ще преодолее разочарованието — отвърна Едуард.

Феликс и Деметри тихомълком се приближиха към входа на уличката и леко се раздалечиха един от друг, за да могат да настъпят от двете страни на Едуард. Явно смятаха да го принудят да отстъпи назад в сенките, за да не се стигне до явна сцена. Светлината не успяваше да проникне до кожата им, бяха в пълна безопасност в наметалата си.

Едуард не помръдна. Обричаше се, само и само да ме защити.

Внезапно рязко извъртя глава към тъмнината на извитата уличка. Феликс и Деметри също — в отговор на някакъв звук или движение, неуловими за сетивата ми.

— Хайде да се държим възпитано — чух напевен глас. — Все пак присъстват дами.

Алис леко пристъпи към Едуард и застана небрежно до него. В стойката ѝ нямаше и намек за напрежение. Изглеждаше толкова мъничка и крехка. Тънките ѝ ръце бяха като на детенце.

Въпреки това Феликс и Деметри се изправиха, а вятърът, който свистеше из уличката подхвана наметалата им. Феликс придоби кисело изражение. Очевидно не им допаднаше, че вече са равен брой.

— Не сме сами — напомни им тя.

Деметри надзърна през рамо. На няколко метра в посока към площада семейството с момичетата в червени рокли ни наблюдаваше. Майката тревожно говореше на бащата, без да откъсва очи от нас. Извърна очи, когато улови погледа на Деметри. Мъжът направи няколко крачки към площада и потупа един от мъжете с червени сака по рамото.

Деметри поклати глава.

— Моля те, Едуард, да бъдем разумни — каза той.

— Да, нека бъдем разумни — съгласи се Едуард. — Ще си тръгнем мирно и кротко все едно нищо не се е случило.

Деметри ядосано въздъхна.

— Нека поне обсъдим нещата насаме.

Шестима мъже в червено се приближиха към семейството, което тревожно ни гледаше. Ясно съзнавах закрилническата поза, която бе заел пред мен Едуард, и бях сигурна, че точно това ги бе разтревожило. Идеше ми да им извикам да бягат.

Едуард хлопна зъби с ясно доловим звук.

— Не.

Феликс се усмихна.

— Достатъчно.

Гласът беше висок, пронизителен и идваше иззад нас.

Надзърнах под другата ръка на Едуард и видях един нисък, тъмен силует да се приближава. Разбрах, че е един от тях по издуващите се краища на дрехите. Че кой друг?

Отначало реших, че е младо момче. Новодошлият беше слаб като Алис, с права светлоруса коса, подстригана късо. Тялото под наметалото, по-тъмно от на другите и почти черно, беше стройно, момчешко. Но лицето беше прекалено красиво за момче. Пред тези големи очи и пълни устни ангелите на Ботичели изглеждаха като плашила въпреки тъмnochервените ириси.

Беше толкова дребна, че реакцията, която предизвика появата ѝ, ме смая. Феликс и Деметри видимо се отпуснаха, изоставиха нападателната си позиция и се сляха със сенките на надвисналите стени.

Едуард отпусна ръце, напрежението в позата му изчезна, но при него се дължеше на чувство за поражение.

— Джейн — въздъхна примирено, когато я позна.

Алис скръсти ръце пред гърдите си с безизразно лице.

— Последвайте ме — обади се отново Джейн, а детинският ѝ глас бе лишен от емоция. Обърна ни гръб и безшумно се понесе в тъмнината.

Феликс самодоволно ни направи жест да тръгнем първи.

Алис незабавно последва дребничката Джейн. Едуард обви ръка около кръста ми и ме притегли след нея. Уличката леко завиваше и се стесняваше. Вдигнах изпълнен с въпроси поглед към него, но той само поклати глава. Не чувах другите зад нас, но бях сигурна, че ни следват.

— Е, Алис — непринудено подхвана Едуард, докато вървахме — предполагам, че не трябва да се изненадвам от присъствието ти.

— Грешката беше моя — отговори Алис със същия тон. — И трябваше аз да оправя нещата.

— Какво стана? — попита той любезно, сякаш не го интересуваше особено. Предполагах заради подслушваните зад нас.

— Дълга история — Алис ме стрелна с поглед. — Накратко, действително скочила от скалата, но не се е опитвала да се самоубие. Напоследък Бела си пада по екстремните спортове.

Изчервих се и вперих поглед право напред, търсейки тъмната сянка, която вече не можех да различа. Представях си какво чува Едуард чрез мислите на Алис. Полуудавена, погната от вампири, сдушила се с върколаци...

— Хмм — лаконично каза Едуард, но от небрежния му тон нямаше и помен.

Уличката леко завиваше, продължавайки да се спуска надолу, затова не видях кога свършва, докато не се озовахме пред равна, тухлена стена без прозорци. Малката Джейн не се виждаше никъде.

Алис изобщо не се поколеба, дори не забави крачка. Приблужи се към стената, след което грациозно се плъзна в една зейнала в настилната дупка.

Приличаше на канал, изкопан в най-ниската точка на паважа. Не бях забелязала, че решетката бе дръпната настрани, докато Алис не изчезна. Дупката беше тясна и черна.

Сепнах се.

— Няма страшно, Бела — каза тихо Едуард. — Алис ще те хване.

Огледах нерешително дупката. Предположих, че щеше да влезе в нея пръв, ако Деметри и Феликс не чакаха зад нас, самодоволни и

мълчаливи.

Приклеках и провесих крака в тясната дупка.

— Алис? — прошепнах разтреперано.

— Тук съм, Бела — увери ме тя, но гласът ѝ идваше от толкова дълбоко, че изобщо не ми подейства успокоително.

Едуард ме хвана за китките — ръцете му бяха като камъни през зимата — и ме спусна в тъмнината.

— Готова ли си? — попита.

— Пускай я — извика Алис.

Стиснах плътно очи, за да не виждам тъмнината, и свих уста, за да не се разпищя. Едуард ме пусна.

Падането бе безшумно и кратко. Въздухът просвистя покрай мен за части от секундата и аз паднах в протегнатите ръце на Алис, останала без дъх.

Ръцете ѝ бяха толкова твърди, че щяха да ми оставят синини. Помогна ми да си възвърна равновесието.

На дъното беше мрачно, но не тъмно. Светлината, която проникваше през дупката над главите ни, светеше слабо и се отразяваше в мокрите камъни под краката ни. Светлината изчезна за секунда, после Едуард се появи като бледо, бяло сияние до мен. Обви ръка около тялото ми, притисна ме към себе си и ме задърпа бързо напред. Прегърнах студения му кръст с две ръце и се запрепъвах по неравната каменна повърхност. Звукът от плъзгането на тежката решетка над дупката зад нас отекна с желязна безвъзвратност.

Слабата светлина от улицата бързо избледня в мрака. Шумът от тремавите ми крака ехтеше в тъмното пространство. Струваше ми се, че е много широко, но нямаше как да съм сигурна. Не се долавяха други звуци, освен френетичното туптене на сърцето ми и влаченето на краката ми по мокрите камъни — освен веднъж, когато зад мен се чу нетърпелива въздишка.

Едуард ме притискаше силно. Протегна свободната си ръка и обгърна лицето ми, прокара гладкия си палец по устните ми. От време на време притискаше лице в косата ми. Осъзнах, че това ще е единственият ни по-близък контакт и се притиснах още по-силно в него.

Засега ми се струваше, че ме иска, и това беше достатъчно, за да уталожим ужаса от подземния тунел и дебнещите вампири зад нас.

Вероятно се дължеше единствено на чувство за вина — същата вина, която го беше принудила да дойде тук, за да умре, решавайки, че съм се самоубила заради него. Но усещах как нежно докосва с устни челото ми и не ме интересуваше какви са подбудите му. Поне имах шанса отново да съм до него, преди да умра. Беше далеч по-добре от дълъг живот.

Исках да го попитам какво ще се случи, отчаяно исках да разбера как ще умрем, сякаш ако знаех предварително, смъртта щеше да бъде по-лека. Но не можех да говоря дори шепнешком в подобно обкръжение. Другите чуваха всичко — всеки мой дъх, всеки удар на сърцето ми. Пътят под краката ни продължаваше да се спуска надолу, да ни отвежда все по-дълбоко под земята и клаустрофобията започна да ме завладява. Единствено ръката на Едуард, притиснатата успокоително към лицето ми, ме въздържаше да не се разкреця.

Не разбирах откъде идва светлината, но постепенно наоколо стана тъмносиво, а не черно. Намирахме се в дълъг, сводест тунел. По сивите камъни се процеждаха дълги нишки абаносовочерна влага, сякаш кървяха, но не с кръв, а с мастило.

Треперех и си мислех, че е от страх. Едва когато зъбите ми затракаха, осъзнах, че замръзвам. Дрехите ми още бяха мокри, а температурата под земята беше съвсем зимна. Както и кожата на Едуард.

В същия момент и той осъзна, че ми е студено, и разхлаби прегръдката си, без да пуска дланта ми.

— Н-н-не — заекнах и обвих ръце около него. Не ме интересуваше дали ще измръзна. Кой знае колко време ни оставаше?

Той започна да разтрива ръката ми, опитвайки се да ме стопли.

Забързахме надолу по тунела, или поне така ми се стори. Бавните ми крачки дразнеха някого, предполагам Феликс, и чувах как от време на време въздиша.

В дъното на тунела имаше решетка — железните пръчки бяха ръждясали, но дебели колкото ръката ми. Една малка врата от по-тънки, преплетени пръчки чакаше отворена. Едуард се провря и забърза към по-голяма и по-светла каменна зала. Решетката се затвори с трясък, последван от превъртането на ключ. Не посмях да погледна назад.

В отсрещния край на дългата зала имаше ниска и тежка дървена врата. Видях, че бе много дебела, защото и тя зееше отворена.

Минахме през вратата. Огледах се с изненада и инстинктивно се отпуснах. До мен Едуард се напрегна и стисна здраво зъби.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ПРИСЪДА

Намирахме се в ярко осветен, съвсем обикновен коридор. Стените бяха мръснобели, а подът беше покрит със сив мокет. По тавана на равни интервали бяха поставени прости правоъгълни флуоресцентни лампи. Тук беше по-топло, за което бях благодарна. Коридорът ми се стори доста уютен след мрака на гнусния каменен канал.

Едуард обаче явно не беше на моето мнение. Тръгна мрачно по дългия коридор към слабия, облечен в черно силует в дъното, който ни чакаше до асансьора.

Теглеше ме след себе си, а Алис крачеше от другата ми страна. Тежката врата се затвори със скърцане след нас и се чу хлопването на резето.

Джейн придържаше вратата на асансьора отворена. Изражението ѝ беше безстрастно.

Щом влязохме в асансьора, тримата подчинени на семейство Волтури се успокоиха още повече. Отметнаха наметалата, а качулките паднаха на раменете им. Феликс и Деметри бяха с леко мургави кожи, което изглеждаше странно в комбинация с тебеширената им бледност. Черната коса на Феликс беше късо подстригана, но къдриците на Деметри падаха до раменете. Ирисите им бяха обрамчени с тъмночервено, а зениците черни. Дрехите под наметалата бяха съвременни, в бледи цветове, напълно обикновени. Свих се в ъгъла и се притиснах до Едуард. Пръстите му продължаваха да разтриват ръцете ми. Не изпускаше Джейн от поглед.

Пътуването с асансьора беше кратко; излязохме в нещо като лъскава рецепция на офис сграда. Стените бяха облицовани в дърво, а подът беше покрит с дебел тъмнозелен мокет. Нямаше прозорци, но навсякъде висяха огромни, ярко осветени картини на природата на Тоскана. Канапета от светла кожа бяха подредени в групички, а

лъснатите маси пред тях бяха отрупани с кристални вази с пъстри цветя. Мирисът на цветята ми напомни на погребално бюро.

В средата на стаята имаше висока, полирана махагонова рецепция. Зяпнах от изненада срещу жената зад рецепцията.

Беше висока, с тъмна кожа и зелени очи. Щеше да изглежда красива във всяко друго обкръжение, но не и тук. Защото беше човешко същество като мен. Не можех да проумея какво прави тук тази жена, напълно спокойна, заобиколена от вампири.

Тя любезно се усмихна.

— Добър ден, Джейн — каза тя. В лицето ѝ не се долавяше изненада, че Джейн води компания. Не обърна внимание на Едуард, чиито голи гърди леко проблясваха на ярките светлини, нито на мен, рошава и грозновата на фона на останалите.

Джейн кимна.

— Джана.

Тя се отпрати към една двойна врата в дъното на помещението и ние я последвахме.

Докато минаваше покрай рецепцията, Феликс смигна на Джана и тя се разкикоти.

Зад дървените врати се разкри друга приемна. Бледото момче в перленосив костюм можеше да мине за близък на Джейн. Косата му беше по-тъмна и устните не толкова пълни, но беше също толкова красив. Приблужи се да ни поздрави. Усмихна се и протегна ръце към нея.

— Джейн.

— Алек — отвърна тя и го прегърна.

Двамата се целунаха по бузите. После той се обърна към нас.

— Пратиха те да доведеш един, а ти се връщаш с двама и... половина — отбеляза той, като погледна към мен. — Добре си се справила.

Тя се засмя, а смехът ѝ искреше от радост като гукане на бебе.

— Добре дошъл отново, Едуард — поздрави го Алек. — Изглеждаш в по-добро настроение.

— Относително казано — съгласи се Едуард с равен тон. Погледнах суровото му изражение и се зачудих как ли е изглеждал в по-лошо настроение.

Алек се подсмихна и ме огледа, както се бях притиснала в Едуард.

— А това ли е причината за всички неприятности? — попита той скептично.

Едуард само се усмихна, но изражението му беше презрително. После изведнъж замръзна.

— Пу за мен — небрежно подхвърли Феликс зад нас.

Едуард се обърна, а в гърдите му заклокочи ръмжене. Феликс се усмихна, ръката му беше вдигната с дланта нагоре. Той сви пръсти два пъти, подканвайки Едуард.

Алис докосна ръката на Едуард.

— Търпение — предупреди го тя.

Двамата си размениха дълъг поглед, а на мен ужасно ми се прииска да доловя какво му казва. Предположих, че го убеждава да не се занимава с Феликс, защото Едуард си пое дълбоко въздух и се обърна към Алек.

— Аро ще се радва да те види отново — каза Алек, сякаш нищо не се беше случило.

— Да не го караме да чака — предложи Джейн.

Едуард кимна.

Алек и Джейн, хванати за ръце, ни поведоха по поредния широк, този път богато украсен коридор — нямаха ли край?

Не обърнаха внимание на вратите в дъното, облицовани в чисто злато, и спряха в средата на коридора, където отместиха една плоскост от дървената облицовка. Зад нея се разкри обикновена дървена врата. Беше отключена. Алек я задържа отворена за Джейн.

За малко да изохкам, когато Едуард ме издърпа от другата страна. Отново бяхме сред древните камъни като от площада, в уличката и в канала. И отново беше тъмно и студено.

Каменното преддверие не беше голямо и скоро стигнахме до една по-светла, подобна на пещера зала, абсолютно кръгла, сякаш беше в огромна крепостна кула... вероятно точно така и беше.

Високо над главите ни дългите процепи на прозорците хвърляха тънки правоъгълници ярка слънчева светлина върху каменния под. Нямаше изкуствена светлина. Единствените мебели в стаята бяха няколко масивни дървени стола, приличащи на тронове, поставени на неравномерни интервали покрай извитите каменни стени. В средата на

кръга, малка вдлъбнатина, започваше поредният канал. Зачудих се дали го използват за изход както дупката в улицата.

Стаята не беше празна. Шепа хора водеха непринуден разговор. Ромоленето на ниските им, кадифени гласове се носеше във въздуха като нежно жужене. Докато ги наблюдавах, две бледи жени в летни рокли се спряха наред едно от слънчевите петна и кожата им разпръсна светлината, сякаш бяха кристални призми, и заля жълтеникавите стени с цветни искри.

Когато пристъпихме, всички обърнаха красивите си лица към нас. Повечето от безсмъртните бяха облечени в обикновени панталони и ризи — облекло, което да не прави впечатление по улиците. Но мъжът, който заговори пръв, беше облечен с дълга роба, черна като нощта и дълга до земята. За момент си помислих, че дългата му, катраненочерна коса беше качулката на робата.

— Джейн, скъпа, ти се върна! — извика той радостно. Гласът му беше като нежна въздишка.

Понесе се напред, а движенията му бяха изпълнени с такава неземна грация, че аз зяпнах с отворена уста. Дори Алис, чиито движения напомняха изтънчен танц, не можеше да се сравнява с него.

Останах още по-изненадана, когато се приближи и успях да видя лицето му. Не приличаше на необикновено красивите лица около него (тъй като не пристъпи сам — цялата групичка се скупчи около него, някои го следваха, други крачеха пред него, застанали нащрек като пазачи). Не можех да реша дали лицето му е красиво, или не. Предполагам чертите му бяха идеални. Но той се различаваше от заобикалящите го вампири, както аз се различавах от тях. Кожата му беше прозрачно бяла, като лучена ципа и изглеждаше точно толкова тънка. Цветът ѝ контрастираше остро с дългата, черна коса, която обрамчваше лицето му.

Изпитах странно, почти непреодолимо желание да докосна бузата му, да видя дали е по-нежна от тази на Едуард или на Алис, или пък ронлива като тебешир. Очите му бяха червени, както на останалите около него, но цветът беше замъглен, млечен; зачудих се дали зрението му бе засегнато от тази мъгла.

Той се плъзна към Джейн, обгърна лицето ѝ в ръце, които сякаш бяха от хартия, и нежно я целуна по пълните устни. След това отстъпи крачка назад.

— Да, господарю — усмихна се Джейн. Усмивката ѝ придаде вид на малък ангел. — Доведох го жив, точно както искахте.

— О, Джейн — той също се усмихна. — Ти си такава утеха за мен.

Той обърна мъглявите си очи към нас и усмивката му стана още по-широка, направо щастлива.

— И Алис, и Бела! — зарадва се той и плесна с ръце. — Каква приятна изненада! Чудесно!

Изгледах го стреснато, когато изрече имената ни, сякаш бяхме стари приятели, наминали да го видят. Той се обърна към едрите ни пазачи.

— Феликс, бъди така мил и уведоми братята ми за гостите ни. Сигурен съм, че не биха искали да изпуснат това.

— Да, господарю — Феликс кимна и изчезна, откъдето бяхме дошли.

— Виждаш ли, Едуард? — странният вампир се обърна и се усмихна на Едуард като любящ, но строг дядо. — Какво ти казвах? Не се ли радваш, че не ти дадох онова, което искаше вчера?

— Да, Аро, радвам се — съгласи се Едуард и обгърна талията ми още по-силно.

— Така обичам щастливия край — въздъхна Аро. — Но толкова рядко се случва. Искам обаче да ми разкажете всичко. Какво стана? Алис? — той се обърна и погледна Алис с любопитство в замъглените си очи. — Брат ти те смята за безпогрешна, но очевидно е станала някаква грешка?

— О, далеч не съм безпогрешна — тя му се усмихна ослепително. Изглеждаше напълно спокойна, но забелязах, че ръцете ѝ са стиснати в юмруци. — Както стана ясно днес, причинявам проблеми толкова често, колкото и ги предотвратявам.

— Много си скромна — сгълча я Аро. — Виждам някои от най-невероятните ти подвизи и трябва да призная, че не съм срещал, подобна дарба. Прекрасно!

Алис хвърли поглед към Едуард, който не остана незабелязан от Аро.

— Съжалявам, май не сме се запознавали официално? Просто имам чувството, че вече ви познавам, а и имам склонност да избързвам. Вчера брат ти те представи по един доста необикновен

начин. Всъщност донякъде притежавам дарбата на брат ти, но съм ограничен в известни отношения — Аро поклати глава, а в тона му се долавяше завист.

— И безкрайно по-могъщ — добави сухо Едуард. Погледна към Алис и набързо обясни. — Аро има нужда от физически контакт, за да чува мислите, но пък чува много повече от мен. Знаеш, че чувам единствено настоящите мисли. Аро чува всяка мисъл, която някога е минавала през главата на обекта.

Алис повдигна изписаните си вежди, а Едуард наклони глава.

Кое то не убягна на Аро.

— Но ако можех да чувам от разстояние... — въздъхна Аро и направи жест към тях, давайки да се разбере, че е забелязал размяната на жестове. — Би било толкова *удобно*.

Аро погледна над раменете ни. Всички останали извърнаха глави в същата посока, включително и Джейн, Алек и Деметри, които мълчаливо стояха до нас.

Аз се обърнах последна. Феликс се беше върнал, а зад него се носеха още двама облечени в черни роби мъже. И двамата приличаха на Аро, единият дори имаше същата дълга черна коса. Косата на другия беше шокиращо бяла, досуц като лицето му, и стигаше до раменете му. Лицата им бяха еднакви — със същата тънка като хартия кожа.

Тримата мъже от картината на Карлайл вече бяха в пълен комплект, непроменени през последните триста години.

— Марк, Кай, погледнете! — напевно се обади Аро. — В крайна сметка Бела се оказва жива, а Алис е тук с нея! Не е ли чудесно?

Нито един от двамата обаче не даваше вид да го намира за *чудесно*. Тъмнокосият мъж изглеждаше отегчен, сякаш хилядолетия наред бе ставал свидетел на ентузиазма на Аро. Лицето на другия беше кисело под снежнобялата коса.

Липсата им на интерес не попари радостта на Аро.

— Нека да чуем историята ви — почти изпя Аро с нежния си глас.

Белокосият древен вампир се отдалечи, плъзгайки се към един от дървените тронове. Другият се спря до Аро и протегна ръка към него. Отначало помислих, че ще хване ръката на Аро, но той само леко докосна дланта му и после отпусна ръка до тялото си. Аро повдигна

едната си черна вежда. Интересно как тънката му кожа не се сбръчка от усилието.

Едуард изсумтя съвсем тихо и Алис го погледна любопитно.

— Благодаря ти, Марк — каза Аро. — Доста интересно.

Със секунда закъснение осъзнах, че Марк беше позволил на Аро да прочете мислите му.

Но на Марк очевидно *не му* беше интересно. Той се отдалечи плавно от Аро и се присъедини към другия, който явно беше Кай, седнал до стената. Двама от вампирите мълчаливо го последваха — бяха пазачи, както си и мислех. Забелязах, че двете жени в летни рокли също бяха застанали край Кай. Идеята някой вампир да има нужда от охрана ми се струваше малко смешна, но може би древните вампири бяха точно толкова крехки, колкото изглеждаха.

Аро клатеше глава.

— Невероятно — каза той. — Абсолютно невероятно.

Изречението на Алис подсказваше, че е ядосана.

Едуард се обърна към нея и побърза да обясни с нисък глас.

— Марк вижда отношенията между хората. Изненадан е от силата на нашата връзка.

Аро се усмихна.

— Толкова удобно — повтори той сякаш на себе си, а след това се обърна към нас. — Марк не се изненадва лесно, уверявам ви.

Погледнах мъртвешкото лице на Марк и веднага му повярвах.

— Толкова ми е трудно да проумея, дори и сега — чудеше се на глас Аро, втренчен в ръката на Едуард, която ме обгръщаше. Беше ми трудно да следвам хаотичните мисли на Аро. Опитвах се да го разбера. — Как можеш да стоиш толкова близо до нея?

— Не ми е особено лесно — спокойно отвърна Едуард.

— И все пак — *la tua cantante!* Колко жалко!

Едуард се подсмихна без никаква веселост.

— Възприемам го по-скоро като цена, която трябва да се заплати.

— Доста сериозна цена — скептично каза Аро.

— Нарича се алтернативен разход.

Аро се засмя.

— Ако не я бях помирилал чрез спомените ти, нямаше да повярвам, че зовът на нечия кръв може да е толкова силен. Самият аз

никога не съм изпитвал подобно нещо. Повечето от нас биха дали много за подобен дар, а ти...

— Го похабявам — довърши Едуард, а гласът му беше изпълнен със сарказъм.

Аро отново се засмя.

— О, как ми липсва старият ми приятел Карлайл! Много ми напомняш на него, само дето той не се гневи така.

— Карлайл е по-добър от мен в много отношения.

— Със сигурност не съм очаквал някой да надмине Карлайл по самоконтрол, но ти можеш да го накараш да се засрами.

— Едва ли — Едуард звучеше припряно. Явно празните приказки започваха да му писват. Това ме уплаши още повече; против волята ми в мислите ми нахлуха представи какво щеше да последва.

— Успехът му ме радва — замисли се Аро. — Спомените ти за него са като дар за мен, макар безкрайно да ме учудват. Изненадвам се колко... съм доволен от успеха му по необичайния път, който си е избрал. Очаквах волята му да се изхаби, да отслабне с времето. Надсмивах се на идеята му, че ще открие и други, които да споделят странните му виждания. И въпреки това някак се радвам, че съм грешал.

Едуард не отговори.

— Но *твое* самообладание! — въздъхна Аро. — Не знаех, че е възможно такова самообладание. Да се калиш срещу този изкусителен зов, и то неведнъж, а отново и отново — ако не го бях усетил сам, никога нямаше да повярвам.

Едуард остана безизразен пред възхищението на Аро. Познавах лицето му достатъчно добре, времето не беше променило него, за да разбере, че нещо тлееше под повърхността. Опитах се да дишам равномерно.

— Само като си спомня как я желаш... — Аро се засмя. — Направо ожаднявам.

Едуард се напрегна.

— Не се притеснявай — увери го Аро. — Няма да я нараня. Но съм *толкова* любопитен за едно определено нещо — той ме огледа заинтригувано. — Може ли? — попита той нетърпеливо, вдигайки ръка.

— Попитай *нея* — предложи Едуард с равен тон.

— Разбира се, колко невъзпитано от моя страна! — възкликна Аро. — Бела — обърна се той към мен. — Очарован съм, че си единственото изключение за впечатляващия талант на Едуард. Колко е странно, че се е случило така! И се чудех, след като дарбите ни са сходни в толкова много отношения, дали ще бъдеш така любезна да ми позволиш да опитам — да видя дали си изключение и *за мен*.

Погледнах уплашено Едуард. Въпреки натруфената любезност на Аро едва ли имах някакъв избор. Бях ужасена от самата мисъл да му позволя да ме докосне и въпреки това ме глождеше налудничавото любопитство да допра странната му кожа.

Едуард ми кимна окуражително дали защото беше сигурен, че Аро няма да ме нарани, или защото нямахме избор — така и не разбрах.

Обърнах се към Аро и бавно вдигнах ръка пред себе си. Ръката ми трепереше.

Той се приближи плавно, а изражението му вероятно целеше да ме успокои. Но изтънелите му като хартия черти бяха прекалено странни, прекалено нечовешки и плашещи, за да подействат успокоително. Изражението на лицето му беше по-уверено от думите му.

Той протегна ръка, сякаш за да се здрависа с мен, и притисна странната си кожа в моята. Беше твърда, но грапава, глинеста, а не гладка като гранит, и дори по-студена, отколкото очаквах.

Усмихна ми се със замъглените си очи и аз не можех да отместя поглед. Очите му ме хипнотизираха по някакъв странен, неприятен начин.

Но докато го гледах, лицето му се промени. Увереността му се изпари и премина първо в съмнение, а след това в недоумение, преди отново да надене любезната маска.

— Колко интересно — каза той, като пусна ръката ми и се отдалечи.

Стрелнах Едуард с поглед и макар лицето му да беше спокойно, стори ми се, че изглежда леко самодоволен.

Аро продължи да се носи със замислено изражение. Замълча за момент, местейки поглед между нас тримата. След това рязко разтърси глава.

— Първата — каза той на себе си. — Чудя се дали е неприкосновена и за други наши дарби... Джейн, скъпа?

— Не! — изрева Едуард.

Алис сграбчи ръката му, за да го възпре. Той се отскубна рязко. Малката Джейн радостно се усмихна на Аро.

— Да, господарю?

Едуард вече истински ръмжеше, звукът отекваше от гърдите му, а погледът му, насочен към Аро, бе освирепял. Всички в стаята застинаха неподвижно и го гледаха невярващо, сякаш го обвиняваха в някаква смущаваща простъпка срещу добрия тон. Видях как Феликс се захили с надежда и направи крачка напред. Аро го стрелна с поглед и той замръзна намясто, а усмивката му се замени с кисело изражение.

Аро заговори на Джейн:

— Чудех се, мила моя, дали Бела е неприкосновена и за *теб*.

Едва чувах гласа на Аро над яростния рев на Едуард. Той ме пусна и застана пред мен. Кай се приближи, безшумен — като призрак, за да наблюдава. Антуражът му го последва.

Джейн се обърна към нас с ангелска усмивка.

— Недей! — извика Алис в мига, в който Едуард се хвърли към момичето.

Преди да успея да реагирам, преди някой да успее да скочи между тях, преди дори пазачите на Аро да реагират, Едуард беше на земята.

Никой дори не го докосна, но той се гърчеше в агония на земята, а аз гледах ужасено.

Сега Джейн се усмихваше само на него и внезапно схванах всичко. Казаното от Алис за *страховитите дарби*, защо всички се отнасяха към Джейн с такава почит и защо Едуард се бе хвърлил пред нея, преди да успее да ми причини същото.

— Спри! — изпищях и гласът ми отекна в тишината. Сkochих да застана между тях, но Алис ме обгърна в желязна хватка. От устните на Едуард не излизаше и стон, докато се гърчеше върху камъните. Имах чувството, че главата ми ще избухне от болка при тази гледка.

— Джейн — повика я Аро със спокоен глас. Тя бързо вдигна поглед, все така доволно усмихната, а в погледа ѝ се четеше въпрос. В момента, в който отвърна очи от Едуард, той спря да се гърчи.

Аро ме посочи с глава. Джейн насочи усмивката си към мен. Дори не я погледнах. Гледах Едуард през желязната хватка на Алис, борейки се напразно да се освободя.

— Нищо му няма — прошепна Алис напрегнато. Още докато го казваше, Едуард се изправи до седнало положение, сетне леко скочи на крака. Очите му срещнаха моите, изпълнени с ужас. Отначало помислих, че е ужасен заради болката, която беше изпитал. Но после погледна бързо към Джейн, след това отново към мен и изражението му се успокои.

Аз също погледнах към нея. Вече не се усмихваше. Гледаше свирепо, стиснала устни от усилието да се съсредоточи. Свих се в очакване на болката. Не се случи нищо.

Едуард застана до мен. Докосна ръката на Алис и тя ме пусна.

Аро започна да се смее.

— Ха, ха, ха. Това е прекрасно!

Джейн изсъска яростно, навеждайки се напред, сякаш се готвеше да скочи.

— Не се сърди, мила — каза Аро успокоително, поставяйки леката си като перце ръка на рамото ѝ. — Тя обърква всички ни.

Горната устна на Джейн се отдръпна и оголи зъбите ѝ и тя продължи да ме гледа свирепо.

— Ха, ха, ха — изкиска се отново Аро. — Много си смел, Едуард, щом го изтърпя така мълчаливо. Веднъж помолих Джейн да ми го причини от чисто любопитство — той поклати глава възхитено.

Едуард отвратено го изгледа.

— И какво ще правим с вас сега? — въздъхна Аро.

Едуард и Алис се стегнаха. Точно това чакаха през цялото време. Цялата се разтреперих.

— Предполагам, не си променил решението си? — с надежда попита Аро. — Талантът ти би бил превъзходно допълнение към малката ни компания.

Едуард се поколеба. С крайчеца на окото си видях как Феликс и Джейн се смръщават.

Едуард сякаш претегляше всяка дума, преди да отговори.

— Предпочитам... да... откажа.

— Алис? — обърна се към нея Аро, все така обнадежден. — А ти не би ли искала да се присъединиш към нас?

— Не, благодаря ви — отвърна Алис.

— Ами ти, Бела? — Аро повдигна вежди.

Едуард изсъска тихо в ухото ми. Погледнах Аро с празен поглед. Шегуваше ли се? Или наистина ме питаше дали не искам да остана за вечеря?

Белокосият Кай наруши мълчанието.

— Какво? — попита той, а гласът му, тих като шепот, не издаваше никаква емоция.

— Кай, сигурен съм, че забелязваш потенциала — нежно го сгълча Аро. — Не съм виждал толкова обещаващ талант, откакто намерихме Джейн и Алек. Представяш ли си какви възможности ще се разгърнат, ако стане една от нас?

Кай извърна ледения си поглед. Очите на Джейн засвяткаха от възмущение при сравнението.

Едуард кипеше до мен. Дочувах тътена в гърдите му, който се превръщаше в ръмжене. Не можех да позволя гневът му да му довлече неприятности.

— Не, благодаря ви — отвърнах шепнешком, а гласът ми пресекна от страх.

Аро въздъхна.

— Колко жалко. Каква загуба.

Едуард изсъска.

— Или приемаме, или умираме, така ли? Подозирах нещо такова, когато ни доведоха в *тази* стая. Явно дотук бяха законите ви.

Тонът му ме изненада. Звучеше сърдит, но в думите му имаше нещо преднамерено, сякаш внимателно ги беше подбрал.

— Разбира се, че не — изненадано премигна Аро. — Събрали сме се тук по друга причина, Едуард, чакаме завръщането на Хайди. Не сме тук заради теб.

— Аро — просъска Кай, — по закон ни принадлежат.

Едуард изгледа яростно Кай.

— От къде на къде? — настоя той. Със сигурност знаеше какво мисли Кай, но беше решил да го накара да говори открито.

Кай ме посочи с костеливия си пръст.

— Тя знае прекалено много. Ти разкри тайните ни — гласът му беше тънък като хартия, точно като кожата му.

— При вас също има хора — напомни му Едуард и аз се сетих за красивата рецепционистка долу.

Лицето на Кай се изкриви в нова гримаса. Дали не беше усмивка?

— Така е — съгласи се той. — Но когато престанат да са ни полезни, ще ни послужат да подкрепим силите си. А ти нямаш подобни намерения за това момиче. Ако издаде тайните ни, готов ли си да я унищожаш? Не съм сигурен — присмя се той.

— Не бих... — започнах аз шепнешком.

Леденият поглед на Кай ме накара да замлъкна.

— Нито пък възнамеряваш да я превърнеш в една от нас — продължи Кай. — Следователно тя ни прави уязвими. Макар да е вярно, че това застрашава само нейния живот. Ти можеш да си тръгнеш, ако желаеш.

Едуард оголи зъби.

— Така си и мислех — каза Кай с нещо като задоволство.

Феликс нетърпеливо се наведе напред.

— Освен ако... — прекъсна го Аро. Той явно беше нещастен от посоката, която беше поел разговорът. — Освен ако не възнамеряваш да я дариш с безсмъртие?

Едуард присви устни и се поколеба за момент, преди да отговори.

— А ако възнамерявам?

Аро отново се усмихна щастливо.

— В такъв случай сте свободни да си вървите у дома и да предадете поздравите на приятеля ми Карлайл — изражението му се поколеба. — Но се опасявам, че трябва действително да вземеш решение.

Аро вдигна ръка пред него.

Кай, чиито черти бяха започнали да се смръщават, се успокои.

Едуард стисна устни в гневна линия. Погледна в очите ми и аз отвърнах на погледа му.

— Вземи решение — прошепнах. — Моля те.

Наистина ли идеята беше толкова ужасна? Наистина ли предпочиташе да *умре*, вместо да ме промени? Почувствах се, сякаш ме бяха изритали в корема. Едуард ме погледна измъчено.

Тогавата Алис се отдалечи от нас и пристъпи към Аро. Обърнахме се да я погледнем. Ръката ѝ беше вдигната като неговата.

Тя не каза нищо и Аро махна на притеснените пазачи да се отдръпнат. Пресрещнал и пое ръката ѝ със страстен, алчен поглед в очите.

Приведе глава над ключените им ръце и съсредоточено затвори очи. Алис стоеше неподвижно с безизразно лице. Чух как Едуард щраква със зъби.

Никой не помръдна. Аро сякаш беше замръзнал над ръката на Алис. Секундите минаваха и аз започвах да се притеснявам все повече, чудейки се в кой момент ще стане твърде късно. В кой момент щеше да стане ясно, че нещата съвсем са се объркали.

Измина още един миг на агония, после внезапно гласът на Аро наруши тишината.

— Ха, ха, ха — засмя се той с все още наведена глава.

Бавно вдигна очи, блеснали от възбуда.

— Това беше *невероятно!*

Алис сухо се засмя.

— Радвам се, че ти хареса.

— Да видя нещата, които си видяла ти, особено тези, които още не са се случили! — той поклати глава с почуда.

— Но ще се случат — увери го тя спокойно.

— Да, да, съвсем категорично. Определено няма проблем.

Кай изглеждаше горчиво разочарован — чувство, което явно споделяше с Феликс и Джейн.

— Аро — оплака се той.

— Скъпи Кай — усмихна се Аро. — Не се тревожи. Помисли си за възможностите! Няма да се присъединят към нас днес, но винаги можем да се надяваме за бъдещето. Представи си каква радост би могла да внесе в дома ни дори само малката Алис... Освен това съм много любопитен да видя какво ще стане с Бела!

Аро изглеждаше убеден. Нима не съзнаваше колко субективни са виденията на Алис? Не съзнаваше ли, че днес може да реши да ме превърне във вампир, но утре да промени решението си? Хиляди дребни решения, нейни и чужди — например тези на Едуард, можеха да променят пътя ѝ, а заедно с това и бъдещето.

А и нима имаше значение, че Алис бе склонна аз действително да стана вампир, след като самата идея бе така отблъскваща за Едуард? При положение че за него смъртта беше по-добър вариант от това да

съм вечно до него, една вечна досада? Колкото и да бях уплашена, усетих как ме поглъща мъка, как се давя в нея...

— Значи сме свободни да си вървим? — попита Едуард с равен глас.

— Да, да — любезно отвърна Аро. — Но моля ви, елате ни отново на гости. Посещението ви беше направо очарователно!

— Ние също ще ви дойдем на гости — обеща Кай, чиито очи внезапно се бяха притворили като на гуцлер с натезжали клепащи. — За да сме сигурни, че ще спазите обещанието си. Ако бях на ваше място, не бих отлагал дълго. Нямаме навика да даваме втори шанс.

Едуард стисна зъби, но кимна.

Кай се подсмихна и се понесе обратно към Марк, който седеше, без да помръдва, напълно незаинтригуван.

Феликс изпуфтя.

— А, Феликс — развеселено се усмихна Аро. — Хайди ще бъде тук всеки момент. Потърпи малко.

— Хмм — в гласа на Едуард се долавяше напрежение. — Тогава по-добре да тръгваме веднага.

— Да — съгласи се Аро, — добра идея. Понякога стават злополуки. Но ще ви помоля, ако нямате нищо против, да изчакате долу, докато се стъмни.

— Разбира се — отвърна Едуард, а аз изтръпнах при мисълта да чакам цял ден, преди да можем да се измъкнем.

— А, и още нещо — добави Аро и направи жест на Феликс с един пръст. Феликс незабавно се приближи и Аро развърза сивата роба на огромния вампир и я изхлузи през раменете му. Подхвърли я на Едуард. — Вземи това. Доста биеш на очи.

Едуард облече дългата роба, без да си слага качулката.

Аро въздъхна.

— Отива ти.

Едуард се подсмихна, но усмивката му рязко изчезна и той погледна през рамо.

— Благодаря ти, Аро. Ще изчакаме долу.

— Довиждане, млади приятели — каза Аро със светнал поглед, загледан в същата посока.

— Да тръгваме — настоятелно каза Едуард.

Деметри ни направи жест да го последваме и тръгна натам, откъдето бяхме дошли, което явно беше единственият изход.

Едуард бързо ме притисна до себе си, а Алис застана плътно от другата ми страна с каменно изражение.

— Не сме достатъчно бързи — промърмори тя. Погледнах я изплашено, но изглеждаше само подразнена. Тогава чух бълбукането на гласове, високи, груби, идващи от преддверието.

— Е, това е нещо необичайно — проехтя груб мъжки глас.

— Толкова средновековно — отвърна друг, неприятно писклив женски глас.

През ниската врата премина голяма тълпа и изпълни малката каменна стая. Деметри ни направи знак да се посместим. Притиснахме се към студената стена, за да им направим място.

Двамата отпред, които звучаха като американци, се оглеждаха одобрително.

— Добре дошли, драги гости! Добре дошли във Волтера! — чух напевния глас на Аро от голямата зала в кулата.

Останалите хора, вероятно около четиридесет на брой, се нижеха след двойката. Някои се оглеждаха досуц като туристи и даже правеха снимки. Други изглеждаха объркани, сякаш онова, което ги беше довело в тази стая, вече не им се струваше логично. Забелязах една дребна, тъмнокоса жена. На врата ѝ висеше броеница и тя здраво стискаше кръста в едната си ръка. Крачеше по-бавно от другите, докосвайки ту един, ту друг от групата, разпитваше ги нещо на някакъв непознат език. Явно никой не я разбираше и гласът ѝ ставаше все по-тревожен.

Едуард притисна лицето ми към гърдите си, но вече беше прекалено късно. Бях разбрала.

Веднага щом се появи пролука, Едуард побърза да ме избута към вратата. Усещах ужасеното изражение върху лицето си, а сълзите започнаха да набъбват в очите ми.

Украсеният в злато коридор беше тих и в него нямаше никой, освен една невероятно красива жена с фигура на статуя. Тя ни огледа с любопитство, задържайки погледа си върху мен.

— Добре дошла у дома, Хайди — поздрави я Деметри, който вървеше зад нас.

Хайди разсеяно се усмихна. Напомняше ми на Розали, макар двете изобщо да не си приличаха. Просто нейната красота също беше изключителна, незабравима. Не можех да откъсна поглед от нея.

Дрехите ѝ подчертаваха нейната хубост. Невероятно дългите ѝ крака, обути в черни чорапи, бяха изложени на показ от най-късата пола, която бях виждала. Блузата ѝ бе яркочервена, с дълги ръкави и прибрано деколте, но плътно прилепнала към тялото ѝ. Дългата ѝ коса с цвят на махагон беше гъста и лъскава, а очите ѝ бяха виолетови — оттенък, който вероятно се получаваше със сини лещи върху червени ириси.

— Деметри — отговори му тя с копrienен глас, шарейки с поглед между мен и сивата роба на Едуард.

— Добър улов — поздрави я Деметри и аз внезапно осъзнах защо беше облечена така предизвикателно... Тя беше не само рибарят, а и стръвта.

— Благодаря — тя му стрелна ослепителна усмивка. — Няма ли да дойдеш?

— След минутка. Запази ми няколко.

Хайди кимна и се провря през вратата, хвърляйки ми последен любопитен поглед.

Едуард закрачи толкова бързо, че трябваше да подтичвам, за да го следвам. Но въпреки това не успяхме да се измъкнем през украсената врата в дъното на коридора, преди да започнат писъците.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

БЯГСТВО

Деметри ни остави в светлата пищна рецепция, където Джана все още беше на поста си зад лъскавото бюро. Свежа, безобидна музика ромолеше от скрити колони.

— И не тръгвайте, преди да се стъмни — предупреди ни той.

Едуард кимна и Деметри побърза да си тръгне.

Джана не изглеждаше особено изненадана от тази размяна на думи, макар все пак подозрително да огледа взетото назаем наметало на Едуард.

— Добре ли си? — попита Едуард под носа си, така че жената да не може да го чуе. Гласът му бе загрубял от тревога, доколкото кадифето можеше да бъде грубо. Предположих, че положението ни все още го тревожеше.

— Най-добре да й намерим къде да седне, преди да е припаднала — обади се Алис. — Всеки момент ще рухне.

Едва тогава осъзнах, че треперя и цялото ми тяло се тресе, а зъбите ми тракат. Стаята около мен подскачаше и се размазваше пред очите ми. За части от секундата се замислих дали Джейкъб се чувства така, преди да се превърне във върколак.

Чух някакъв непонятен, странен звук в рязък контраст с тихата, ведра музика. Толкова силно треперех, че не можех да се ориентирам откъде идва шумът.

— Шшт, Бела, тихо — прошепна Едуард и ме придърпа към най-отдалеченото канапе, далеч от любопитния поглед на жената.

— Струва ми се, че изпада в истерия. Май трябва да я плеснеш — предложи Алис.

Едуард й хвърли трескав поглед.

И тогава разбрах. О! Звукът идваше от мен. Разкъсващият звук бе от риданията в гърдите ми. Именно заради тях се тресях така.

— Всичко е наред, в безопасност си, всичко е наред — повтаряше той отново и отново. Придърпа ме в скута си и ме зави с

дебелото вълнено наметало, за да ме предпази от студената си кожа.

Съзнавах, че е глупаво да реагирам така. Кой знае с колко време разполагах, за да се наслаждавам на лицето му? Беше спасен, аз също и беше напълно възможно да ме изостави още щом се озовяхме на свобода. Прахосвах скъпоценни минути, тъй като сълзите в очите ми пречеха да виждам ясно чертите му — поведението ми бе непростимо.

Но в главата ми, някъде зад очите, където сълзите не можеха да отмият, образа, продължавах да виждам разтревоженото лице на жената с броницата.

— Всичките тези хора — изхлипах.

— Знаем — прошепна той.

— Толкова е ужасно.

— Да, така е. Как ми се иска да не беше станало пред теб.

Облегнах глава на студените му гърди и избърсах очи в дебелото наметало. Поех си дълбоко въздух няколко пъти, опитвайки се да се успокоя.

— Мога ли да ви предложа нещо? — попита един любезен глас. Беше Джана, която се беше надвесила над рамото на Едуард с поглед, който бе едновременно загрижен и професионално безразличен. Явно изобщо не се притесняваше да стои само на сантиметри от враждебно настроен вампир. Или изобщо не го съзнаваше, или просто професионализмът ѝ бе на много високо ниво.

— Не — студено отвърна Едуард.

Тя кимна, усмихна ми се и изчезна.

Изчаках да се отдалечи достатъчно, за да не ме чуе.

— Наясно ли е какво се случва тук? — настоях аз, а гласът ми беше нисък и дрезгав. Започнах да се съвземам, дишането ми се успокояваше.

— Да, наясно е с всичко — отговори Едуард.

— А наясно ли е, че някой ден ще я убият?

— Наясно е, че съществува такава вероятност.

Това ме изненада. Не можех да разгада изразението на Едуард.

— Надява се да решат да я задържат.

Усетих как кръвта се отдръпва от лицето ми.

— Искате да стане една от тях?

Той кимна кратко, без да откъсва поглед от лицето ми, изчаквайки реакцията ми. Потръпнах.

— Но как е възможно да го иска? — прошепнах по-скоро на себе си, без да очаквам отговор. — Как може да гледа как тези хора отиват в онази ужасна стая и да продължава да иска да стане част от *това*?

Едуард не отговори. Нещо в думите ми накара чертите му да се изкривят.

Докато се взирах в неестествено красивото му лице, опитвайки се да проумея на какво се дължи промяната, внезапно истината, че бях тук в обятията му, макар и за кратко, и че поне в този момент не ни грозеше смъртна опасност, ме връхлетя с пълна сила.

— О, Едуард — извиках аз и отново се разхлипах. Каква идиотщина. Завесата от сълзи беше твърде плътна, за да виждам лицето му, а това беше непростимо. Разполагах с време само до залез-слънце. Бях като в приказка с краен срок, след който магията щеше да се развали.

— Какво има? — попита притеснено и започна нежно да разтрива гърба ми.

Обвих ръце около врата му — кое беше най-лошото, което можеше да направи? Да ме отблъсне? Притиснах се още по-плътно.

— Странно ли е, че точно в този момент се чувствам щастлива? — попитах, а гласът ми пресекна на два пъти.

Той не ме отблъсна. Притисна ме към твърдите си като лед гърди толкова плътно, че едва си поемах въздух.

— Разбирам те — прошепна. — Но имаме достатъчно причини да сме щастливи. Една от тях е, че сме живи.

— Да — съгласих се аз. — Нелоша причина.

— И сме заедно — пошепна.

Дъхът му беше толкова сладостен, че ми се зави свят. Успях само да кимна, сигурна, че този довод нямаше същата тежест за него, както за мен.

— И с малко късмет утре също ще бъдем живи.

— Да се надяваме — разтревожено отвърнах аз.

— Изгледите са доста добри — увери ме Алис. Беше така притихнала, че почти бях забравила за присъствието ѝ. — Ще видя Джаспър след по-малко от двадесет и четири часа — добави тя доволно.

Какъв късмет имаше! Можеше да се довери на бъдещето си.

Не можех за дълго да откъсна очи от лицето на Едуард. Гледах го и с всички сили желяех бъдещето да не приближава. Исках този момент да продължи вечно, а ако бе невъзможно — просто да спра да съществувам, когато отmine.

Едуард се взираше в мен, тъмните му очи бяха нежни и вече не ми беше трудно да се преструвам, че той изпитва същото. Така и направих. Преструвах се, за да удължа сладостния момент.

Той прокара пръсти по тъмните кръгове под очите ми.

— Изглеждаш толкова уморена.

— А ти изглеждаш жаден — прошепнах в отговор, взирайки се във виолетовите сенки под черните му ириси.

Той сви рамене.

— Няма значение.

— Сигурен ли си? Мога да седна до Алис — предложих с нежелание. Предпочитах да ме убие на място, отколкото да се отдели и на сантиметър от мен.

— Не ставай смешна — той въздъхна и сладкият му дъх погали лицето ми. — Никога не съм контролирал *тази* страна от природата си толкова добре.

Исках да му задам милион въпроси. Един от тях буквално пареше на езика ми, но стиснах устни. Не исках да развалям момента, колкото и странен да бе той тук, в тази стая, от която ми се повдигаше, под погледа на едно бъдещо чудовище.

Тук в прегръдките му ми беше толкова лесно да си представям, че все още ме иска. Отказах да разсъждавам върху подбудите му, не исках да мисля дали се държи така, за да ме успокои, докато все още бяхме в опасност, или просто се чувстваше виновен за положението и доволен, че не е станал причина за смъртта ми. Вероятно му влияеше и дългото време, през което бяхме разделени, и в момента не го отегчавах. Нямаше значение. Много по-добре се чувствах, като се преструвах.

Лежах отпусната в прегръдката му, стараех се да запомня наново лицето му, мечтаех...

Той се взираше в лицето ми, сякаш зает със същото, докато двамата с Алис обсъждаха как да се приберем вкъщи. Думите им се лееха толкова тихо и бързо, та бях сигурна, че Джана не успяваше да ги разбере. Самата аз не разбрах половината. Дочух обаче, че ще се

наложи да извършим няколко кражби. Интересно дали жълтото порше се беше завърнало при собственика си.

— Какви бяха всички тези приказки за *певци* — попита по едно време Алис.

— *La tua cantante* — отвърна Едуард. Думите прозвучаха като музика от устата му.

— Да, именно — каза Алис и за момент се вслушах в разговора им. Аз също се бях зачудила.

Усетих как Едуард вдига рамене.

— По този начин наричат човек, който мирише така, както Бела мирише за мен. Наричат я певица, защото кръвта ѝ пее за мен.

Алис се засмя.

Бях уморена и ми се спеше, но упорито се борех срещу умората. Нямах намерение да пропусна и секунда от миговете, които ми бяха отредени с него. Докато разговаряше с Алис, от време на време внезапно се навеждаше и ме целуваше: гладките му като стъкло устни докосваха косата ми, челото ми, върха на носа ми. И всеки път допирът му сякаш изпращаше ток към отдавна замръзналото ми сърце. Ударите му сякаш изпълваха цялата стая. Беше рай наред самия ад.

Напълно изгубих представа за времето. Затова, когато ръцете на Едуард затегнаха прегръдката си около тялото ми и двамата с Алис вдигнаха напрегнат поглед към дъното на стаята, аз изпаднах в паника. Свих се в прегръдките на Едуард, когато Алек — с очи ярки като рубини, но все така безупречен в светлосивия си костюм, въпреки следобедната закуска — влезе през двойните врати.

Носеше добри новини.

— Свободни сте да си тръгвате — обяви той така топло, сякаш бяхме отдавнашни приятели. — Единствената ни молба е да не се мотаете из града.

Едуард отказа да се преструва на свой ред. Гласът му беше леденостуден.

— Това няма да е проблем.

Алек се усмихна, кимна и отново изчезна.

— Зад ъгъла тръгнете по десния коридор към първите асансьори — заобяснява Джана, докато Едуард ми помагаше да се изправя. — Лобито е два етажа по-надолу и излиза на улицата. А сега довиждане

— добави тя любезно. Зачудих се дали професионализмът ѝ бе достатъчен, за да я спаси.

Алис я изгледа мрачно.

Изпитах облекчение, че има и друг изход; не бях сигурна, че ще издържа още едно пътешествие под земята. Излязохме през луксозно лоби, мебелирано с вкус. Бях единствената, която погледна назад към средновековния замък, в който се помещаваше изисканата бизнес фасада. Слава Богу, кулата не се виждаше.

Фестивалът по улиците продължаваше с пълна сила. Докато бързо се провирахме по тесните, павирани улички, уличните лампи започнаха една по една да светват. Небето над нас беше мрачно, тъмносиво, но сградите бяха скупчени толкова близо, че изглеждаше още по-тъмно.

Празненството също бе по-мрачно. Тази вечер дългото, влачецо се наметало на Едуард не се набиваше на очи. Имаше и други хора в черни сатенени наметала, а пластмасовите вампирски зъби, които бях видяла в устата на онова момченце, явно бяха доста популярни и сред възрастните.

— Колко нелепо — промърмори Едуард.

Не забелязах кога Алис изчезна. Обърнах се към нея, за да я попитам нещо, и установих, че я няма.

— Къде е Алис? — изплашено прошепнах аз.

— Отиде да вземе чантите ви от мястото, където ги е скрила сутринта.

Бях забравила, че имам четка за зъби. Това определено подобри настроението ми.

— И ще открадне някоя кола, нали? — предположих.

Той се ухили.

— Не и докато не излезем от града.

Пътят до градските порти ми се стори безкрайно дълъг. Едуард забеляза, че съм изтощена, обви ръка около кръста ми и почти ме пренесе през целия път.

Потръпнах, когато минахме под тъмната каменна арка. Огромната вековна подвижна решетка над главите ни беше като врата на клетка, заплашваща да се спусне и да ни затвори вътре завинаги.

Едуард ме поведе към една тъмна кола, която ни чакаше със запален двигател в сенките от дясната страна на портата. За моя

изненада се плъзна след мен на задната седалка, без да настоява да шофира.

Алис се извини:

— Съжалявам — тя направи жест към таблото — нямаше особено голям избор.

— Много е добра, Алис — усмихна се той. — Не може всички да са „Турбо“ 911.

Тя въздъхна.

— Ще взема да се сдобия с една такава съвсем законно. Беше невероятна.

— Ще ти купя за Коледа — обеща й Едуард.

Алис се обърна да му се усмихне, което ме разтревожи, тъй като колата вече набираше скорост по тъмния, виещ се път.

— Обаче жълта.

Едуард ме притискаше плътно към себе си. Беше ми топло и приятно в сивото наметало. Повече от приятно.

— Вече можеш да поспиш, Бела — прошепна той. — Всичко свърши.

Знаех, че има предвид опасността, кошмара в древния град, но въпреки това преглътнах с усилие, преди да му отговоря.

— Не искам да спя. Не съм уморена — само втората част беше лъжа. Нямах намерение да затварям очи. Купето беше слабо осветено от светлините на таблото и можех да виждам лицето му.

Той притисна устни в ямката под ухото ми.

— Опитай се.

Поклатих глава. Той въздъхна.

— Продължаваш да си упорита.

Наистина бях упорита. Борех се с натежалите си клепачи и спечелих.

Тъмният път беше най-тежката част от пътуването. Ярките светлини на летището във Флоренция ме освежиха, както и възможността да си измия зъбите и да се преоблека с чисти дрехи. Алис купи нови дрехи за Едуард и той хвърли черното наметало върху купчина боклуци в някаква уличка. Полетът до Рим беше толкова кратък, че умората не успя да надделее. Знаех, че полетът от Рим до Атланта ще бъде изморителен, затова помолих стюардесата да ми донесе кока-кола.

— Бела — укорително се обади Едуард. Знаеше, че не понасям добре кофеина.

Алис седеше зад нас. Чувах я да говори тихо с Джаспър по телефона.

— Не искам да спя — напомних му. Обяснението ми беше правдоподобно, защото беше вярно: — Ако сега затворя очи, ще видя неща, които не искам да си спомням. Ще сънувам кошмари.

Той не възрази.

Моментът би бил много подходящ да си поговорим, да получа отговорите, от които се нуждаех, но всъщност не желяех. Вече се отчайвах от мисълта какво вероятно щях чуя. Имахме достатъчно време да говорим необезпокоявано, а в самолета не можеше да ме избегне или поне не толкова лесно. Никой нямаше да ни чуе, освен Алис. Беше късно и повечето пътници гасяха лампичките над главите си и сънено молеха за възглавници. Един разговор би прогонил умората ми.

Аз обаче прехапах език, за да спра потока от въпроси. Може би умората ми пречеше да разсъждавам трезво, но се надявах, че като отлагам разговора, ще си спечеля още няколко часа за някой по-късен момент — ще разтегна съвместния миг като в приказка на Шехерезада.

Затова отпихах от колата и се опитвах дори да не мигам. Едуард изглеждаше напълно доволен да ме притиска в прегръдката си и да прокарва пръсти по овала на лицето ми отново и отново. Аз също докосвах лицето му. Не можех да се спра, макар да се страхувах, че после, когато отново останех сама, ще ме боли. Непрекъснато целуваше косата ми, челото ми, китките ми... но не и устните ми, което беше добре. В крайна сметка колко пъти можеше да бъде разбивано едно сърце и все още да продължава да бие? През последните дни преживях много неща, които можеха да ме убият, но не се чувствах по-силна. Напротив, чувствах се ужасно крехка, сякаш една-единствена дума можеше да ме покоси.

Едуард не казваше нищо. Може би се надяваше, че ще заспя. А може би нямаше какво да ми каже.

Спечелих битката срещу натежалите си клепачи. Бях будна, когато кацнахме на летището в Атланта и дори видях как слънцето изгрява над облаците, покриващи Сиатъл, преди Едуард да спусне

щората над прозореца. Гордеех се със себе си. Не бях пропуснала нито миг.

Алис и Едуард не изглеждаха никак изненадани от посрещането ни на летище Сий-Так, но аз не го очаквах. Видях първо Джаспър, който сякаш изобщо не ме забеляза. Имаше очи само за Алис. Тя пъргаво се приближи към него, но не се прегърнаха като останалите двойки, които се посрещаха. Само се вираха един в друг, но това изглеждаше някак толкова интимно, че извърнах очи.

Карлайл и Есме ни чакаха в един тих ъгъл, в сянката на една колона, далеч от детектора за метал. Есме пристъпи към мен и силно ме прегърна, макар и доста непохватно, защото Едуард не ме изпускаше.

— Толкова съм ти благодарна — прошепна тя в ухото ми.

След това прегърна Едуард и доби вид, сякаш би се разплакала, стига да можеше.

— Това *никога* повече да не се случва — почти изръмжа тя.

Едуард се усмихна извинително.

— Извинявай, мамо.

— Благодаря ти, Бела — каза Карлайл. — Длъжници сме ти.

— Едва ли — промърморих аз. Безсънната нощ внезапно си каза думата. Имах чувството, че главата ми не е свързана с тялото ми.

— Тя едва се държи на крака — скара се Есме на Едуард. — Да я закараме вкъщи.

Не бях сигурна дали в този момент искам да си ходя вкъщи, но се запрепъвах слепешката през летището, подкрепяна от едната страна от Едуард, а от другата от Есме. Не знаех дали Алис и Джаспър ни следват, но бях прекалено изтощена, за да се обърна да проверя.

Сякаш в просъница стигнах до колата им. Разсъних се, когато с изненада видях, че Емет и Розали стоят облежнати на черния седан под слабите светлини на паркинга. Едуард се напрегна.

— Недей — прошепна Есме. — Тя се чувства ужасно.

— И би трябвало — отвърна Едуард, без да снишава глас.

— Тя не е виновна — казах аз, но вече завах думите от изтощение.

— Позволи й да изкупи вината си — помоли го Есме. — Ще пътуваме с Алис и Джаспър.

Едуард изгледа кръвнишки абсурдно красивата русокоса вампирка.

— Моля те, Едуард — казах аз. Самата аз също не изгарях от желание да се возя с Розали, но вече бях причинила достатъчно неприятности на семейството.

Той въздъхна и ме побутна към колата.

Емет и Розали се качиха отпред, без да кажат нищо, и Едуард ме придърпа на задната седалка. Съзнавах, че повече нямаше да мога да се боря с умората и смирено положих глава на гърдите му, затваряйки очи. Двигателят замърка.

— Едуард — започна Розали.

— Знам — грубият глас на Едуард не й даде възможност да се извини.

— Бела? — нежно каза Розали.

Отворих изненадано очи. За първи път се обръщаше към мен.

— Да, Розали? — колебливо казах аз.

— Наистина страшно съжалявам, Бела. Чувствам се ужасно за всичко и същевременно съм ти дълбоко благодарна, че прояви достатъчно смелост, за да спасиш брат ми след всичко, което направих. Моля те, прости ми.

Думите й звучаха странно, някак надуте заради смущението й, но бяха искрени.

— Разбира се, Розали — смънках аз, сграбчвайки възможността да я накарам да ме мрази по-малко. — Вината изобщо не е твоя. Аз съм тази, която скочи от проклетата скала. Разбира се, че ти прощавам.

Думите ми едва се разбираха.

— Не се брой, защото е почти в безсъзнание, Роуз — изхили се Емет.

— В съзнание съм — възразих, но думите ми прозвучаха като въздишка.

— Оставете я да поспи — настоя Едуард, но гласът му беше малко по-топъл.

Настъпи тишина, чуваше се само тихото бучене на двигателя. Трябва да съм заспала, защото ми се стори, че Едуард отваря вратата и ме изнася от колата само секунди по-късно. Не можех да отворя очи. Отначало помислих, че сме още на летището.

След това чух гласа на Чарли.

— Бела! — извика той от далечината.

— Чарли — измърморих, опитвайки се да се отърся от унеса си.

— Шшт — прошепна Едуард. — Всичко е наред, вече си вкъщи и в безопасност. Продължавай да спиш.

— Не мога да повярвам, че имаш смелостта да се появиш пред мен — Чарли изрева към Едуард, а гласът му прозвуча съвсем отблизо.

— Татко, спри — изстенах аз.

Той не ме чу.

— Какво й е? — настоя Чарли.

— Просто е много уморена, Чарли — тихо го увери Едуард. — Моля те, остави я да си почине.

— Не ми казвай какво да правя! — извика Чарли. — Дай ми я. Махни си ръцете от нея!

Едуард се опита да ме прехвърли в прегръдката на Чарли, но аз здраво се вкопчих в него. Баща ми дърпаше ръката ми.

— Татко, спри — казах по-силно. Успях да отворя очи и да погледна Чарли с размазан поглед. — Сърди се *на мен*.

Бяхме пред къщата ни. Входната врата зееше отворена. Облаците над главите ни бяха прекалено гъсти и не можех да предположа кое време от денонощието беше.

— Можеш да си сигурна, че ще ти се сърдя — закани се той. — Влизай вътре.

— Добре, просто ме пуснете — въздъгнах.

Едуард ме остави да стъпя, но не усещах краката си. Въпреки това пристъпих напред, но тротоарът сякаш полетя към лицето ми. Едуард ме хвана, преди да се строполя на асфалта.

— Нека само я кача горе — каза Едуард. — И веднага си тръгвам.

— Не! — ужасено извиках. Не беше отговорил на нито един от въпросите. Дължеше ми поне това, нали?

— Няма да съм далече — Едуард прошепна тихо в ухото ми, така че Чарли нямаше как да го чуе.

Не чух отговора на Чарли, но Едуард ме понесе към къщата. Останах с отворени очи само до стълбището. Последното нещо, което усетих, бяха студените ръце на Едуард, опитващи се с мъка да откопчат пръстите ми от ризата му.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

ИСТИНАТА

Имах чувството, че съм спала безкрайно дълго, тялото ми беше така схванато, сякаш през цялото време въобще не бях помръдвала. Умът ми беше замъглен и муден. Странни, цветни сънища и кошмари се въртяха хаотично в главата ми. Бяха толкова ярки. Ужасното и прекрасното бяха преплетени в някаква странна бъркотия. Изпитвах остро нетърпение и страх, типични за онези ужасни сънища, в които краката отказват да се движат достатъчно бързо... Имаше и множество чудовища, демони с кървясали очи, които изглеждаха още по-ужасяващи заради изтънчената си любезност. Още бях под влияние на съня — дори помнех имената на чудовищата. Но най-силната, най-ясната част от съня ми не беше ужасът. *Най-ясно* помнех ангела.

Не исках да го пусна и да се събудя. Този сън отказваше да бъде натикан в гробницата на сънищата, които не желяех да посещавам. Борех се с него, но съзнанието ми се пробуждаше, връщаше се към действителността.

Не помнех кой ден от седмицата бяхме, но бях сигурна, че ме чакат или Джейкъб, или училището, или работата. Поех си дълбоко въздух, чудейки се как щях да посрещна поредния ден.

Нещо студено докосна челото ми с безкрайна нежност.

Стиснах очи още по-силно. Явно продължавах да сънувам, но сънят ми беше странно реален. Бях почти будна... още миг и сънят щеше да изчезне.

Внезапно осъзнах, че е твърде реален — твърде реален, за да вещае нещо добро. Каменните ръце, в чиято прегръдка си представях, че се намирам, бяха твърде истински. Ако се отпуснех още миг в съня, щях дълбоко да съжалявам. С въздишка на примирение отворих очи, за да прогоня илюзията.

— Ооо! — ахнах и закрих очите си с юмруци.

Е, очевидно бях стигнала твърде далеч. Явно не е било разумно да позволявам на въображението си да се рее безконтролно. Всъщност

даже го бях *насила* неудържимо да вилнее — буквално преследвах халюцинациите си — и ето че сега мозъкът ми бе дал накъсо. Да, „позволявам“ беше грешна дума.

Отне ми по-малко от секунда да стигна до заключението, че след като така и така вече съм напълно луда, можех поне да се наслаждавам на виденията си, докато ми доставяха удоволствие.

Отново отворих очи и Едуард продължаваше да стои пред мен, а прекрасното му лице беше само на сантиметри от моето.

— Изплаших ли те? — тихият му глас беше притеснен. За халюцинация тази определено си я биваше. Лицето му, гласът му, мирисът, всичко беше толкова по-истинско, за разлика от момента, когато се давех. Прекрасният плод на въображението ми тревожно наблюдаваше променящото се изражение на лицето ми. Ирисите му бяха черни като бездна, сенките под очите му бяха като синини. Това ме изненада; обикновено във виденията ми Едуард не беше толкова изгладнял.

Примигнах два пъти, мъчейки се отчаяно да си спомня последното нещо, което със сигурност бе реално. Алис също бе присъствала в съня ми и се зачудих дали наистина се беше върнала, или това беше само встъпление към съня. *Май* се беше върнала в деня, когато едва не се бях удавила...

— О, по дяволите — изграчих. Гърлото ми бе залепнало от спането.

— Какво има, Бела?

Намръщих се нещастно. Лицето му стана още по-тревожно.

— Мъртва съм, нали? — простенах. — Все пак съм се удавила. По дяволите, по дяволите, по дяволите! Това ще съсипе Чарли.

— Не си мъртва — Едуард също се намръщи.

— Тогава защо не се събуждам? — възразих, повдигайки вежди.

— Но ти си *будна*, Бела.

Поклатих глава.

— Да, да. Естествено е да ме убеждаваш, че съм будна. И когато наистина се събудя, ще стане още по-зле. Ако въобще се събудя, което няма как да стане, нали съм мъртва. Това е ужасно. Горкият Чарли. И Рене, и Джейк... — замлъкнах ужасена от това, което бях сторила.

— Не се учудвам, че ме бъркаш с кошмар — усмихна се той горчиво. — Но не мога да си представя какво толкова би могла да

направиш, че да свършиш в ада. Да не си прекалила с убийствата, докато ме нямаше?

Направих гримаса.

— Очевидно не съм. Ако бях в ада, нямаше да си до мен.

Той въздъхна.

Главата ми се проясняваше. Неохотно отделих поглед от лицето му за секунда и погледнах тъмния, отворен прозорец, после отново към него. Започнах да си спомням подробности... и усетих как слаба, позабравена руменина започва да сгрява бузите ми, осъзнавайки бавно, че Едуард наистина седи до мен, а аз прахосвах скъпоценно време, държейки се като пълна идиотка.

— Тоест всичко онова действително се случи, така ли? — беше ми почти невъзможно да възприема съня си за действителност. Съзнанието ми отказваше да допусне такава възможност.

— Зависи — усмивката му бе все така пресилена. — Ако имаш предвид, че за малко не ни избиха в Италия, тогава да.

— Колко странно — унесох се в размисъл — значи наистина съм била в Италия. Знаеше ли, че не бях ходила по на изток от Албъкърки?

Той завъртя очи.

— Май не е зле да поспиш още малко. Говориш несвързано.

— Не съм уморена — вече започнах да си изяснявам нещата. — Колко е часът? Откога спя?

— Минава един часа сутринта. Тоест около четиринадесет часа.

Протегнах се. Бях толкова схваната.

— А Чарли? — попитах.

Едуард се намръщи.

— Спи. Но трябва да те уведомя, че в момента нарушавам правилата. Чисто технически може би не, защото ми забрани да прекрачвам прага му, а аз влязох през прозореца... Но въпреки това намерението му е ясно.

— Чарли ти е забранил да идваш вкъщи? — попитах, а недоверието ми бързо прерасна в гняв.

Погледът му беше изпълнен с тъга.

— Нима очакваше нещо друго?

Моят поглед обаче бе изпълнен с гняв. Май щях да си поговоря с баща си, може би нямаше да е зле да му напомня, че вече съм пълнолетна. Не че имаше чак толкова значение, разбира се, освен

принципно. Съвсем скоро тази забрана щеше да е безпредметна. Насочих мислите си към по-безболезнени неща.

— И какво ще е алибито? — попитах с неподправено любопитство, но в същото време отчаяно се стараех да звуча небрежно, да не губя контрол, за да не го изплаша с онзи безутешен, разяждащ копнеж, който бушуваше в мен.

— Какво имаш предвид?

— Какво да кажа на Чарли? Какво ще ми е алибито, задето изчезнах за... за колко всъщност ме нямаше? — опитах се да преброя часовете наум.

— Само три дни — очите му се присвиха, но този път се усмихна по-естествено. — Всъщност надявах се да разполагаш с някакво подходящо обяснение. Аз лично нямам.

Изстенах.

— Супер.

— Е, може пък Алис да измисли нещо — предположи той в опит да ме успокои.

И аз действително се успокоих. Какво ми пукаше, че по-късно щях да си имам проблеми? Всяка секунда, през която беше до мен така близо, а прекрасното му лице проблясваше на слабата светлина от часовника ми, беше безценна и не биваше да бъде пропилявана.

— И така — започнах с най-маловажния, но все пак безкрайно интересен въпрос. Беше ме доставил жива и здрава у дома и можеше да реши да си тръгне във всеки момент. Трябваше да го накарам да заговори. Освен това чувството, че за кратко съм се озовала в рая, не беше пълно без звука на гласа му. — Какво прави до преди три дни?

Той незабавно застана нащрек.

— Нищо кой знае колко интересно.

— Да, естествено — промърморих аз.

— Защо правиш физиономия?

— Ами... — стиснах устни и се замислих. — Ако в крайна сметка действително си сън, щеше да кажеш точно това. Явно въображението ми се е изчерпило.

Той въздъхна.

— Ако ти кажа, ще повярваш ли най-накрая, че не сънуваш кошмар?

— Кошмар! — укорително повторих аз. Той чакаше отговора ми. — Може и да повярвам — отвърнах след секунда размисъл, — ако ми разкажеш.

— Бях... на лов.

— Това ли успя да измислиш? — упрекнах го. — Така определено няма да ме убедиш, че не сънувам.

Той се поколеба, но после заговори бавно, внимателно подбирайки думите си.

— Не ловувах за храна... всъщност се опитвах да... преследвам. Не ме бива особено.

— И какво преследваше? — попитах аз заинтригувана.

— Нищо съществено — думите му не съответстваха на изражението му, изглеждаше неловко, притеснен.

— Не те разбирам.

Той отново се поколеба. По лицето му, осветено в особен зелен отблясък от циферблата на часовника, си личеше, че се разкъсва.

— Аз... — той си пое дълбоко въздух. — Дължа ти извинение. Всъщност дължа ти много, много повече от това. Но трябва да знаеш — думите му започнаха да текат така бързо, както навремето се случваше, когато беше ядосан, и се наложи да полагам усилия, за да го разбирам... — Трябва да знаеш, че нямах представа. Не знаех каква бъркотия оставям след себе си. Мислех, че тук ще си в безопасност. Нямах представа, че Виктория... — устните му леко оголиха зъбите при споменаването на името ѝ. — Не знаех, че Виктория ще се върне. Трябва да си призная, че когато я видях онзи път, обърнах много по-голямо внимание на мислите на Джеймс. Просто и през ум не ми мина, че може да реагира така. Че има подобна връзка с него. Струва ми се, че сега вече разбирам — била е толкова сигурна в него и никога не ѝ е хрумвало, че би могъл да се провали. Прекаленото ѝ доверие е обърквало чувствата ѝ към него — и това ми е попречило да осъзная дълбочината им, силата на връзката им. Нямам оправдание, че те оставих срещу всичко това. Когато чух какво разказа на Алис — и което самата тя видя — когато осъзнах, че е трябвало да повериш живота си в ръцете на *върколаци*, незрели, избухливи, възможно най-лошото нещо след самата Виктория — той потръпна и потокът от думи за миг спря. — Моля те, разбери, че нямах никаква представа за това.

Мразя се, мразя се до дъното на душата си дори сега, когато си в безопасност до мен. Аз съм най-жалкото оправдание за...

— Спри — прекъснах го. Той ме погледна с измъчени очи и аз се опитах да намеря подходящите думи, думите, които щяха да го освободят от въображаемото задължение, което му причиняваше такава болка. Не ми беше лесно да ги изрека. Не бях сигурна дали ще мога да ги изрека, без да рухна. Но трябваше да опитам. Не исках да бъда източник на вина и страдание в живота му. Той трябваше да бъде щастлив, независимо какво ми струваше това.

Наистина се надявах да отложа тази част от последния ни разговор. Така краят щеше да дойде твърде скоро.

Черпейки сили от всички случаи, когато се бе налагало да се държа нормално пред Чарли, започнах с безизразно лице.

— Едуард — името му прогори гърлото ми. Усещах как бездната само чакаше отново да зейне в момента, в който си тръгнеш. Не ми беше съвсем ясно как щях да оцелея този път. — Това трябва да спре. Не може да гледаш така на случилото се. Не можеш да позволиш на тази... тази *вина*... да управлява живота ти. Не можеш да поемаш отговорност за нещата, които ми се случват тук. Ти не носиш отговорност за тях, просто те са част от моя живот. Така че, ако се спъна пред някой автобус или каквото там се случи следващия път, не можеш пак да поемаш вината. Не може да хукваш за Италия, защото се чувстваш виновен, че не си ме спасил. Дори да бях скочила от онази скала с идеята да се самоубия, щеше да е по мой избор, а *не по твоя вина*. Знам, че е... че е в природата ти да поемаш вината за всичко, но не може да стигаш до подобни крайности! Това е безотговорно — помисли си за Есме и Карлайл и...

Всеки момент щях да изгубя контрол. Поспрых, за да си поема дълбоко дъх с надеждата да се успокоя. Трябваше да направя всичко възможно, за да се чувства свободен. Трябваше да се уверя, че подобно нещо няма да се случи отново.

— Изабела Мари Суон — прошепна той, а през лицето му премина странно изражение. Едва ли не гневно. — Да не би да смяташ, че съм помолил Волтури да ме убият, защото съм изпитвал *вина*?

Усетих как лицето ми добива крайно недоумяващо изражение.

— Не се ли чувстваше виновен?

— Дали съм се чувствал виновен? Естествено. Много повече, отколкото можеш да си представиш.

— Тогава... какво ми казваш? Не разбирам.

— Бела, отидох при Волтури, защото мислех, че си мъртва — каза той с нежен глас, а очите му пламтяха. — Дори да нямах пръст в смъртта ти — той потръпна, докато изговаряше последната дума — дори вината да не беше моя, пак щях да отида в Италия. Очевидно трябваше да внимавам повече, трябваше да говоря направо с Алис, вместо да повярвам на казаното от Розали. Но какво можех да си помисля, когато онова момче ми каза, че Чарли е на погребението? Нима можеше да има някакъв шанс? Шанс... — повтори той разсеяно. Говореше толкова тихо, че не бях сигурна дали чувам правилно. — Шансовете винаги са срещу нас. Грешка след грешка. Повече никога няма да критикувам Ромео.

— Но аз продължавам да не разбирам — прекъснах го — и точно това имам предвид. Какво толкова?

— Моля?

— Какво толкова, ако бях умряла?

В продължение на една дълга минута той ме гледаше несигурно, а след това отговори.

— Не си ли спомняш нищо от онова, което съм ти казвал?

— Помня *всичко*, което си ми казал — включително и думите, които бяха отrekli *всичко*.

Той докосна долната ми устна със студен пръст.

— Бела, изглежда си останала с погрешно впечатление — той затвори очи, поклащайки глава с лека усмивка върху прекрасното лице. Усмивката му не беше щастлива. — Мислех, че съм ти обяснил *всичко*. Бела, не мога да живея в свят, в който ти не съществуваш.

— Аз... — главата ми се замая, докато търсех подходящите думи — не разбирам нищо — точно така беше. Не разбирах какво ми говори.

Той се взря в очите ми с напълно сериозен, откровен поглед.

— Аз съм добър лъжец, Бела, налага ми се.

Замръзнах, мускулите ми се стегнаха, сякаш очаквах да ме ударят. Дупката в гърдите ми се загърчи, дъхът ми секна от болката.

Той ме разтърси за рамото, опитвайки се да ме накара да се отпусна.

— Нека довърша! Аз съм добър лъжец, но въпреки това фактът, че така лесно ми повярва... — той трепна. — Това ме... съсипа.

Чаках все така вцепенена.

— Когато бяхме в гората, когато се сбогувах с теб...

Не можех да си позволя да си спомням. Отчаяно опитвах да мисля само за настоящия момент.

— Нямаше да ми позволиш да замина — прошепна той. — Виждах го. Не исках да постъпвам така, имах чувството, че това ще ме убие. Знаех, че ако не те убедя, че не те обичам вече, ще е нужно много повече време, преди да продължиш напред живота си. Надявах се, че ако повярваш, че аз съм решил да продължа напред, ще го направиш и ти.

— Скъсване без ръбове — прошепнах, без да помръдвам устни.

— Точно така. Но не си представях, че ще се окаже толкова лесно! Мислех, че ще е невъзможно, мислех, че си толкова уверена в истината, че ще се наложи да те убеждавам с часове, преди дори да посея съмнението в съзнанието ти. Излъгах те и съжалявам, съжалявам, защото те нараних, съжалявам, защото беше безсмислено. Съжалявам, че не успях да те предпазя от това, което съм. Излъгах, за да те спася, но не се получи. Толкова съжалявам. Но как можа да ми повярваш? След всички милиони пъти, когато съм ти казвал, че те обичам, как можа да допуснеш една-единствена дума да убие вярата ти в мен?

Не отговорих. Бях прекалено шокирана, за да намеря разумен отговор.

— Видях в очите ти, ти наистина *повярва*, че не искам да съм с теб. А това е най-абсурдната, нелепа мисъл — нима бих могъл да съществувам, без да се нуждая от теб?

Продължавах да стоя като замръзнала. Думите му бяха неразбираеми, защото това, което казваше, беше невъзможно.

Той отново разтърси рамото ми, не силно, но зъбите ми все пак изтракаха.

— Бела — въздъхна той. — Наистина, как можа да си го помислиш!

И тогава започнах да плача. Сълзите бликнаха и изведнъж се изляха по бузите ми.

— Знаех си — разхлипах се. — Знаех си, че сънувам.

— Невъзможна си — каза той и се засмя сурово, ядосано. — Как да ти обясня така, че да ми повярваш? Нито сънуваш, нито си мъртва. Аз съм тук и те обичам. *Винаги* съм те обичал и винаги *ще те* обичам. Мислех за теб и виждах лицето ти всяка секунда, през която бяхме разделени. Когато ти казах, че не искам да съм с теб, изрекох най-долното богохулство.

Поклатих глава, а сълзите продължаваха да се стичат от ъгълчетата на очите ми.

— Не ми вярваш, нали? — каза той, а лицето му изглеждаше побледо от обичайното — забелязах го дори на слабата светлина. — Защо вярваш на лъжите, но не и на истината?

— Защото никога не съм можела да си обясня защо ме обичаш — обясних с пресекващ глас. — Открай време.

Той присви очи и стисна зъби.

— Ще ти докажа, че си будна — зарече се. Прихвана плътно лицето ми с железните си ръце, без да обръща внимание на опитите ми да извърна глава.

— Моля те, недей — прошепнах.

Той спря, а устните му бяха само на сантиметър от моите.

— Защо? — настоя той. Дъхът му лъхна върху лицето ми и ми се зави свят.

— Когато се събудя — той отвори уста, за да възрази, и аз се поправих. — Добре, когато отново си тръгнеш, ще ми бъде достатъчно трудно и без това.

Той се отдръпна леко, за да ме погледне.

— Вчера, когато се случеше да те докосна, беше така... изпълнена с колебания, стоеше нащрек и все пак бе същата като по-рано. Трябва да знам защо. Защото закъснях ли? Защото те нараних прекалено много? Защото наистина си продължила напред, както уж исках? Това би било... справедливо. Няма да оспорвам решението ти. Не се опитвай да щадиш чувствата ми, моля те, просто ми кажи дали все още ме обичаш след всичко, което ти причиних? Можеш ли? — прошепна той.

— Що за идиотски въпрос е това?

— Просто ми отговори. Моля те.

Известно време го гледах мрачно.

— Чувствата ми към теб никога няма да се променят. Разбира се, че те обичам и не можеш да направиш нищо по въпроса!

— Точно това исках да чуя.

В този миг устата му се долепи до моята и аз не можех да се противопоставя. Не защото беше хиляди пъти по-силен от мен, а защото волята ми се изпари в момента, в който устните ни се докоснаха. Тази целувка не беше така предпазлива, както много други, за които си спомнях, което идеално ме устройваше. Ако щях да страдам и занапред, то по-добре беше да получа в замяна възможно най-много.

Затова отвърнах на целувката му, а сърцето ми биеше накъсано и неритмично, започнах да се задъхвам, а пръстите ми алчно обгърнаха лицето му. Усещах твърдото му като мрамор тяло с всяка своя извивка и бях толкова щастлива, че не ме беше послушал — никаква болка в света не би оправдала да пропусна това. Ръцете му докосваха лицето ми, сякаш се опитваха да го запомнят, точно както моите следяха чертите му, и в кратките мигове, когато отделяше устни от моите, той шепнеше името ми.

Когато започна да ми се вие свят, той се отдръпна и положи ухо до сърцето ми.

Лежах замаяна и чаках дишането ми да се успокои.

— Между другото — небрежно подхвърли той — нямам намерение да си тръгвам.

Не отговорих и той явно прие мълчанието ми за съмнение.

Вдигна глава и задържа погледа ми.

— Няма да ходя никъде. Не и без теб — добави сериозно. — Заминах, защото исках да ти дам шанс да водиш нормален, щастлив човешки живот. Видях какво ти причиних — непрекъснато те държах на ръба на опасността, лишавах те от света, към който принадлежиш, излагах живота ти на риск във всеки момент, когато бях с теб. Затова трябваше да опитам. Трябваше да направя *нещо* и мислех, че единственото решение е да си тръгна. Ако не бях убеден, че така ще е по-добре за теб, никога нямаше да успея да замина. Прекалено голям егоист съм. Единствено *ти* си по-важна от собствените ми желания... от потребностите ми. Всичко, което искам и от което се нуждая, е да бъда с теб и знам, че никога няма да намеря сили да те напусна отново. Имам прекалено много оправдания, за да остана — и слава Богу! Ясно

е, че просто не *можеш* да стоиш далеч от опасностите, независимо колко голямо е разстоянието помежду ни.

— Не ми обещавай нищо — прошепнах. Ако допуснех надеждата и всичко рухнеше... това щеше да ме довърши. Онези безмилостни вампири не бяха успели да го направят, но надеждата можеше да ме убие.

В черните му очи проблесна гняв.

— Мислиш, че те лъжа?

— Не, не че ме лъжеш — поклатих глава в опит да мисля трезво. Да разсъждавам върху вероятността действително да ме обича и същевременно да бъда обективна, безстрастна, за да не попадна в капана на надеждата. — Може би си искрен... в момента. Но утре, когато се сетиш за всички онези причини, заради които си тръгна? Или следващия път, когато Джаспър ми се озъби?

Той се сепна.

Припомних си последните дни от живота си, преди да замина, опитах се да ги погледна през призмата на сегашните му обяснения. Ако възприемех, че е заминал, защото ме е обичал *заради самата мен*, то мрачното му и студено мълчание придобиваше ново значение.

— Вероятно все пак внимателно си обмислил първоначалното си решение, нали? — предположих. — И в крайна сметка ще постъпиш, както смяташ за правилно.

— Не съм толкова силен, колкото си мислиш — отвърна той. — Кое е правилно и кое грешно вече нямат чак такова значение. И бездруго възнамерявах да се върна. Още преди Розали да ми съобщи новината, вече се борех да оцелея не ден за ден, борбата бе за всеки час. Беше въпрос на време — и то на съвсем малко време преди да се появя под прозореца ти и да те моля да ме приемеш обратно. С удоволствие ще те помоля и сега, ако искаш.

Намръщих се.

— Я се дръж сериозно, моля те.

— Напълно сериозен съм — настоя той и ме изгледа свирепо. — Ще се опиташ ли да ме изслушаш? Ще ме оставиш ли да ти обясня какво означавах за мен?

Той направи пауза, изучавайки лицето ми, за да се увери, че наистина го слушам.

— Преди да се появиш ти, Бела, животът ми беше като безлунна нощ. Много тъмна, но на небето все пак имаше звезди — точки светлина и разум. И тогава ти пресече небосклона ми като метеор. Изведнъж всичко се подпали; имаше живот, имаше красота. Когато си отиде, когато метеорът падна зад хоризонта, всичко отново стана черно. Нищо не се беше променило, но очите ми бяха заслепени от светлината. Вече не виждах звездите. И вече нищо нямаше значение.

Исках да му повярвам, но той описваше *моя* живот без *него*, а не обратното.

— Очите ти ще свикнат — промърморих.

— Точно там е проблемът. Не могат.

— Ами развлеченията?

Той се усмихна безрадостно.

— Те са част от лъжата, любима. Нищо не може да ме разсее... от *агонията*. Сърцето ми не е туптяло от почти деветдесет години, но това се оказа нещо съвсем различно. Имах чувството, че сърцето ми изобщо не съществува, че съм кух. Сякаш всичко в мен бе останало тук при теб.

— Интересно — прошепнах аз.

Той изви прекрасните си вежди.

— Интересно?

— Искам да кажа странно, мислех, че се случва само с мен. На мен сякаш също ми изчезнаха част от органите. От толкова отдавна не съм дишала нормално — изпълних дробовете си с въздух, наслаждавайки се на усещането. — А и сърцето ми. То определено беше изчезнало.

Той затвори очи и отново долепи ухо до гърдите ми. Притиснах буза в косата му, за да я усетя с кожата си, да вдишам прекрасния му аромат.

— Значи преследването не е било с цел развлечения? — попитах с любопитство, но и за да се разсея поне малко. Имаше опасност да се размечтая и нямаше да мога да се спра. Сърцето ми думкаше, пееше в гърдите ми.

— Не — въздъхна той. — Не беше за развлечение. Беше задължение.

— Какво означава това?

— Означава, че макар да не очаквах опасност от страна на Виктория, нямах намерение да я оставя да се измъкне безнаказано след... Е, както споменах, оказа се, че не ме бива особено. Проследих я чак до Тексас, но после тръгнах по фалшива следа до Бразилия, а тя всъщност дошла именно тук — той изстена. — Дори не бях уцелил континента! А през цялото това време, още по-ужасно и от най-ужасните ми кошмари...

— Преследвал си Виктория? — почти изпищях, щом успях да си възвърна гласа, а гласът ми рязко качи две октави.

Далечното похъркване на Чарли замря, но после възобнови равномерния си ритъм.

— Без особен успех — отговори Едуард, наблюдавайки объркано ядосаното ми изражение. — Но този път ще се справя по-добре. Няма да й позволя да разваля въздуха с порочния си дъх.

— Това е... немислимо — успях да изломотя. Пълна лудост. Дори Емет или Джаспър да му помогнеха. Дори и двамата да му помогнеха. Беше по-ужасно от предишните ми кошмарни видения: Джейкъб Блак изправен срещу зловната, котешка фигура на Виктория. Не можех да понеса да си представям и Едуард там, макар да беше много по-издръжлив от онзи получовек, най-добрия ми приятел.

— За нея вече е твърде късно. Предишния път може и да съм я изпуснал, но не и сега, не и след...

Прекъснах го отново, опитвайки се да звуча спокойно.

— Но нали току-що ми обеща, че няма да заминаваш? — попитах, борейки се с думите, защото не исках да се загнездят в сърцето ми. — Това не се ли разминава с продължителна експедиция и преследване?

Той се намръщи. Дълбоко в гърдите му се надигаше ръмжене.

— Ще спазя обещанието си, Бела. Но Виктория — ръмженето стана по-изявено... — ще умре. Скоро.

— Да не прибързваме — казах, опитвайки се да прикрия паниката си. — Може да не се върне. Глутницата на Джейк сигурно я е изплашила. Няма причина да я търсиш. Освен това си имам по-големи проблеми от Виктория.

Едуард присви очи, но кимна.

— Така е. Върколаците наистина са проблем.

Изсумтях.

— Не говорех за *Джейкъб*. Проблемите ми са доста по-сериозни от неколцина млади върколаци, които вечно се забъркват в неприятности.

Едуард се наклони да каже нещо, но се отказа. Стисна зъби и проговори през тях:

— Така ли? И какъв е най-големият ти проблем, пред който връщането на Виктория ти се струва нещо безобидно?

— Добре де, вторият по сериозност проблем? — заувъртах.

— Така — съгласи се той подозрително.

Поколебах се. Не бях сигурна дали мога да изрека името.

— Има и други, които ще дойдат да ме търсят — подсетих го с тих шепот.

Той въздъхна, но реакцията му не беше толкова бурна, колкото си представях след начина, по който реагира на Виктория.

— Волтури са едва на *второ* място?

— Не ми се струваш особено притеснен — отбелязах аз.

— Ами имаме достатъчно време да го обмислим. Те имат съвсем различна представа за времето, отколкото ти, пък дори и аз. Броят годините така, както ти броиш дните. Не бих се изненадал, ако се сетят за теб, когато си вече на тридесет — подхвърли той.

Заля ме вълна на ужас. Тридесет.

Значи в крайна сметка обещанията му не означаваха нищо. Щом беше убеден, че някой ден ще навърши тридесет, едва ли възнамеряваше да остане задълго. Яростната болка, която ме прониза при тази мисъл, ме накара да осъзная, че вече бях започнала да се надявам, без да си бях давала разрешение.

— Не се страхувай — каза той притеснено, като видя в очите ми да напират сълзи. — Няма да им позволя да те наранят.

— Докато си тук — не че ме интересуваше какво щеше да се случи с мен след това.

Той обгърна лицето ми с двете си твърди като камък ръце и ме стисна силно, а черните му като нощ очи се впиха в моите с притегателната сила на черна дупка.

— Никога вече няма да те оставя.

— Но ти каза, че ще стана на *тридесет* — прошепнах аз. Сълзите ми закапаха. — И какво? Ще останеш, но въпреки това ще позволиш да остарея, така ли?

Погледът му омекна, но той стисна устни.

— Точно това ще направя. Какъв избор имам? Не мога да живея без теб, но отказвам да унищожа душата ти.

— Това наистина ли е... — опитах се да говоря с равен глас, но въпросът беше твърде болезнен. Помнех лицето му, когато Аро едва ли не го бе помолил да ме направи безсмъртна. Помнех отвращението му. Наистина ли тази вманиаченост да ме запази човек бе заради душата ми, или защото не беше сигурен, че иска да съм с него толкова дълго?

— Да? — той чакаше въпроса ми.

Зададох друг въпрос, почти така болезнен, но все пак не чак дотам.

— А какво ще стане, когато остареея толкова, че хората да ме смятат за твоя майка? А после за твоя баба? — гласът ми изтъня от погнуса — отново виждах лицето на баба в огледалото от съня ми.

Сега цялото му лице омекна. Целуна сълзите по лицето ми.

— Това няма никакво значение за мен — дъхът му облъхна кожата ми. — Винаги ще бъдеш най-прекрасното нещо в живота ми. Разбира се... — той се поколеба, отдръпвайки се леко. — Ако аз ти писна, ако поискаш нещо повече — ще те разбере, Бела. Обещавам, че няма да застана на пътя ти, ако поискаш да ме напуснеш.

Очите му бяха като течен оникс и бяха напълно искрени. Говореше, сякаш дълго време беше обмислял този глупав план.

— Нали съзнаваш, че в крайна сметка ще умра? — настоях аз.

Беше обмислил и това.

— Ще те последвам, колкото мога по-скоро.

— Това наистина е... — опитах се да се сетя за подходяща дума. — Извратено.

— Бела, това е единственият правилен начин...

— Я да поспрем за минутка — казах аз. Яростта ми помагаше да мисля ясно, да бъда решителна. — Помниш какво казаха Волтури, нали? Не мога да остана човек завинаги. Те ще ме убият. Дори да не се сетят за мен, преди да стана на *тридесет* — изсъсках думата — мислиш ли, че ще забравят?

— Не — бавно отговори той, клатейки глава. — Няма да забравят. Но...

— Но?

Той се подсмихна, а аз го изгледах предпазливо. Май не само аз бях луда.

— Имам някои планове.

— И тези планове — казах аз, а гласът ми ставаше все по-леден с всяка дума. — Тези планове се въртят около това да си остана човек.

Изражението му отново придоби суровост.

— Естествено — тонът му беше безцеремонен, а божественото му лице изглеждаше арогантно.

Гледахме се свирепо в продължение на една дълга минута.

Поех си дълбоко въздух, изправих рамене и отблъснах ръцете му, за да седна в леглото.

— Искаш ли да си тръгна? — попита той и сърцето ми прескочи, когато забелязах, че мисълта му беше неприятна, макар да се опитваше да не го показва.

— Не — отвърнах. — Аз си тръгвам.

Той ме загледа подозрително, докато тършувах за обувките си из тъмната стая.

— Мога ли да попитам къде отиваш?

— Отивам у вас — отвърнах, опипвайки слепешката по пода.

Той стана и се приближи до мен.

— Ето ти обувките. И как смяташ да идеш дотам?

— С пикапа.

— Който вероятно ще събуди Чарли — опита се да ме разубеди той.

— Знам — въздъхнах. — Но и без това ще ме накаже да не излизам от къщи седмици наред. Нима мога да си навлека допълнителни неприятности.

— Не. Той обвинява мен, а не теб.

— Ако имаш по-добра идея, цялата съм в слух.

— Стой тук — предложи той без особена надежда в изражението.

— Няма шанс. Но ти остани и се чувствай като у дома си — подканих го, изненадана от това колко естествено ми идваше насмешката. Тръгнах към вратата.

Той стигна до нея преди мен и ми препречи пътя. Намръщих се и тръгнах към прозореца. Не беше толкова високо, а долу почти навсякъде имаше трева...

— Добре — въздъхна той. — Ще те заведе.

Свих рамене.

— Както искаш, но вероятно не е зле наистина да присъстваш.

— Защо?

— Защото винаги имаш собствено мнение и съм сигурна, че ще искаш да изкажеш гледната си точка.

— Гледната си точка по какъв въпрос? — попита той през зъби.

— Това вече не се отнася само до теб. Не си център на вселената, да знаеш — моята лична вселена беше друг въпрос, разбира се. — Ако ще ни навлечеш гнева на фамилия Волтури заради нещо толкова глупаво като моята човешка форма, тогава семейството ти също трябва да участва при взимането на решението.

— В кое решение? — попита той отчетливо.

— За моето безсмъртие. Смятам да поставя въпроса на гласуване.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ГЛАСУВАНЕ

Той не остана особено доволен, лесно го прочетох по лицето му. Но ме хвана в прегръдките си, без да спори повече, и гъвкаво скочи през прозореца, приземявайки се леко като котка, без дори да ме разтръска. Разстоянието до земята се оказа *малко* повече, отколкото си мислех.

— Хайде тогава — каза той, а гласът му кипеше от недоволство. — Качвай се.

Помогна ми да се кача на гърба му и хукна. Даже след толкова време това ми се стори съвсем естествено. Лесно. Явно беше от онези неща, които никога не се забравят. Като карането на колело.

В гората беше много тихо и тъмно, докато фучеше през нея, дишайки бавно и равномерно — толкова тъмно, че дърветата, които летяха покрай нас, бяха почти невидими и само движението на въздуха в лицето ми издаваше скоростта ни. Въздухът беше влажен, не пареше на очите ми, както вятърът на големия площад, и това ми действаше добре. Както и самата нощ след онази ослепителна яркост. Напомняше ми на дебелия юрган, под който играех като малка — тъмнината беше позната, закриляше ме.

Спомних си, че навремето се страхувах, когато тичаше така през гората, дори се налагаше да затварям очи. Сега това ми се струваше глупаво. Държах очите си широко отворени, подпряла брадичка върху рамото му и буза, долепена до шията му. Скоростта ме изпълваше с въодушевление. Беше сто пъти по-вълнуващо от мотоциклет.

Извърнах лице към него и притиснах устни в каменностудената кожа на шията му.

— Благодаря ти — обади се той, а неясните, тъмни силуети на дърветата продължаваха да се стрелкат край нас. — Това означава ли, че си решила дилемата дали си будна, или не?

Разсмях се. Смехът ми прозвуча без усилие, лек, естествен. Звучеше *на място*.

— Не съвсем. По-скоро, че няма да се мъча да се събуждам. Поне не и тази вечер.

— Някой ден ще спечеля отново доверието ти — измърмори той. — Пък ако ще да е последното нещо, което ще направя на този свят.

— Но аз ти вярвам — уверих го. — Не вярвам на себе си.

— Би ли пояснила, моля те?

Бе намалил ход и вече ходеше — разбрах го, защото вятърът спря да свири — и предположих, че не сме далече от къщата. Даже ми се стори, че чувам шума от реката, която течеше някъде наблизко в тъмнината.

— Ами... — помъчих се да намеря правилните думи. — Не вярвам, че съм... достатъчна за теб. За да те заслужавам. Че в мен изобщо има нещо, което да те *задържи*.

Той спря и протегна ръце, за да ме смъкне от гърба си. Нежните му ръце не ме пуснаха и след като ме постави на крака. Вместо това ме обгърнаха плътно и ме притиснаха към гърдите му.

— Силата, с която ме държиш, е вечна и ненарушима — прошепна ми той. — Никога не се съмнявай.

Но как бих могла да повярвам?

— Така и не ми каза... — промълви след малко.

— Какво?

— Кой е най-големият ти проблем?

— Познай отведнъж — въздъхнах и протегнах ръка да докосна връхчето на носа му с показалеца си.

Той кимна.

— По-страшен съм от фамилия Волтури — каза мрачно. — Предполагам съм си го заслужил.

Завъртях очи.

— Най-страшното, което мога да очаквам от Волтури, е да ме убият.

Той зачака с напрегнати очи.

— А ти можеш да си тръгнеш — продължих. — Волтури, Виктория... не могат да се сравняват с това.

Дори в тъмнината видях как страданието изкривява чертите му — напомни ми за изражението му под погледа на Джейн. Прилоша ми веднага и съжалих, че съм казала истината.

— Недей — прошепнах, докосвайки лицето му. — Недей да страдаш.

Той изкриви едното ъгълче на устата си в половинчата усмивка, която така и не стигна до очите му.

— Да имаше как да те накарам да разбереш, че *не мога* да си тръгна — прошепна. — Предполагам само времето ще може да те убеди.

Тази идея доста ми допадна.

— Добре — съгласих се.

Изречението му бе все така измъчено. Опитах се да го разсея с незначителни приказки.

— Щом си решил да останеш, може ли да си получа обратно нещата? — попитах с най-лекия тон, който успях да докарам.

Опитът ми подейства в известна степен: той се разсмя. Но очите му си останаха непроницаеми.

— Въобще не съм ти взимал нещата — заобяснява той. — Знаех, че не е редно, след като ти бях обещал спокойствие без нищо, което да ти напомня за мен. Беше глупаво и детинско, но ми се искаше да ти оставя нещо от себе си. Дискът, снимките, билетите — всичко е под дъските на пода в стаята ти.

— *Наистина* ли?

Той кимна, като че ли леко развеселен от очевидното ми задоволство при този незначителен факт. Но не достатъчно, за да може болката да изчезне изцяло от лицето му.

— Мисля — започнах бавно, — не съм сигурна, но се чудя... мисля си, че може би съм си знаела през цялото време.

— Какво си знаела?

Исках единствено да премахна болката от очите му, но още щом изрекох думите, те ми прозвучаха много по-верни, отколкото си мислех.

— Някаква част от мен, вероятно подсъзнанието, така и не спря да вярва, че все още се интересуваш дали съм жива, или не. Вероятно затова чувах гласове.

За миг настъпи пълно мълчание.

— Гласове ли? — попита той безизразно.

— Ами всъщност само един глас. Твоят. Но това е дълга история — напрегнатото му изражение ме накара да съжаля, че съм засегнала

темата. Дали щеше да сметне, че съм луда, както всички останали? А дали те не бяха прави? Но поне изражението му, че сякаш нещо го изгаря, се стопи.

— Разполагам с доста време — гласът му бе неестествено равен.

— Жалка история е.

Той продължаваше да чака. Не бях сигурна как точно да обясня.

— Помниш ли какво ти каза Алис за екстремните спортове?

Той проговори без интонация и без емоция.

— Скочила си от скалата за забавление.

— Ъм, да. А преди това, с мотора...

— Мотор? — попита. Познавах гласа му достатъчно добре, че да доловя как нещо кипва под цялото спокойствие.

— Май това не съм го разказвала на Алис.

— Не.

— Ами по този въпрос... Разбираш ли, открих, че... когато правя нещо опасно или глупаво... някак те помня много по-ясно — признах си накрая, чувствайки се ужасно тъпа. — Помнех как звучи гласът ти, когато си ядосан. Направо го чувах, сякаш стоиш точно до мен. В повечето случаи се стараех да не мисля за теб, но от този глас не ме болеше толкова. Сякаш отново ме закриляше. Сякаш не искаше да се нараня. И се чудех дали причината да те чувам толкова ясно е, че въпреки всичко винаги съм знаела, че не си спирал да ме обичаш.

И отново, изричайки тези думи, усетих някакво чувство на вътрешна убеденост. На правота. Нещо дълбоко в мен разпозна истината.

Думите му излязоха задавени.

— Ти... си... рискувала живота си... за да чуеш...

— Шшт — прекъснах го. — Чакай малко. Май току-що получих прозрение.

Сетих се за онази нощ в Порт Анджелис, когато бях получила първата халюцинация. Бяха ми хрумнали два отговора — че или съм луда, или съзнанието ми се стареа да угоди на копнежа ми. Не ми беше хрумвал друг вариант.

Ами ако...

Ами ако искрено вярваш, че нещо е истина, а всъщност дълбоко грешиш? Ами ако така упорито си убеден в правотата си, че дори

отказваш да потърсиш истината? Дали тя ще замлъкне, или ще се опита да си пробие път?

Вариант номер три: Едуард ме обичаше. Връзката, изкована помежду ни, не можеше да се наруши от отсъствие, разстояние или време. И независимо колко по-специален или по-красив, или по-умен, или по-съвършен от мен беше той, той беше точно толкова необратимо променен, колкото и аз. Както аз винаги щях да му принадлежа, така и той винаги щеше да бъде мой.

Дали не се бях опитвала да си внуша именно това?

— О!

— Бела?

— О! Ясно. Схванах.

— Прозрението ти? — попита той, а гласът му бе изопнат, напрегнат.

— Обичаш ме — смаях се. Чувството за убеденост и правота отново ме заля.

Макар очите му да бяха все така тревожни, на лицето му грейна онази крива усмивка, която толкова обичах.

— Наистина, обичам те.

Сърцето ми се изду, сякаш се канеше да пробие ребрата ми. Изпълни гръдния ми кош и препречи гърлото, така че не можех да продумам.

Значи действително ме *желаеше* така, както аз него — завинаги. И наистина *единствено* от страх за душата ми, заради всички човешки неща, от които не искаше да ме лиши, бе така решен да ме запази смъртна. В сравнение със страха, че не ме желае, тази пречка — душата — ми се струваше почти незначителна.

Той пое лицето ми плътно между хладните си длани и ме зацелува, докато не ми се зави свят така, че гората започна да се върти около главата ми. После опря чело в моето и този път не бях единствената, която дишаше тежко.

— Справила си се много по-добре от мен, между другото — каза той.

— С кое?

— С оцеляването. Ти поне си полагала някакви усилия. Ставала си сутрин, опитвала си се да се държиш нормално заради Чарли, следвала си шаблона на живота си. А аз, когато не се занимавах да

следя Виктория, бях... напълно безполезен. Не можех да търпя семейството си. Не можех да търпя никого. Колкото и да ми е неудобно, ще си призная, че прекарвах повечето време свит на топка, изцяло предаден на мъката — той се ухили глуповато. — Кое то е много по-жалко от чуването на гласове. Кое то, както знаеш, и без това ми се случва.

Почувствах огромно облекчение от факта, че ме разбра — успокоих се, че му звучи нормално. Във всеки случай не ме гледаше, сякаш съм луда. Гледаше ме, сякаш... ме обичаше.

— Аз чувах само един глас — поправих го.

Той се разсмя, после ме притисна плътно до дясната си страна и ме поведе напред.

— В момента само ти угаждам — той направи широк жест към тъмнината пред нас, докато крачехме. Пред нас изплува нещо бледо и грамадно — къщата. — Няма абсолютно никакво значение какво ще кажат.

— Но това засяга и тях.

Той вдигна рамене с безразличие.

Поведе ме през отворената входна врата в тъмната къща и щракна осветлението. Стаята беше точно каквато я помнех — роялът, белите канапета и огромното бледо стълбище. Нямаше прах, нямаше бели чаршафи.

Едуард ги повика, без да повишава глас, както аз бих ги споменала в хода на нормален разговор.

— Карлайл? Есме? Розали? Емет? Джаспър? Алис? — те щяха да го чуят.

Карлайл внезапно се озова до мен, сякаш през цялото време бе стоял там.

— Добре дошла отново, Бела — усмихна се той. — Какво можем да направим за теб тази сутрин? Предвид ранния час, предполагам, не става въпрос за светска визита?

Кимнах.

— Бих искала да поговоря с всички, ако е възможно. Става въпрос за нещо важно.

Не можах да се стърпя и хвърлих поглед към Едуард, докато говорех. Изражението му беше критично, но примирено. Когато върнах очи върху Карлайл, той също гледаше към Едуард.

— Разбира се — каза той. — Защо не говорим в другата стая?

Той ни поведе през ярко осветената всекидневна, зави към трапезарията, щракайки ключовете на осветлението, докато крачеше. Стените бяха бели, а таваните високи, както във всекидневната. В средата на помещението под ниския полилей стоеше огромна, полирана овална маса, заобиколена от осем стола. Карлайл ми дръпна стола начело на масата.

Никога не бях виждала семейство Кълън да ползват масата — беше само реквизит. Не се хранеха в къщата.

Още щом се обърнах, за да седна, видях, че вече не сме сами. Есме бе последвала Едуард, а зад нея се точеше цялото семейство.

Карлайл седна от дясната ми страна, а Едуард — от лявата. Останалите заеха местата си мълчаливо. Алис ми се хилеше, вече наясно със сценария. Емет и Джаспър изглеждаха любопитни, а Розали ми се усмихна колебливо. Моята ответна усмивка бе точно толкова плаха. Щеше да ми е нужно време да свикна.

Карлайл кимна към мен.

— Сцената е твоя.

Преглътнах. Втренчените им очи ме изнервиха. Едуард хвана ръката ми под масата. Погледнах го крадешком, но той бе вперил поглед към другите, а лицето му внезапно се бе изострило.

— Ами — млъкнах за миг. — Надявам се Алис вече да ви е разказала всичко, което се случи във Волтера?

— Всичко — увери ме тя.

Хвърлих ѝ многозначителен поглед.

— А по пътя?

— И това също — тя кимна.

— Добре — въздъхнах облекчено. — Значи всички сме в течение.

Те зачакаха търпеливо, докато се мъчех да организирам мислите си.

— Значи имам проблем — започнах. — Алис обеща на Волтури, че ще стана една от вас. Смятат да изпратят някого да провери и съм сигурна, че няма да е особено приятно и е по-добре да се избегне. Така че ситуацията вече засяга всички ви. За което много съжалявам — изгледах всички прекрасни лица едно по едно, запазвайки най-красивото за най-накрая. Устата на Едуард бе свита в гримаса. — Но

ако не ме искате, тогава няма да ви се натрапвам, независимо дали Алис е склонна да го направи, или не.

Есме отвори уста да проговори, но аз вдигнах пръст, за да я спра.

— Моля ви, оставете ме да довърша. Всички знаете какво е желанието ми. И съм сигурна, че сте наясно и с мнението на Едуард. Смятам, че единственият справедлив начин да стигнем до решение е всеки да заяви своя глас. Ако решите, че не ме искате, тогава... явно сама ще се върна в Италия. Няма да допусна *те* да дойдат *тук* — челото ми се набръчка, когато се замислих за този вариант.

От гърдите на Едуард се надигна тихо ръмжене. Не му обърнах внимание.

— Затова имайте предвид, че и в двата случая няма да ви изложа на опасност. Искам да гласувате с да или не дали да стана вампир.

Почти се усмихнах при последната дума и направих жест към Карлайл да започне.

— Само една минута — намеси се Едуард. Изгледах го гневно с присвити очи. Той вдигна вежди и стисна ръката ми под масата.

— Искам да добавя нещо, преди да преминем към гласуването.

Въздъгнах.

— Относно опасността, за която говори Бела — продължи той, — не смятам, че е нужно да се тревожим особено.

Изражението му се оживи. Той постави свободната си ръка върху лъскавата повърхност на масата и се облегна напред.

— Вероятно се досещате — започна да обяснява той, оглеждайки седящите, докато говореше, — че причината да не стисна ръката на Аро накрая не бе само една. Имаше нещо, за което не се сетиха, а аз не исках да им го подсказвам — той се ухили.

— Кое е? — обади се Алис. Сигурна бях, че изражението ми бе точно толкова скептично, колкото и нейното.

— Фамилия Волтури са твърде самоуверени и съвсем основателно. Когато решат да открият някого, обикновено не се затрудняват особено. Помниш ли Деметри? — погледна той към мен.

Пролази ме тръпка, която той възприе като утвърдителен отговор.

— Талантът му е да открива хора, затова го държат при себе си. През цялото време, докато бяхме при тях, ровех из мислите им, за да открия нещичко, което би могло да ни спаси, стараех се да извлека

колкото се може повече информация. И разбрах как действа талантът му. Той е преследвач, хиляди пъти по-надарен от Джеймс. Способностите му наподобяват моите или на Аро. Той улавя... може би вкуса? Не знам как да го опиша... по-скоро звученето на... нечий ум и го следва. Действа на огромни разстояния. Но след малките експерименти на Аро, ами... — Едуард вдигна рамене.

— Смяташ, че няма да може да ме намери — казах глухо.

Изречението му стана самодоволно.

— Убеден съм. Той разчита напълно на тази допълнителна сетивност. Когато се окаже, че при теб не действа, ще са напълно слепи.

— А защо смяташ, че това решава нещата?

— Очевидно Алис ще може да ни каже кога възнамеряват да ни посетят и аз ще те скрия. Ще бъдат напълно безпомощни — довърши той съвсем развеселен. — Ще бъде като да търсят игла в купа сено!

Двамата с Емет си размениха поглед и самодоволна усмивка.

Това ми звучеше напълно безсмислено.

— Но нали могат да открият теб — напомних му.

— А аз мога да се погрижа за себе си.

Емет се разсмя и протегна юмрук през масата към брат си.

— Чудесен план, братле — каза той ентусиазирано.

Едуард също протегна ръка и удари юмрука на Емет със своя.

— Не — изсъска Розали.

— Категорично не — съгласих се.

— Разкошно — обади се одобрително Джаспър.

— Идиоти — измърмори Алис.

Есме изгледа ядосано Едуард.

Седнах по-изправено на стола и се съсредоточих. Това си беше моето събрание.

— Е, добре тогава. Едуард ви предлага алтернатива, която да обмислите — започнах хладно. — Нека гласуваме.

Този път погледнах право към Едуард, най-добре беше да си каже мнението и да не се меси по-нататък.

— Искаш ли да стана част от семейството ви?

Очите му бяха корави и черни като кремък.

— В никакъв случай. Оставаш човек.

Кимнах, запазвайки делово изражение, и продължих нататък.

— Алис?

— Да.

— Джаспър?

— Да — отвърна той със сериозен глас. Малко се учудих. Не бях никак сигурна в мнението му, но прикрих изненадата си и продължих.

— Розали?

Тя се поколеба, прехапвайки пухкавата си, съвършена долна устна.

— Не.

Постарах се да не издам никаква емоция и леко завъртях глава, за да продължа нататък, но тя вдигна двете си ръце с обърнати нагоре длани.

— Нека обясня — помоли тя. — Не че ще ми е неприятно да ми бъдеш сестра. Просто... това не е животът, който бих си избрала. Жалко, че навремето не е имало кой да гласува за мен самата.

Кимнах бавно, после се обърнах към Емет.

— По дяволите, да! — той се ухили. — Все ще намерим друг повод да натупаме онзи Деметри.

Все още смръщена след тази реплика се обърнах към Есме.

— Да, разбира се, Бела. И без това вече те считам за част от семейството.

— Благодаря ти, Есме — прошепнах, докато се обръщах към Карлайл.

Внезапно ме обзе тревога, съжалих, че не бях поискала първо неговия глас. Бях сигурна, че този глас е с най-голямо значение и тежи повече от каквото и да било мнозинство.

Карлайл обаче не гледаше към мен.

— Едуард — каза той.

— Не — изръмжа Едуард. Челюстта му бе скована, а устните му оголиха зъбите.

— Това е единственият разумен вариант — настоя Карлайл. — Избрал си да не живееш без нея и това не ми оставя никакъв избор.

Едуард пусна ръката ми и се дръпна от масата. Излезе от стаята, ръмжейки под носа си.

— Предполагам сте наясно с мнението ми — въздъхна Карлайл.

Гледах след Едуард.

— Благодаря ти — смотолевих.

От съседната стая отекна гръмовен трясък. Трепнах и заговорих бързо-бързо.

— Само това исках. Благодаря ви, че сте готови да ме приемете. Аз изпитвам същите чувства към вас — към края на изречението гласът ми започна да пресекува от вълнение.

Есме се озова до мен на секундата, а студените ѝ ръце ме обгърнаха.

— Миличка Бела — прошепна тя.

Прегърнах я на свой ред. С ъгълчето на окото си видях как Розали свежда поглед към масата и осъзнах, че думите ми можеха да се тълкуват по два начина.

— Е, Алис — казах, когато Есме ме пусна. — Къде искаш да го направим?

Алис ме зяпна, а очите ѝ се разшириха от ужас.

— Не! Не! Не! — изръмжа Едуард и се втурна обратно в стаята. Лицето му се озова до моето, преди дори да успее да мигна, наведе се над мен с изкривено от гняв изражение. — Да не си полудяла? — изкрещя той. — Да не би напълно да си загубила разсъдък?

Трепнах и се дръпнах с ръце върху ушите.

— Ъм, Бела — намеси се Алис с тревожен глас. — Не мисля, че съм готова за това. Ще трябва да се подготвя...

— Ти обеща — напомних ѝ, гледайки я лошо изпод ръката на Едуард.

— Знам, но... Честна дума, Бела. Нямам представа как да *не те* убия.

— Ще се справиш — окуражих я. — Вярвам ти.

Едуард се озъби побеснял.

Алис поклати бързо глава съвсем паникьосана.

— Карлайл? — обърнах се към него.

Едуард сграбчи лицето ми с ръка, принуждавайки ме да погледна към него. Другата му ръка бе протегната с дланта нагоре към Карлайл.

Карлайл не обърна внимание.

— Аз мога да го направя — отговори той на въпроса ми. Жалко, че не можех да видя изражението му. — Няма опасност да изгубя контрол.

— Звучи ми чудесно — дано да ме беше разбрал — хватката на Едуард ми пречеше да говоря ясно.

— Чакай — просъска той през зъби. — Няма причина да става точно сега.

— Няма причина да не става точно сега — отвърнах, а думите ми прозвучаха съвсем разкривени.

— Сещам се поне за няколко.

— Естествено, че ще се сетиш — отвърнах кисело. — А сега ме пусни.

Той освободи лицето ми и скръсти ръце на гърдите си.

— След около два часа Чарли ще пристигне да те търси. Не бих се учудил, ако викне и полицията.

— Всичките трима полицаи — сопнах се, но все пак се смръщих.

Открай време това бе най-трудната част. Чарли, Рене. А сега вече и Джейкб. Хората, които щях да изгубя, които щях да нараня. Така копнеех да има вариант, при който да страдам единствено аз, но знаех, че е невъзможно.

Същевременно ги наранявах много повече, като си оставах човек. Излагах Чарли на постоянна опасност с присъствието си. Излагах Джейк на още по-голяма опасност, като привличах враговете му в земята, която се чувстваше длъжен да пази. А Рене — не можех да рискувам дори да се видя със собствената си майка от страх, че ще повлека след себе си смъртоносните си проблеми!

Бях магнит за опасности — вече го бях приела.

А приемайки това, знаех, че щеше да ми се наложи да се грижа за себе си и онези, които обичах, дори това да означаваше да не мога да бъда с тях. Трябваше да съм силна.

— Ако искаме да продължим да не се *набиваме на очи* — каза Едуард, стискайки все така зъби, но вече обърнат към Карлайл, — предлагам да отложим този разговор поне докато Бела не завърши гимназия и не се изнесе от къщата на Чарли.

— Това ми звучи доста разумно, Бела — изтъкна Карлайл.

Замислих се за реакцията на Чарли, когато се събуди сутринта, ако след всичко, което бе изтърпял покрай загубата на Хари (а после и всичко, на което аз го бях подложила с необясненото си изчезване), откриеше леглото ми празно. Чарли заслужаваше нещо повече. Ставаше въпрос за съвсем малка отсрочка, дипломирането никак не беше далече...

Стиснах устни.

— Ще си помисля.

Едуард се успокои, челюстта му се отпусна.

— Май е по-добре да те върна у дома — каза той вече по-спокоен, но очевидно нетърпелив да ме измъкне от къщата. — За всеки случай, ако Чарли вземе да се събуди по-рано.

Погледнах към Карлайл.

— След дипломирането?

— Имаш думата ми.

Поех си дълбоко въздух, усмихнах се и се обърнах към Едуард.

— Добре. Можеш да ме връщаш вече.

Едуард побърза да ме измъкне от къщата, преди Карлайл да успее да ми обещае нещо друго. Изведе ме през задната врата и така и не разбрах какво се бе случило във всекидневната.

Обратният път премина в мълчание. Тържествувах, изпълваше ме самодоволство. И невероятен страх, естествено, но се опитвах да не мисля за него. Нямаше особена полза да се тревожа за болката — физическа или емоционална — така че отказах да го правя. Поне докато не се наложеше.

Когато стигнахме къщата, Едуард дори не спря. Стрелна се по стената и нахълта през прозореца за половин секунда. След това разплете ръцете ми от врата си и ме положи върху леглото.

Мислех си, че имам доста точна представа за какво си мисли, но изражението му ме изненада. Вместо гневно то бе замислено, пресметливо. Крачеше мълчаливо напред-назад из тъмната ми стая, а аз го наблюдавах с нарастващо подозрение.

— Каквото и да ти се върти из главата, няма да стане — уведомих го.

— Шшт. Мисля.

— Уф! — изпъсках, метнах се обратно на леглото и дръпнах завивката над главата си.

Не чувах нито звук, но знаех, че е до мен. Отметна завивката, за да вижда лицето ми. Беше легнал до мен. Ръката му се протегна и дръпна косата от бузата ми.

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да не си криеш лицето. Достатъчно дълго живях без него. А сега... кажи ми нещо.

— Какво? — попитах неохотно.

— Ако можеше да имаш всичко на този свят, абсолютно всичко, какво щеше да поискаш?

Направо усещах колко скептичен е погледът ми.

— Теб.

Той поклати нетърпеливо глава.

— Това вече го имаш.

Не бях сигурна каква е целта му, така че се замислих, преди да отговоря. Най-накрая стигнах до нещо, което беше едновременно вярно, а също така вероятно невъзможно.

— Бих искала... да не се налага Карлайл да го прави. Бих искала *ти* да ме промениш.

Наблюдавах предпазливо изражението му, очаквайки нов изблик на гняв, подобен на онзи в къщата. Изненадах се, че изражението му не се промени. Продължаваше нещо да обмисля, да пресмята.

— Какво си готова да предложиш в замяна?

Не можех да повярвам на ушите си. Зяпнах в спокойното му лице и изтърсих отговора, преди да успея да помисля.

— Всичко.

Той се усмихна леко, след това стисна устни.

— Пет години?

Лицето ми се изкриви в нещо средно между ужас и раздразнение.

— Каза, че би дала всичко — напомни ми той.

— Да, но... ти ще използваш времето, за да намериш начин да се измъкнеш. Трябва да кова желязото, докато още е горещо. Освен това прекалено рисковано е да си човек — поне що се отнася до мен. Така че всичко, освен *това*.

Той се намръщи.

— Три години?

— Не!

— Не предпочиташ ли да го направя аз?

Замислих се колко много желаех точно това. Но реших, че е по-разумно да запазя безпристрастно изражение и да не му показвам колко *много* го исках. Така само щеше да има възможност да ме изнудва.

— Шест месеца?

Той завъртя очи.

— Не ми върши работа.

— Тогава една година — казах. — Това е пределът.

— Нека да са поне две.

— В никакъв случай. Приемам да стана на деветнадесет. Но нямам никакво намерение дори да *наближавам* двадесет. Щом ти ще си завинаги под двадесет, тогава и аз ще бъда.

Той се замисли за минута.

— Добре. Забрави за времето ограничение. Ако искаш аз да го направя, ще се наложи да изпълниш едно-единствено условие.

— Условие ли? — гласът ми стана безизразен. — Какво условие?

Той проговори бавно, наблюдавайки ме внимателно.

— Първо се омъжи за мен.

Зяпнах го, изчаквайки...

— Така. А къде е смешното?

Той въздъхна.

— Нараняваш егото ми, Бела. Току-що ти предложих брак, а ти си мислиш, че се шегувам.

— Едуард, моля те, дръж се сериозно.

— Напълно сериозен съм — той се взря в мен без следа от чувство за хумор в изражението.

— О, стига де — казах и долових нотка на истерия в гласа си. — Та аз съм само на осемнадесет.

— Е, а аз съм почти на сто и десет. Крайно време е да се укротя.

Отклоних очи към тъмния прозорец, опитвайки се да овладеем паниката, преди да ме издаде.

— Виж, бракът не е точно в списъка с приоритетите ми, знаеш ли? За Рене и Чарли се оказа един вид целувката на смъртта.

— Интересен избор на думи.

— Знаеш какво искам да кажа.

Той си пое въздух дълбоко.

— Моля те, не ми казвай, че се страхуваш от обвързването — изрече той с невярващ тон и аз разбрах какво има предвид.

— Не е това — заувъртах. — Просто... ме е страх от Рене. Тя има доста категорично мнение за браковете преди тридесет.

— Но би предпочела да се присъединиш към вечно прокълнатите, вместо да се омъжиш — той се засмя мрачно.

— Мислиш си, че се шегувам.

— Бела, ако сравниш степента на обвързване между брачния съюз и отказа от душата в замяна на вечен живот като вампир... — той поклати глава. — Щом не си достатъчно смела да се омъжиш за мен, то...

— Добре де — прекъснах го. — Ами ако взема, че го направя? Ами ако ти кажа още сега да ме закараш до Вегас? След три дни ще бъда ли вампир?

Той се усмихна, а зъбите му блеснаха в тъмнината.

— Разбира се — отвърна, усетил, че блъфирам. — Отивам да докарам колата.

— По дяволите — измърморих. — Давам ти осемнадесет месеца.

— Не става — отвърна той ухилен. — Предпочитам *това* условие.

— Хубаво. Значи Карлайл ще го направи, след като завърша.

— Щом така предпочиташ — той вдигна рамене, а усмивката му стана съвсем ангелска.

— Ти си невъзможен — изпъшках. — Истинско чудовище.

Той се подсмихна.

— Затова ли не искаш да се омъжиш за мен?

Отново изпъшках.

Той се приведе към мен. Тъмните му като нощ очи се разтопиха, пламнаха и разбиха на пух и прах цялата ми решителност.

— *Моля* те, Бела? — прошепна съвсем тихо.

За миг забравих как се диша. Когато се съвзех, разтърсих глава, опитвайки се да проясня внезапно замъглените си мисли.

— Щеше ли да тръгне по-добре, ако бях успял да купя пръстен?

— Не! Никакви пръстени! — почти изкрещях.

— Сега вече оплеска нещата — прошепна той.

— Опа.

— Чарли става, най-добре да тръгвам — каза примирено Едуард. Сърцето ми спря да бие.

Той изгледа изражението ми преценяващо.

— Дали няма да е твърде детинско, ако се скрия в дрешника ти?

— Не — прошепнах настойчиво. — Остани. Моля те.

Той се усмихна и изчезна.

Стоях в тъмнината и ми кипеше, докато чаках Чарли да дойде да ме провери. Едуард бе напълно наясно какво прави и бях готова да се

обзаложа, че цялата обидена изненада е част от сценария. Естествено, все още разполагах с варианта Карлайл, но сега, когато знаех, че има шанс Едуард да ме промени, вече копнеех за това. Беше такъв мошеник.

Вратата ми се откряна.

— Добро утро, татко.

— О, здрасти Бела — звучеше смутен, задето го бях изловила. — Не знаех, че си будна.

— Аха. Просто чаках и ти да се събудиш, за да ида да си взема душ — тръгнах да ставам.

— Я, спри за малко — каза Чарли и щракна лампата. Примигнах при внезапната ярка светлина, като внимавах да не поглеждам към дрешника. — Искам да си поговорим една минутка.

Не успях да овладеем изражението си и се намръщих. Бях забравила да питам Алис за достоверно алиби.

— Нали знаеш, че здравата си загазила.

— Да, знам.

— Направо бях полудял тия три дни. Връщам се вкъщи след *погребението* на Хари, а теб те няма. Джейкъб успя да ми каже само, че си хукнала с Алис Кълън и че според него си се забъркала в някакви неприятности. Не ми остави никакъв номер и така и не се обади. Не знаех къде си, нито кога ще се върнеш и дали изобщо ще го направиш. Имаш ли някаква представа как... как... — той не успя да довърши изречението. Пое си рязко въздух, после продължи. — Можеш ли да ми дадеш поне една причина да не те пратя в Джаксънвил още на минутата?

Очите ми се присвиха. Значи щеше да заплашва, а? Тази игра можеха да я играят и двама. Седнах в леглото, придърпвайки завивката около себе си.

— Защото няма да си тръгна.

— Я почакай малко, млада госпожичке...

— Виж, татко, поемам пълна отговорност за действията си и имаш правото да ме накажеш да не излизам за колкото прецениш. Освен това ще върша всички домакински задължения — и прането, и миенето на чиниите, докато не решиш, че съм си научила урока. И предполагам си в правото да ме изриташ оттук, ако прецениш, но това няма да ме принуди да ида във Флорида.

Лицето му почервения. Той си пое няколко дълбоки глътки въздух, преди да отговори.

— А би ли ми обяснила къде точно беше?

О, по дяволите.

— Възникна... спешен случай.

Той повдигна вежди в очакване на блестящото ми обяснение.

Напълних бузите си с въздух, след това шумно го издишах.

— Не знам какво да ти кажа, татко. Получи се недоразумение. Той казал, тя казала. И нещата излязоха извън контрол.

Той продължи да чака с недоверчиво изражение.

— Разбираш ли, Алис казала на Розали, че съм скочила от скалата — отчаяно се мъчех да звуча смислено, да поддържам разказа максимално близо до истината, така че неумението ми да лъжа убедително да не провали обяснението, но още преди да продължа, изражението на Чарли ми напомни, че той не бе в течение на историята за скалата.

Невероятна глупост. Сякаш не бях загазила и без това.

— Май не съм ти споменавала за това — казах задавено. — Нищо особено не беше. Просто се забавлявах, плувах с Джейк. Както и да е, Розали казала на Едуард и той се разстроил. Без да иска, тя изкарала нещата, че едва ли не съм се опитала да се самоубия или нещо такова. Той не си вдигаше телефона, така че Алис ме замъкна до... Лос Анджелис, за да му обясня лично — вдигнах рамене с отчаяната надежда новината за скалата да не го разсее дотолкова, че да пропусне гениалното ми обяснение.

Лицето му бе като вкаменено.

— Да се самоубиеш ли си опитала, Бела?

— Не, естествено, че не. Просто се забавлявахме с Джейк. Гмуркахме се от скалите. Хлапетата от Ла Пуш го правят непрекъснато. Нали ти казвам, нищо особено.

Лицето му пламна — както беше замръзнало, цялото почервения от ярост.

— А Едуард Кълън какво го засяга? — излая той. — През цялото това време те беше зарязал без никаква вест...

Прекъснах го.

— И това се оказа недоразумение.

Нова вълна червенина заля лицето му.

— Значи се връща, така ли?

— Не съм сигурна какъв точно е планът. *Май* всички се връщат. Той поклати глава, а вената на челото му пулсираше.

— Искам да стоиш настрана от него, Бела. Нямам му доверие. Не ти влияе добре. Няма да му позволяя отново да те съсипе така.

— Добре — отвърнах отсечено.

Той се олюля на пети.

— О! — обърка се за миг и шумно издиша от изненада. — Мислех, че ще се заинатиш.

— Ще се заинатя — погледнах го право в очите. — Искях да кажа „Добре, тогава ще се изнеса“.

Очите му се разшириха, а лицето му стана червеникавокафяво. Изведнъж се стреснах да не му стане нещо, решителността ми се поколеба. Не беше по-млад от Хари...

— Татко, не *искам* да се изнасям — казах, вече по-меко. — Обичам те. Знам, че се тревожиш, но трябва да ми се довериш по този въпрос. И ако искаш да остана тук, ще трябва да оставиш Едуард на мира. Искаш ли да живея при теб, или не?

— Не си честна, Бела. Знаеш, че искам да си при мен.

— Тогава се дръж любезно с Едуард, защото той ще е там, където съм и аз — заявих най-уверено. Все още бях убедена в своето прозрение.

— Не и под моя покрив — избухна Чарли.

Въздъгнах тежко.

— Виж, тази вечер няма да ти давам повече ултиматуми — или по-скоро тази сутрин. Просто си помисли няколко дни, става ли? Но имай предвид, че двамата с Едуард вървим в комплект.

— Бела...

— Помисли си — настоях. — А докато си мислиш, дали не би ме оставил сама? *Наистина* трябва да се изкъпя.

Лицето на Чарли бе добило странен оттенък на лилавото, но той все пак излезе от стаята, затръшвайки вратата след себе си. Чух как гневно набива крак по стълбите.

Хвърлих завивката, а Едуард вече седеше на люлеещия стол, сякаш бе присъствал през целия разговор.

— Съжалявам за това — прошепнах.

— Не е като да не съм си го заслужил — отвърна той тихо. — Недей да се караш с Чарли заради мен, моля те.

— Не се тревожи — пошепнах, докато си приготвях нещата за банята и чисти дрехи. — Ще се скарам точно колкото е необходимо и нито грам повече. Или се опитваш да ми кажеш, че няма къде да отида? — опулих очи във фалшив ужас.

— Нима би се настанила в къща, пълна с вампири?

— Тя май е най-безопасното място за човек като мен. Освен това... — ухилих се. — Ако Чарли ме изрита, тогава няма да има защо да чакаме дипломирането, нали така?

Челюстта му се стегна.

— Няма търпение да бъде прокълнатата завинаги — измърмори той.

— Знаеш, че всъщност не вярваш в проклятието.

— О, така ли? — избухна той.

— Да, точно така.

Той ме изгледа ядно и тръгна да казва нещо, но аз го прекъснах.

— Ако действително вярваше, че си изгубил душата си, когато те открих във Волтера, щеше веднага да разбереш какво се е случило, вместо да сметнеш, че и двамата сме мъртви. Но не се сети, а каза: „Невероятно. Карлайл се оказа прав“ — напомних му тържествуващо. — Значи все пак таиш някаква надежда.

За първи път, откакто го познавах, Едуард онемя.

— Така че нека и двамата таим надежда, съгласен ли си? — предложих. — Не че има някакво значение. Ако останеш с мен, не ми трябва рай.

Той се изправи бавно, приближи се към мен и обхвана лицето ми с ръце, взирайки се в очите ми.

— Завинаги — закле се той, все още леко зашеметен.

— Това е единственото, което искам — казах и се вдигнах на пръсти, за да притисна устни в неговите.

ЕПИЛОГ

ПРИМИРИЕ

Почти всичко се завърна към нормално състояние на нещата — доброто старо нормално положение отпреди зомби периода — при това по-скоро, отколкото смятах, че е възможно. В болницата приеха Карлайл с разтворени обятия, без дори да се опитат да скрият радостта си, че животът в Лос Анджелис така малко е допаднал на Есме. Благодарение на теста по висша математика, който бях пропуснала, докато бях извън страната, Алис и Едуард се оказаха в по-добра форма да се дипломират от мен самата. Внезапно колежът се оказа сред приоритетите ми — той продължаваше да представлява резервен план Б, в случай че предложението на Едуард ме отклонеше от варианта с Карлайл веднага след завършването. Бях изпуснала доста срокове, но Едуард всеки Божи ден ми носеше по една купчина формуляри за кандидатстване. Вече беше изкарал едно висше в Харвард, така че нямаше нищо против заради моето мотаене догодина да се озовем в общинския колеж „Пънинсъла“.

Чарли беше възмутен от мен, а с Едуард не желаше да говори. Но поне го пускаше — по време на специално определените ми часове за свиждане — в къщата. Само дето не пускаше мен *извън* къщата.

Училището и работата бяха единствените изключения и потискащите, мрачни, жълти стени на класните стаи напоследък бяха станали учудващо привлекателни. Което беше тясно свързано с човека, който седеше до мен на чина.

Едуард следваше старата си програма от началото на годината, което означаваше, че отново сме заедно в повечето предмети. Поведението ми от миналата есен насам след предполагаемото отпътуване на семейство Кълън за Лос Анджелис бе такова, че никой не бе заел мястото до мен. Даже Майк, вечно готов да се възползва, се бе държал на разстояние. Със завръщането на Едуард предходните осем месеца изглеждаха почти като ужасяващ кошмар.

Почти, но не съвсем. От една страна, бях в домашен арест. А от друга, допреди есента не бяхме най-добри приятели с Джейкбъ Блак. Така че, естествено, тогава не беше ми липсвал.

Нямаше как да отида до Ла Пуш, а Джейкбъ не желаше да дойде да ме види. Дори не ми вдигаше телефона.

Обаждах се предимно късно вечер, след като Чарли изриташе Едуард — точно в девет, при това с огромно задоволство — и преди той да се промъкне обратно през прозореца ми, след като Чарли си легнеше. Избирах този момент за безплодните си обаждания, защото бях забелязала, че Едуард прави една определена гримаса всеки път, когато споменавах името на Джейкбъ. Някак неодобрителна и предпазлива... може би дори ядосана. Предполагах, че храни някакъв отведен предразсъдък срещу върколаците, макар да не го изразяваше така гласно, както бе направил Джейкбъ по адрес на „кръвопийците“.

Така че не го споменавах често.

С Едуард до мен ми беше трудно да се замислям за неприятни неща — дори за бившия си най-добър приятел, който вероятно в момента бе дълбоко нещастен, и то заради мен. Когато все пак се сещах за Джейк, винаги се чувствах виновна, че толкова рядко си мисля за него.

Вълшебната приказка продължаваше. Принцът се бе завърнал, лошата магия бе развалена. Не бях съвсем сигурна какво трябва да се направи по отношение на третия герой, онзи с неразплетената съдба. Как да се постигне щастлив край и за него?

Седмиците отминаваха, а Джейкбъ продължаваше да отказва да говори с мен. Това се превърна в една постоянна тревога. Като капещ кран в дъното на съзнанието ми, който не можеш нито да спра, нито да пренебрегна. Кап, кап, кап. Джейкбъ, Джейкбъ, Джейкбъ.

Така, макар и да не го споменавах често, раздразнението и тревогата ми понякога прекипяваха.

— Просто е невъзпитано! — дадох воля на гнева си един съботен следобед, когато Едуард ме взе след работа. Да се сърдя бе далеч по-лесно, отколкото да се чувствам виновна. — Направо е обидно!

Бях променила графика на обажданията с надеждата за различна реакция. Този път се бях обадила от работата, но бях попаднала на неуслужливия Били. За пореден път.

— Били твърди, че не *искал* да говори с мен — казах ядосано аз и погледнах гневно дъжда, който се стичаше по стъклото на колата. — Че си бил вкъщи, но отказвал да измине трите крачки до телефона! Обикновено Били казва, че е навън или че спи, или нещо такова. Ясно е като бял ден, че ме лъже, но поне е любезен начин да затвори. Предполагам вече и Били ме мрази. Не е честно.

— Не теб, Бела — каза тихо Едуард. — Никой не мрази теб.

— Усещането е същото — измърморих, кръстосвайки ръце на гърдите си. Жестът беше единствено израз на твърдоглавие. В тялото ми вече нямаше дупка, почти не помнех усещането за празнина.

— Джейкъб знае за нашето завръщане и сигурно е наясно, че двамата сме заедно — отбеляза Едуард. — Никога не би се приближил до мен. Враждебността е вкоренена твърде дълбоко.

— Но това е глупаво. Та той знае, че не си... като другите вампири.

— Въпреки това си има причини да се държи на разстояние.

Взирах се през предното стъкло, виждайки единствено лицето на Джейкъб, застинало в горчивата маска, която ненавиждах.

— Бела, ние сме това, което сме — каза тихо Едуард. — Аз мога да се контролирам, но се съмнявам, че той го умее. Много е млад. Ако се видим, най-вероятно ще се стигне до бой, а не знам дали бих могъл да спра нещата, преди да го у... — той рязко млъкна, но побърза да продължи. — Преди да го нараня. А ти ще си нещастна. Не искам да се случва.

Спомних си какво бе казал Джейкъб онзи път в кухнята, когато чух с кристална яснота думите му и дрезгавия му глас: *Не съм сигурен, че мога да се контролирам дотолкова, че да се справя с положението... вероятно и ти няма да останеш особено доволна, ако убия приятелката ти.*

— Едуард Кълън — прошепнах. — „Убия“ ли се канеше да кажеш? Това ли започна да казваш?

Той извърна поглед и се зазяпа в дъжда. Пред нас червената светлина на светофара, който изобщо не бях забелязала, изгасна, светна зелено и той потегли отново напред много бавно. Нетипично за него.

— Бих се постарал... изключително много... да не го направя — каза накрая.

Зяпнах го с отворена уста, но той продължи да гледа право напред. Спряхме на знака стоп на ъгъла.

Внезапно се сетих какво се бе случило с Парис, когато Ромео се бе завърнал. Текстът в пиесата бе съвсем кратък: *Сражават се. Граф Парис пада.*

Но това бе абсурдно. Невъзможно.

— Е — казах и си поех дълбоко дъх, клатейки глава, за да прогоня думите. — Нищо такова няма да се случи, така че няма смисъл да се тревожим по въпроса. А знаеш, че в момента Чарли седи и гледа в часовника. Най-добре да ме прибереш у дома, преди да си навлека допълнителни неприятности, задето закъснявам.

Обърнах лице към него и се усмихнах колебливо.

Всеки път, когато погледнех лицето му, това невъзможно съвършено лице, усещах как сърцето ми започва да блъска силно, *бодро, усещах* го в гърдите си. Този път пулсът ми изпревари обичайния ритъм, плод на лудешките ми чувства към него. Защото разпознах изражението върху каменното му лице.

— Вече си имаш допълнителни неприятности, Бела — прошепна той с неподвижни устни.

Плъзнах се към него, сграбчих ръката му и се втренчих през предното стъкло като него, за да видя това, което виждаше той. Не знам какво очаквах — може би Виктория, застанала на сред улицата, а вятърът да развява огненочервената ѝ коса, или пък редица високи черни наметала... или пък глутница разярени върколаци. Но не видях нищо.

— Какво? Какво има?

Той си пое дълбоко въздух.

— Чарли...

— Баща ми? — изпищях.

Той ме погледна и изражението му бе достатъчно спокойно, че да уталожи част от паниката.

— Чарли... вероятно *няма* да те убие, но определено му минава през ум — каза той. Потегли отново, спусна се по улицата ми, но подмина къщата и паркира край ръба на гората.

— Какво съм направила? — ахнах.

Едуард погледна назад към къщата. Проследих погледа му и за първи път забелязах какво е паркирано в алеята редом до полицейската

кола. Лъскав, яркочервен, невъзможно да бъде незабелязан. Моят мотоциклет се перчеше на алеята.

Според Едуард Чарли бе готов да ме убие, така че явно бе наясно, че... че *е мой*. Само един човек можеше да стои зад тази подлост.

— Не! — изохках. — *Защо?* Защо му е на Джейкъб да ми причинява такова нещо? — болката от предателството ме заля. Та аз му имах безрезервно доверие, бях му доверила абсолютно всички свои тайни. Уж беше моят безопасен пристан — единственият човек, на когото винаги можех да разчитам. Естествено, в момента отношенията ни бяха обтегнати, но не смятах, че основите са подкопани.

Не смятах, че подлежат *на подкопаване!*

Какво бях направила, за да го заслужа? Чарли щеше да побеснее и което бе по-лошо — да се засегне и да се разтревожи. Нима не му струвах достатъчно грижи и без това? Никога не ми беше минало през ум, че Джейк би могъл да бъде толкова дребнав, толкова откровено *подъл*. В очите ми бликнаха парещи сълзи, но не от болка. Бях предадена. Внезапно така се ядосах, че главата ми запулсира, сякаш всеки момент щеше да се пръсне.

— Още ли е там? — изсъсках.

— Да. Чака ни хей там — отвърна Едуард и кимна към тънката пътека, която разделяше на две тъмната сянка на ограждащата гора.

Скочих от колата и се втурнах към дърветата, вече свила ръце в юмруци за първия удар.

Защо бе нужно Едуард да е толкова по-бърз от мен? Хвана ме през талията още преди да стигна пътеката.

— Пусни ме! Ще го убия! *Предател!* — изкрещях последното към дърветата.

— Чарли ще те чуе — предупреди Едуард. — А веднъж вкара ли те в къщата, нищо чудно да зазида вратата.

Инстинктивно погледнах към къщата и ми се стори, че виждам единствено лъскавия червен мотор. Виждах червено. Главата ми отново запулсира.

— Дай ми само един рунд с Джейкъб и после ще се разправям с Чарли — напразно се борех да се освободя.

— Джейкъб Блак иска да се види с *мен*. Затова е останал да чака.

Това ме накара да застина — желанието да се бия моментално се изпари. Ръцете ми виснаха безпомощно. *Сражават се. Граф Парис пада.*

Бях ужасно ядосана, но не чак толкова ядосана.

— Ще говорите? — попитах.

— Малко или много.

— Колко? — гласът ми трепереше.

Едуард отметна косата от лицето ми.

— Не се тревожи, не е дошъл да се бием. Идва в ролята на... говорител на глутницата.

— О!

Едуард погледна отново към къщата, след това обгърна още поплътно талията ми и ме задърпа към гората.

— Да побързаме. Чарли започва да губи търпение.

Не се наложи да влизаме навътре — Джейкб ни чакаше съвсем в началото на пътеката. Беше се облегал на един обрасъл с мъх дънер, а изражението му бе кораво и горчиво, точно както очаквах. Погледна първо мен, после и Едуард. Устата му се разтегли в невесела подигравателна усмивка, после се отдели от дървото. Застана на пръсти, бос, наведен леко напред, със свити в юмруци треперещи ръце. Изглеждаше още по-едър, отколкото при последната ни среща. Някак, колкото и да бе невероятно, продължаваше да расте. Ако застанеше до Едуард, щеше да е с цяла глава по-висок.

Но Едуард се спря веднага щом го видя, оставяйки широко разстояние между нас. После извърна тяло, така че да се окажа зад него. Надникнах иззад него, за да се втренча в Джейкб и да го обвинявам с поглед.

Мислех си, че като видя изпълненото му с омраза цинично лице, щях да се ядосам още повече. Вместо това се сетих за последния път, когато го бях видяла и за сълзите в очите му. Докато го гледах, гневът ми отслабваше, разколебаваше се. Толкова отдавна не го бях виждала — стана ми безкрайно неприятно, че именно по този начин се срещаме отново.

— Бела — каза Джейкб вместо поздрав и кимна еднократно към мен, без да откъсва очи от Едуард.

— Защо? — прошепнах, опитвайки се да не издавам бучката, която бе заседнала в гърлото ми. — Как можа да ми причиниш такова

нещо, Джейкъб?

Подигравателната усмивка изчезна, но изражението му си остана сурово и каменно.

— За добро е.

— Какво, за Бога, трябва да означава това? Да не искаш Чарли да ме удуши? Или искаш да получи инфаркт като Хари? Независимо колко си сърдит *на мен*, как можа да причиниш такова нещо *на него*?

Джейкъб трепна и веждите му се склещиха, но не отговори нищо.

— Не е искал да създава проблеми, а само Чарли да ти забрани да излизаш, за да не можеш да си с мен — прошепна Едуард, пояснявайки това, което Джейкъб не желаше да изрече.

Очите на Джейкъб пламнаха от гняв, когато отново изгледа свирепо Едуард.

— О, Джейк! — изпъсках. — И без *това* съм наказана! Защо, мислиш, не идвам в Ла Пуш да ти сритам задника, задето не отговаряш на обажданията ми?

Очите на Джейкъб се стрелнаха към мен, но вече объркани.

— Затова ли било? — попита той, после стисна челюст, сякаш съжеляваше, че е проговорил.

— Мислел е, че *аз* не те пускам, а не Чарли — обясни отново Едуард.

— Престани — озъби му се Джейкъб.

Едуард не отговори.

Джейкъб потръпна, после стисна зъби със същата сила, както юмруците.

— Бела явно не е преувеличавала за... способностите ти — процеди той през стиснати зъби. — Така че вероятно вече знаеш защо съм тук.

— Да — съгласи се тихо Едуард. — Но преди да започнеш, искам да кажа нещо.

Джейкъб зачака, без да спира да свива и отпуска ръце в опит да овладее тръпките, които пробягваха по тялото му.

— Благодаря ти — каза Едуард и гласът му трепереше от дълбока искреност. — Никога няма да мога да изразя колко съм ти благодарен. Ще съм ти задължен за остатъка от... съществуването си.

Джейкъб се втренчи неразбиращо в него, а от изненада чак тръпките му замряха. Размени бърз поглед с мен, но аз бях точно толкова озадачена.

— Задето си опазил живота на Бела — поясни Едуард, а гласът му бе дрезгав и пламенен. — Когато аз... не го направих.

— Едуард — тръгнах да казвам, но той вдигна ръка, без да сменя очи от Джейкъб.

За миг, преди отново да надене суровата маска, лицето на Джейкъб изрази разбиране.

— Не съм го направил заради теб.

— Знам. Но това не променя колко съм ти благодарен. Смятах, че е редно да го знаеш. Ако някога има нещо, което да е по силите ми...

Джейкъб вдигна едната си черна вежда.

Едуард поклати глава.

— Това не е по силите ми.

— А по чии тогава? — изръмжа Джейкъб.

Едуард погледна към мен.

— Нейните. Бързо схващам, Джейкъб Блак, и не правя една и съща грешка втори път. Оставам тук, докато тя не ми нареди да си тръгна.

За миг потънах в златистия му поглед. Не беше трудно да разбере какво бях пропуснала от разговора. Единственото нещо, което Джейкъб би могъл да поиска от Едуард, бе да си замине.

— Никога — прошепнах, все така впила поглед в очите на Едуард.

Джейкъб издаде звук, сякаш щеше да повърне. Неохотно откъснах поглед и се смръщих на Джейкъб.

— Имаш ли нужда от нещо друго, Джейкъб? Искаше да ми навлечеш неприятности — мисията ти е изпълнена. Чарли като нищо ще ме прати във военно училище. Но това няма да ме раздели от Едуард. Нищо не може да ни раздели. Какво друго искаш?

Джейкъб гледаше към Едуард.

— Исках само да напомня на твоите кръвопиесци приятели някои ключови моменти от споразумението, което са приели. СПОРАЗУМЕНИЕТО, което единствено ми пречи да му прегриза гърлото още в този миг.

— Не сме го забравили — отвърна Едуард в същия момент, в който аз попитах:

— Какви ключови моменти?

Джейкъб продължаваше да гледа свирепо към Едуард, но отговорът му бе насочен към мен.

— Споразумението е съвсем конкретно. Ако някой от тях ухапе човек, примирието е нарушено. *Ухапе*, а не убие — подчерта той. Най-накрая ме погледна. Очите му бяха студени.

Отне ми само секунда да схвана разликата, след което лицето ми стана точно толкова студено, колкото неговото.

— Това не ви влиза в работата.

— Дяволски... — успя единствено да каже той, преди да се задави от ярост.

Не очаквах прибързаните ми думи да предизвикат подобна силна реакция. Въпреки предупреждението, което бе дошъл да отправи, явно не е бил наясно. Явно е смятал, че предупреждава единствено като предпазна мярка. Не е съзнавал или не е искал да повярва, че вече съм направила своя избор. Че действително възнамерявах да стана член на семейство Кълън.

Отговорът ми го хвърли в конвулсии. Той притисна юмруци с все сила в слепоочията си, стисна очи и целият се сви в опит да контролира спазмите. Под тъмната кожа лицето му доби жълто-зелен оттенък.

— Джейк? Добре ли си? — обадох се разтревожено. Направих половин стъпка към него, но в същия миг Едуард ме сграбчи и ме дръпна зад собственото си тяло.

— Внимавай! Не може да се контролира — предупреди ме той.

Но Джейкъб вече почти се беше овладял, само ръцете му трепереха. Изгледа Едуард с неподправена омраза.

— Аз никога не бих я наранил.

Нито Едуард, нито аз пропуснахме да отбележим натъртеното местоимение и обвинението, което съдържаше. От устните на Едуард се откъсна ниско съскане. Джейкъб инстинктивно стисна юмруци.

— *Бела!* — ревът на Чарли проехтя откъм къщата. — *Прибирай се в къщата на часа!*

И тримата замръзнахме, заслушани в тишината, която последва крясъка.

Проговорих първа, гласът ми трепереше.

— По дяволите.

Гневното изражение на Джейкъб леко се поколеба.

— Съжалявам за това — измърмори той. — Трябваше да направя каквото можех, трябваше да опитам...

— Благодаря — треперенето на гласа ми заглуши сарказма. Тръгнах по пътеката, очакваща Чарли да влети през влажната папрат като разбеснял се бик. А аз щях да съм червеното знаме.

— Само още нещо — каза Едуард, после се обърна към Джейкъб. — Не открихме никаква следа от Виктория откъм нашата страна на границата, а вие?

Разбра отговора още в мига, в който Джейкъб си го помисли, но Джейкъб все пак го каза на глас.

— За последно, когато Бела беше... заминала. Оставихме я да мисли, че ще пробие линията ни, започнахме да затягаме примката, готови да я нападнем из засада...

По гръбнака ми се стрелна ледена тръпка.

— Но тя внезапно хукна като призрак. Смятаме, че вероятно е доловила миризмата на вашата малка женска и е побягнала. Оттогава не е влизала в нашите земи.

Едуард кимна.

— Когато все пак се завърне, вече няма да е ваша грижа. Ние ще...

— Тя уби на нашата територия — просъска Джейкъб. — Наша е!

— Не... — започнах да протестирам и срещу двамата.

— Бела! Виждам колата му и *знам*, че си някъде отвън. Ако не влезеш в къщата до *една* минута...! — Чарли не си направи труда да довърши заплахата.

— Да вървим — каза Едуард.

Обърнах се към Джейкъб, разкъсвана. Щях ли да го видя отново?

— Извинявай — прошепна той толкова тихо, че се наложи да прочета думата по устните му. — Чао, Белс.

— Ти обеща — напомних му отчаяно. — Все още сме приятели, нали?

Джейкъб бавно поклати глава и буцата в гърлото ми насмалко да ме задуши.

— Знаеш колко се мъчих да спазя обещанието си, но... не виждам как мога да продължавам. Не и сега... — той се помъчи да задържи строгата маска върху лицето си, но тя трепна и изчезна. — Липсваш ми — промълви само с устни. Едната му ръка посегна към мен с протегнати пръсти, сякаш му се искаше да са достатъчно дълги, за да преодолеят разстоянието помежду ни.

— И ти на мен — казах задавено. Ръката ми се протегна към неговата през огромното разстояние.

И сякаш бяхме свързани, ехото от неговата болка се изви в тялото ми. Неговата болка, моята болка.

— Джейк... — направих крачка към него. Искях да увия ръце около кръста му и да изтрия страдалческото изражение от лицето му.

Едуард ме дръпна назад, а този път ръцете му целяха да ме възпрат, а не да ме предпазят.

— Всичко е наред — казах, вдигайки очи към лицето му, изпълнена с доверие. Той щеше да разбере.

Но очите му бяха непроницаеми, изражението — безизразно. Студено.

— Не, не е.

— Пусни я — озъби се Джейкъб, наново побеснял. — Тя *иска* да се приближи! — той направи две големи крачки напред. В очите му проблесна очакване. Гръдният му кош сякаш се изду едновременно с тръпките.

Едуард ме избута зад себе си и се извъртя с лице към Джейкъб.

— Не! Едуард...!

— Изабела Суон!

— Хайде! Чарли е бесен! — гласът ми бе изпълнен с паника, но вече не заради Чарли. — Побързай!

Побутнах го и той донякъде се овладя. Задърпа ме бавно назад, без да отделя очи от Джейкъб, докато отстъпвахме заднишком.

Джейкъб ни наблюдаваше с мрачна гримаса върху горчивото си лице. Очакването угасна в очите му, а точно преди гората да го скрие от погледа ми лицето му се сгърчи от болка.

Знаех, че този последен образ ще ме преследва, докато не го видех отново да се усмихва.

И точно тогава реших, че ще го видя усмихнат, при това скоро. Щях да намеря начин да запазя приятеля си.

Едуард продължаваше да придържа талията ми, притиснал ме към себе си. Само това пречеше на сълзите да рукнат.

Бях изправена пред няколко твърде сериозни проблема.

Най-добрият ми приятел ме числеше към враговете си.

Виктория все още вилнееше на свобода, поставяйки всички, които обичах, в опасност.

Ако не станех вампир в най-скоро време, Волтури щяха да ме убият.

А сега излизаше, че ако *стана* вампир, куилеутските върколаци щяха да се опитат да свършат тази работа сами, а също и да се опитат да избият бъдещото ми семейство. Не смятах, че имат някакъв шанс, но дали при този опит нямаше да загине най-добрият ми приятел?

Доста сериозни проблеми. Тогава защо, когато излязохме изпод прикритието на последните дървета и зърнах изражението върху моравото лице на Чарли, всичко ми се стори безкрайно маловажно?

Едуард лекичко ме притисна.

— Тук съм.

Поех си дълбоко въздух.

Точно така. Едуард бе до мен, а аз бях в прегръдката му.

И докато това беше така, можех да се изправя пред всичко.

Изпънах рамене и тръгнах да посрещна съдбата си, а до мен крачеше моята орис.

Издание:

Стефани Майър. Новолуние

ИК „Егмонт България“, София, 2009

Редактор: Николай Лефеджиев

Издателски редактор: Златина Сакалова

Коректор: Мариана Пиронкова

ISBN: 987-954-27-0320-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.